ELIT COMENTATOR

ERNEST HEMINGWAY

INSULELE LUI THOMAS HUDSON

ERNEST HEMINGWAY

Insulele lui Thomas Hudson

În româneşte de ALFRED NEAGU

Editura ELITCOMENTATOR
Bucureşti • 1993

© 1970 by Mary Hemingway
ISLANDS IN THE STREAM
BY *ERNEST HEMINGWAY*
Charles Scribner's Sons
New York

Charles Scribner, Jr şi cu mine am lucrat împreună pregătind această carte pentru publicare după manuscrisul original al lui Ernest. În afara intervenţiilor de rutină privind corectarea ortografiei şi punctuaţiei, am mai operat unele tăieturi în manuscris, fiind convinşi că şi Ernest ar fi făcut acelaşi lucru. Această carte îi aparţine în întregime lui Ernest. Noi n-am adăugat nimic.

MARY HEMINGWAY

PARTEA ÎNTÎI

BIMINI

I

Casa era construită pe cel mai înalt punct al îngustei limbi de pămînt ce se întindea între port şi mare. Rezistase la trei uragane şi fusese durată solid, ca o navă.

Palmieri înalţi, care se îndoiau în bătaia alizeelor, îşi aruncau umbra asupra ei. Pe uşa dinspre ocean puteai coborî drept spre faleză, spre plaja cu nisip alb, spre Gulf-Stream. Apa curentului era de obicei de un albastru închis, de te uitai la ea de departe, cînd nu bătea vîntul. Dar, cînd intrai în ea, te întîmpina o apă de un verde deschis deasupra nisipului alb şi fin şi puteai zări umbra oricărui peşte mai mare cu mult înainte ca acesta să ajungă prea aproape de ţărm.

Era un loc minunat de scăldat, ferit de primejdii în timpul zilei, dar nu şi noaptea. Noaptea, rechinii ajungeau foarte aproape de mal, ieşind la vînat la marginea curentului şi, în nopţile liniştite, de pe terasa de sus a casei puteai auzi cum peştii pe care-i hăituiau ei împroşcau apa în toate părţile, iar de coborai la ţărm, vedeai dîra fosforescentă pe care o lăsau în apă. Noaptea, rechinii nu se temeau de nimic, în schimb totul se temea de ei. Ziua însă se aţineau departe de nisipul acela alb şi neîntinat şi, chiar de se arătau, le puteai zări umbrele de la mare distanţă.

Un bărbat pe nume Thomas Hudson, care era pictor bun, locuia acolo, în casa aceea şi acolo, ca şi în alte părţi ale insulei, muncea el cea mai mare parte a anului. Dacă ai trăit la acea latitudine destul de multă vreme, atunci

schimbarea anotimpurilor devine la fel de importantă ca oriunde în altă parte, iar Thomas Hudson, care era îndrăgostit de insulă, nu voia să piardă nici o primăvară ori vară, nici o toamnă ori iarnă.

Uneori arşiţa verii era prea puternică atunci cînd cădea vîntul în august, sau cînd nu băteau cîteodată alizeele în iunie şi iulie. Prin septembrie şi octombrie, sau chiar pe la începutul lui noiembrie se putea întîmpla să se abată vreun uragan, iar din iunie încolo în orice clipă te puteai aştepta la vreo capricioasă furtună tropicală. Dar în adevăratele luni de uragane domnea o vreme splendidă atunci cînd nu se pomeneau furtuni.

Thomas Hudson studiase furtunile tropicale timp de mai mulţi ani, încît putea spune numai uitîndu-se la cer cînd se pregătea vreo tulburare tropicală, cu mult înainte ca barometrele să-i indice apariţia. Ştia cum să estimeze furtunile şi ce măsuri să ia în faţa lor. De asemenea ştia ce înseamnă să supravieţuieşti, împreună cu ceilalţi locuitori ai insulei, unui uragan şi ce legături apăreau între toţi cei ce trecuseră prin el. Ştia de asemenea că uraganele puteau fi atît de amarnice încît să nu le poată supravieţui nimic. Cu toate astea, întotdeauna se gîndise că, de avea să se abată asupra insulei unul cumplit, ar fi vrut să fie şi el acolo şi să fie şters de pe faţa pămîntului cu casă cu tot, dacă avea să fie năruită.

Casa arăta aproape în aceeaşi măsură şi a casă şi a navă. Aşezată acolo tocmai ca să înfrunte furtunile, fusese durată în solul insulei ca şi cum ar fi fost parte din ea; dar pe toate ferestrele vedeai marea şi avea un sistem de ventilaţie în cruce, aşa încît aveai parte de răcoare chiar şi în nopţile cele mai zăpuşitoare. Casa fusese văruită în alb ca să fie răcoroasă vara, şi se vedea de departe, din largul Gulf-Streamului. Era punctul cel mai ridicat de pe insulă în afară de şirurile lungi ale copacilor înalţi de casuarina, cei dintîi pe care-i zăreai atunci cînd urmăreai cum se ridică insula din valuri. Îndată ce distingeai pata întunecată a copacilor de casuarina înălţîndu-se deasupra orizontului mării, zăreai şi linia albă a casei. Apoi, în vreme ce te apro-

piai vedeai cum se înalţă insula în toată lungimea ei, cu palmieri, casele sale din scîndură, cu linia albicioasă a plajei şi, dincolo de ea, verdele din South Island. Thomas Hudson nu putea zări niciodată casa, acolo pe insulă, fără ca priveliştea ei să nu-l facă fericit. Iarna, cînd bîntuiau vînturile dinspre nord şi se făcea cu adevărat rece, casa era călduroasă şi confortabilă fiindcă era înzestrată cu singurul şemineu de pe insulă. Era un şemineu imens, şi Thomas Hudson punea pe foc lemne aruncate de valuri pe ţărm.

Clădise o stivă mare de lemne din astea lîngă peretele dinspre sud al casei. Lemnele erau albite de soare şi roase de nisipul mînat de vînt şi unele bucăţi îi plăceau atît de mult, încît nu se îndura să le pună pe foc. Dar totdeauna după furtuni mari afla pe ţărm şi mai multe bucăţi de lemn aruncate de valuri, şi găsea amuzant să pună pe foc chiar şi bucăţile ce-i plăceau. Ştia că marea avea să sculpteze altele şi, în cîte o noapte mai răcoroasă, rămînea în fotoliul cel mare dinaintea focului, citind la lumina lămpii aşezate pe masa grea de lemn şi, în vreme ce citea, ridica din cînd în cînd privirea de pe carte şi asculta vîntul de nord-vest care bîntuia afară, vuietul valurilor ce se spărgeau la ţărm, şi privea buştenii mari, albiţi, care ardeau.

Uneori avea obiceiul să stingă lampa şi să se întindă jos pe covor şi să urmărească jocul de culori pe care-l dădeau flăcării sarea şi nisipul ce pătrunseseră lemnul. Stînd pe podea, era la acelaşi nivel cu lemnele care ardeau şi vedea exact linia flăcării acolo unde se desprindea de lemn şi asta îl şi întrista şi-l făcea şi fericit totodată. Orice lemn care ardea îl tulbura totdeauna în chipul acesta. Însă cînd ardea lemn aruncat de valuri, îi trezea o tulburare pe care n-o putea defini. Îi trecea prin minte că poate nu era bine să-l pună pe foc cînd îl îndrăgise atît de mult; dar nu se simţea cîtuşi de puţin vinovat.

Cînd stătea întins pe podea se simţea la adăpost de vînt, deşi vîntul şuiera cu adevărat prin toate colţurile mai joase ale casei, ca şi prin cele mai mărunte fire de iarbă din insulă, prin scaieţii şi ciulinii de nisip şi chiar prin nisip. Cînd stătea întins pe podea simţea izbitura brizanţilor şi îşi

amintea că în acelaşi fel simţise canonadele de artilerie grea pe cînd stătuse lipit la pămînt aproape de o baterie, cu mulţi ani înainte, pe cînd era un tinerel.

Iarna, soba aceea era mare lucru, şi în cursul tuturor celorlalte luni se uita la ea cu dragoste şi se gîndea cum va fi cînd avea să vină din nou iarna. Pe insulă iarna era cel mai minunat anotimp şi în tot restul anului aştepta cu nerăbdare sosirea iernii.

II

În anul acela cînd veniră pe insulă băieţii lui Thomas Hudson, iarna trecuse de mult şi primăvara era şi ea pe sfîrşite. Lucrurile fuseseră puse la cale în aşa fel încît toţi trei să se întîlnească la New York, ca să vină împreună cu trenul şi apoi cu avionul de pe continent. Avuseseră loc şi obişnuitele necazuri cu mama celor doi băieţi. Ea plănuise o călătorie în Europa, fără să-i spună bineînţeles nimic tatălui copiilor cînd îşi făcuse planul şi voia neapărat să aibă copiii cu ea în timpul verii. Dacă el ţinea morţiş, îi putea trimite copiii în vacanţa de Crăciun, după ce trecea Crăciunul, bineînţeles; Crăciunul propriu-zis aveau să şi-l petreacă alături de ea.

Thomas Hudson se familiarizase cu stilul ei şi, în cele din urmă, avu loc obişnuitul compromis. Cei doi băieţi mai mici aveau să vină să stea la tatăl lor pe insulă vreme de cinci săptămîni, şi apoi aveau să plece de acolo pentru a se îmbarca la New York pe un vas de linie francez, la clasa studenţi, pentru a o întîlni pe mama lor la Paris, unde trebuia ea să-şi cumpere cîteva articole de îmbrăcăminte. În timpul călătoriei, de ei avea să aibă grijă fratele lor mai mare, Tom. După aceea, tînărul Tom urma să-şi întîlnească şi el mama, care făcea un film prin sudul Franţei.

Mama tînărului Tom nu-i ceruse fiului ei să vină şi ar fi preferat să-l ştie pe băiat pe insulă cu taică-său. Dar i-ar fi plăcut să-l vadă, aşa că urmă un compromis convenabil cu hotărîrea de neclintit a mamei celorlalţi doi băieţi. Aceasta era o femeie fermecătoare care în viaţa ei nu-şi schimbase

niciodată un plan odată ce-l făcuse. Planurile ei erau totdeauna întocmite în taină, ca ale unui mare general, şi erau impuse eu aceeaşi rigiditate. Se mai putea face cîte un compromis, dar niciodată vreo schimbare fundamentală, indiferent dacă planul fusese conceput în vreo noapte de insomnie, ori în vreo dimineaţă plină de draci, sau în cursul vreunei seri sub imperiul ginului.

Planul era plan şi hotărârea cu adevărat hotărîre şi, cunoscând toate astea şi fiind bine instruit în timpul procedurilor divorţului, Thomas Hudson era fericit că se ajunsese la un compromis, şi copiii aveau să vină să stea cinci săptămâni cu el. Dacă numai cu cinci săptămâni ne-am ales, atunci ăsta ni-i norocul, gîndi el. Cinci săptămîni e destul de mult timp dacă ţi se îngăduie să stai împreună cu cei care ţi-s dragi şi alături de care ai vrea să trăieşti mereu. Dar mai întîi de toate, de ce-am părăsit-o pe mama lui Tom? Mai bine nu te gîndi la asta, îşi spuse. E una dintre treburile la care e mai bine să nu te gîndeşti. Şi-s minunaţi şi copiii pe care ţi i-a dăruit cealaltă. Tare ciudat şi tare complicat e totul şi numai tu ştii cîte dintre trăsăturile lor bune i se datoresc ei. E femeie minunată şi nu trebuia s-o părăseşti nici pe ea. Apoi îşi spuse: Da. Am fost nevoit.

Nu se mai amăra prea mult din nici o pricină. Încetase de mult să se mai amărască şi, înhămîndu-se la muncă, îşi alungase sentimentele de vinovăţie cît putuse, iar acum nu-i mai păsa decît că băieţii aveau să vină şi că trebuiau să aibă parte de o vară minunată. Apoi avea să se întoarcă din nou la treabă.

Reuşise să înlocuiască orice, în afară de copii, prin muncă şi prin ritmul obişnuit al unei vieţi de muncă necurmată pe care şi le statornicise în insulă. Socotea că durase ceva care va dăinui şi şi-l va ţine acolo. Acum, ori de cîte ori jinduia după Paris, prefera să-şi aducă aminte de Paris decît să se ducă acolo. Acelaşi lucru îl făcea cu toată Europa şi cu mare parte din Asia şi Africa.

Îşi aminti ce spusese Renoir cînd aflase că Gauguin plecase în Tahiti ca să picteze. „De ce oare-i nevoit să cheltuiască atîta amar de bani şi să se ducă atît de departe

ca să picteze, cînd se poate picta atît de bine la Batignolles?" Suna mai bine în franţuzeşte: „quand on peint si bien aux Batignolles", şi Thomas Hudson se gîndi la insulă ca la un *quartier* al său, unde se stabilise definitiv şi-şi cunoştea toţi vecinii şi trudea cu aceeaşi îndîrjire cu care trudise şi la Paris pe vremea cînd tînărul Tom era abia prunc.

Uneori se mai desprindea de insulă pentru a pescui în largul coastelor Cubei, sau ca să se ducă în munţi, toamna. Dar îşi închiriase ferma pe care o avea în Montana, pentru că acolo cea mai bună perioadă era vara şi toamna, iar acum toamna băieţii trebuiau să se ducă la şcoală.

Cîteodată era nevoit să meargă la New York ca să se întîlnească cu cel ce-i vindea lucrările. Acum însă mai des acesta îi făcea vizite şi la plecare lua pînzele cu el în nord. Reputaţia lui de pictor fusese stabilită şi era respectat atît în Europa cît şi în propria-i ţară. Avea un venit stabil din concesionarea dreptului de a extrage petrol pe terenul care fusese al bunicului său. Fusese de fapt o păşune, dar atunci cînd o vînduseră, se păstrase dreptul de proprietate asupra subsolului. Aproape jumătate din acest venit se ducea pe pensia alimentară; restul însă constituia fondul ce-i dădea siguranţă financiară, aşa încît putea picta exact cum poftea fără să fie influenţat de nevoia de a vinde. De asemenea îi dădea libertatea de a locui unde voia şi a călători cînd avea chef.

Avusese parte de succes aproape în orice, în afară de viaţa matrimonială, deşi nu-i păsase niciodată cu adevărat de succes. Nu-i păsa decît de pictură şi de copii şi chiar şi acum era îndrăgostit tot de prima femeie pe care o iubise. De atunci iubise multe femei şi uneori cîte una venea să stea în insulă. Simţea nevoia să vadă femei şi o vreme erau binevenite. Îi plăcea să le ştie acolo, uneori chiar pentru mai multă vreme. Dar, pînă la urmă, era totdeauna fericit cînd le vedea plecate, chiar şi atunci cînd îi plăceau. Învăţase să nu se mai certe cu femeile şi învăţase şi cum să nu ajungă la căsătorie cu ele. Aceste două lucruri fuseseră aproape la fel de greu de învăţat ca şi deprinderea de a se

apuca de pictat în chip statornic şi cu bună rînduială. Învăţase şi spera că învăţase odată pentru totdeauna. Ştia să picteze de-o groază de vreme, şi socotea că învăţa cu fiecare an mai mult. Îi venise însă greu să înveţe cum să picteze în chip statornic şi să-şi impună o disciplină, mai ales pentru că în viaţa lui fusese o vreme cînd nu se prea împăcase cu disciplina. Niciodată nu fusese cu adevărat necugetat, dar fusese nedisciplinat, egoist, neîndurător. Acum îşi cunoştea păcatele şi nu numai pentru că i le spuseseră şi multe femei, ci şi pentru că şi le descoperise singur. Se hotărîse să fie egoist numai pentru pictura lui, neîndurător numai în munca lui şi să-şi impună disciplina şi s-o accepte ca atare.

Avea să-şi îngăduie plăcerile vieţii în limitele acestei discipline pe care şi-o impusese şi avea să muncească din greu. Iar în ziua aceea era foarte fericit deoarece copiii aveau să sosească a doua zi dimineaţă.

— Domnule Tom, nu doriţi nimic? îl întrebă Joseph, valetul. Aţi lăsat treaba deoparte pe ziua de azi, aşa?

Joseph era înalt şi-avea o faţă prelungă şi foarte tuciurie, iar mîinile şi picioarele imense. Purta haină şi pantaloni albi şi umbla cu picioarele goale.

— Mulţumesc, Joseph, nu mai am nevoie de nimic.

— Puţin gin tonic?

— Nu. Cred că am să mă duc să iau un pahar la localul lui Bobby.

— Mai bine beţi unul aici. E mai ieftin. Cînd am trecut pe-acolo, domnul Bobby era cam prost dispus. Prea multe băuturi de amestecat, spunea el. Una de pe un iaht i-a comandat ceva căreia îi spunea White Lady şi el i-a dat o sticlă de apă minerală din aia americană, pe etichetă cu o doamnă într-un veşmînt de plasă albă contra ţînţarilor, şezînd lîngă un izvor.

— Mai bine aş lua-o din loc într-acolo.

— Mai întîi să vă pregătesc eu o băutură. Tot aţi primit nişte scrisori cu vasul poştal. Numai bine puteţi să vă citiţi scrisorile şi să vă beţi paharul şi apoi o porniţi spre domnul Bobby.

— În regulă.

— Mai bine aşa, spuse Joseph. Fiindcă am şi pregătit băutura. Nu-s chiar atît de multe scrisori, domnule Tom.

— Unde-s?

— În bucătărie. Le aduc cu. Pe vreo două e un scris de femeie. Una-i din New York. Alta din Palm Beach. Frumos scris. Una de la domnul care vă vinde tablourile, din New York. Iar vreo cîteva nu ştiu nici eu de unde-s.

— Nu vrei să şi răspunzi tu în locul meu la ele?

— Da, domnule. Dacă aşa vreţi. Şi aşa am eu mai multă şcoală decît îmi dă mîna.

— Mai bine adu-le încoace.

— Da, domnule Tom. E şi un ziar.

— Pe ăla lasă-l pentru micul dejun, te rog, Joseph.

Thomas Hudson se aşează, îşi citi corespondenţa, în vreme ce sorbea din băutura rece. Mai citi o dată una din scrisori şi apoi le puse pe toate în sertarul biroului.

— Joseph, strigă el. E totul pregătit pentru băieţi?

— Da. domnule. Avem şi două lăzi de Coca-Cola. Tînărul Tom, bănui că-i mai nalt ca mine, aşa-i?

— Încă nu.

— Credeţi că acum mă poate da jos?

— Nu cred.

— Am avut de furcă cu băiatul ăsta de atîtea ori cînd eram numai noi între noi, continuă Joseph. Tare-i caraghios acum să-i spun „domnule”. Domnul Tom, domnul David şi domnul Andrew. Trei dintre cei mai buni şi mai afurisiţi copii pe care i-am văzut vreodată. Dar cel mai pungaş e Andy.

— De la început a fost pungaş, spuse Thomas Hudson.

— Şi s-a făcut tot mai pungaş, adăugă Joseph plin de admiraţie.

— Vara asta să le fii o bună pildă.

— Domnule Tom, doar nu vă bate gîndul să le fiu eu băieţilor o pildă bună în vara asta. Poate acum vreo trei, patru ani, cînd eram şi eu neprihănit. Am de gînd să mă iau eu după Tom. A fost pe la o şcoală aleasă şi a deprins apucături bune şi alese. N-am să pot arăta taman ca el, dar am să mă port ca el. Liber, degajat, dar politicos. Apoi am

de gînd să fiu deştept ca Dave. Asta-i partea cea mai grea. Apoi am să mă apuc să învăţ cum de izbuteşte Andy să fie atît de pungaş.

— Să nu te apuci şi tu de pungăşii pe-aici.

— Nu, domnule Tom. N-aţi înţeles ce-am vrut eu să spun. Pungăşiile acelea nu-s pentru aici în casă, ci pentru viaţa mea particulară.

— O să fie straşnic cînd vor fi toţi aici, nu-i aşa?

— Domnule Tom, nu s-a mai pomenit aşa ceva de cînd au stîrnit focul cel mare. Pentru mine-i tot una cu venirea lui Mesia. M-aţi întrebat de-o să fie straşnic? Da, domnule, o să fie.

— Trebuie să ne gîndim să aibă o groază de lucruri cu care să se distreze.

— Nu, domnule Tom, spuse Joseph. Mai degrabă trebuie să ne gîndim cum să-i scăpăm întregi din poznele groaznice pe care le pun la cale. Ne poate ajuta şi Eddy. El îi ştie mai bine decît mine. Şi apoi, sînt şi prieten cu ei, și asta face treaba şi mai grea.

— Ce face Eddy?

— S-a cam dat la băutură oleacă în întîmpinarea zilei de naştere a reginei. E bine cherchelit.

— Mai bine mă duc pînă la localul domnului Bobby acum că e prost dispus.

— A şi întrebat de dumneavoastră, domnule Tom. Dacă a existat vreodată un gentleman, acela-i domnul Bobby, şi cîteodată toate scursorile alea care vin de pe iahturi îi cam pun nervii la încercare. Cînd am plecat era cam scos din răbdări.

— Da' tu ce căutai pe-acolo?

— M-am dus pentru Coca-Cola şi am mai rămas puţin ca să-mi încerc mîna cu tacul de biliard.

— Cum e masa?

— Mai mizerabilă.

— Mă duc într-acolo, spuse Thomas Hudson. Am să fac un duş şi mă schimb.

— V-am pus hainele pe pat, îi răspunse Joseph. Mai vreţi un gin cu apă tonică?

— Nu, mulţumesc.
— A venit şi domnul Roger şi-i pe şalupă.
— Bun. Îl găsesc eu.
— Vine şi el să stea aici?
— Poate.
— În orice caz, oricum pregătesc un pat şi pentru el.
— În regulă.

III

Thomas Hudson făcu un duş, se spălă pe cap cu săpun şi apoi se clăti sub jetul puternic care-l biciuia. Era un bărbat bine clădit şi cînd se dezbrăca arăta şi mai zdravăn decît atunci cînd era îmbrăcat. Era foarte bronzat şi părul i se decolorase în şuviţe de nuanţe diferite. Nu avea nici un gram mai mult decît trebuia şi cînd se urcă pe cîntar văzu că avea 87 de kilograme.

Ar fi trebuit să înot înainte de a face duş, se gîndi el. Dar azi dimineaţă, înainte de a mă apuca de lucru, am înotat cam mult şi acum mă simt obosit. Cînd au să fie şi băieţii aici, o să avem parte de înot destul. Şi-i şi Roger aici. E bine.

Îşi trase o pereche curată de pantaloni scurţi, îşi puse o bluză veche cu dungi şi nişte mocasini, ieşi pe uşă, porni la vale, trecu de poarta gardului de ostreţe şi se trezi în lumina orbitoare, albă, reflectată de suprafaţa de coral decolorat de soare a Căii Regelui.

Dintr-una din barăcile de scîndură nevopsită înşirate de-a lungul drumului, asupra căreia îşi aruncau umbra doi palmieri înalţi, se arătă un negru bătrîn, într-un costum negru de alpaca şi nişte pantaloni bine călcaţi, tot negri, care o porni foarte ţeapăn şi drept în drum, înaintea lui. Cînd omul se întoarse, Thomas Hudson îi zări chipul frumos de negru.

Din spatele şandramalei se auzi o voce de copil care îngîna în batjocoră pe melodia unui vechi cîntec englezesc:

Unchiul Edward a venit din Nassau.

Să vîndă nişte bombonele.
Am cumpărat şi eu şi P.H. din ele.
Dar bomboanele erau al dracului de proaste.

Unchiul Edward se întoarse şi-şi arătă chipul care părea tot atît de amărît pe cît era de furios, în lumina strălucitoare a după-amiezii.

— Las' că te ştiu eu, spuse el. Nu te văd eu, da' ştiu eu care eşti. Te spun comisarului.

Vocea copilului continuă, răsunînd limpede şi veselă.

Oh, Edward,
Oh, Edward,
Unchiule Edward cel mare, tare la cătare,
Bomboanele tale-s amare.

— Comisarul are să audă el şi treaba asta, spuse unchiul Edward. Ştie el comisarul ce are de făcut.

— Mai ai bomboane proaste şi azi, unchiule Edward? se auzi din nou vocea ţîncului ce se aţinea cu mare grijă să nu fie văzut.

— Aşa-i omul urgisit, spuse tare unchiul Edward în vreme ce porni mai departe. Aşa se jumuleşte şi se tîrnoseşte haina respectului omului. Oh, Doamne, iartă-i pre ei că nu ştiu ce fac.

De departe, de pe Calea Regelui, se auzeau tot mai tare cîntecele ce răzbăteau din camerele de sus de la *ponce de Léon.* Pe lîngă el trecu grăbit pe drumul de coral un puştan negru.

— A fost o bătaie, dom'le Tom. Sau cam aşa ceva. Un domn de pe un iaht s-a apucat să zvîrle pe geam tot felul de lucruri.

— Adică ce fel de lucruri anume, Louis?

— Tot felul de lucruri, dom'le Tom. Tot ce-i cădea sub mînă. Doamna a încercat să-l oprească da' el zicea c-o aruncă şi pe ea.

— Şi de unde-i domnul ăsta?

— Grangure mare, de prin nord. Se lăuda că poa' să

cumpere şi să vîndă toată insula. Bănui că nici n-o să-l coste cine ştie ce dacă aruncă mai departe toate alea aşa cum s-a pornit.

— Comisarul a luat vreo măsură, Louis?

— Nu, dom'le Tom. Pînă acum nu l-a înştiinţat nimeni. Da' cum s-arată lucrurile, a cam venit vremea s-apară şi comisarul.

— Tu eşti angajat la ei, Louis? Aş fi vrut să fac rost de nişte momeală pe mîine.

— Da, dom'le, vă fac eu rost de momeală, dom'le Tom. Nu vă bateţi capul cu momeala. Am fost cu ei toată vremea. Azi dimineaţă m-au angajat ca să-i duc la pescuit şi de-atunci numai de ei mă ţin. Numai că ăsta nu-i pescuit. Nu, dom'le. Numai dacă pescuit n-o fi însemnînd să arunce cu farfurii şi căni şi carafe şi scaune şi să rupă nota de plată ori de cîte ori i-o aduce domnu' Bobby şi să-i spună că e un bastard afurisit şi hoţ şi pungaş.

— Pare că-i un domn cam dificil, Louis.

— Dom'le Tom, e cel mai afurisit neam de domn pe care l-am pomenit în viaţa mea pînă acum. M-a pus să-i şi cînt. Doar ştiţi că eu nu-s în stare să cînt ca Josey, da' cînt şi eu cum pot şi cîteodată chiar mai bine decît îs în stare. l-am cîntat cum m-am priceput mai bine. Ştiţi cum e. Doar m-aţi auzit cîntînd. Da' el nu şi nu, decît cîntecul acela cu mămica n-are chef nici de mazăre, nici de orez, nici de ulei de cocos. Şi numai ăsta, iar şi iar! E un cîntec vechi, şi mă săturasem de el şi i-am zis: „Dom'le, eu ştiu şi nişte cîntece mai noi. Cîntece frumoase. Mai ştiu şi alte cîntece vechi, cum ar fi cu pieirea lui John Jacob Astor pe *Titanic* cînd s-a scufundat lovindu-se de-un gheţar, şi aş fi mai bucuros să le cînt pe alea decît pe ăsta cu nu mazăre, nu orez, dacă aţi vrea”. Şi doar i-am spus toate astea cu tot respectul şi cît mai dulce. Că doar ştiţi Cum le zic eu. Da' domnul acela-mi zice: „Ascultă-mă, pui de negru neisprăvit şi prost, eu stăpînesc mai multe magazine şi fabrici şi ziare decît avea John Jacob Astor oale în care s-a... ştii tu cuvîntul ăla, şi de încerci măcar să-mi spui ce-ar trebui să ascult am să te iau şi te bag cu capul drept în oalele alea”. Atunci doamna lui a

zis: „Dragule, de ce trebuie să fii aşa de brutal cu copilul? Mie mi se pare că a cîntat foarte frumos şi aş vrea să aud şi nişte cîntece mai noi”. Iar domnul a zis: „Ia seama ce-ţi zic. Nici tu n-ai să le auzi şi nici el n-are să le cînte”. Dom'le Tom, e un domn tare anapoda. Şi chiar şi doamna i-a spus: „Oh, dragule, tare mai eşti complicat”. Dom'le Tom, îi mai complicat decît pare un motor diesel unui pui de maimuţă care abia a făcut ochi, atunci ieşit din pîntecele mă-si. Iertaţi-mă dacă trăncănesc prea mult. Da' tărăşenia asta m-a stîrnit. El îi cam calcă inima femeii în picioare.

— Şi acum ce mai faci pentru ei, Louis?

— Am fost să caut perle de ghioc, răspunse el.

În timp ce-i spunea toate astea, se opriseră la umbra unui palmier, iar băiatul scoase din buzunar o bucată de pînză destul de curată şi o despături dînd la iveală vreo şase perle lucioase, sidefii, de un roz aprins, perle dintre cele pe care băştinaşii le găsesc prin ghiocuri cînd le curăţă şi pentru care nici o femeie – în afară de regina Mary a Angliei, după cîte ştia Thomas Hudson – nu se zbate ca să le primească în dar. Bineînţeles că Thomas Hudson nu-şi închipuia că ştia mare lucru despre regina Mary, în afară de ceea ce apăruse în ziare şi filme şi un profil din *The New Yorker,* dar, pentru că ei îi plăceau perlele de ghioc, i se păru că o cunoştea mai bine decît îi cunoştea pe mulţi alţii pe care-i ştia de o groază de vreme. Reginei Mary îi plăceau perlele de ghioc şi, în noaptea aceea, insula sărbătorea ziua ei de naştere, dar îi era teamă că perlele de ghioc nu vor avea darul de a o face mai fericită pe doamna acelui gentleman. Dar s-ar fi putut ca regina Mary să fi declarat că avea slăbiciune pentru perlele de ghioc numai ca să le facă plăcere supuşilor ei din Bahamas.

Ajunseseră la *Ponce de Léon* şi Louis tocmai spunea:

— Doamna plîngea, dom'le Tom. Plîngea amarnic. Aşa că i-am spus că dau o fugă pînă la şandramaua lui Roy să găsesc nişte perle de ghioc şi să i le aduc să le vadă.

— Au s-o facă foarte fericită, spuse Thomas Hudson. Dacă-i plac perlele de ghioc cumva.

— Sper să-i placă. I le duc acuma sus.

Thomas Hudson intră la bar unde era răcoare şi părea aproape întuneric după lumina neîndurătoare de pe drumul tăiat în coral; luă nişte gin şi apă tonică, cu o coajă de chitră în pahar, şi cîteva picături de Angostura. Domnul Bobby stătea după tejghea şi arăta cumplit. Patru puştani negri jucau biliard şi de cîte ori aveau de executat o lovitură mai dificilă săltau masa să le vină mai bine. Sus, cîntatul se oprise şi în salon se lăsase o linişte adîncă, tulburată numai de pocnetul bilelor. Doi oameni din echipajul iahtului amarat în bazin stăteau la bar; după ce ochii i se mai obişnuiseră cu obscuritatea, lui Thomas Hudson i se păru că înăuntru era o lumină odihnitoare, răcoare şi plăcut. Louis coborî de la etaj.

— Domnul a adormit, spuse el. I-am dat doamnei perlele. Se uită la ele şi plînge.

Îi văzu pe cei doi marinari de pe iaht uitîndu-se unul la altul fără să spună nimic. Rămase în picioare, cu paharul înalt cu băutura amăruie şi plăcută în mînă, sorbi prima înghiţitură care-i aminti de Tanga, Mombasa şi Lamu şi de toată coasta aceea, şi deodată îl încercă nostalgia Africii. Iată-l stabilit în insula asta, cînd ar fi putut la fel de bine să fi fost în Africa. La dracu, îşi spuse, oricînd mă pot duce acolo. Împlinirea trebuie să fie înlăuntrul tău, oriunde te-ai afla. Şi aici te descurci bine în privinţa asta.

— Zi, Tom, chiar îţi place gustul sărăciei ăleia? îl întrebă Bobby.

— Bineînţeles. Altfel n-aş bea-o.

— Am deschis şi eu o sticlă din greşeală şi avea un gust de chinină.

— Păi are chinină în ea.

— Oamenii au înnebunit, precis, spuse Bobby. Omul e în stare să bea orice-i trăsneşte. Şi are şi bani să-şi cumpere orice. Ţi-ai putea închipui că nu face decît ceea ce-i place, şi cînd colo el strică bunătate de gin turnînd în el nu ştiu ce fel de băutură indiană cu chinină.

— Mie-mi place gustul ăsta. Îmi place gustul de chinină cu coajă de chitră. Mi se pare că-mi deschide nu ştiu cum porii stomacului sau cam aşa ceva. Treaba asta mă drege

mai bine decît orice altă băutură cu gin. Mă simt bine după ce-o beau.

—- Ştiu. Băutura te face totdeauna să te simţi bine. Pe mine însă mă face să mă simt groaznic. Unde-i Roger?

Roger era un prieten al lui Thomas Hudson, care avea pe insulă o şandrama de pescuit.

— Ar cam trebui să s-arate curînd. Luăm masa cu Johnny Goodner.

— Nu mă taie mintea de ce unor oameni ca tine, Roger Davis şi Johnny Goodner, care sînteţi de atîta vreme aici, vă place insula asta.

— E o insulă minunată. Doar şi tu stai tot în insula asta, aşa-i?

— Eu stau fiindcă aici îmi cîştig pîinea.

— Ai putea să ţi-o cîştigi şi la Nassau.

— La dracu cu Nassau. Aici se distrează omul mai bine. Insula asta e numai bună de distracţie. Şi în plus se fac bani buni aici.

— Îmi place să stau aici.

— Bineînţeles, făcu Bobby. Şi mie. Doar ştii şi tu. Dacă-mi pot agonisi traiul. Vinzi tablourile alea pe care le pictezi toată vremea?

— Acum se vînd destul de bine.

— Oamenii dau bani pe tablouri cu unchiul Edward. Tablouri cu negri în apă. Cu negri pe uscat. Negri în bărci. Bărci de pescuit broaşte ţestoase. Bărci de pescuit bureţi. Izbucnirea furtunii. Trombe marine. Goelete naufragiate. Goelete în construcţie. Orice pot vedea pe gratis. Şi chiar ţi le cumpără?

— Sigur că le cumpără. O dată pe an se ţine un salon la New York şi se vînd.

— La licitaţie?

— Nu. Cel ce le vinde stabileşte preţul. Şi oamenii le cumpără. Muzeele cumpără şi ele cîte unul din cînd în cînd.

— Nu le poţi vinde şi singur?

— Ba da.

— Mi-ar plăcea să cumpăr unul cu o trombă marină, spuse Bobby. O trombă mare, afurisit de mare. Poate chiar

două trombe, care urlă gonind peste apele puţin adînci cu un vuiet de nu mai auzi nimic. Şi soarbe toată apa din jur şi te sperie de moarte. Iar eu pescuind bureţi într-o bărcuţă, mă trezesc că n-am nici o scăpare. Tromba îmi smulge din mînă vasul cu fundul de sticlă cu care mă uit eu în apă. Aproape că suge şi barca de pe apă. O trombă pedeapsa lui Dumnezeu. Cam cît ar costa un tablou ca ăsta? Aş putea să-l atîrn chiar aici. Sau aş putea să-l pun pe perete acasă dacă n-ar speria-o de moarte pe baba mea.

— Depinde cît de mare-i.

— Cît de mare ai tu chef să-l faci, spuse Bobby generos. Un tablou ca ăsta nu-i niciodată destul de mare. Pune pe pînza aia chiar trei trombe. O dată am văzut cu ochii mei de-aproape, ca de ici pînă colo, trei trombe pe lîngă insula Andros. Se înălţau pînă la cer şi una dintre ele a săltat o barcă de pescuit bureţi, şi cînd i-a dat drumul din izbitură motorul a străpuns coca.

— Păi costă cam cît face pînza, spuse Thomas Hudson. N-aş cere mai mult decît mă costă pînza.

— La dracu, fă rost atunci de o pînză mare, spuse Bobby. O să punem acolo nişte trombe să bage spaima-n oameni, încît or s-o întindă din barul ăsta şi s-o tulească de pe afurisita asta de insulă.

Era emoţionat de măreţia proiectului, însă perspectivele lui abia acum i se dezvăluiau.

— Ascultă, Tom, băiatule, ţi-a trecut vreodată prin minte că poţi picta un uragan întreg? Poţi să pictezi exact momentul în care s-arată şi ochiul uraganului, taman cînd se îndepărtează dintr-o parte şi se linişteşte, în vreme ce din cealaltă abia se porneşte? Şi pune acolo de toate, şi negri cocoţaţi în palmieri şi legaţi să nu fie luaţi de uragan, şi nave zvîrlite pe deasupra insulei. Da? Pune acolo şi hotelul cum o ia din loc. Şi bucăţi de grinzi zburînd prin aer ca nişte suliţe, şi nişte pelicani morţi măturaţi de vînt de parcă ar fi şi ei rafale de ploaie. Barometrul să coboare la douăzeci şi şapte, iar giruetele să fie făcute zob de vînt. Valurile să se spargă de bancurile de la zece braţe adîncime, iar luna să iasă tocmai atunci drept în ochiul

uraganului. Un val de maree să vină şi să înece orice suflare de viaţă. Femei să fie măturate de vînt spre larg, iar vîntul să smulgă veşmintele de pe ele. Peste tot să plutească negri înecaţi şi prin aer să zboare...

— Trebuie o pînză afurisit de mare, interveni Thomas Hudson.

— La dracu cu pînza! exclamă Bobby. Fac eu rost de o velă mare de goeletă. O să pictăm cel mai mare şi mai blestemat tablou din lume şi o să rămînem în istorie. Şi tu care pierdeai vremea cu tablourile alea mititele.

— Mă apuc de trombe, spuse Thomas Hudson.

— Bine faci, reveni Bobby, arătînd că nu avea chef să abandoneze subiectul grandioaselor sale proiecte. Aşa-i sănătos. Cu excepţia mea şi a ta şi cu cît ai învăţat tu pînă acum, Doamne, putem face nişte tablouri uriaşe!

— De mîine mă apuc de trombe.

— În regulă, făcu Bobby. Asta-i începutul. Dar, Doamne, cît aş vrea să ne apucăm de pictat şi uraganul acela. A pictat cineva vreodată scufundarea *Titanicului?*

— Nu la o scară într-adevăr mare.

— Putem s-o pictăm noi. E un subiect care mi-a stârnit întotdeauna imaginaţia. Poţi să redai şi aerul îngheţat al gheţarului care se îndepărtează după ce i-a izbit. Şi totul pictat într-o pătură groasă de ceaţă. Să nu laşi deoparte nici un detaliu. Fă-l şi pe individul acela care s-a urcat în barca plină de femei, închipuindu-şi că putea fi de ajutor pentru că fusese iahtman. Pictează-l cum se caţără în barcă şi cum calcă peste vreo cîteva femei, redate exact aşa cum sînt ele în mărime naturală. Individul îmi aminteşte de tipul cu care ne-am căpătuit noi la etaj. De ce nu te duci sus şi, acum cînd doarme, să-i faci un portret pe care să-l foloseşti în tabloul acela?

— Cred că mai bine începem cu trombele marine.

— Tom, vreau să fii un pictor mare, spuse Bobby. Lasă-te de toate mărunţişurile alea. Îţi pierzi vremea. Uite, în mai puţin de o jumătate de oră am şi încropit împreună cam cum să arate trei tablouri, şi nici măcar n-am apucat să-mi storc imaginaţia. Şi ce mare lucru ai făcut tu pînă acum? Un

negru care răstoarnă pe plajă o broască ţestoasă. Nici măcar nu-i o ţestoasă verde. O ţestoasă obişnuită! Sau doi negri într-un pui de barcă, speriind o grămadă de languste. Omule, ţi-ai cam irosit viaţa.

Se opri şi trase o duşcă dintr-un pahar de sub tejghea

— Asta nu contează, reluă el. Nici nu m-ai văzut înghiţind treaba asta. Ascultă, Tom, alea sînt trei tablouri mari. Mari tablouri. Tablouri mondiale. Numai bune să fie atîrnate la *Crystal Palace,* alături de capodoperele tuturor timpurilor. În afară de primul, care-i un subiect mai modest. Dar nici nu ne-am apucat încă. Nu văd nici un motiv să nu pictăm unul singur în care să le punem pe toate. Ce zici de asta?

Trase foarte iute încă o duşcă.

— Care?

Se aplecă peste tejghea, în aşa fel ca ceilalţi să nu-l audă.

— Să nu dai înapoi, spuse Bobby. Să nu te sperie măreţia proiectului. Trebuie să ai viziune, Tom. Putem picta şi sfîrşitul lumii, spuse el după o pauză. În mărime naturală.

— Şi iadul, adăugă Thomas Hudson.

— Nu. Înaintea iadului. Iadul abia se deschide. Şi în biserica de pe culme tremuricii se bîţîie şi fiecare vorbeşte pre limba lui, necunoscută de ceilalţi. Şi un diavol îi ia în furcă şi-i încarcă într-o căruţă. Şi toţi urlă şi gem şi-l strigă pe Iehova. Peste tot se văd negri prosternaţi, iar murene şi languste şi crabi-păianjeni mişună pretutindeni şi chiar şi peste trupurile lor. Un fel de bocaport mare stă cu gura deschisă şi diavolii cară într-acolo şi pe negri şi pe cei din biserică şi pe tremurici, pe toţi, şi toţi dispar pe acolo şi nu se mai văd. Apele cresc mari, din toate părţile insulei, şi de jur împrejur dau tîrcoale rechinii-ciocan, şi rechinii-scrumbiilor şi rechinii-tigru şi rechinii-lopată şi-i mănîncă pe cei care încearcă să scape înot ca să nu fie luaţi în furcă şi aruncaţi pe gura aceea larg deschisă a bocaportului din care se ridică aburi. Beţivanii trag ultima duşcă şi apoi se reped la diavoli să-i lovească cu sticlele. Dar diavolii nu se opresc şi-i iau mai departe în furcă, şi-i aruncă pe gura

aceea, în vreme ce alţii se scufundă în valurile tot mai mari în care au apărut acum rechinii-balenă, marii rechini albi şi balenele ucigaşe şi alţi peşti imenşi care dau tîrcoale mai în larg de locul unde rechinii îi sfîşie pe cei ce s-au aruncat în apă. Pe culmea insulei s-au adunat cîinii şi pisicile, iar dracii îi iau şi pe ei în furcă şi cîinii se fac ghem şi urlă şi pisicile dau să fugă şi se reped cu ghearele la draci şi părul li se zburleşte pe spinare şi pînă la urmă se aruncă în mare şi înoată de ţi-i mai mare dragul. Din cînd în cînd cîte un rechin dă peste cîte o pisică şi o şi vezi cum se duce la fund. Dar cele mai multe reuşesc să înoate spre larg şi să scape. Iar din gura aceea de bocaport se ridică o dogoare afurisită şi diavolii sînt nevoiţi să-i tîrască pe oameni spre gura aceea fiindcă şi-au rupt colţii furcilor încercînd să-i apuce pe unii dintre bisericoşi. Tu şi cu mine stăm în mijlocul tabloului şi ne uităm la toţi cu calm. Tu faci nişte însemnări, iar eu mă cinstesc dintr-o sticla şi din cînd în cînd îţi mai dau şi ţie să te răcoreşti. Din vreme în vreme, trece chiar pe lîngă noi cîte un diavol de pe care curg sudorile de trudă, tîrînd după el cîte un bisericos mai zdravăn care încearcă să-şi sape cu unghiile o gaură în nisip ca să scape să nu fie aruncat pe gura bocaportului şi urlă implorîndu-l pe Iehova. Iar diavolul spune: „Iartă-mă, dom'le Tom, iartă-mă, dom'le Bobby. Azi e tare mult de lucru”. Îl îmbii pe diavolul acela asudat şi plin de funingine să ia şi el o duşcă aşa în trecere, în vreme ce se îndreaptă spre vreun alt om al bisericii, iar diavolul îmi zice: „Nu, mulţumesc, dom'le Bobby. Eu cînd am de lucru nu mă ating niciodată de băutură”. Şi din treaba asta iese un tablou afurisit de bun, Tom, dacă reuşim să punem în el toată mişcarea asta şi toată măreţia.

— Cred că pe ziua de azi ne cam ajunge cîte am pus la cale.

— La dracu, cred că ai dreptate, spuse Bobby. Cînd pun la cale o pictură ca asta simt că mă apucă setea.

— A fost unul pe nume Bosch care se pricepea să picteze destul de bine în chipul ăsta.

— Tipul cu magnetoul?

— Nu. Hieronymus Bosch. Unul care a trăit de mult de tot. Foarte bun. Şi Pieter Brueghel a lucrat în sensul ăsta.

— Şi ăsta-i din vremuri de demult?

— Da, de mult de tot. Foarte bun. Ţi-ar fi plăcut şi ţie.

— La dracu', spuse Bobby. Nici unul oricît de vechi, nu se poate măsura cu noi. Şi pe deasupra încă n-a fost sfîrşitul lumii, aşa că de unde dracu ştie el mai bine decît noi cum va fi atunci?

— O să fie greu de tot să-l întrecem.

— Nu cred nici o iotă din ce spui, reluă Bobby. Trîntim noi un tablou de-l facem să iasă din branşă.

— Ce-ai zice de încă un pahar din ăsta?

— Da, fir-ar afurisit să fie, am uitat că aici sîntem într-un bar. Dumnezeu s-o binecuvînteze pe regină. Tom. Am şi uitat ce zi e astăzi. Uite, ăsta-i de la mine şi să bem în sănătatea ei.

Îşi turnă un păhărel de rom şi-i întinse lui Thomas Hudson o sticlă de gin galben, marca Booth, nişte chitre pe o farfurie, un cuţit şi o sticlă de apă tonică indiană Schweppes.

— Fă-ţi singur amestecătura aia blestemată. La dracu cu băuturile astea aiurite.

După ce-şi pregăti băutura şi lăsă să picure în ea şi cîteva picături de bitter dintr-o sticlă în dopul căreia era o pană de pescăruş, Thomas Hudson ridică paharul şi apoi privi în lungul tejghelei.

— Voi ăia doi de colo, ce beţi? Spuneţi cum se cheamă dacă nu-i prea greu de spus.

— Dog's Head, răspunse unul dintre cei doi marinari.

— Da, Dog's Head, făcu Bobby şi băgă mîna în lada cu gheaţă şi le întinse două sticle de bere rece. Nu mai sînt pahare. Beţivanii au aruncat toată ziua cu pahare. Are toată lumea de băut? Domnilor, pentru regină. Nu cred să-i pese ei prea tare de insula asta şi nici nu-s convins că i-ar prii prea mult aici. Dar, domnilor, pentru regină. Domnul s-o binecuvînteze.

Toţi băură în cinstea ei.

— Trebuie să fie o femeie pe cinste, spuse Bobby. Puţin

cam prea ţeapănă pentru gustul meu. Mi-a plăcut totdeauna mai mult regina Alexandra. Nurlie. Da' acum să sărbătorim cu toate onorurile ziua de naştere a reginei. E ea, insula asta, mică, da' e plină de patriotism. În ultimul război s-a dus şi un om de pe insula asta şi s-a ales cu un braţ retezat de proiectil. Mai mult patriotism decît atît nu se poate.

— A cui zi de naştere ziceai că-i? întrebă unul dintre marinari.

—- A reginei Mary a Angliei, spuse Bobby. Mama actualului rege al imperiului.

— Aha, de la ea vine numele vasului *Regina Mary,* nu-i aşa? întrebă celălalt marinar.

— Tom, făcu Bobby. Celălalt pahar în cinstea reginei îl bem numai noi doi, singuri.

IV

Se făcuse întuneric acum şi bătea briza, aşa că nu mai erau nici ţînţari, nici muşte de nisip şi toate bărcile se întorseseră la ţărm, ridicînd suporţii de pescuit din afara bordului la intrarea în şenal, iar acum stăteau amarate în bazinele dintre cele trei docuri care se prelungeau de la mal înspre port. Refluxul era puternic, lumina de pe vase cădea asupra apei, apa lucea verzuie şi se retrăgea atît de iute, că scădea văzînd cu ochii în jurul pilonilor de rezistenţă ai docurilor şi făcea vîrtejuri la pupa iahtului pe care se aflau. În apă, de-a lungul vasului, unde lumina de pe puntea iahtului se reflecta către întăritura de piloni a docului, de care erau legate tot felul de cauciucuri vechi de automobil şi de camion drept apărători, formînd un fel de inele întunecate în bezna de sub cheiul de piatră, se aţineau o mulţime de ştiuci de mare, atrase de lumină, înotînd împotriva refluxului. Lungi şi subţiri, lucind verzui ca şi apa, unduiau din cozi fără să se zbenguie, fără să caute hrană, înotau pur şi simplu fascinate de lumină.

Iahtul lui Johnny Goodner, *Narwhal,* unde-l aşteptau pe Roger Davis, stătea cu prova contra curentului de reflux, iar

în urma lui, în acelaşi bazin de ancorare, era amarat cu pupa lîngă pupa lui, vasul celor care-şi petrecuseră toată ziua în localul lui Bobby. Johnny Goodner stătea la pupa, tolănit pe un scaun, cu picioarele pe un alt scaun, în mîna dreaptă cu un pahar de Tom Collins şi în stînga cu un ardei mexican verde, lung şi iute.

— E minunat aşa, spuse el. Muşc din ardei şi simt că-mi ia gura foc şi mi-o răcoresc cu asta.

Muşcă o dată din ardei, înghiţi, suflă puternic, „huu”, peste limba făcută pîlnie şi apoi trase o duşcă zdravănă din paharul înalt. Îşi umezi cu buza de jos, plină şi cărnoasă, buza de sus subţire, de irlandez, şi ochii cenuşii zîmbiră. Colţurile gurii i se ridicau în sus, aşa încît totdeauna părea pe cale să zîmbească sau tocmai zîmbise, dar gura nu spunea prea mult despre stăpînul ei pînă cînd nu băgai de seamă cît de subţire era buza de sus. Dar mai ales ochii trebuia să-i priveşti cu atenţie. După cum era clădit, arăta ca un luptător de categorie mijlocie care s-a cam îngrăşat; dar felul cum stătea tolănit acolo, într-o poziţie de deplină relaxare, vădea că era încă în formă, căci în poziţia asta unul care nu-i cu adevărat în formă arată mizerabil. Avea faţa bronzată, însă i se cojea pielea nasului şi pe frunte, la baza liniei părului care se retrăgea mereu spre spate. Pe obraz avea o cicatrice ce putea trece drept gropiţă de n-ar fi fost puţin cam prea în centrul obrazului, iar şaua nasului vădea semne uşoare că ar fi fost turtită. N-avea nasul turtit. Arăta de parcă ar fi fost făcut de un sculptor modern care lucrase direct în piatră şi luase cu dalta doar o idee prea mult.

— Tom, pungaşule, ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Am lucrat mereu.

— Aşa zici, făcu el şi muşcă iarăşi din ardei.

Era un ardei foarte lung, cam veşted şi tare zbîrcit.

— Numai prima dată ustură, spuse el. Ca în dragoste.

— Pe dracu. Ardeii ustură totdeauna.

— Şi dragostea?

— La dracu cu dragostea, spuse Thomas Hudson.

— Ce sentiment! Ce mod de a vorbi! Cam ce-ai vrea să

te socotim? Victima unui sindrom demenţial de păstor uitat pe insula asta?

— Pe-aici nu-i nici o oaie, Johnny.

— Atunci pălit de nebunia păstorului de crabi de stîncă, reluă Johnny. N-am vrea să fim nevoiţi să punem să te prindă cu plasa sau mai ştiu eu cum. Mai bine încearcă şi gustă un ardei din ăsta.

— Am încercat, îi răspunse Thomas Hudson.

— Ah. Îţi cunosc eu trecutul, continuă Johnny. Să nu-mi bagi mie pe gît trecutul tău ilustru. Poate că tu ai inventa şi ardeii! Ştiu. Poate chiar şi pe cel care i-a adus în Patagonia, în spinarea unui iac. Dar eu reprezint epoca modernă. Ascultă, Tommy. Am pus să-mi umple ardeii ăştia cu somon. Cu cod. Cu bonite de Chile. Cu piept de turturică mexicană. Cu carne de curcan şi sobol. Sînt în stare să umple ardeii ăştia cu orice, iar eu îi cumpăr. Mă fac să mă simt ca un afurisit de potentant. Dar totu-i doar o perversiune. Cel mai sfînt e ardeiul acesta lung, veşted, neatrăgător, neumplut cu nimic, bătrîn, pus în sos maroniu de chupango. Afurisitule, exclamă el răcorindu-şi din nou limba făcută pîlnie. De data asta am luat din tine o îmbucătură prea mare.

Şi rase o duşcă zdravănă de Tom Collins.

— Îmi oferă şi motiv să beau, explică el. Trebuie să-mi răcoresc gura asta afurisită. Tu ce bei?

— Ar mai merge un gin tonic.

— Băiete, strigă Johnny. Încă un gin tonic pentru Bwana M'Kubwa.

Fred, unul dintre puştanii de pe insulă pe care-l angajase căpitanul lui Johnny, aduse băutura.

— Poftim, domnule Tom.

— Mulţumesc, Fred, spuse Thomas Hudson. Pentru regină, Domnul s-o binecuvânteze.

Şi băură.

— Unde-i bătrînul maestru al tîrfelor?

— La el acasă. Dar coboară el încoace.

Mai muşcă o dată din ardei fără să comenteze, termină de băut şi apoi glăsui:

— Şi zi, ce mai faci, tu, bătrîne Tom?

— Bine, răspunse Thomas Hudson. Am învăţat să mă descurc destul de bine singur şi muncesc din greu.

— Îţi place aici? Vreau să spun, să rămîi definitiv.

— Da. Mi s-a cam făcut silă să mă tot fîţîi de colo-colo. Prefer să stau aici. Şi aici mă descurc destul de bine, Johnny. Afurisit de bine.

— E un loc minunat, spuse Johnny. E un loc minunat pentru un tip ca tine care are şi un fel de resurse interioare. Dar pentru un individ ca mine, care cînd hăituieşte, cînd e hăituit, e un iad aici. E adevărat că Roger o face pe revoluţionarul cu noi?

— Aşa se spune.

— Aşa am auzit şi eu pe coastă.

— Ce i s-a întîmplat pe-acolo?

— Habar n-am. Dar în orice caz o treabă destul de afurisită.

— Chiar afurisită?

— Cei de pe-acolo au idei destul de diferite despre ce înseamnă o treabă afurisită. N-a ajuns chiar la zdup, la St. Quentin, dacă la asta te-ai gîndit. Dar prin părţile alea, cu clima lor şi cu zarzavaturi proaspete şi celelalte ale lor, toate sînt pe măsura jucătorilor lor de fotbal. Drace, fetiţele de cincisprezece ani arată de douăzeci şi patru. La douăzeci şi patru ajung ca madam May Whitty. Dacă nu eşti bărbat de însurat, e mai bine să te uiţi de foarte aproape la dinţii lor. Şi, bineînţeles, dacă te uiţi la dinţii lor tot nu pricepi nimic. Şi toate au mămici şi tătici, ori numai unul sau altul, şi toţi sînt lihniţi de foame. Clima aia le stîrneşte apetitul, bineînţeles. Dar nenorocirea e că uneori pe oameni îi apucă entuziasmul şi nu-i întreabă nimeni de permis de conducere, nici de talonul de asigurări sociale. Cred că valoarea ar trebui să fie apreciată după greutate şi mărime şi îndemînările generale, şi nu numai după vîrstă. Aprecierea numai după vîrstă stîrneşte prea multe nedreptăţi. Peste tot. În nici un alt sport precocitatea nu e pedepsită. Aici e pe dos. Cel mai cinstit ar fi să se pretindă un fel de dispensă pentru ucenicie. La fel ca la curse. M-au cam

încolţit destul de frumuşel pentru treaba asta. Dar nu asta i-au pus in cîrcă bătrînului Roger.

— Dar ce mi-au pus în cîrcă? întrebă Roger Davis.

Sărise de pe doc drept pe punte şi, cu pantofii lui cu talpă de sfoară împletită, se apropiase fără zgomot, iar acum stătea dinaintea lor arătînd impresionant de solid, în bluza de sport, de trei ori mai largă decît el şi în nişte blugi vechi şi strîmţi.

— Salut, spuse Johnny. N-am auzit cînd ai sunat. Tocmai îi spuneam lui Tom că nu ştiu ce ţi-au pus în cîrcă, dar în nici un caz nu e vorba de corupere de minore.

— În regulă, spuse Roger. Să lăsăm baltă subiectul ăsta.

— Nu ne băga pumnul în gură, replică Johnny.

— Nu vă bag pumnul în gură, spuse Roger. Politicos vă rog. Se poate bea ceva pe nava asta?

Se uită la iahtul care stătea cu pupa spre ei.

— Al cui e?

— Al celor de la *Ponce.* N-ai auzit?

— Ah, făcu Roger. Să bem şi noi un pahar, chiar dacă indivizii ne-au oferit un exemplu prost în sensul acesta.

— Băiete, strigă Johnny.

Fred se arătă din cabină.

— Da, domnule! făcu el.

— Întreabă-i pe sahibi ce le doreşte sufletul.

— Domnii? întrebă Fred.

— Eu beau ce bea şi domnul Tom, spuse Roger. El e călăuzitorul şi sfetnicul meu.

— S-au aciuat mulţi bărbaţi anul ăsta pe-aici? se interesă Johnny.

— Pînă acum numai doi, îi răspunse Roger. Călăuzitorul meu şi eu.

— Călăuzitorul meu şi cu mine, i-o întoarse Johnny. Cum dracu de-ţi scrii cărţile?

— Oricînd găsesc unul pe care să-l angajez să mai dreagă gramatica.

— Sau pe unul care să-ţi facă treaba pe degeaba, zise Johnny. Tocmai vorbeam cu călăuzitorul tău.

— Călăuzitorul meu zice că aici e mulţumit şi fericit. A

tras la ţărm pentru totdeauna.

— Ar trebui să vezi şi tu localul, îi spuse Tom. Îmi îngăduie şi mie să intru şi să beau cîte ceva din cînd în cînd.

— Femei?

— Fără femei.

— Şi atunci voi, bărbaţii, ce faceţi?

— Păi toată ziua numai asta am făcut.

— Dar ai fost aici şi înainte. Atunci ce făceai?

— Înot, mîncare, băutură. Tom lucrează, citeşte, trăncăneşte, citeşte, pescuieşte, pescuieşte, înoată, bea, doarme...

— Fără femei?

— Tot fără femei.

— Mie mi se pare puţin cam nesănătos. O atmosferă dăunătoare. Spuneţi, băieţi, fumaţi mult opiu?

— Tom? întrebă Roger.

— Numai din cel mai bun, răspunse Thomas Hudson.

— Ţi-ai plantat vreun loc cu marijuana?

— Ai plantat cît de cît, Tom? întrebă Roger.

— Anul ăsta a fost un an prost, răspunse Thomas Hudson. Ploile au distrus recolta.

— Toată tărăşenia pare nesănătoasă, spuse Johnny şi bău. Voi beţi numai aşa, ca să salvaţi aparenţele. Spuneţi, băieţi, v-aţi apucat şi de religie? Tom a văzut Lumina Adevărului?

— Tom? făcu Roger.

— Relaţiile mele cu divinitatea sînt cam aceleaşi, spuse Thomas Hudson.

— Cordiale?

— Sîntem toleranţi, spuse Thomas Hudson. Fiecare practică ce religie pofteşte. E şi un teren de base-ball pe insulă unde poţi exersa.

— Am să-i ard un croşeu divinităţii ăsteia dacă îmbulzeşte prea multă lume pe centrul terenului, spuse Roger.

— Roger, interveni Johnny plin de reproş. S-a lăsat seara. N-ai băgat de seamă că amurgul a trecut, noaptea s-a lăsat şi s-a făcut întuneric? Şi mai eşti şi scriitor. Nu-i sănătos să vorbeşti ca un uşuratic despre divinitate după

lăsarea întunericului. S-ar putea să fie chiar în spatele tău, cu bătătorul de base-ball în mînă, gata să te pocnească.

— Pun prinsoare că-i îmbulzeşte acolo, spuse Roger. L-am văzut eu în ultima vreme îmbulzindu-i.

— Da, dom'le, replică Johnny. Şi o să se înfigă în faţa loviturii tale teribile şi o să-ţi zboare creierii. Eu i-am văzut cum loveşte.

— Da, cred că l-ai văzut, se arătă de acord Roger. Ba şi Tom, şi chiar şi eu. Dar eu tot am să încerc să-mi trimit mingea pe lîngă el.

— Hai să lăsăm baltă discuţiile teologice, reveni Johnny. Şi mai bine să facem rost de mîncare.

— Bătrînul acela ramolit, pe care-l mai îngădui încă să-ţi mîne sărăcia asta în jurul oceanului, mai ştie să gătească? întrebă Thomas Hudson.

— Budincă de peşte, spuse Johnny. Şi orez galben cu carne de ploier în seara asta. Ploier auriu.

— Vorbeşti ca un afurisit de specialist în decoraţiuni interioare, spuse Tom. La vremea asta a anului nu-i nici un tulei de puf auriu pe ei. Unde ai împuşcat tu ploieri?

— Pe South Island, cînd am ancorat acolo şi ne-am scăldat. Am chemat stolul fluierînd de două ori şi l-am rărit cît am putut. Sînt cîte doi de fiecare.

Era o seară minunată şi, după ce-au mîncat, s-au aşezat afară, la pupa, să-şi savureze cafelele şi trabucele, şi acolo îşi făcură apariţia încă vreo doi indivizi, o pereche de cheflii netrebnici care veniseră de pe o altă navă, unul cu o chitară, celălalt cu un banjo, aşa că pe doc începură să se strîngă negrii şi să răsune, ici şi colo, cîntece. Pe doc, în întuneric, băieţii dădură tonul, stîrnind un cîntec, şi Fred Wilson, cel cu chitara, porni să cînte, iar Frank Hart îl acompania la banjo. Thomas Hudson n-avea voce, aşa că se trase în întuneric şi ascultă.

În localul lui Bobby se pornise o adevărată petrecere, şi peste apa docului se vedea lumina ce răzbea prin uşa deschisă. Curentul refluxului era încă puternic, şi unde bătea în apă mai multă lumină acolo săreau şi peştii. Mai ales snapperi cenuşii, se gîndi Tom, dînd iama în mărunţişul

care se retrage odată cu apele. Cîţiva puştani negri pescuiau ţinînd firul în mînă, şi-i auzeai cum vorbeau şi blestemau pe şoptite cînd pierdeau cîte un peşte, sau auzeai peştii zbătîndu-se pe doc ori de cîte ori mai scoteau cîte unul. Erau şi snapperi din cei mari, pe care puştii îi momeau cu bucăţi de carne de marlin de la peştele adus de una dintre bărci, în după-amiaza aceea şi fusese atîrnat la vedere, fotografiat, cîntărit şi măcelărit.

Pe doc se strînsese o mulţime de lume atrasă de cîntece, şi Rupert Pinder, un zdrahon de negru – despre care umbla vorba că, mai de mult, cărase singur în spinare un pian întreg, de la docul guvernamental tot drumul în sus pe Calea Regelui pînă la vechiul club măturat de uragan – şi care se închipuia şi mare bătăuş, începu să strige de pe doc:

— Dom'le căpitan John, băieţii zic că li s-a făcut sete.

— Cumpără-le de băut ceva sănătos şi ieftin, Rupert.

— Da, dom'le căpitan John. Rom.

— Taman la asta mă gîndeam şi eu, spuse John. Ce-ar fi să iei o damigeană? Merită paralele, cred eu.

— Mii de mulţumiri, dom'le căpitan John, glăsui Rupert.

Rupert începu să-şi facă loc să iasă din mulţimea care se rări iute, unul cîte unul luîndu-se după el. Thomas Hudson îi văzu pe toţi îndreptîndu-se spre localul lui Roy.

Deodată, chiar în acel moment, de pe puntea uneia dintre navele ancorate la docul lui Brown, ţîşni şuierînd drept în înaltul cerului o rachetă, care explodă cu pocnet, iluminînd întregul şenal. Apoi o alta ţîşni şuierînd, formînd un unghi mare cu prima şi explodă de data asta aproape de capătul docului lor.

— La dracu! exclamă Fred Wilson. Ar fi trebuit să trimitem şi noi pe cineva la Miami să ne facă rost de cîteva.

Noaptea era brăzdată acum de rachete care şuierau şi explodau şi la lumina lor se vedea cum vin înapoi spre doc Rupert şi suita lui, Rupert purtînd pe umăr o damigeană pîntecoasă îmbrăcată în rafie.

De pe altă navă se trase o rachetă şi aceasta explodă chiar deasupra docului, iluminînd mulţimea, chipurile

acelea negre, gîturile şi braţele, faţa lătăreaţă a lui Rupert, umerii lui largi, grumazul îndesat, ca şi damigeana îmbrăcată în rafie, aşezată cu dragoste şi cu mîndrie, lîngă căpăţîna lui.

—Căni, spuse el peste umăr adresîndu-se suitei. Căni emailate.

— N-avem decît căni de tablă, Rupert, spuse unul dintre băieţi.

— Căni emailate, porunci Rupert. Aduceţi-le, cumpăraţi-le de la Roy. Uite banii.

— Adu pistolul Verey, Frank, spuse Fred Wilson. Să tragem şi noi rachetele de semnalizare pe care le avem, şi mai luăm şi altele.

În vreme ce Rupert aştepta plin de ifose să vină omul cu cănile, cineva aduse o tigaie cu coadă şi Rupert turnă rom în ea şi tigaia trecu de la unul la altul.

— Pentru stîrpituri, spuse Rupert. Beţi, oameni de nimic.

Cîntatul continuă mai departe, fără prea multă organizare. Pe lîngă rachete, din cîteva bărci începu să se tragă cu puştile şi pistoalele, iar de pe docul lui Brown un automat trimise trasoare peste şenal. Întîi o rafală de trei şi patru cartuşe, apoi un încărcător întreg, cu trasoare roşii, a căror traiectorie contura un minunat arc deasupra portului.

Cănile sosiră odată cu Frank, care apăru pe punte la pupa cu o cutie în care era un pistol Verey şi mai multe tipuri de rachete, în vreme ce unul din ajutoarele lui Rupert începu să toarne în căni şi să treacă mai departe cănile spre ceilalţi.

— Domnul s-o binecuvînteze pe regină, spuse Frank Hart.

Încarcă şi trase o rachetă pe deasupra docului, drept spre uşa deschisă a localului lui Bobby. Racheta se izbi de peretele de ciment, lîngă uşă, explodă şi începu să ardă cu putere pe drumul de coral, învăluind totul într-o lumină albă.

—- Uşurel cu treaba aia, interveni Thomas Hudson. Sărăciile astea sînt în stare să prăjească pe careva.

— La dracu cu uşurelul, replică Frank. Să văd de pot

nimeri casa împuternicitului regal.

— O să-i dai foc, îl avertiză Roger.

— Dacă-i dau foc, plătesc pentru ea, răspunse Frank.

Racheta porni spre casa mare cu portic alb, dar traiectoria fu prea scurtă şi racheta arse, răspîndind o lumină puternică chiar dinaintea porticului din faţa casei împuternicitului.

— Oh, bătrînul şi bunul împuternicit, făcu Frank şi reîncărcă. Cu asta o să-i arătăm noi afurisitului dacă sîntem patrioţi sau nu.

— Ia-o uşurel, Frank, insistă Tom. Nu trebuie să jucăm prea tare.

— Asta-i noaptea mea, răspunse Frank. Noaptea reginei şi a mea. Du-te din calea mea, Tom, că acum ţintesc docul lui Brown.

— Are benzină acolo, îl preveni Roger.

— N-o s-o mai aibă multă vreme, îi răspunse Frank.

Era imposibil să-ţi dai seama dacă se străduia de fiecare dată să rateze numai ca să-i bage-n draci pe Roger şi pe Thomas Hudson, sau dacă într-adevăr era un prost ochitor. Nici Roger nici Thomas Hudson nu erau siguri care era motivul, dar ştiau că nimeni nu-i în stare să tragă cu un pistol de semnalizare cu atît de multă precizie. Iar pe docul acela era într-adevăr benzină.

Frank se ridică în picioare, ţinti cu grijă, ţinîndu-şi mîna stîngă în şold, ca la duel, şi trase. Racheta nimeri docul în capătul opus celui unde erau butoaiele de benzină, ricoşă şi căzu în şenal.

— Hei, urlă cineva de pe unul din vasele amarate la docul lui Brown. Ce dracu v-a apucat?

— Aproape perfect ţintit, spuse Frank. Acum încerc din nou cu casa împuternicitului.

— Mai bine las-o dracului baltă, stărui Thomas Hudson.

— Rupert, strigă Frank, neluîndu-l în seamă pe Thomas Hudson. Dă-mi şi mie nişte rom de la voi, da?

— Da, domnule căpitan Frank, spuse Rupert. Aveţi o cană?

— Dă-mi o cană, îi spuse Frank lui Fred, care stătea şi

se uita şi el.

— Da, domnule Frank.

Fred sări iute şi se întoarse cu o cană. Faţa îi strălucea de emoţie şi plăcere.

— Aveţi de gînd să-i daţi foc împuternicitului, domnule Frank?

— Numai dacă ia foc, îi răspunse Frank.

Îi dădu cana lui Rupert. care i-o umplu pe trei sferturi şi apoi se aplecă şi i-o înapoie.

— Pentru regină, Domnul s-o binecuvînteze, spuse Frank şi goli cana.

Era cumplit să torni pe gît o porţie de rom ca aceea.

— Domnul s-o binecuvînteze, Domnul s-o binecuvînteze, domnule căpitan Frank, spuse Rupert solemn şi ceilalţi răspunseră ca un ecou.

— Domnul s-o binecuvînteze, Domnul s-o binecuvînteze cu adevărat.

— Şi acum pentru împuternicit, spuse Frank.

Trase cu pistolul de semnalizare drept în aer, puţin înspre direcţia din care bătea vîntul. Pusese o rachetă-paraşută şi vîntul plimbă lumina albă şi puternică peste pupa vasului.

— De data asta precis că n-aţi nimerit la împuternicit, spuse Rupert. Ce s-a întîmplat, domnule căpitan Frank?

— Am vrut să luminez scena asta minunat de frumoasă, spuse Frank. Nu-i nici o grabă cu împuternicitul.

— Casa împuternicitului are să ardă frumos, domnule căpitan Frank, îşi dădu cu părerea Rupert. Nu vreau să vă influenţez în treaba asta, dar de două luni n-a mai căzut picătură de ploaie pe insulă şi casa împuternicitului e uscată iască.

— Unde-i comisarul? întrebă Frank.

— Comisarul se aţine undeva cu fereală, spuse Rupert. Nu vă bateţi capul cu comisarul. Nimeni de pe docul ăsta n-a văzut să se fi tras vreun foc de-aici, chiar dacă s-a tras.

— Toţi cei de pe docul ăsta stau culcaţi, cu faţa-n jos, şi nimeni nu vede nimic, se auzi o voce din spatele mulţumii. Nimeni n-a văzut nimic. Nimeni nu vede nimic.

— Dau eu comanda, spuse Rupert cu tărie. Staţi toţi cu faţa întoarsă. Apoi încurajator adăugă: Uscată iască, şandramaua aia veche.

— Ia să văd cum ai să faci treaba asta, spuse Frank.

Încarcă pistolul cu o altă rachetă-paraşută şi trase în sus, şi puţin în vînt. În lumina crudă care venea de sus se vedeau toţi cei de pe doc, care trîntiţi cu faţa în jos, care stînd pe coate şi genunchi, acoperindu-şi ochii cu mîna.

— Domnul să vă binecuvînteze, domnule căpitan Frank, se auzi din întuneric vocea adîncă şi solemnă a lui Rupert, după ce racheta se stinse. În infinita lui bunătate să vă dea curaj să ardeţi casa împuternicitului.

— Da' nevasta lui şi copiii unde-s? întrebă Frank.

— Îi scoatem noi de-acolo, nu vă bateţi dumneavoastră capul cu asta, spuse Rupert. Cei nevinovaţi nu vor avea de suferit nici cît negru sub unghie.

— Să-i dăm foc? întrebă Frank întorcîndu-se spre ceilalţi care stăteau în cockpitul pupei.

— Ah, las-o baltă, spuse Thomas Hudson. Pentru numele lui Dumnezeu.

— Mîine dimineaţă tot plec, spuse Frank. Şi la urma urmei, mi-am încheiat socotelile.

— Să-i dăm foc, spuse Fred Wilson. Băştinaşii par să fie tot de părerea asta.

— Daţi-i foc, domnule căpitan Frank, îl îndemnă Rupert. Ce ziceţi? îi întrebă pe ceilalţi.

— Să-i dăm foc, să-i dăm foc. Domnul să vă dea tărie să-i puneţi foc, spuseră băieţii de pe doc.

— Nimeni nu vrea să-l scape de foc? întrebă Frank.

— Daţi-i foc, domnule căpitan Frank. Nimeni n-a văzut nimic. Nimeni n-a auzit vreodată ceva. Nimeni n-a spus o vorbă. Daţi-i foc.

— Trebuie să mai trag de cîteva ori de încercare, spuse Frank.

— Hai, coboară de pe nava asta afurisită dacă ai de gînd să-i dai foc, îi spuse Johnny.

Frank se uită la el şi clătină din cap uşor, încît nici Roger, nici băieţii de pe doc nu văzură gestul.

— E gata scrum, spuse el. Rupert, mai dă-mi numai o cană, ca să-mi întăresc voinţa.

Şi îi întinse cana.

— Domnule căpitan Frank, spuse Rupert aplecîndu-se ca să-i vorbească. Asta va fi isprava vieţii dumneavoastră.

Pe doc, băieţii începură un alt cîntec:

Căpitanul Frank e în port
În noaptea asta o să ne disträm.

Urmă o pauză, după care vocile răsunară pe un ton şi mai ridicat:

Căpitanul Frank e in port
În noaptea asta o să ne disträm.

Al doilea vers fu interpretat de parcă ar fi fost răpăit de tobă. Apoi continuă:

Împuternicitul l-a făcut pe Rupert cîine negru, sărăcie,
Căpitanul Frank cu racheta i-a ars casa pînă-n temelie.

Apoi trecură la celălalt vechi cîntec african, pe care cei patru oameni îl auziseră cîntat de negrii ce trăgeau de funiile bacurilor la traversarea rîurilor de-a lungul dumurilor de coastă dintre Mombasa, Malindi şi Lamu, unde, aşa cum spuneau ei la unison, negrii improvizau cîntece de muncă în care-i zugrăveau în bătaie de joc pe albii pe care-i cărau cu bacul.

Căpitanul Frank e în port
În noaptea asta o să ne disträm
Căpitanul Frank e în port.

Pasajele în gama minoră izbucniră cu accente dispreţuitoare, jignitoare, desperate. Apoi răsună replica înfundată ca de tobă:

În noaptea asta o să ne disträm!

— Vedeţi, domnule căpitan Frank, spuse Rupert insinuant, aplecîndu-se spre cockpit. V-aţi şi ales cu cîntecul încă înainte de a împlini isprava.

— Văd că am cam intrat în joc şi nu prea mai pot da înapoi, îi spuse Frank lui Thomas Hudson. Încă o împuşcătură de exerciţiu, adăugă el adresîndu-se lui Rupert.

— Exerciţiul aduce perfecţiunea, spuse Rupert fericit.

— Căpitanul Frank exersează acum ca să dea moarte, strigă unul de pe doc.

— Căpitanul Frank e mai fioros decît un mistreţ, răspunse altă voce.

— Căpitanul Frank e *bărbat* adevărat.

— Rupert, spuse Frank. Încă o cană din sărăcia aia, te rog. Nu ca să-mi dea curaj, ci numai ca să-mi ajute să ţintesc mai bine.

— Domnul să vă lumineze, domnule căpitan Frank, spuse Rupert întinzîndu-i cana. Băieţi, ia cîntaţi voi cîntecul căpitanului Frank.

Frank dădu cana pe gît.

— Ultima împuşcătură de exerciţiu, spuse el şi, trăgînd drept peste puntea iahtului de alături, din pupa, trimise racheta peste butoaiele cu benzină ale lui Brown, drept în apă.

— Bestie afurisită, îi spuse Thomas Hudson abia şoptit.

— Gura, habotnicule, îi replică Frank lui Thomas Hudson. A fost capodopera mea.

Chiar în acea clipă, în cockpitul celuilalt iaht se arătă un bărbat numai în pantalonul de la pijama care începu să urle:

— Ascultă, mă porcule. Termină, n-auzî? În cabină e şi o doamnă care se chinuie să doarmă.

— O doamnă? întrebă Wilson.

— Da, fir-ar să fie, o doamnă, spuse individul. Nevastă-mea. Iar voi, puşlamale nespălate, trageţi cu rachetele alea ca să nu poată dormi, ca nimeni să nu poată închide un ochi.

— De ce nu-i dai nişte somnifere? se interesă Frank.

Rupert, trimite un puşti să aducă nişte pastile de dormit.

— Îţi dai seama ce faci, domnule colonel, spuse Wilson. De ce nu te porţi cum ar trebui să se poarte un soţ cumsecade? Asta o s-o facă să doarmă. Probabil e refulată. Poate-i inhibată. Cam aşa-i spune psihanalistul mereu nevesti-mi.

Erau nişte tipi nemiloşi, şi Frank era dintre cei tare înrăiţi, iar individul care trăsese la măsea toată ziua o nimerise cam prost prin felul în care socotise să-i abordeze. Nici John, nici Roger, nici Thomas Hudson nu scoaseră un cuvînt. Ceilalţi doi, din momentul în care individul se arătase la pupa strigînd „porcule", începură să lucreze împreună de zor, ca doi coechipieri.

— Porc jegos, strigă individul.

Nu părea să aibă un vocabular foarte bogat şi arăta cam de treizeci şi cinci – patruzeci de ani. Era greu să-i ghiceşti exact vîrsta, cu toate că aprinsese luminile de la pupa. Arăta mai bine decît se aşteptase Thomas Hudson după poveştile auzite în ziua aceea şi se gîndi că precis reuşise să tragă un somn. Apoi Thomas Hudson îşi aminti că dormise în localul lui Bobby.

— În locul dumitale eu aş încerca nembutal, îi spuse Frank pe un ton deosebit de confidenţial. Numai dacă doamna nu e alergică la somniferul ăsta.

— Eu nu văd de ce-i atît de nesatisfăcută, glăsui Fred Wilson. Păi ca fizic, socot că eşti un specimen arătos. Zău că arăţi afurisit de bine. Pun prinsoare că eşti spaima Clubului Racquet. Cam cît te costă să-ţi menţii forma asta minunată? Uite la el, Frank. Ai mai văzut tu vreodată un bust de bărbat care să arate atît de bine întreţinut?

— Şefule, ai cam încurcat lucrurile, îi spuse Frank. Din greşeală ai tras pe dumneata cealaltă parte de pijama. Pe cinstea mea, n-am mai pomenit bărbat care să poarte nădragii de la pijama. Îi porţi chiar şi în pat?

— Ascultaţi, porci spurcaţi la gură ce sînteţi, nu puteţi lăsa o doamnă să doarmă? îi apostrofă individul.

— Da' de ce nu vrei să te duci jos în cabină, îi spuse Frank. S-ar putea să dai de bucluc pe-aici dacă tot foloseşti

epitete din astea. Mi se pare că nu ţi-ai adus şoferul încoace ca să aibă grijă de tine. De obicei tot şoferul te duce şi la şcoală?

— Nu merge la şcoală, Frank, spuse Fred Wilson, lăsîndu-şi chitara la o parte. Nu vezi, e băieţel destul de mare acum. E om de afaceri. Nu eşti în stare să recunoşti nici măcar un mare om de afaceri?

— Eşti om de afaceri, fiule? îl întrebă Frank. Atunci trebuie să ştii că cea mai bună afacere e să cobori la tine în cabină. Aici sus nu-i nici un chilipir pentru tine.

— Are mare dreptate, îi spuse şi Fred. Prin preajma noastră nu te aşteaptă un viitor prea strălucit. Mai bine du-te la tine-n cabină. Ai să te obişnuieşti tu cu zgomotul.

— Porci spurcaţi, spuse individul cuprinzîndu-i pe toţi cu o privire.

— Vrei să fii aşa de bun şi să-ţi duci hoitul acela frumos pe scări la vale-n cabină? îl sfătui Wilson. Sînt sigur că ai să reuşeşti s-o faci pe doamna să doarmă.

— Porcule, îi spuse individul. Porc împuţit.

— Alt cuvînt nu-ţi mai vine-n minte? îl întrebă Frank. Că porc a devenit groaznic de plicticos. Mai bine coboară-n cabină să nu răceşti cumva. Dacă aş avea şi eu un piept minunat ca al tău nu l-aş primejdui aducîndu-l aici pe punte într-o noapte-n care bate vîntul ca acum.

Individul se uită la ei ca şi cum ar fi vrut să şi-i întipărească în minte.

— Cred că ai să ne ţii minte, îi spuse Frank. Dacă nu, am eu grijă să-ţi amintesc, indiferent cînd am să te întîlnesc.

— Împuţitule, spuse individul şi coborî în cabină.

— Cine-i? întrebă Johnny Goodner. L-am mai văzut eu pe undeva.

— Îl ştiu şi eu şi mă ştie şi el pe mine, spuse Frank. Un neisprăvit.

— Nu poţi să-ţi aduci aminte cine-i? insistă Johnny.

— Un apucat, răspunse Frank. Şi, în afară de cele întîmplate, ce contează cine-i?

— Nu contează, cred, spuse Thomas Hudson. V-aţi cam

dat amîndoi la el.

—Cu un apucat nici nu-ţi rămîne altceva de făcut. Să te dai la el. Dar n-am fost cu adevărat răi cu el.

— Mă gîndeam că i-aţi arătat destul de limpede că nu-l prea înghiţiţi, reluă Thomas Hudson.

— Am auzit un cîine lătrînd, spuse Roger. Probabil că rachetele astea i-au speriat cîinele. Hai să terminăm cu rachetele. Ştiu că te distrează, Frank. Ţi-a ieşit bine gluma asta sinistră şi nu s-a întîmplat nimic. Dar de ce să bagi spaima şi în bietul cîine?

— Nevastă-sa a lătrat, spuse Frank înveselit. Hai să tragem o rachetă în cabina lui şi să luminăm toată scena aceea domestică.

— Fir-ar să fie, eu mă car de-aici, spuse Roger. Glumeşti într-un fel care mie nu-mi place. Nu socot că joaca aceea cu automobile are vreun haz. Nu socot că să te-mbeţi şi apoi să conduci avionul are vreun haz. Nu socot că are vreun haz să sperii cîinii.

— Nimeni nu te reţine aici, spuse Frank. În ultima vreme cam calci pe nervii tuturor.

— Da?

— Bineînţeles. Tu şi cu Tom ţinîndu-ne predici. Stricînd tot hazul. Voi toţi pocăiţii ăştia. Pe vremuri vă plăcea hazul. Acum nimeni nu mai are voie să aibă parte de el. Voi cu conştiinţa aia socială nou nouţă a voastră.

— Asta-i conştiinţă socială dacă socot că nu-i tocmai nimerit să dai foc docului lui Brown?

— Bineînţeles că şi asta-i o formă. Te-a pălit rău de tot. Am auzit de tine pe toată coasta.

— De ce nu-ţi iei pistolul acela al tău să te duci să te joci în altă parte? îi spuse Johnny Goodner lui Frank. Ne-am distrat cu toţii destul de bine pînă te-ai apucat s-o faci pe grozavul.

— Aha, şi tu te-ai molipsit, spuse Frank.

— Ia-o mai uşurel, îl preveni Roger.

— Am rămas singurul individ de-aici care mai ştie ce e acela haz, spuse Frank. Că voi habotnicii ăştia de nu vă mai încape pielea, militanţi sociali şi ipocriţi...

— Domnule căpitan Frank, spuse Rupert aplecîndu-se peste marginea docului.

— Rupert a rămas singurul meu prieten adevărat, spuse Frank ridicîndu-şi ochii spre el. Da, Rupert?

— Domnule căpitan Frank, ce facem cu împuternicitul?

— Îi dăm foc, bătrîne Rupert.

— Domnul să vă binecuvînteze, domnule căpitan Frank, spuse Rupert. Mai poftiţi un pic de rom?

— Nu, mi-ajunge, Rupert, îi spuse Frank. Acum, toţi cu faţa-n jos.

— Toţi cu faţa-n jos, porunci Rupert. Una cu pămîntul.

Frank trase peste capătul docului şi racheta explodă pe aleea de intrare, la mică distanţă de porticul locuinţei împuternicitului.

— Fir-ar să fie, exclamă Rupert. Aproape c-aţi atins-o. Ghinion. Încărcaţi din nou, domnule căpitan Frank.

În cockpitul de la pupa iahtului se aprinse lumina şi individul apăru din nou pe punte. De data asta avea cămaşă albă, pantaloni de doc şi pantofi sport. Îşi pieptănase părul cu grijă, dar pe faţa albă avea pete roşii.

La pupa, cel mai apropiat de el era John, care stătea cu spatele la el, iar lîngă John se afla Roger cu o mutră mohorîtă, care se plasase acolo să fie mai retras. Pupa celor două nave era despărţită de o fîşie de apă de vreo trei picioare lăţime, şi individul se proţăpi acolo arătînd cu degetul spre Roger.

— Mă, neisprăvitule, spuse el. Neisprăvit împuţit şi nespălat.

Roger se uită la el cu o privire miratră.

— Cu mine vrei să vorbeşti, nu-i aşa? îi strigă Frank. Şi e vorba de porc, nu de neisprăvit.

Individul nici nu-l băgă în seamă şi continuă să i se adreseze lui Roger.

— Malac neisprăvit ce eşti, strigă el cu glasul aproape sugrumat. Pungaşule! Escrocule! Pungaş amărît! Scriitor împuţit, pictor păduchios!

— Cu cine vorbeşti şi ce vrei să spui? făcu Roger ridicîndu-se în picioare.

— Cu tine, neisprăvitule. Cu tine, pungaşule. Laşule! Ah, neisprăvitule. Neisprăvit nespălat ce eşti!

— Eşti nebun, spuse Roger domol.

— Neisprăvitule, aruncă individul peste fîşia de apă dintre cele două vase, cam în acelaşi fel în care cineva aruncă invective animalelor într-o grădină zoologică modernă, unde vizitatorii sînt despărţiţi de animale nu prin bare, ci prin şanţuri cu apă. Pungaşule!

— La mine se referă, spuse Frank fericit. Nu mă mai ţii minte? Eu sînt porcul.

— Cu tine vorbesc, spuse individul arătînd cu degetul spre Roger. Cu tine, pungaşule.

— Ascultă, îi replică Roger. Cu mine n-ai ce discuta. Trăncăneşti numai ca să ai ce repeta la New York că mi-ai zis.

Vorbea pe un ton aşezat şi potolit, ca şi cum ar fi vrut într-adevăr ca individul să înţeleagă şi să tacă.

— Ba cu tine, neisprăvitule, strigă individul, străduindu-se să-şi stîrnească tot mai tare criza aceea de isterie pentru care se îmbrăcase şi venise pe punte. Pungaş împuţit şi nespălat!

— Cu mine n-ai ce discuta, îi repetă Roger foarte calm de data asta, şi Thomas Hudson văzu că se hotărîse. Aşa că tacă-ţi fleanca. Iar de vrei să stai de vorbă cu mine, saltă-te pe doc.

Roger porni spre doc şi destul de ciudat, individul sări şi el pe doc cît putu de iute. Într-adins, pentru a ajunge aici, aruncase vorbele acelea, se străduise să ajungă aici. Şi mersese pînă la capăt. Negrii se traseră înapoi şi formară un cerc în jurul celor doi, lăsîndu-le loc destul.

Thomas Hudson nu ştia ce-şi închipuise individul că avea să se petreacă atunci cînd se urcase pe doc. Nimeni nu scotea o vorbă şi în jurul lui făceau cerc toate chipurile acelea negre. Îşi repezi pumnul la Roger, iar Roger îl plesni cu o stîngă în gură şi gura începu să-i sîngereze. Din nou se repezi la Roger, şi Roger îl pocni de două ori puternic peste ochi, îl apucă pe Roger de bluză, şi bluza se sfîşie cînd Roger îi trimise o lovitură de dreapta în stomac şi apoi îi

făcu vînt înapoi şi-l plesni fără milă peste obraz cu dosul mîinii stîngi.

Nici unul dintre negri nu scotea o vorbă. Se mulţumeau să facă cerc în jurul celor doi bărbaţi şi să le lase loc destul. Cineva, Tom gîndi că Fred, puştiul lui John, aprinse luminile de pe doc aşa că se putea vedea bine.

Roger îşi urmări omul şi-i expedie, în succesiune rapidă, trei croşeturi la cap. Individul se agăţă din nou de el şi bluza i se sfîşie iar, în clipa cînd Roger îl respinse şi-l izbi de două ori peste gură.

— Lasă loviturile alea de stînga, urlă Frank la ei. Arde-i o dreaptă şi termină cu bestia. Termină-l.

— Mai ai ceva să-mi zici? îl întrebă Roger pe individ, şi-i mai trase un pumn puternic peste gură.

Individului îi curgea din belşug sînge din gură, tot obrazul drept i se umflase, iar ochiul drept îi era aproape închis. Se agăţă din nou de Roger, iar Roger îl prinse pe dedesubt de braţe şi-l sprijini. Individul sufla greu şi nu spuse o vorbă. Roger îl apucă de cot, pe partea de dinăuntru, şi Tom băgă de seamă cum îl apăsa cu degetele mari în sus şi-n jos pe tendoane, între bicepşi şi osul braţului.

— Nu sîngera peste mine, bestie, spuse Roger şi-şi slobozi stînga iute în sus, proiectînd capul individului înapoi şi apoi îl plesni din nou cu dosul mîinii peste faţă. Acum poţi să-ţi faci rost de alt nas, îi mai spuse el.

— Termină-l Roger, termină-l, îl imploră Frank.

— Ageamiule, nu vezi ce-i face? interveni Fred Wilson. Îl poceşte.

Individul se agăţă de Roger, Roger îl prinse şi-i făcu vînt înapoi.

— Hai loveşte-mă, îl îmbie el. Hai loveşte-mă.

Individul încercă să lovească, Roger se aplecă eschivîndu-se şi-l apucă trăgîndu-l spre el.

— Cum te cheamă? îl întrebă el.

Individul nu răspunse. Nu putea decît să sufle de parcă urma să moară de astm. Roger îl apucă din nou de partea de dinăuntru a cotului, apăsîndu-l cu degetele mari.

— Eşti o bestie puternică, îi explică el individului. Cine dracu ţi-a spus că te pricepi să te baţi?

Individul încercă să-l lovească, dar Roger îl apucă, îl împinse, îl răsuci puţin şi-l izbi de două ori la rînd peste ureche cu pumnul drept.

— Ei, acum socoți c-ai învăţat să nu mai arunci vorbe oamenilor? îl întrebă pe individ.

— Uitaţi-vă la urechea lui, spuse Rupert. Cît un ciorchine de strugure.

Roger îl apucase pe individ din nou şi-l ţinea cu degetele mari de tendoane, la baza bicepşilor. Thomas Hudson cercetă chipul individului. La început nu fusese înspăimîntat: o mutră de porc nemernic. Un vier nemernic. Dar acum era cu adevărat înspăimîntat. Probabil că nu auzise niciodată de bătăi în care nu intervine nimeni să le oprească. Probabil că în vreun ungher al minţii sale îşi amintise de întîmplări citite în care cel căzut era lovit cu picioarele pînă-şi dădea duhul. Încă mai încerca să se bată. De fiecare dată cînd Roger îi spunea să lovească sau îl împingea mai departe, individul încerca să izbească cu pumnul. Nu se dădea bătut.

Roger îl împinse pe individ la distanţă. Omul rămase neclintit, fixîndu-l cu privirea. Ori de cîte ori nu-l ţinea Roger în felul acela care-l făcea să se simtă cu totul neajutorat, teama îl mai părăsea puţin şi nemernicia şi ieşea din nou la iveală. Stătea acolo înspăimîntat, bătut rău de tot, cu faţa pocită, cu gura numai sînge şi urechea aceea care arăta ca o smochină crescută peste măsură din cauza nenumăratelor izbituri ce se adunau într-o singură umflătură sub piele. Şi cum stătea acolo fără să mai simtă mîinile lui Roger pe el, teama îi mai pieri şi nemernicia aceea de nestîrpit ieşi din nou la suprafaţă.

— Mai ai ceva de spus? îl întrebă Roger.

— Neisprăvitule, suflă individul.

După ce aruncă vorba asta, îşi băgă bărbia în piept, îşi trase mîinile în sus şi se răsuci pe jumătate într-un gest de ţînc incorigibil.

— Acuma vine! exclamă Roger. Uite-o cum vine!

Dar nu se întîmplă nimic nici prea dramatic, nici prea tehnic. Roger făcu iute un pas spre individ, îşi ridică umărul stîng, îşi lăsă pumnul drept în jos şi-i făcu apoi vînt în sus, în aşa fel încît îl izbi în mutră dintr-o parte. Individul căzu în patru labe, cu fruntea sprijinită de doc. Rămase scurtă vreme îngenuncheat, cu fruntea rezemată de lemnul docului, şi apoi se prăvăli încet pe o parte. Roger se uită la el şi apoi veni la marginea docului şi sări în cockpit.

Oamenii din echipajul de pe nava individului îl duseră la bord. Nu se amestecaseră în cele întîmplate pe doc, însă îl ridicară din locul unde se prăvălise pe o coastă şi, în timp ce-l cărau, individul atîrna greu şi moale în mîinile lor. Cîţiva negri îi ajutară să-l coboare la pupa iahtului şi apoi să-l ducă jos în cabină. După ce-l duseră înăuntru, închiseră uşa după ei.

— Ar trebui să-l vadă un doctor, spuse Thomas Hudson.

— Nu s-a izbit prea tare cînd a căzut pe doc, spuse Roger. M-am gîndit eu la doc.

— Croşeul ăla de la urmă peste ureche nu cred că i-a priit prea mult, spuse Johnny Goodner.

— I-ai pocit mutra, spuse Frank. Şi urechea aia. N-am văzut în viaţa mea o ureche care să se umfle aşa de repede. La început arăta ca un ciorchine de strugure, şi apoi s-a făcut cît o portocală.

— Pumnii goi sînt o nenorocire, spuse Roger. Unii habar n-au ce poate ieşi din asta. Mai bine nu l-aş fi văzut în viaţa mea!

— De-ai să-l mai vezi vreodată, ai să-l poţi recunoaşte uşor.

— Sper să-şi revină, spuse Roger.

— A fost o bătaie, de mai mare dragul, domnule Roger, spuse Fred.

— La dracu cu bătaia, replică Roger. De ce naiba a trebuit să se întîmple treaba asta!

— Numai domnul acela a căutat-o, spuse Fred.

— Lasă, nu te mai frămînta atîta, îi spuse Frank lui Roger. Am văzut eu sute de tipi încasînd-o, şi ăsta n-are nimic.

Cei de pe doc începură să se împrăştie, discutînd despre bătaie. Cînd fusese cărat la bord, albul acela arăta într-un chip care nu le mai făcea plăcere, şi toată grozăveala lor cu incendierea casei împuternicitului se topi.

— Ei, noapte bună, domnule căpitan Frank, spuse Rupert.

— Gata, pleci, Rupert? îl întrebă Frank.

— Ne-am gîndit să mergem să vedem ce mai e pe la domnul Bobby.

— Noapte bună, Rupert, spuse Roger. Ne vedem mîine.

Roger se simţea mizerabil şi mîna stîngă i se umflase cît un grapefruit. Şi dreapta se umflase, dar nu aşa de rău. Nu-i rămăsese nici un semn care să trădeze că se bătuse, decît gulerul sfîşiat al bluzei ce-i spînzura pe piept. Individul îl lovise o singură dată în partea de sus a capului şi acolo avea un cucui mic. John îi puse puţină alifie cu mercurocrom unde se rănise sau i se julise pielea de pe pumni. Roger nici nu se uită la mîinile lui.

— Haideţi să mergem la localul lui Bobby, să vedem cu ce se mai distrează oamenii pe-acolo, spuse Frank.

— Roger, nu te mai frămînta degeaba, îi spuse Fred Wilson şi se săltă pe doc. Numai ageamiii se frămîntă.

O luară pe doc, cărîndu-şi ghitara şi banjoul, şi se îndreptară spre lumina şi cîntecul ce se revărsau pe uşa deschisă de la *Ponce de Léon.*

— Freddy e băiat destul de cumsecade, îi spuse lui Thomas Hudson.

— Aşa a fost el dintotdeauna, îi răspunse Thomas Hudson. Dar cînd se întîlnesc, el şi Frank împreună, formează o pereche primejdioasă.

Roger nu spunea nimic şi Thomas Hudson începu să fie îngrijorat din pricina lui; din pricina lui şi a celorlalte treburi.

— Nu crezi că e vremea să ne culcăm? îi spuse el.

— Nu-mi iese din minte individul ăla, răspunse Roger.

Stătea cu spatele spre pupa, posomorît şi ţinîndu-şi cu dreapta mîna stîngă.

— Nu trebuie să te mai preocupe, spuse John foarte liniştit. S-a şi ridicat pe picioare.

— Crezi?

— Uite-l că vine pe punte şi are o puşcă în mînă.

— Amărîtul de mine, spuse Roger.

Dar glasul îi suna din nou fericit. Rămase cu spatele spre pupa şi nici nu se întoarse măcar să se uite. Individul se arătă pe punte, de data asta purtînd şi bluza şi pantalonii de la pijama, dar puşca de vînătoare îţi atrăgea cel mai tare atenţia. Thomas Hudson îşi luă ochii de la puşcă şi se uită la chipul individului şi chipul arăta groaznic. Cineva se chinuise să-l oblojească şi obrajii îi erau plini de bucăţi de tifon şi de plasture, şi folosise o mulţime de alifie cu mercurocrom. Dar la ureche n-au avut ce-i face. Thomas Hudson îşi închipui cîtă durere stîrnise orice atingere, pentru că urechea ieşea tare în evidenţă, umflată, cu pielea foarte întinsă, încît devenise trăsătura dominantă a figurii. Nimeni nu scoase o vorbă şi individul se proţapi acolo cu mutra lui stîlcită şi cu puşca. Probabil, din cauză că avea ochii foarte umflaţi de i se vedeau numai ca o dungă, nici nu putea desluşi pe nimeni foarte limpede. Rămase mai departe în picioare acolo fără să scoată o vorbă, şi nici ceilalţi nu spuneau nimic.

Roger întoarse foarte încet capul, îl văzu şi-i aruncă peste umăr:

— Du-te de pune puşca la loc şi culcă-te.

Individul rămase mai departe cu puşca în mînă. Buzele umflate i se mişcară, dar tot nu scoase nici un sunet.

— Eşti destul de mişel ca să împuşti omul pe la spate, dar n-ai şi curajul ca s-o faci, îi aruncă Roger peste umăr foarte liniştit. Du-te şi pune puşca la loc şi culcă-te.

Roger stătea tot nemişcat cu spatele spre individ. Apoi Roger forţă nota într-un chip care lui Thomas Hudson i se păru foarte riscant.

— În veşmîntul ăsta de culcare, nu vi se pare că seamănă puţin cu lady Macbeth? îi întrebă el pe ceilalţi trei care se aflau la pupa.

Atunci Thomas Hudson se aşteptă să se întîmple nenorocirea. Dar nu se întîmplă nimic şi, după o vreme, individul se răsuci şi coborî cu puşcă cu tot în cabină.

— Acum mă simt mult, mult mai bine, spuse Roger. Simt cum mi se prelinge sudoarea de la subsuori în jos pe picioare. Haideţi să mergem pe la casele noastre, Tom. Individu-i teafăr şi nevătămat.

— Nu cumplit de teafăr, spuse Johnny.

— Destul de teafăr, spuse Roger. Ce tip de om și ăsta.

— Haide, Roger, spuse Thomas Hudson. Haide la mine să-ţi mai omori vremea.

— În regulă.

Îi spuseră noapte bună lui John şi o porniră pe Calea Regelui către casă. Sărbătoarea încă mai continua.

— Vrei să intrăm la *Ponce?* întrebă Thomas Hudson.

— La dracu, nu! răspunse Roger.

— Mă gîndeam să-i spun lui Freddy că individul a scăpat teafăr.

— Du-te şi-i spune. Eu mă duc mai departe la tine acasă.

Cînd ajunse acasă, Thomas Hudson îl găsi pe Roger întins cu faţa în jos pe un pat din capătul cel mai depărtat al verandei, cu vedere spre insulă. Era beznă şi zvonul sărbătorii abia se auzea.

— Dormi? îl întrebă Thomas Hudson.

— Nu.

— Vrei ceva de băut?

— Nu prea. Mulţumesc.

— Ce-ţi face mîna?

— Umflată şi mă doare. Mai nimic.

— Iar eşti amărît?

— Da. M-a cam dărîmat.

— Mîine dimineaţă băieţii-s aici.

— O să fie minunat.

— Precis nu vrei ceva de băut?

— Nu, puştiule, dar tu poţi să bei.

— Am să beau nişte whisky cu sifon ca să dorm.

Thomas Hudspn se duse la lada cu gheaţă, îşi prepară băutura, şi veni din nou pe verandă; se aşeză şi rămase în întuneric, în vreme ce Roger stătea întins pe pat.

— Ştii, lumea-i plină de tot felul de bestii din astea,

spuse Roger. Individul e rău de tot, Tom.

— Dar l-ai învăţat şi tu minte.

— Nu, nu cred. L-am cam umilit şi l-am cam stîlcit. Dar îşi scoate el pîrleala pentru asta cu altul.

— Dar şi-a meritat-o.

— Bineînţeles, dar nu i-am servit lecţia pînă la capăt.

— Mai că nu l-ai omorît.

— Păi asta spun şi eu. De-acum încolo va fi şi mai afurisit.

— Cred că totuşi i-ai servit o lecţie a dracului de bună.

— Nu. Nu cred. Pe coastă mi s-a întîmplat acelaşi lucru.

— Spune-mi drept, ce s-a întîmplat? De cînd te-ai întors nu mi-ai spus nimic.

— A fost o bătaie cam tot ca asta.

— Cu cine?

Spuse numele unuia cu o poziţie foarte înaltă în ceea ce se socotea a fi lumea industriei.

— N-am căutat eu scandalul în nici un fel, spuse Roger. S-a întîmplat într-o casă unde am avut nişte necazuri cu o femeie şi unde, la drept vorbind, n-aveam ce căuta. Dar, în noaptea aia, am îndurat o mulţime de la individ. Mult mai rău decît în seara asta. Pînă la urmă n-am mai putut îndura şi i-am arătat eu lui, i-am arătat fără să mă mai gîndesc la nimic, şi s-a izbit cu capul de treptele de marmură care duceau la bazinul de înot. Totul s-a întîmplat lîngă bazin. Şi-a revenit în fire abia a treia zi, la Cedrii din Liban, şi aşa am scăpat să nu mi se pună în cîrcă şi o crimă. Dar au pus ei restul la cale. Cu martorii pe care i-au avut, am fost norocos că m-am ales numai cu atît.

— Dar ce s-a întîmplat?

S-a întîmplat că, îndată ce şi-a reluat slujba, mi s-a întins ditamai cursa. Una babană. Cu tot tacîmul.

— Ce anume?

— De toate, una după alta.

— Îmi spui şi mie?

— Nu. Nu-ţi foloseşte la nimic. Crede-mă pe cuvînt că totul a fost o înscenare. Atît de groaznică că nu-i mai arde omului să vorbească de ea. N-ai băgat de seamă?

— Oarecum.

— Aşa că treaba din seara asta nu mi-a făcut mare plăcere. Sînt o mulţime de parşivi slobozi pe lume. Parşivi rău de tot. Şi nu rezolvi nimic dacă-i baţi. Ba cred că ăsta-i unul din motive că se chinuie să te stîrnească.

Se răsuci în pat şi se întoarse cu faţa în sus.

— Să ştii, răutatea-i lucru tare afurisit, Tommy. Şi are tot atîta minte cît are un porc. Pe vremuri aveau şi nişte vorbe despre cei răi şi cei buni.

— O groază de lume nu te-ar categorisi chiar printre cei foarte buni, îi spuse Thomas Hudson.

— Nu, şi nici nu pretind că sînt. Nici bun sadea, şi nici măcar pe undeva pe aproape de bun. Aş vrea să fiu un dur. Cînd eşti împotriva răului, nu devii bun. În seara asta am pornit împotriva răului şi pînă la urmă am fost şi eu rău. Simt cîteodată cum mă năpădeşte ca o maree.

— Niciodată bătaia nu-i o treabă bună.

— Ştiu. Dar ce-ţi rămîne de făcut cînd se stîrneşte?

— Cînd se porneşte trebuie să învingi.

— Bineînţeles. Dar din clipa în care se stîrneşte încep să simt că-mi face plăcere.

— Ţi-ar fi făcut şi mai mare plăcere dacă individul ar fi ştiut să se bată.

— Aşa sper şi eu, spuse Roger. Cu toate că nu ştiu. Voiam să-l nimicesc de tot. Dar, cînd asta începe să-ţi facă plăcere, ajungi afurisit de aproape de treaba împotriva căreia lupţi.

— Era şi un individ groaznic, spuse Thomas Hudson.

— N-avea cum să fie mai rău decît celălalt de pe coastă. Nenorocirea e, Tommy, că sînt şi foarte mulţi indivizi ca ei. Se găsesc peste tot, în toate ţările şi ajung tot mai mari cu cît trece vremea. Vremurile nu-s bune, Tommy.

— Dar cînd ţi s-au părut bune vreodată?

— Ne-am distrat şi noi la vremea noastră.

— Bineînţeles. Ne-am distrat în toate vremurile, în toate părţile, dar asta nu înseamnă că vremurile erau bune.

— Nu ştiu, spuse Roger. Toată lumea zicea că erau bune, şi apoi deodată toţi s-au trezit la pămînt. Eu n-am

avut nici o para chioară pe vremea cînd toţi erau plini de bani. Şi apoi cînd m-am căpătuit şi eu, lucrurile au început să meargă tare prost. Dar parcă oamenii nu erau atît de afurisit de meschini şi răi întotdeauna.

— Dar şi tu ai intrat în cîrdăşie cu nişte indivizi afurisiţi.

— Din cînd în cînd mai am de-a face şi cu unii dintre cei buni.

— Nu cu prea mulţi.

— Ba nu-i adevărat. Nu-i ştii pe toţi prietenii mei.

— Cei cu care te-ai înhăitat nu-s chiar arătoşi.

— Cei din seara asta ai cui prieteni erau? Prietenii tăi sau ai mei?

— Prietenii noştri. Nu-s chiar aşa de răi. Sînt cam neisprăviţi, dar nu-s răi de tot.

— Nu, spuse Roger. Cred că nu. Frank e rău. Destul de rău. Cu toate astea, nu cred că-i rău, pînă-n măduva oaselor. Dar sînt o groază de lucruri pe care nu le mai înghit deloc. Şi el şi Fred au reuşit să se înrăiască al dracului de repede.

— Ştiu şi eu ce-i bun şi ce-i rău. Nu vreau nici să mă trag singur pe sfoară şi nici s-o fac pe prostul.

— Despre bine nu ştiu mare lucru, fiindcă la treaba asta am fost întotdeauna foarte slab. Răul e hrana mea. Sînt totdeauna în stare să miros imediat tot ce-i îmbătrînit în rele.

— Îmi pare rău că pînă la urmă seara s-a terminat atît de prost.

— Mă simt mizerabil.

— Vrei să te culci? Poţi dormi aici.

— Mulţumesc. Aşa am să fac, dacă n-ai nimic împotrivă. Dar mă bate gîndul să mă duc mai întîi în bibliotecă, să citesc o vreme. Unde-s povestirile acelea australiene pe care le aveai tu data trecută cînd am fost aici?

— Ale lui Henry Lawson?

— Da.

— Ţi le aduc cu.

Thomas Hudson se culcă, dar cînd se trezi noaptea, în bibliotecă lumina era încă aprinsă.

V

Cînd Thomas Hudson se trezi a doua zi dimineaţă, dinspre est bătea o briză uşoară, iar spre mare, peste dune. nisipul alburiu sub cerul albastru şi fîşiile mărunte de nori, ridicate la mare înălţime şi mînate de vînt, aruncau întunecate pete călătoare pe faţa verzuie a apei. Palele motorului eolian de încărcat baterii se mişcau în bătaia brizei şi era o dimineaţă minunată ce respira un aer de prospeţime.

Roger plecase, iar Thomas Hudson mîncă singur şi citi ziarul de pe continent care fusese adus pe insulă cu o zi înainte. Îl pusese deoparte fără să-l citească, tocmai pentru a se delecta cu el la micul dejun.

— La ce oră sosesc băieţii? întrebă Joseph.

— Cam pe la amiază.

— Deci prînzul îl iau aici?

— Da.

— Cînd am venit eu, domnul Roger plecase, spuse Joseph. N-a mîncat nimic.

— Probabil că acum o fi ajuns acasă.

— Un băiat spunea că l-a văzut vîslind în larg cu barca aia mică.

După ce termină masa şi citi şi ziarul, Thomas Hudson ieşi pe terasă, în partea dinspre ocean, şi se apucă de lucru. Lucră cu spor şi aproape termină ce avea de făcut, cînd îl auzi pe Roger intrînd şi urcînd pe scări. Roger se uită peste umărul său şi-i spuse:

— Are să fie reuşit.

— Poate.

— Unde ai văzut tu trombele acelea marine?

— N-am văzut în viata mea o trombă. Fac din astea acum fiindcă mi le-a comandat cineva. Ce-ţi face mîna?

— Încă mai e umflată.

Roger îl urmări cum lucrează, iar el îşi continuă lucrul fără să se întoarcă.

— De n-ar fi fost mîna, totul mi-ar fi părut doar un vis

urît.

— Tare urît vis.

— Crezi că individul a ieşit într-adins cu puşca?

— Nu ştiu, spuse Thomas Hudson. Şi nici nu-mi pasă.

— Iartă-mă, făcu Roger. Vrei să te las?

— Nu. Poţi să stai. Am cam terminat. Oricum n-am să-ţi dau nici o atenţie.

— Au plecat de cum s-a luminat de ziuă, spuse Roger. I-am văzut cînd au plecat.

— Dar tu ce făceai prin port?

— N-am putut să dorm după ce-am terminat de citit, şi cum propria mea tovărăşie nu era prea plăcută, m-am dus la docuri şi am şezut acolo cu cîţiva băieţi. Localul de la *Ponce* nu s-a închis deloc azi noapte. L-am văzut pe Joseph.

— Joseph mi-a spus c-ai ieşit în larg cu barca cu vîsle.

— Am vîslit mai mult cu mîna dreaptă. Am încercat s-o mai dezmorţesc. Şi am reuşit. Acum e mai bine.

— Cam asta-i tot pe ziua de azi, spuse Thomas Hudson şi începu să-şi cureţe pensulele şi să le pună la loc. Acum puştii sînt pe cale să decoleze.

Se uită la ceas.

— Ce-ai zice să luăm cîte un păhărel?

— Minunat. Mi-ar prinde bine.

— Încă nu-i douăsprezece.

— Nu cred că are vreo importanţă. Tu ţi-ai terminat treaba, iar eu sînt în vacanţă. Dar dacă asta-i legea la tine, hai mai bine să aşteptăm să se facă douăsprezece.

— Bine.

— Şi eu respectam legea asta. Dar în cîte-o dimineaţă, cînd o duşcă te-ar drege de minune, legea asta-i cumplită pedeapsă.

— Atunci hai s-o încălcăm, spuse Thomas Hudson. Cînd ştiu că am să-i văd, mă simt cumplit de tulburat, explică el.

— Da, ştiu.

— Joe, strigă Roger, Adu *shaker*-ul de cocteil şi pregăteşte un martini.

— Da, domnule. Am pregătit totul.

— De ce te-ai apucat să pregăteşti atît de devreme? Îţi

închipui că sîntem nişte beţivani?

— Nu, nu, domnule Roger. M-am gîndit că pentru asta v-aţi ferit să vă încărcaţi stomacul cu altceva.

— În sănătatea noastră şi a copiilor, spuse Roger.

— Anul ăsta sper să se distreze ca lumea. Ar fi bine să rămîi şi tu aici. Dacă simţi că-ţi calcă pe nervi, oricînd te poţi retrage în bîrlogul tău.

— Dacă nu te deranjează, o vreme am să stau şi eu pe-aici.

— Pe mine n-ai cum să mă deranjezi.

— O să fie minunat cînd o să fie şi puştii aici.

Şi era într-adevăr minunat. Sosiseră de-o săptămînă şi se vădeau a fi copii buni. Sezonul de pescuit ton se terminase şi la vremea aceea nu mai rămăseseră decît puţine nave în preajma insulei, viaţa îşi reluase cursul domol, obişnuit, şi era începutul verii.

Băieţii dormeau pe paturi pliante pe verandă, şi cînd te trezeşti în puterea nopţii şi auzi cum respiră copiii, simţi mult mai puţin singurătatea. Nopţile erau răcoroase din cauza brizei care venea dinspre uscat, iar cînd cădea briza, venea răcoarea dinspre mare.

La început, abia sosiţi, băieţii se arătară puţin cam sfioşi şi mult mai grijulii cu curăţenia decît s-au vădit mai apoi. Dar problema curăţeniei nu era o problemă chiar atît de mare dacă reuşeai să-i faci să-şi şteargă nisipul de pe picioare înainte de a intra în casă, să-şi atîrne afară costumele de baie ude şi să-şi pună pe ei ceva uscat înăuntru. Dimineaţa, cînd aranja paturile pliante, Joseph scotea la aerisit pijamalele şi, după ce le lăsa să le mai bată soarele puţin, le păturea frumos şi le punea la locul lor, aşa încît rămîneau împrăştiate numai cămăşile şi puloverele pe care le purtau seara. Cel puţin aşa stăteau lucrurile în principiu. De fapt, peste tot se vedeau aruncate în neorînduială tot felul de lucruri. Lui Thomas Hudson nu-i păsa. Cînd un bărbat se obişnuieşte să trăiască singur în casă, capătă nişte obiceiuri foarte precise şi acestea ajung prilej de desfătare. Dar e plăcut ca unele deprinderi să mai

fie şi încălcate. Ştia că va avea parte din nou de tabieturile lui multă vreme, după ce nu va mai avea copiii lîngă el.

Cînd stătea pe terasa dinspre mare şi lucra, îi vedea şi pe cel mare şi pe cel mijlociu şi pe mezin tolăniţi pe plajă împreună cu Roger. Stăteau la taclale, săpau în nisip, discutau în contradictoriu, dar de auzit nu auzea nimic din ce vorbeau.

Băiatul cel mare era înalt şi măsliniu, moştenise de la Thomas Hudson ceafa, umerii, picioarele lungi de înotător şi labele picioarelor mari. Avea o faţă cam de indian şi era băiat vesel, deşi, cînd rămînea nemişcat, chipul lui avea ceva tragic. Thomas Hudson se uitase la el cînd avea pe faţă expresia aceea tristă şi-l întrebase:

— La ce te gîndeşti, Schatz?[1]

— Cum se leagă muştele artificiale, îi răspunse băiatul, luminîndu-se deodată.

Ochii şi gura îi împrumutau aerul acela tragic atunci cînd se gîndea, însă cînd vorbea şi gura şi ochii i se însufleţeau.

Mijlociul îi amintea de o vidră. Avea părul de culoarea blănii de vidră, şi trăsăturile unui animal subacvatic, iar cînd se bronza, pielea căpăta peste tot o ciudată culoare aurie închisă. Totdeauna îi amintea de un animal cu o viaţă sănătoasă şi plină de veselie. Vidrele şi urşii sînt animalele care se amuză cel mai mult, iar urşii, bineînţeles, se apropie foarte mult de om. Puştiul n-avea să fie niciodată nici destul de lat în umeri, nici destul de puternic pentru a fi urs, n-avea să fie niciodată un atlet, şi nici nu voia să fie; dar avea nişte trăsături încîntătoare de animal micuţ, şi trăia după mintea lui şi avea lumea lui. Era plin de dragoste, avea simţul dreptăţii şi era un bun tovarăş. Avea, în acelaşi timp, un spirit dubitativ cartesian, îi plăcea să se lase antrenat în dispute, să ia lumea peste picior, fără să fie mojic, deşi uneori glumele lui erau cam dure. Avea şi alte calităţi de care nimeni nu-şi dădea seama, iar ceilalţi doi băieţi îl respectau imens, deşi încercau să rîdă de el şi nu-l cruţau niciodată cînd îi prindeau vreun punct slab.

[1] Dragule (germ.).

Bineînţeles că se mai şi certau şi-şi rîdeau unul de altul cu destulă răutate, dar cu cei mari erau respectuoşi şi binecrescuţi.

Mezinul era blond şi clădit ca o navă de război de buzunar. Era copia lui Thomas Hudson, din punct da vedere fizic, un Thomas Hudson la scară mai mică, mai bondoc şi mai scund. Cînd îl prindea soarele, se umplea de pistrui şi avea o mutră de tot hazul şi se născuse gata bătrîn. Şi el era un împieliţat, şi-i făcea nişte împieliţaţi şi pe fraţii lui mai mari. Dar avea şi o parte mai întunecată în sufletul lui, pe care nimeni, în afară de Thomas Hudson, n-o putea înţelege. Nici unul, nici celălalt nu se gîndeau prea mult la ea, doar atît că o recunoşteau unul la celălalt, ştiau că e ceva rău, bărbatul încerca un sentiment de respect în faţa ei şi îl înţelegea pe puşti. Se simţeau foarte apropiaţi unul de celălalt, deşi Thomas Hudson nu fusese la fel de mult împreună cu mezinul cum fusese cu ceilalţi. Mezinul, Andrew, era de mic un atlet excelent, şi se arătase ne-maipomenit cînd era vorba de cai, încă de cînd încălecase prima oară. Ceilalţi băieţi erau foarte mîndri de el, dar nu-i înghiţeau nici o năzbîtie. Puştiul era oarecum de necrezut şi oricine se putea îndoi pe bună dreptate de isprăvile lui, numai că multă lume îl văzuse călărind, îl urmărise sărind cu calul şi-i observase modestia plină de stăpînire de sine, de profesionist. Era un puşti născut să fie destul de rău şi care era foarte bun, care-şi purta răutatea în el transfigurată într-un fel de voioşie pusă pe şotii. Dar era şi băiat rău, lucru pe care-l ştiau şi ceilalţi, lucru pe care-l ştia şi el. Arăta a băiat de treabă în vreme ce partea aceea răutăcioasă îşi făcea loc tot mai mult înăuntrul lui.

Acolo, mai jos de terasa care dădea spre mare, cei patru stăteau tolăniţi pe nisip, Tom într-o parte a lui Roger, cu Andrew, mezinul, între ei, iar mijlociul, David, de cealaltă parte a lui Tom, întins pe spate cu ochii închişi. Thomas Hudson îşi curăţă sculele şi coborî pe plajă lîngă ei.

— Ce faci, papà? spuse băiatul cel mare. Ai avut spor la treabă?

— Intri în apă să înoţi? întrebă cel mijlociu.

— Apa-i destul de bună, papà, spuse cel mic.

— Ce faci, tăticule? îl întâmpină Roger zîmbind. Cum merge treaba cu pictura, domnule Hudson?

— Pe ziua de azi, gata cu pictura, domnilor.

— Ah, minunat, spuse David, mijlociul. Ce zici, putem să ne apucăm de pescuit sub apă cu vizorul?

— Mergem mai bine după masă.

— Minunat, spuse băiatul cel mare.

— N-o să fie cam agitată marea? întrebă Andrew, mezinul.

— Poate pentru tine, îi spuse Tom, fratele cel mai mare.

— Nu, Tommy. Pentru toată lumea.

— Cînd marea e agitată, peştii stau la piatră, spuse David.

— Şi lor le e teamă de mare agitată ca şi nouă. Cred că şi ei au rău de mare. Papà, peştii au rău de mare?

— Bineînţeles, spuse Thomas Hudson. Uneori cînd e vremea mai rea, epinefelilor ţinuţi vii în puţurile cu apă ale pescadoarelor li se face un rău de mare atît de cumplit că-şi dau duhul.

— Ce-ţi spuneam? îi zise David fratelui său mai mare.

— Li se face rău şi mor, murmură tînărul Tom. Dar de unde se ştie că e vorba de rău de mare?

— Cred că nu e greu să vezi că e rău de mare, spuse Thomas Hudson. Cu toate că bănuiesc că n-ar mai suferi de rău de mare dacă ar putea înota liberi.

— Da' nu vezi că nici la recif, papà, nu înoată liberi, în largul lor? spuse David. Au şi ei găurile şi locurile lor unde se bagă. Şi sînt nevoiţi să stea în găurile lor de teama peştilor mari, iar valurile de furtună îi zgîlţîie la fel cum i-ar zgîlţîi în puţurile cu apă de pe pescadoare.

— Nu-i chiar acelaşi lucru, îl contrazise tînărul Tom.

— Poate că nu-i chiar aşa, fu de acord David, cumpănind.

— Ajunge acum, interveni Andrew, care-i şopti tatălui său: Dacă o ţin tot aşa, nu mai avem cînd merge.

— Ţie nu-ţi place?

— Îmi place tare mult, dar mă cam tem.

— De ce te temi?

— De tot ce e sub apă. Cum dau drumul la aer afară din plămîni, mă apucă spaima. Şi Tommy înoată minunat, dar şi lui i se face frică sub apă. Numai lui David nu-i e frică sub apă.

— Şi mie mi se face frică de foarte multe ori, îi spuse Thomas Hudson.

— Chiar aşa?

— Oricui i se face frică, cred eu.

— Lui David nu. Oriunde ar fi. I s-a făcut lui frică de cai, dar asta numai pentru că l-au zvîrlit jos de atîtea ori.

— Ascultă, amărîtule, îl apostrofă David care auzise ce spunea. Cum am fost eu zvîrlit, hai?

— Nu mai ştiu. S-a întîmplat de atîtea ori că nu-mi mai aduc aminte.

— Ei bine, atunci lasă-mă să-ţi reamintesc eu. Ştiu eu cum de-am fost zvîrlit de atîtea ori. Pe vremea cînd îl călăream pe Pătatul cel Bătrîn, se învăţase să se umfle-n bojoci cînd i se strîngeau chingile, aşa că după aia şaua aluneca mereu cu mine.

— Eu n-am avut necazuri din astea cu el, făcu Andrew mîndru.

— Ah, împieliţatul, spuse David. Probabil că i-ai căzut şi lui cu tronc, ca tuturor dealtfel. Probabil i-o fi şoptit cineva cu cine avea de-a face.

— Totdeauna îi citeam cu voce tare ce scria despre mine în ziare, răspunse Andrew.

— Pun prinsoare că atunci cînd a auzit, a pornit împleticindu-se, spuse Thomas Hudson. Doar ştii bine că David a avut ghinionul să înceapă să călărească pentru prima oară mîrţoaga aia bătrînă de curse care era bună pentru noi, dar care acolo nici nu avea unde să alerge. Caii nu-s făcuţi să alerge pe coclaurii aceia.

— Nu ziceam că eu aş fi fost în stare să-l călăresc, spuse Andrew.

— Şi bine ai făcut, spuse David, şi apoi adăugă: Oh, Doamne, probabil că tu ai fost în stare. Precis că ai fi putut. Dar, să-ţi spun cinstit, Andy, nu ştii cum mergea înainte de

a mă speria eu. Eram atît de înspăimîntat că mă apucasem de oblîncul şeii. Ah, la dracu. Eram băgat în sperieţi.

— Papà, chiar trebuie să mergem la pescuit subacvatic? întrebă Andrew.

— Dacă marea-i prea agitată, nu.

— Şi cine hotărăşte dacă-i prea agitată?

— Eu.

— Bine atunci, făcu Andy. Mie mi se pare categoric prea agitată. Papà, Pătatul cel Bătrîn mai e la fermă? întrebă apoi Andy.

— Aşa cred, îi răspunse Thomas Hudson. Ştii, am închiriat ferma.

— Da?

— Da, la sfîrşitul anului trecut.

— Dar mai putem merge pe-acolo, nu-i aşa? întrebă David iute.

— Da, bineînţeles. Cabana aceea mare, de pe malul rîului, e încă tot a noastră.

— Ferma aceea e cel mai minunat loc de pe pămînt pe unde am fost vreodată, spuse Andy. În afară de locul ăsta, bineînţeles.

— Credeam că cel mai mult îţi place la Rochester, îi spuse David ca să-l sîcîie.

Acolo era el lăsat de obicei cu doica cînd se ducea ea să stea la ai ei vara, iar ceilalţi băieţi plecau spre vest.

— Şi la Rochester îmi plăcea. Rochester e un loc minunat.

— Îţi mai aduci aminte, Dave, de toamna aia cînd ne-am întors acasă după ce-am ucis trei urşi grizzly şi te chinuiai să-i povesteşti cum a fost, şi-ţi aminteşti ce zicea el? întrebă Thomas Hudson.

— Nu, papà. Nu-mi mai aduc aminte aşa de bine de lucrurile acelea petrecute cu atît de multă vreme în urmă.

— Era în bucătărie, unde mîncaţi voi: eraţi la cină şi-i povesteai lui despre vînătoare, iar Ana se apucă să spună: „Ah, Doamne, David, trebuie să fi fost tare emoţionant. Şi atunci tu ce-ai făcut?” Şi răutatea asta, trebuie să fi avut vreo cinci sau şase ani pe vremea aceea, se bagă în vorbă:

„Păi, trebuie să fi fost foarte interesant, David, pentru nişte oameni pe care-i interesează astfel de treburi. Dar noi, aici la Rochester, nu prea avem urşi grizzly.”

— Vezi, călăreţule, cum erai tu pe vremea aia? spuse David.

— Da, bine, papà, replică Andrew. Dar spune-i şi lui de vremea cînd nu voia să citească nimic altceva decît reviste caraghioase, şi nu s-a lăsat şi a citit numai reviste caraghioase din acelea tot drumul prin Everglades şi, după ce s-a dus la şcoală, în toamna cînd eram la New York, nu mai voia să ştie de nimic şi ajunsese un pungaş egoist.

— Îmi aduc şi eu aminte, spuse David. Nu mai e nevoie să povestească papà.

— Dar te-ai vindecat şi de asta, spuse Thomas Hudson.

— Bănuiesc că aşa trebuia. Precis că trebuie să fi fost tare neplăcut să rămîi aşa.

— Povesteşte-le despre mine, cînd eram mic, se bagă în vorbă tînărul Tom, răsucindu-se şi apucîndu-l pe David de gleznă. În viaţa de toate zilele n-am să reuşesc niciodată să fiu atît de grozav pe cît eram în poveştile despre mine pe cînd eram mic.

— Am avut prilejul să te cunosc cînd erai mic, spuse Thomas Hudson. Erai un tip cam neobişnuit.

— Era pur şi simplu neobişnuit pentru că trăia în ţări străine, spuse mezinul. Nici eu nu m-aş fi putut obişnui cu Parisul, nici cu Spania, nici cu Austria.

— Acum e un tip neobişnuit, călăreţule, spuse David. Şi nici n-are nevoie de vreun peisaj exotic.

— Ce-i aia peisaj exotic?

— Ceva ce tu n-ai avut niciodată.

— Atunci pun prinsoare că am să am.

— Mai taci din gură şi lasă-l pe papà să vorbească, spuse tînărul Tom. Povesteşte-le despre vremea cînd eu şi cu tine băteam împreună Parisul.

— Pe vremea aceea nu erai un tip atît de neobişnuit, începu Thomas Hudson. Cînd erai prunc, erai un tip teribil de zdravăn. Maică-ta şi cu mine te lăsam de obicei în pătuţul încropit dintr-un coş de rufe în apartamentul unde

locuiam, deasupra atelierului de lemnărie, şi Repetentul, motanul acela mare, se făcea de obicei colac în celălalt capăt al coşului şi nu îngăduia nimănui să se apropie de tine. Ziceai că te cheamă G'Ning G'Ning, iar noi îţi ziceam G'Ning G'Ning cel Cumplit.

— De unde m-am căpătuit eu cu un nume ca ăsta?

— De la un automobil sau autobuz, mi se pare. De la sunetul pe care-l scotea un şofer.

— Eu nu ştiam franţuzeşte?

— Pe vremea aceea nu prea bine.

— Zi-mi atunci cum a fost mai tîrziu, cînd deprinsesem franceza.

— Mai tîrziu îmi făcusem obiceiul să te scot cu căruciorul la plimbare, un cărucior foarte ieftin, uşor pliant, şi o luam pe stradă în jos, spre Closerie des Lilas, unde luam micul dejun şi citeam ziarele, iar tu te uitai şi nu-ţi scăpa nimic din ce se mişca pe bulevard. Apoi terminam masa...

— Cam ce mîncam de obicei?

— *Brioche* şi *café au lait.*

— Şi eu?

— Ţie-ţi puneam doar o picătură de cafea în lapte.

— Îmi aduc aminte. După aia unde mergeam?

— Te puneam în cărucior şi împingeam căruciorul de cealaltă parte a străzii, dincolo de Closerie des Lilas, treceam de fîntîna aia cu cai de bronz, peşti şi sirene, o luam pe lungile *alées* de castani, unde se jucau nişte pui de franţuji în vreme ce guvernantele stăteau pe băncile de pe cărările cu pietriş...

— Iar Ecole Alsacienne era pe stînga, spuse tînărul Tom.

— Iar la dreapta nişte blocuri...

— Blocuri şi vile cu acoperiş de sticlă, unde erau ateliere ale artiştilor, pe toată strada aceea care o lua la stînga şi arăta foarte tristă din cauza zidurilor întunecate, căci era partea umbrită, spuse tînărul Tom.

— Şi ce era? Toamnă, primăvară sau iarnă? întrebă Thomas Hudson.

— Toamnă tîrzie.

— Atunci înseamnă că-ţi era rece la faţă şi aveai obrajii

şi nasul roşu şi intram în grădina Luxembourg prin poarta de fier din capătul de sus şi mergeam spre lac, înconjuram o dată lacul, şi apoi porneam la dreapta, spre fîntîna Medici şi spre statui, şi ieşeam pe poarta din faţa Odeonului, traversam cîteva străzi laterale spre Bulevardul Saint-Michel...

— Boul' Mich'...

— Şi pe Boul' Mich' la vale, dincolo de Cluny...

— La dreapta cum veneam...

— Era foarte întunecos şi posomorit, şi peste bulevardul Saint-Germain...

— Era artera cea mai impresionantă cu traficul cel mai intens. Era ciudat cît de impresionantă şi primejdioasă părea. Şi apoi, mai departe, pe Rue de Rennes era totul atît de paşnic şi fără pericole, între Deux Magots şi întretăierea cu Lipp, vreau să spun. De ce era aşa, papà?

— Nu ştiu, *Schatz.*

— Aş vrea să aud că se întîmplă ceva, nu numai nume de străzi, spuse Andrew. Mă plictisesc să tot aud nume de străzi din niște locuri unde n-am fost în viaţa mea.

— Atunci, fă să se întîmple ceva, papà, spuse tînărul Tom. Putem vorbi de străzile acelea cînd rămînem numai noi doi.

— Pe vremea aceea nu se întîmpla mare lucru, spuse Thomas Hudson. O luam de obicei spre Place Saint-Michel, ne aşezam pe terasa cafenelei şi papà începea să mîzgălească cu café creme pe masă, iar ţie îți dădeam o bere.

— Îmi plăcea berea pe vremea aceea?

— Erai mare amator de bere. Dar la masă îţi plăcea să bei apă amestecată cu puţin vin roşu.

— Îmi aduc aminte: *l'eau rougie.*

— *Exactement,* răspunse Thomas Hudson. Erai mare amator de *eau rougie,* dar din cînd în cînd îţi plăcea şi un *bock.*[2]

— Îmi amintesc că în Austria mergeam cu o *luge,*[3] şi-mi

[2] Gen de bere germană.

[3] Sanie mică (germ.).

amintesc şi de cîinele nostru Schnautz şi de zăpadă.

— Îţi aminteşti de Crăciunul petrecut acolo?

— Nu. Numai de tine, de zăpada, de Schnautz şi de doică. Era o femeie minunată. Şi-mi mai aduc aminte de mama cu schiurile şi cît de frumoasă era. Îmi aduc aminte că vă vedeam pe tine şi pe mama coborînd cu schiurile la vale printr-o livadă. Nu mai ştiu unde era. De grădina Luxembourg îmi amintesc foarte bine. Îmi amintesc de după-amiezele cînd mă uitam la bărcile de pe lac, lîngă fîntînă, în grădina aceea mare, plină de copaci. Cărările care duceau printre copaci erau toate cu pietriş pe jos, iar în stînga, cum mergeam noi spre palat, nişte oameni jucau popice, iar sus, pe palat, era un ceas. Toamna începeau să cadă frunzele, şi-mi aduc aminte cum arătau copacii golaşi şi stratul de frunze căzute pe pietriş. Cel mai mult îmi place să-mi amintesc de toamnă.

— De ce? îl întrebă David.

— Din multe motive. Pentru mirosul pe care-l aveau toate toamna, pentru carnavaluri, pentru felul cum pietrişul era uscat deasupra cînd totul în jur era numai umezeală, pentru vîntul care bătea pe lac şi umfla pînzele bărcilor, şi pentru vîntul care smulgea frunzele din copaci. Îmi amintesc de porumbeii pe care-i simţeam calzi sub pătură, după ce-i doborai, chiar înainte de a se lăsa seara, simţeam cît de lucioase le erau penele, şi-i mîngîiam şi-i ţineam aproape şi-mi încălzeau mîinile în vreme ce ne îndreptam spre casă, pînă ce porumbeii se răceau.

— Unde doborai tu porumbei, papă? îl întrebă David.

— Mai ales pe lîngă fîntîna Medici, la vremea de dinaintea închiderii porţilor. De jur împrejurul grădinii e un gard înalt de fier, şi cum se lasă întunericul se închid porţile şi toată lumea trebuie să plece. Paznicii bat toată grădina, anunţînd vizitatorii şi închizînd porţile. După ce porneau paznicii prin grădină, îmi făcusem obiceiul să dobor cu praştia porumbei cînd se lăsau jos lîngă fîntînă. În Franţa sînt nişte praştii minunate.

— Dacă erai aşa de sărac, nu-ţi făceai singur praştia? întrebă Andrew.

— Bineînţeles. La început am avut o praştie făcută dintr-o crăcăna tăiată dintr-un copăcel în pădurea Rambouillet cînd eu şi cu mama lui Tommy am făcut o plimbare pe-acolo. Am tăiat crăcăna cu cuţitul şi am cumpărat nişte fîşii de cauciuc solide de la o papetărie din piaţa Saint-Michel şi pielea pentru praştie am luat-o de la o mănuşă veche de-a mamei lui Tommy.

— Şi cu ce trăgeai?

— Cu pietricele.

— La ce distanţă trebuie să te apropii?

— Cît mai aproape, ca să poţi să bagi porumbeii sub pătură cît mai iute.

— Îmi amintesc de unul care şi-a revenit, spuse tînărul Tom. Şi l-am făcut să stea cuminte şi n-am spus o vorbă pînă am ajuns acasă, fiindcă voiam să-l păstrez viu. Era un porumbel foarte mare, aproape purpuriu la culoare, cu un gît lung şi un cap minunat, pătat cu alb pe aripi, şi mi-ai dat voie să-l ţin în bucătărie pînă aveai să faci rost de o cuşcă unde să-l pun. L-ai legat de un picior. Dar chiar în noaptea aia, motanul cel mare l-a omorît şi mi l-a adus în pat. Motanul era aşa de mîndru de isprava lui şi-l căra de parcă ar fi fost un tigru ducînd în colţi un băştinaş, şi ţuşti, drept în pat cu el. Pe vremea aceea aveam un pat ca lumea, după coşul acela. De coş nu-mi aduc aminte. Tu şi cu mama eraţi plecaţi la cafenea şi rămăsesem singur cu motanul şi-mi aduc aminte că geamurile erau deschise, iar deasupra atelierului de cherestea se ridicase o lună mare, şi era iarnă şi simţeam mirosul de rumeguş. Îmi aduc aminte că vedeam motanul păşind pe podea cu capul sus, aşa încît porumbelul mai că nu atingea podeaua, şi motanul a făcut un salt şi ţuşti, drept în pat cu el. Îmi părea foarte rău că îmi omorîse porumbelul, dar era atît de mîndru şi de fericit şi-mi era un prieten atît de bun, încît m-am simţit şi eu mîndru şi fericit. Îmi aduc aminte că s-a jucat cu porumbelul şi apoi a venit şi m-a împins cu labele în piept şi a început să toarcă, și apoi iar a început să se joace cu porumbelul. Şi-mi amintesc că la urmă şi eu şi motanul şi porumbelul am adormit cu toţii de-a valma. Eu ţineam o mînă pe po-

rumbel, şi motanul ţinea şi el o labă pe porumbel, apoi noaptea m-am trezit şi motanul mînca porumbelul şi mîrîia ca un tigru.

— Acum e mult mai bine decît să aud numai nume de străzi, spuse Andrew. Te-ai speriat, Tommy, cînd l-ai văzut cum îl mînca?

— Nu. Pe vremea aceea motanul era cel mai bun prieten al meu. Adică cel mai apropiat. Cred că i-ar fi făcut plăcere să mănînc şi eu din porumbelul acela.

— Ar fi trebuit să încerci, spuse Andrew. Mai povesteşte ceva despre praştiile alea.

— Cealaltă praştie ţi-a făcut-o cadou mama de Crăciun, spuse tînărul Tom. A văzut-o într-un magazin de arme şi voia să-ţi ia o puşcă de vînătoare, dar n-a reuşit niciodată să adune destui bani. Se uita în fiecare zi la puştile din vitrină, ori de cîte ori trecea prin faţa prăvăliei spre *épicerie* şi, într-o bună zi, a văzut o praştie şi a cumpărat-o îndată, fiindcă i-a fost frică să nu se vîndă cumva, şi a ţinut-o ascunsă pînă la Crăciun. A trebuit să măsluiască socotelile ca să nu afli de praştie. Mie mi-a spus despre treaba asta de nici nu mai ştiu cîte ori. Îmi aduc aminte cînd ţi-a dat-o de Crăciun şi tu mi-ai dat-o mie pe cea veche. Dar n-aveam destulă putere ca să întind cauciucurile.

— Papà, n-am fost săraci întotdeauna? întrebă Andrew.

— Nu. La vremea cînd v-aţi născut voi ceilalţi, scăpasem de sărăcie. Am mai scăpătat noi de multe ori dar n-am ajuns niciodată săraci cu adevărat, aşa cum am fost pe vremea cînd eram cu Tom şi maică-sa.

— Mai spune-ne cum era la Paris, interveni David. Ce mai făceaţi tu şi cu Tommy?

— Ce mai făceam noi, *Schatz?*

— Toamna? Cumpăram de obicei castane prăjite de la un om care vindea castane prăjite şi-mi plăcea să le ţin în palmă şi să le simt cum îmi încălzesc mîna. Ne duceam apoi la circ şi ne uitam la crocodilii lui Capitaine Wahl.

— Îţi mai aduci aminte şi de asta?

— Chiar foarte bine. Căpitanul Wahl se lupta cu un crocodil, (el zicea *craucodiil,* cam cum cîrîie o cioară), iar o

fată tare frumoasă, îi lovea cu un trident. Dar crocodilul cel mai mare nu voia să se mişte din loc. Era un circ frumos şi mare şi rotund, vopsit într-un roşu auriu şi mirosea a cai. În culise era un loc unde te duceai tu să bei cu domnul Crosby şi cu îmblînzitorul de lei şi nevastă-sa.

— Îţi aduci aminte de domnul Crosby?

— Domnul Crosby nu purta niciodată pălărie sau pardesiu, oricît de rece era, iar fetiţa lui avea un păr lung care-i cădea pe spate, ca Alice în Ţara Minunilor. Cea din poze vreau să spun. Domnul Crosby era întotdeauna foarte, foarte nervos.

— Şi de cine-ţi mai aduci aminte?

— De domnul Joyce.

— Cum arăta?

— Un tip înalt şi uscăţiv, cu mustaţă, şi cu o bărbiţă care-i creştea băţoasă pe bărbie, şi purta nişte ochelari cu lentile groase, foarte groase, iar cînd mergea ţinea capul foarte sus. Îmi aduc aminte cum trecea pe lîngă noi pe stradă fără să ne spună o vorbă, dar tu i-ai vorbit şi el s-a oprit şi ne-a cercetat prin ochelari de parcă s-ar fi uitat într-un acvariu şi a exclamat: „Ah, Hudson. tocmai mă uitam după dumneata”, şi toţi trei am intrat la cafenea şi afară era rece, dar noi ne-am aşezat într-un colţ şi am tras lîngă noi unul din acela, cum le spuneai?

— *Braziers.*

— Credeam că asta-i ceva care poartă cucoanele, spuse Andrew.

— E un vas de tablă cu găuri în el în care se arde cărbune sau mangal pentru a se încălzi lumea afară, de exemplu pe terasa unei cafenele, unde te aşezi pe scaun lîngă el ca să te încălzeşti, sau la hipodrom unde se strînge lumea în jurul lor să se încălzească, explică tînărul Tom. La cafeneaua unde ne duceam noi, papà, eu şi domnul Joyce, erau înşirate peste tot pe terasă vase cu mangal, aşa că puteai să te simţi bine şi să-ţi fie cald şi pe cea mai amarnică şi mai friguroasă vreme.

— Mi se pare că tu ţi-ai petrecut cea mai mare parte a vieţii prin cafenele, baruri şi localuri deocheate, spuse

mezinul.

— O bună parte, îi răspunse Tom. Nu-i aşa, papà?

— Sau dormind buştean în maşină, afară, în vreme ce papà trăgea iute o duşcă, spuse David. Oh, Doamne, cît de mult uram cuvintele astea. Cred că o *duşcă iute* e lucrul cel mai încet de pe lumea asta.

— Şi cam despre ce vorbea domnul Joyce? îl întrebă Roger pe tînărul Tom.

— Ah, domnule Davis, nu-mi amintesc chiar aşa de multe de pe vremea aia. Mi se pare că despre nişte scriitori italieni şi despre domnul Ford. Domnul Joyce nu-l putea suferi pe domnul Ford. Domnul Pound îl călca şi el pe nervi. „Ezra-i turbat, Hudson", îi spunea el lui papà. Îmi aduc bine aminte de asta, pentru că mă gîndeam că era vorba de unul turbat de-adevărat, ca atunci cînd se spune cîine turbat. Şi-mi amintesc cum stăteam acolo şi mă uitam la chipul domnului Joyce, cu pielea roşcată atît de întinsă, cum se face pielea la frig, şi la ochelarii lui cu una dintre lentile mai groasă decît cealaltă; şi mă gîndeam la domnul Pound, cu părul lui roşu, cu barba ascuţită şi ochii frumoşi, şi cu un fel de zemuială la colţurile gurii. Mă gîndeam ce cumplit era că domnul Pound turbase şi speram să nu-i ieşim cumva în cale. Apoi domnul Joyce spuse: „Bineînţeles că Ford e turbat de mulţi ani". Şi-l vedeam acum pe domnul Ford, cu o faţă mare, palidă, caraghioasă, cu ochii spălăciţi şi gura totdeauna puţin căscată, cu dinţii care i se clătinau, şi acum îi curgeau şi lui balele.

— Lasă, nu mai povesti nimic, spuse Andrew. Am să-l visez la noapte.

— Spune mai departe, insistă David. Ca şi cu vîrcolacii. Mama a trebuit să încuie cărţile cu vîrcolaci, pentru că Andrew visa urît.

— A muşcat domnul Pound pe cineva? întrebă Andrew.

— Nu, călăreţule, îi spuse David. Nu era turbat de-a-devărat. E numai un fel de-a zice. Vrea să spună că era zănatic, nebun. Nu turbat ca cei ce fac hidrofobie. De ce credea el că erau turbaţi?

— N-aş putea spune, reluă tînărul Tom. Nu mai eram

chiar aşa de mic ca pe vremea cînd omoram porumbei în parcuri, dar eram totuşi prea mic ca să-mi aduc aminte altceva, şi mai ales gîndul la domnul Pound şi la domnul Ford şi la saliva care le curgea din gură făcea să-mi fugă orice altceva din minte. L-ai cunoscut pe domnul Joyce, domnule Davis?

— Da, tatăl tău, el şi cu mine eram foarte buni prieteni.

— Papà era mult mai tînăr decît domnul Joyce.

— Pe vremea aceea, papà era mai tînăr decît toţi ceilalţi.

— Da' nu şi decît mine, spuse tînărul Tom cu mîndrie. Bănuiesc că eram probabil cel mai tînăr prieten al domnului Joyce.

— Pariez că-ţi duce tare mult dorul, spuse Andrew.

— Mare păcat că n-a avut prilejul să te întîlnească pe tine, îi spuse David lui Andrew. Dacă n-ai fi stat numai la Rochester toată vremea, ar fi putut avea cinstea asta.

— Domnul Joyce a fost un mare om, spuse tînărul Tom. Cred că n-ar fi avut poftă să aibă de-a face cu două puşlamale ca voi.

— Asta-i părerea ta, spuse Andrew. Domnul Joyce şi David ar fi putut fi buni camarazi. David scrie la şcoală pentru o revistă.

— Papà, mai povesteşte-ne de pe vremea cînd tu şi mama lui Tommy eraţi săraci. Cît de săraci aţi fost?

— Erau destul de săraci, spuse Roger. Îmi aduc şi acum aminte de vremea cînd bietul vostru tată pregătea de dimineaţă toate sticluţele micului Tom şi se ducea apoi în piaţă să cumpere cît mai ieftin zarzavaturile cele mai bune. Îl întîlneam de obicei în drum spre casă, cînd se întorcea de la piaţă, la vremea cînd eu ieşeam să-mi iau micul dejun.

— În al şaselea arondisment eram cel mai priceput cînd era vorba de ales *poireaux,* le spuse Thomas Hudson băieţilor.

— Ce-i aia *poireaux?*

— Praz.

— Arată ca nişte ceapă verde foarte mare şi lungă, spuse tînărul Tom. Numai că nu-i atît de lucios ca ceapa. E

mai mat. Are frunzele verzi şi rădăcina albă. Fierbi prazul şi-l mănînci rece cu ulei de măsline şi oţet, sare şi piper. Se mănîncă cu totul cu frunze cu tot. E delicios. Cred că n-a mîncat nimeni pe lumea asta mai mult praz ca mine.

— Ce-i ăla al şaselea nu-ştiu-cum? întrebă Andrew.

— Nu prea ne laşi să vorbim, i-o aruncă David.

— Dacă nu ştiu franţuzeşte, trebuie să întreb şi eu.

— Parisul e împărţit în douăsprezece arondismente sau sectoare. Noi locuim în cel de-al şaselea.

— Papà, putem lăsa arondismentele la o parte şi să discutăm despre altceva? întrebă Andrew.

— Măi, atletule, nu prea rezişti cînd e vorba să înveţi ceva, spuse David.

— Eu vreau să învăţ, spuse Andrew. Dar treaba cu arondismentele e pentru oameni mari, nu pentru mine. Totdeauna îmi spuneţi numai lucruri din astea pentru oameni mari. Nu înţeleg.

— Care-i media loviturilor valabile pe care le-a marcat Ty Cobb în viaţa lui? îl întrebă David.

— Trei sute şaizeci şi şapte.

— Văd că asta nu-i prea complicat pentru tine.

— Las-o baltă, David. Unora le place base-ballul, iar ţie îţi place discuţia despre arondismente.

— Bănuiesc că în Rochester nu prea avem arondismente.

— Ah, las-o baltă. Mă gîndeam că papà şi domnul Davis ştiu şi lucruri mai interesante pentru toată lumea, pe lîngă afurisitele alea de... la dracu, nici nu-mi mai pot aduce aminte cum le zice.

— Cînd mai sîntem şi noi prin preajmă, nu prea e frumos să înjuri, îl puse la punct Thomas Hudson.

— Iartă-mă, papà, spuse puştiul. Tare-mi vine greu că-s atît de-al dracului de mic. Ah, iartă-mă din nou. Am vrut să spun atît de mic.

Era tulburat şi jignit. David reuşea să rîdă de el cu destul succes.

— O să creşti şi n-o să mai fii mic, îi spuse Thomas Hudson. Ştiu că e greu să te abţii să nu înjuri cînd te-

mboldesc nervii. Dar să nu mai înjuri cînd mai sînt şi oameni mari de faţă. Nu-mi pasă cum vorbeşti cînd eşti numai tu singur.

— Te rog, papà, doar ţi-am zis că-mi cer iertare.

— Am auzit, spuse Thomas Hudson. Nu te certam. Doar îţi explicam. Vă văd atît de rar, că e nevoie uneori de o groază de explicaţii.

— Nu de chiar atît de multe, spuse David.

— Nu, spuse Thomas Hudson. Nu-s chiar atît de multe.

— Andrew nu înjură niciodată de faţă cu mama spuse David.

— Mai lasă-mă în pace, David. Gata, s-a terminat. Nu-i aşa, papà?

— Băieţi, dacă vreţi să ştiţi cum se înjură cu adevărat ar trebui să-l citiţi pe domnul Joyce, spuse tînărul Tom.

— Cît am eu nevoie, ştiu, spuse David. Cel puţin deocamdată.

— Prietenul meu domnul Joyce ştie cuvinte şi expresii de care n-am auzit în viaţa mea. Pun pariu că nimeni nu blesteamă mai bine decît el în nici o limbă.

— Şi pe urmă dumnealui a creat o cu totul altă limbă, spuse Roger.

Stătea trîntit pe spate, pe plajă, cu ochii închişi.

— Eu nu pricep limba aceea nouă, spuse tînărul Tom. Mi se pare că n-am crescut destul de mult ca s-o înţeleg. Dar o să vedeţi voi, băieţi, mai tîrziu, cînd o să citiţi *Ulysses.*

— Asta nu-i pentru puşti, spuse Thomas Hudson. Categoric nu-i. N-o puteţi înţelege şi nici nu-i bine să încercaţi. Categoric. Trebuie să aveţi răbdare, să aşteptaţi pînă mai creşteţi.

— Eu am citit-o de la un capăt la altul, spuse tînărul Tom. De fapt, prima oară cînd am citit-o n-am înţeles mai nimic din ea, papà, aşa cum spuneai şi tu. Dar nu m-am lăsat şi am mai citit-o, şi acum sînt unele părţi din ea pe care le înţeleg cu adevărat şi pe care le pot explica şi altora. M-a făcut să mă simt mîndru că am fost unul din prietenii domnului Joyce.

— Chiar a fost prieten cu domnul Joyce, papà? întrebă

Andrew.

— Domnul Joyce întreba mereu de el.

— Zău că ai dreptate că am fost prieten cu domnul Joyce, spuse tînărul Tom. A fost unul din cei mai buni prieteni, pe care i-am avut vreodată.

— Dar deocamdată nu te cred în stare să explici prea mult din cartea aceea, îi spuse Thomas Hudson. Deocamdată nu prea mult. Şi care parte eşti tu în stare s-o explici?

— Ultima. Partea aceea unde femeia vorbeşte singură cu glas tare.

— Monologul, spuse David.

— L-ai citit şi tu?

— Da, bineînţeles, răspunse David. Mi l-a citit Tommy.

— Şi ţi l-a şi explicat?

— Cît a putut si el. Unele părţi ne-au depăşit pe amîndoi.

— De unde aţi pus voi mîna pe cartea aceea?

— Printre cărţile de-acasă. Am luat-o şi m-am dus cu ea la şcoală.

— Ce-ai făcut?

— Le citeam băieţilor cu voce tare şi le povesteam că domnul Joyce era prietenul meu şi le spuneam cît de multă vreme petreceam noi împreună.

— Şi băieţilor le-a plăcut?

— Unora dintre cei mai habotnici li s-a părut puţin cam tare.

— Şi profesorii la şcoală n-au aflat?

— Bineînţeles. N-ai auzit nimic, papă? Nu. Bănuiesc că s-a petrecut pe cînd erai în Abisinia. Directorul avea de gînd să mă exmatriculeze, dar i-am explicat că domnul Joyce este un mare scriitor şi prietenul meu personal, aşa că, în cele din urmă, mi-a spus că nu-mi dă cartea înapoi, că o trimite acasă, iar eu i-am promis să-l întreb şi pe el înainte de a începe să le citesc băieţilor vreo altă carte sau de a încerca să le explic vreun clasic. La început, pe cînd era gata-gata să mă dea afară, crezuse că am o minte înclinată spre lucruri urîte. Dar nu e aşa, papà. Nu-s mai pornit spre

lucruri urîte decît oricare altul.

— Şi a trimis cartea acasă?

— Da, bineînţeles. Voia s-o confişte, dar i-am explicat că era ediţie princeps şi că domnul Joyce îţi scrisese pe ea o dedicaţie şi că nu putea să mi-o confişte pentru că nici nu era a mea. Cred că a fost foarte dezamăgit că nu putea să mi-o confişte.

— Cînd pot citi şi eu cartea aia a domnului Joyce, papà? întrebă Andrew.

— Trebuie să mai treacă multă vreme, pînă atunci.

— Dar Tommy a citit-o.

— Tommy e prietenul domnului Joyce.

— Ce v-am spus eu, băieţi, că-s prieten cu el, sublinie tînărul Tom. Papà, pe Balzac nu l-am cunoscut, aşa-i?

— Nu. A trăit în altă epocă.

— Nici pe Gautier? Am găsit acasă două cărţoaie scrise de el. *Povestiri ciudate* şi *Domnişoara de Maupin.* Nu înţeleg nimic din *Domnişoara de Maupin,* dar acum o citesc din nou şi încerc să înţeleg şi e grozavă. Dar dacă aceştia n-au fost prietenii noştri, cred că o să mă exmatriculeze dacă mai citesc din cărţile lor şi băieţilor.

— Cum sînt cărţile alea, Tommy? întrebă David.

— Minunate. Amîndouă o să-ţi placă.

— De ce nu-l întrebi şi pe director, dacă e bine să le citeşti şi băieţilor din ele? întrebă Roger. Cărţile acelea sînt mai bune decît cele pe care pun mîna băieţii aşa de capul lor.

— Nu, domnule Davis. Nu cred că-i bine să-l întreb. Iar o să ajungă la concluzia că am mintea înclinată spre lucruri urîte. Şi, în plus, nici pentru băieţi nu va fi acelaşi lucru ca în cazul în care cei doi ar fi fost prietenii mei. Şi nici nu prea am priceput eu mare lucru din *Domnișoara de Maupin* ca să le pot explica ceva şi nici n-aş avea aceeaşi autoritate să le-o explic ca atunci cînd mă puteam baza pe prietenia domnului Joyce.

— Tare aş fi vrut să aud şi eu cum explicai, spuse Roger.

— Nu era mare brînză, domnule Davis. Era ceva tare

primitiv. Nu v-ar fi interesat. Doar înţelegeţi partea aceea cît se poate de bine, nu-i aşa?

— Destul de bine.

— Dar mi-ar fi plăcut să-i fi cunoscut şi pe Balzac şi Gautier, şi să fi fost prietenii noştri, aşa cum era domnul Joyce.

— Şi eu aş fi vrut spuse Thomas Hudson.

— Cu toate astea am cunoscut cîţiva scriitori buni, aşa-i?

— Bineînţeles, răspunse Thomas Hudson.

Era plăcut şi cald în nisip, şi simţea cum îl cuprinde un fel de moleşeală după ce lucrase atît, şi era fericit. Cînd îi auzea pe băieţi vorbind, se simţea foarte fericit.

— Haideţi, să intrăm în apă şi să înotăm, şi după aceea la masă, spuse Roger. Se face tare cald.

Thomas Hudson îi urmări cu privirea. Înotînd domol, cei patru se îndreptau spre larg, unde apa era verde, trupurile proiectîndu-şi umbrele pe nisipul alb şi curat, trupuri lunecînd înainte, umbre alungite pe nisip sub unghiul mic al razelor de soare, braţe bronzate ridicîndu-se şi apoi afundîndu-se, palme tăind apa, apucînd-o şi împingînd-o înapoi, picioarele bătînd ritmic, capetele sucindu-se ca să îngăduie gurii să tragă aer în piept, să răsufle uşor, neobosit. Thomas Hudson stătea şi-i urmărea cu privirea cum înotau spre larg, în direcţia în care bătea şi vîntul, şi-i erau foarte dragi toţi patru. Se gîndi că ar trebui să-i picteze înotînd, cu toate c-ar fi fost tare greu de realizat. Avea să încerce totuşi în vara asta.

Îi era prea lene ca să înoate, deşi ştia că ar fi trebuit şi, în cele din urmă, intră în mare, simţi apa rece adusă de briză, înviorătoare, cum îi cuprinde picioarele încinse de soare, o simţi rece la despicătura picioarelor şi, apoi, făcîndu-şi vînt înainte, în fluviul acela oceanic, porni înot spre larg, ieşindu-le în întîmpinare celor care se întorceau. Fiind cu capul la acelaşi nivel cu ale lor, tabloul era acum altul, modificat şi de faptul că ceilalţi, îndreptîndu-se spre ţărm, înotau împotriva brizei şi curentul le cam dădea de furcă atît lui Andrew cît şi lui David, care, înotau mai

neîndemînatic. Imaginea că ar fi fost patru animale marine, pe care i-o făcuseră la început, se şterse. Spre larg merseseră frumos şi ritmic, dar acum cei doi băieţi mai mici înotau greu împotriva vîntului şi valurilor. Nu era un nea-juns deosebit de mare, dar destul ca să spulbere iluzia că se simţeau în apă ca în mediul lor, aşa cum păreau să se simtă cînd ieşiseră în larg. Erau două imagini diferite şi probabil cea de-a doua era mai adevărată. Cei cinci înotători ieşiră pe plajă şi se îndreptară spre casă.

— Uite, de aceea îmi place mie mai mult să mă scufund, spuse David. Nu mai trebuie să-ţi baţi capul cu respiraţia.

— De ce nu te duci în după-amiaza asta cu papă şi cu Tommy să pescuiţi sub apă? îi spuse Andrew. Eu stau pe mal cu domnul Davis.

— Domnule Davis, dumneavoastră nu vreţi să vă duceţi?

— Prefer să stau pe ţărm.

— Să nu rămîneţi numai din cauza mea, spuse Andrew. Eu am ce face. Dar mi-a trecut nu ştiu cum prin minte că o să staţi la mal.

— Bănui că am să stau la mal, spuse Roger. Poate că am să mă întind şi eu pe undeva şi să citesc.

— Domnule Davis, nu-l lăsaţi să vă joace cum vrea. Să nu-l lăsaţi să vă incinte.

— Parcă aş avea chef să stau mai degrabă la mal, spuse Roger.

Ajunseră pe terasă şi toţi îşi puseră pantaloni scurţi. Joseph aduse un castron cu salată de moluşte. Băieţii se apucară să mănînce şi Tommy bău o sticlă de bere. Thomas Hudson se lăsase pe spătarul scaunului, iar Roger ţinea *shaker*-ul.

— După masă mă cam păleşte moţăiala, spuse.

— Hm, o să vă simţim lipsa, mărturisi tînărul Tom Mă bate gîndul să rămîn şi eu la ţărm.

— Haide, Tom, stai şi tu cu noi la mal, spuse Andrew. Lasă-i numai pe papă şi pe David să se ducă.

— Dar să ştii că nu mă apuc să-ţi prind mingile, îi spuse tînărul Tom.

— Nici nu vreau să prinzi tu. Am găsit eu un băiat negru care s-o facă.

— De ce vrei să ajungi aruncător la base-ball? îl întrebă Tommy. N-o să fii niciodată destul de voinic.

— Am să fiu la fel de voinic ca Dick Rudolf şi Dick Kerr.

— Cine-or mai fi şi ăştia? mormăi tînărul Tom.

— Ştiţi numele vreunui jocheu? îl întrebă David în şoaptă pe Roger.

— Earl Sande.

— O să fii la fel de voinic ca Earl Sande, îi spuse David.

— Ah, du-te o dată la pescuitul tău subacvatic, spuse Andrew. Eu am să fiu prietenul domnului Davis, aşa cum a fost Tom prietenul domnului Joyce. Da, domnule Davis? Apoi la şcoală am să pot spune: „Cînd eu şi cu domnul Davis ne petreceam vara pe o insulă la tropice şi el scria toate povestirile acelea deocheate, iar tatăl meu picta tablourile acelea cu doamne goale pe care le-aţi văzut cu toţii". Papà, nu-i aşa că le pictezi goale?

— Uneori. Dar sînt destul de întunecate la culoare.

— Oh, Doamne, exclamă Andrew. Nu-mi pasă mie de culoare. Tom n-are decît să şi-l păstreze pe domnul Joyce.

— Eşti prea timid ca să te uiţi la ele, îi spuse David.

— S-ar putea, dar am să mă învăţ.

— Un nud de-al tatei ar fi nimic pe lîngă capitolul acela al domnului Joyce, spuse tînărul Tom. Numai pentru că eşti abia un ţînc, ţi se pare ţie că un nud e ceva atît de grozav.

— Foarte bine. Dar să ştii ca mie îmi place domnul Davis, cu ilustraţiile făcute de tata. La şcoală cineva spunea că povestirile domnului Davis sînt deocheate rău de tot.

— În regulă. Şi mie îmi place domnul Davis. Eu sînt un vechi, vechi prieten de-al domnului Davis.

— Şi al domnului Picasso, şi al domnului Braque, şi al domnului Miro, şi al domnului Masson, şi al domnului Pascin, spuse Thomas Hudson. Pe toţi i-ai cunoscut.

— Şi al domnului Waldo Peirce, adăugă tînărul Tom. Vezi tu, Andy, băieţaş, n-ai cum cîştiga. Ai început prea tîrziu. N-ai cum cîştiga. Pe vremea cînd stăteai în Rochester, şi chiar cu ani de zile înainte de a te fi născut,

eu şi papà băteam lumea mare. Probabil că i-am cunoscut pe cei mai mulţi dintre marii pictori în viaţă. Mulţi din ei au fost chiar prietenii mei buni.

— Da' şi eu trebuie să încep odată şi odată, spuse Andrew. Şi încep cu domnul Davis. Nici nu trebuie să scrieţi povestiri din alea deocheate, domnule Davis. Am să scornesc şi eu la fel cum scorneşte şi Tommy. Spuneţi-mi ceva cumplit, ce-aţi făcut dumneavoastră vreodată, şi am să spun că eram şi eu de faţă cînd s-a întîmplat.

— La naiba, eu nu scornesc lucrurile în chipul ăsta, spuse tînărul Tom. Cîteodată papà sau domnul Davis îmi mai împrospătează memoria. Dar eu am făcut parte şi am fost martor la o întreagă epocă în pictură şi literatură, şi dacă ar fi nevoie aş putea să-mi scriu memoriile chiar acum, atît cît ştiu.

— Vezi că ai cam luat-o razna, Tommy, îi spuse Andrew. Mai bine ai avea grijă.

— Să nu-i povestiţi nimic, domnule Davis, spuse tînărul Tom. Lăsaţi-l să pornească şi el de la zero cum am pornit şi noi.

— Lasă asta în seama domnului Davis şi a mea, spuse Andrew. Nu te băga tu.

— Papà, mai povesteşte-mi şi despre alţi prieteni de-ai mei, reluă tînărul Tom. Ştiu că i-am cunoscut şi că adesea eram prin cafenele împreună, dar aş vrea să aflu despre ei şi alte lucruri, mai precise. Aşa ca cele pe care le ştiu despre domnul Joyce, să zicem.

— Îţi mai aduci aminte de domnul Pascin?

— Nu. Nu prea. Cum arăta?

— Nu poţi să ai pretenţia că ţi-a fost prieten, dacă nici măcar nu-ţi aduci aminte de el, spuse Andrew. Crezi că peste cîţiva ani eu n-am să fiu în stare să-mi amintesc cum arăta domnul Davis?

— Taci din gură, îi spuse tînărul Tom. Vorbeşte-mî despre el, te rog, papà.

— Domnul Pascin făcea de obicei nişte desene care ar putea ilustra foarte bine părţile acelea care ţi-au plăcut ţie din cartea domnului Joyce.

— Chiar? Ah, ar fi straşnic.

— Stăteai de obicei cu el la cafenea şi uneori se apuca să-ţi facă portretul pe şerveţele de masă. Era mic de statură, foarte sever şi foarte ciudat. Umbla cu o pălărie melon mai tot timpul şi era un pictor minunat. Se purta totdeauna de parcă ar fi ştiut un mare secret, de parcă atunci l-ar fi aflat şi l-ar fi amuzat. Uneori asta îl făcea foarte fericit, uneori însă ajungea tare nenorocit din aceeaşi pricină. Dar totdeauna puteai spune că ştia un secret şi că asta îl distra grozav.

— Şi care era secretul?

— Ah, beţia şi drogurile şi secretul despre care domnul Joyce ne arătă că ştie totul în ultimul capitol al cărţii sale, şi cum să picteze frumos. Putea picta mai bine decît oricine pe vremea aia şi asta făcea parte din secretul lui, dar nu-i păsa. Credea că nu-i pasă de nimic, dar de fapt îi păsa.

— Era rău?

— Oh, da. Era tare rău şi asta era o parte din secretul lui. Îi plăcea să fie rău şi nu avea remuşcări.

— Eu şi cu el eram prieteni buni?

— Foarte buni. Avea obiceiul să-ţi spună „monstrule”.

— Straşnic, exclamă tînărul Tom fericit. „Monstrul”.

— Avem cumva tablouri de-ale domnului Pascin, papà? întrebă David.

— Vreo cîteva.

— L-a pictat vreodată pe Tommy?

— Nu. De obicei îi făcea lui Tommy cîte un desen, mai ales pe şerveţelele de masă şi pe marmura meselor de cafenea. Îi spunea „cumplitul monstru de pe malul stîng care nu iartă berea”.

— Notează-ţi titlul ăsta, Tommy, îi spuse David.

— Domnul Pascin avea şi el o minte înclinată spre lucruri deocheate? întrebă tînărul Tom.

— Cred că da.

— Nu ştii exact?

— Cred că puteai zice despre el că era înclinat spre astfel de lucruri. Cred că şi asta făcea parte din secretul lui.

— Dar domnul Joyce nu era aşa.

— Nu, îi răspunse Thomas Hudson. Nu cred că era aşa.

— Domnule Davis, aveţi gînduri deocheate? îl întrebă Tommy?

— N-aş zice.

— E bine atunci, spuse tînărul Tom. Eu i-am spus directorului că nici papà, nici domnul Joyce nu au gînduri deocheate, iar acum îi pot spune acelaşi lucru despre domnul Davis, dacă mă întreabă. Îi cam intrase bine în cap că mă preocupă gîndurile astea deocheate. Dar eu nu eram speriat. Pentru că la noi la şcoală era şi un băiat din ăsta şi se vedea cît de colo diferenţa dintre el şi mine. Care era numele mic al domnului Pascin?

— Jules.

— Şi cum se scrie? întrebă David.

Thomas Hudson îi spuse.

— Şi ce s-a întîmplat de atunci cu domnul Pascin? întrebă tînărul Tom.

— S-a spînzurat.

— Ah! făcu Andrew.

— Bietul domn Pascin! îl pomeni Tom, binecuvîntîndu-i amintirea. Diseară am să mă rog pentru el.

— Eu am să mă rog pentru domnul Davis, spuse Andrew.

— Şi nu uita s-o faci cît mai des, adăugă Roger.

VI

În seara aceea, după ce copiii s-au dus la culcare, Thomas Hudson şi Roger Davis au mai rămas în camera cea mare, stînd de vorbă. Marea fusese prea agitată pentru un pescuit subacvatic ca lumea, aşa că după cină băieţii au ieşit cu Joseph în larg la pescuit de snapperi cu undiţa. S-au întors frînţi de oboseală şi fericiţi, au spus noapte bună şi s-au dus la culcare. Cei doi bărbaţi i-au mai auzit sporovăind o vreme, dar curînd copiii au adormit.

Lui Andrew îi era frică de întuneric, ceilalţi băieţi ştiau, dar niciodată n-au rîs de el.

— De ce crezi că i-o fi frică de întuneric? întrebă Roger.

— Nu ştiu, răspunse Thomas Hudson. Ţie nu ţi-a fost niciodată frică de întuneric?

— Nu cred.

— Mie da, spuse Thomas Hudson. Crezi că asta are vreo semnificaţie?

— Nu ştiu, spuse Roger. Nu mi-a fost teamă decît de moarte şi ca fratele meu să nu păţească ceva?

— N-am ştiut că ai un frate. Unde-i acum?

— A murit, răspunse Roger.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. S-a întîmplat pe cînd eram nişte puşti.

— Era mai mare decît tine?

— Cu un an mai mic.

— Dar ce-a păţit?

— S-a răsturnat o canoe cu noi.

— Cîţi ani aveai?

— Vreo doisprezece.

— Dacă nu vrei, nu mai vorbi despre asta,

— Nu cred că mi-a priit prea mult, spuse Roger. Chiar n-ai ştiut nimic?

— Nimic.

— Foarte multă vreme am crezut că toată lumea ştia despre asta. Cînd eşti abia un ţînc e tare ciudat. Apa era groaznic de rece şi s-a dus la fund. Dar nenorocirea mai mare a fost că eu am ieşit la mal şi el nu.

— Oh, Roger, sărmanul de tine.

— Nu, replică Roger. Dar eram prea mic ca să învăţ treaba asta. Şi apoi îl iubeam tare mult şi totdeauna, îmi fusese teamă să nu păţească ceva. Apa era la fel de rece şi pentru mine. Dar n-am putut să spun asta.

— Şi unde s-a întîmplat nenorocirea?

— În statul Maine. Nu cred că tata mi-a iertat-o vreodată, deşi a încercat să înţeleagă. De atunci n-a fost zi în care să nu fi dorit să fi fost eu în locul fratelui meu. Şi nu-i chiar o mare fericire.

— Cum îl chema pe fratele tău?

— Dave.

— Drace! De-aia n-aveai chef să te duci azi după-

amiază la pescuit subacvatic?

— Bănui că da. Dar la două zile o dată tot mă duc. Nu scapi niciodată de treburile astea, totuşi.

— Eşti destul de mare ca să nu mai vorbeşti în felul ăsta.

— Am încercat şi m-am afundat după el. Dar n-am reuşit să-l găsesc, spuse Roger. Apa era prea adîncă şi cumplit de rece.

— David Davis, spuse Thomas Hudson.

— Da. În familia noastră primul născut e botezat Roger şi al doilea David.

— Roger, sînt sigur că ai trecut peste asta.

— Nu, replică Roger. Nu treci niciodată peste una ca asta şi mai curînd sau mai tîrziu trebuie să-i vorbesc cuiva despre ea. Mi-e ruşine, aşa cum mi-e ruşine de bătaia de pe doc.

— În cazul ăsta n-aveai de ce să-ţi fie ruşine.

— Ba da. Ţi-am mai spus o dată. Hai să n-o mai luăm de la capăt.

— Bine, bine.

— N-am de gînd să mă mai bag în nici o bătaie. Niciodată. Tu nu te baţi niciodată şi doar ştii să te baţi la fel de bine ca şi mine.

— Nu chiar la fel de bine. Dar mi-am pus in gînd să nu mă iau la bătaie.

— N-am să mă mai bat şi am să caut să fac ceva ca lumea şi am să mă las de scris rahaturi.

— E cel mai frumos lucru pe care te-am auzit spunîndu-l vreodată, replică Thomas Hudson.

— Crezi c-aş fi în stare să scriu ceva care să aibă valoare?

— Poţi încerca. De ce te-ai lăsat de pictură?

— Pentru că nu mă mai puteam amăgi singur mai departe. Şi nici cu scrisul nu mă mai pot amăgi.

— De fapt, ce-ai de gînd să faci?

— Să-mi găsesc undeva un loc şi să scriu un roman cinstit, bun, atît cît sînt eu în stare să scriu.

— De ce nu rămîi aici să scrii? Poţi să rămîi mai departe

aici după ce pleacă băieţii. Coşmelia aia a ta se încinge prea tare ca să poţi scrie.

— Nu te deranjez prea mult?

— Nu, Roger. Şi eu mă simt singur, ştii. Nu poţi fugi mereu de toate. Sună a predică. Uite, o las baltă.

— Nu. Zi mai departe. Am nevoie.

— Dacă tot ai de gînd să te apuci de lucru, apucă-te aici.

— Nu crezi că ar fi mai bine să mă duc undeva în vest şi să mă apuc de lucru?

— Orice loc e bun. Totul e să nu fugi de el.

— Nu. Nu, nu orice loc e la fel de bun, obiectă Roger. Eu ştiu. La început sînt bune toate, dar după aceea devin insuportabile.

— Da, bineînţeles. Dar deocamdată aici e un loc bun. Poate că n-are să fie mereu. Dar acum e grozav. Cînd termini cu treaba, ai cu cine sta de vorbă, şi eu aşijderea. N-o să ne stînjenim unul pe altul şi-ţi poţi roade unghiile în voie.

— Crezi cu adevărat că-s în stare să scriu un roman cît de cît acătării?

— N-o să reuşeşti niciodată dacă nu încerci. Uite. În seara asta mi-ai povestit un roman afurisit de bun, numai să vrei să-l scrii. Uite, începe chiar cu canoea...

— Şi cu ce termin?

— Ai să vezi tu ce mai scrii după canoe.

— La dracu, exclamă Roger. Sînt atît de stricat că, de vorbesc de-o canoe, atunci mai adaug şi o frumoasă indiancă peste care nimereşte bineînţeles tînărul Jones – aflat în drum spre colonie ca să-i prevină pe oameni că vine Cecil B. de Mille – în vreme ce stă agăţat cu o mînă de nişte viţe care atîrnă peste rîu, cu cealaltă ţine credincioasa sa flintă „Bătrîna Betsy”, iar frumoasa indiancă glăsuieşte: „Iote, tu eşti Jones, atunci ne putem apuca de dragoste în vreme ce şubreda noastră barcă pluteşte la vale spre cascada ce are să se numească într-o zi Niagara”.

— Nu, îi spuse Thomas Hudson. N-ai decît să vorbeşti despre canoe şi despre apa rece a lacului şi despre fratele

tău mai mic...

— David Davis. De unsprezece ani.

— Şi tot ce-a mai urmat. Şi apoi despre ce s-a mai întîmplat mai departe, pînă la sfîrşit.

— Nu-mi place sfîrşitul, spuse Roger.

— Nu cred să-i placă cuiva cu adevărat, spuse Thomas Hudson. Dar sfîrşitul vine întotdeauna.

— Mai bine zic să lăsăm baltă discuţia asta, spuse Roger. Sînt în stare chiar să încep să mă gîndesc la romanul acela. Tommy, de ce e o plăcere să pictezi ca lumea, iar să scrii ca lumea un chin? De pictat n-am pictat niciodată ca lumea. Dar era o plăcere să pictez chiar şi aşa cum pictam eu.

— Nu ştiu, spuse Thomas Hudson. Poate că atunci cînd te apuci de pictat, tradiţia şi linia picturii e mai limpede şi sînt mai mulţi oameni care te ajută. Chiar şi atunci cînd te rupi de linia dreaptă a marii picturi, ea e totuşi acolo şi te ajută.

— Cred că mai e şi altceva: faptul că de pictură se apucă oameni mai de ispravă, spuse Roger. Dacă aş fi fost un individ destul de bun, poate că aş fi ajuns un pictor bun. Poate însă că sînt o bestie prea afurisită ca să devin un scriitor bun.

— E cea mai proastă şi mai exagerată simplificare pe care am auzit-o vreodată.

— Aşa fac eu întotdeauna, simplific exagerat, se apără Roger. E unul dintre motivele pentru care nu ajung niciodată să fiu afurisit de bun.

— Hai să mergem la culcare.

— Eu rămîn să mai citesc puţin, spuse Roger.

Toţi dormeau zdravăn şi nici Thomas Hudson nu se trezi cînd veni şi Roger noaptea tîrziu pe veranda unde se culcaseră.

După micul dejun vîntul abia adia, pe cer nu era fir de nor, şi se apucară să se pregătească pentru pescuitul subacvatic din ziua aceea.

— Veniţi şi dumneavoastră, nu-i aşa. domnule Davis? îl întrebă Andrew.

— Vin negreşit.

— Bine, spuse Andrew. Mă bucur.

— Tu cum te simţi, Andrew? îl întrebă Thomas Hudson.

— Cam speriat, răspunse Andrew. Ca de obicei. Dar dacă merge şi domnul Davis, nu mai mi-e atît de frică.

— Să nu te laşi niciodată prins de frică, spuse Roger. Nu ajută la nimic. Tatăl tău mi-a spus asta.

— Aşa se spune, răspunse Andrew. Aşa se spune întotdeauna. Dar David e singurul băiat pe care-l ştiu să aibă o minte ce nu se lasă prinsă de spaimă.

— Mai taci din gură, făcu David. Totdeauna eşti creaţia propriilor tale închipuiri.

— Eu şi cu domnul Davis ne lăsăm totdeauna pradă spaimei, spuse Andrew. Poate din cauza inteligenței noastre superioare.

— Davy, ai să fii cu băgare de seamă, da? îi puse în vedere Thomas Hudson.

— Bineînţeles.

Andrew se uită la Roger şi ridică din umeri.

VII

În larg, lîngă reciful unde se duseră în ziua aceea la pescuit subacvatic, se afla vechea epavă de fier a unui vapor ce se rupsese în două şi, chiar şi la maree înaltă, cazanele sale ruginite se ridicau încă deasupra apei. În ziua aceea bătea un vînt dinspre sud, şi Thomas Hudson ancoră la adăpostul unei porţiuni de recif, nu chiar lîngă el, iar Roger şi băieţii îşi pregătiră măştile de scufundare şi harpoanele. Harpoanele erau foarte rudimentare, de toate felurile, făcute după cum îi mînase gîndul pe Thomas Hudson şi pe fiecare dintre băieţi, în parte. Joseph venise şi el ca să tragă la ramele bărcuţei. Îl luase pe Andrew şi se îndreptară spre recif, în vreme ce ceilalţi îşi făcură vînt peste bord şi porniră înot.

— Papà, tu nu vii? strigă David tatălui său care stătea pe duneta iahtului de pescuit.

Ovalul acela de sticlă sub care i se vedeau ochii, nasul

şi fruntea, cu marginile de cauciuc care intrau în carne sub nas, pe obraji, pe frunte, apăsate strîns de o curea din cauciuc prinsă la ceafă, îl făcea să arate ca unul din personajele comicsurilor pseudoştiinţifice.

— Vin şi eu mai tîrziu.

— Dar să nu întîrzii prea mult, că speriem tot peştele.

— Reciful e mare. N-o să daţi voi iama peste tot.

— Dar ştiu eu două cotloane minunate, dincolo de cazanele alea. Am dat peste ele în ziua cînd am venit. Erau atît de netulburate şi doldora de peşte, că le-am lăsat pentru vremea cînd aveam să fim cu toţii aici.

— Da, îmi aduc aminte. Vin şi eu cam peste un ceas.

— Atunci nu mă ating de ele pînă nu vii, spuse David şi începu să înoate după ceilalţi, ţinînd în mîna dreaptă harponul de şase picioare lungime, dintr-un lemn tare, cu un vîrf cu doi dinţi pentru străpuns peştele, bine prins de mîner cu o bucată de fir gros de pescuit.

Înota cu faţa în apă, cercetînd fundul prin sticla măştii. Era un puşti făcut pentru viaţa subacvatică şi, cum era şi atît de bronzat şi înota arătîndu-şi numai ceafa udă din apă, lui Thomas Hudson îi amintea mai mult decît oricînd de-o vidră.

Îl petrecu cu privirea în vreme ce înota, folosindu-se numai de braţul stîng şi de picioarele lungi care băteau ritmic, domol apa, şi-şi scotea din cînd în cînd puţin faţa din apă, şi de fiecare dată pentru o perioadă tot mai îndelungată decît te-ai fi aşteptat. Roger şi băiatul cel mai mare, care înotau spre larg cu măştile ridicate pe frunte, ajunseseră acum departe. Andrew şi Joseph erau în dreptul recifului, în barcă, dar Andrew nu sărise încă în apă. Bătea doar o uşoară adiere, iar valurile se loveau uşor de recif făcînd spumă, sco-ţînd în evidenţă cafeniul recifului şi albastrul închis al apei din cealaltă parte.

Thomas Hudson coborî în cabina bucătăriei, unde Eddy curăţa cartofi deasupra unei găleţi pe care o ţinea între genunchi. Se uita prin hubloul bucătăriei spre recif.

— Băieţii n-ar trebui să se împrăştie peste tot, spuse el. Ar trebui să se aţină pe lîngă bărcuţă.

— Crezi că poate să treacă ceva încoace peste recif?

— Mareea e destul de înaltă. Astea-s maree de primăvară.

— Apa e afurisit de limpede, spuse Thomas Hudson.

— Creaturi nenorocite în oceanul ăsta, spuse Eddy. Oceanul prin părţile astea e neîndurător, mai ales dacă se împrăştie izul de peşte rănit.

— Pînă acum n-au prins nici un peşte.

— Dar o să prindă acuş-acuş. Ar trebui să ducă peştii aceia drept la barcă, înainte ca izul de peşti sau de sînge să se împrăştie odată cu mareea.

— Mă duc eu la ei înot.

— Nu. Mai bine strigă la ei să se ţină aproape unii de alţii şi să ducă peştii la barcă.

Thomas Hudson urcă pe munte şi-i strigă lui Roger ce-i spusese Eddy. Acesta ridică harponul în sus, clătinîndu-l dintr-o parte în alta, în semn că înţelesese. Eddy veni în cockpit cu oala plină de cartofi într-o mînă si cu cuţitul în cealaltă.

— Du-te şi ia puşca aia straşnică, aia mică şi straşnică, şi urcă-te pe acoperişul cîrmei, domnule Tom. Mie nu-mi prea place treaba asta. Nu-mi place să-i văd pe băieţii ăia acolo în curentul fluxului. Sîntem prea aproape de adevăratul ocean.

— Hai să-i aducem la bord.

— Nu. Poate că doar m-au apucat pe mine pandaliile. Am avut o noapte proastă. Mi-s dragi de parcă ar fi băieţii mei şi îmi fac afurisit de multe griji pentru ei.

Puse jos oala cu cartofi.

— Stai că-ţi spun eu acum ce-i de făcut. Porneşte motorul şi eu trag ancora sus şi ne ducem mai aproape de recif şi ancorăm acolo. Cu fluxul şi vîntul ăsta n-o să ajungă pe recif. Hai să ducem vasul mai aproape.

Thomas Hudson porni motorul cel mare şi se duse pe puntea de comandă unde erau instrumentele de manevră. Eddy ridică ancora, iar el se uită înainte şi-i vedea pe toţi în apă şi, în vreme ce-i urmărea cu ochii, David ieşi de sub apă cu un peşte care se zbătea în harpon şi pe care-l ţinea

sus şi Thomas Hudson îl auzi cum strigă după barcă.

— Îndreapt-o cu botul chiar spre recif, strigă Eddy, de la prova unde ţinea de ancoră.

Thomas Hudson înainta încet pînă ce aproape atinse reciful, de unde vedea vîrfurile mari, maronii ale coralilor, aricii de mare, negri pe nisip, şi gorgonele purpurii legănîndu-se odată cu curentul mareei. Eddy dădu drumul ancorei şi Thomas Hudson porni înapoi folosindu-se de motor. Şalupa fu împinsă de curent mai departe şi reciful rămase în urmă. Eddy filă parîma, pînă cînd aceasta se întinse bine, şi atunci Thomas Hudson opri motorul, şi şalupa rămase pe loc legănîndu-se.

— Acum sîntem cu ochii pe ei, spuse Eddy de la prova. Nu mă pot stăpîni să nu-mi fac griji pentru puştii ăştia. Îmi strică şi afurisita asta de digestie. Şi-i tare nenorocită şi aşa.

— Rămîn eu aici şi mă uit la ei.

— Îţi dau şi arma acolo sus şi mă duc dracului la cartofii mei. Puştilor le place salata de cartofi, aşa-i? Mai ales cum o facem noi. Drept?

— Bineînţeles. Şi lui Roger. Pune ouă tari din belşug şi ceapă.

— Am eu grijă să nu se sfărîme nici cartofii. Uite puşca.

Cînd o apucă, Thomas Hudson simţi arma masivă şi grea în tocul ei dintr-o piele de oaie cu blana tunsă scurt, pe care o păstra îmbibată de ulei Fiend, ca s-o împiedice să prindă rugină în aerul acela de mare. Scoase arma apucînd-o de pat şi împinse tocul sub tenda punţii de comandă. Era o armă Mannlicher-Shoenauer 256, cu una dintre ţevile acelea vechi de optsprezece inci, a cărei vînzare fusese interzisă. Patul şi gîtul puştii ajunseseră maronii, ca miezul de nucă, de atîta ulei și de atîta frecătură, iar ţeava, lustruită şi ea în atîtea luni de zile de purtat în suportul de la şa, lucea de ulei şi n-avea nici o pată de rugină. Partea patului de care-şi lipea faţa se netezise de la contactul cu propriul lui obraz, şi cînd trase închizătorul, se arătă încărcătorul rotativ plin de cartuşe pîntecoase, grele, în vîrf cu glontele lung şi subţire, în formă de creion, îmbrăcat

aproape în întregime într-o cămaşă de metal, în afara unui minuscul vîrf de plumb.

Era într-adevăr o armă mult prea bună ca să ajungă pe o şalupă, dar Thomas Hudson ţinea atît de mult la ea şi arma asta-i aducea aminte de atîtea lucruri şi de atîţia oameni şi de atîtea locuri, încît îi plăcea s-o aibă cu el şi descoperise că în tocul acela din piele de oaie, îndată ce blana scurtă era îmbibată bine cu ulei Fiend, arma nu mai avea de suferit din pricina aerului sărat. Şi o armă e făcută ca să tragi cu ea, gîndi el, nu ca s-o ţii în toc, iar asta era cu adevărat o armă pe cinste, cu care trăgeai uşor, cu care învăţai uşor pe oricine cum se trage cu arma, şi care prindea bine oricînd la bord. La distanţă mică şi medie, ţintea mai bine cu arma aceea şi avusese întotdeauna mai multă încredere în ea decît în oricare din celelalte arme pe care le avusese înainte, şi încercă un fel de fericire acum cînd o scosese din toc, împinse închizătorul şi băgă un cartuş pe ţeavă.

Nava stătea aproape nemişcată, fără s-o clatine nici fluxul, nici briza, iar Thomas Hudson trecu cureaua puştii peste una din manetele comenzilor de pe puntea superioară, în aşa fel încît să aibă arma la îndemînă, după care se întinse pe salteaua de plajă. Stătea tolănit pe burtă ca să se bronzeze pe spate şi privea spre locul unde Roger şi băieţii se îndeletniceau cu pescuitul subacvatic. Se scufundau cu toţii, rămîneau sub apă răstimpuri diferite şi ieşeau afară să respire, pentru ca să dispară din nou, din cînd în cînd apărînd şi cu cîte un peşte în harpon. Joseph vîslea de la unul la altul ca să ia peştii din dinţii harponului şi să-i arunce în barcă. Îl auzea pe Joseph strigînd şi rîzînd şi vedea chiar şi culorile strălucitoare ale peştilor, roşii, sau roşii cu pete maronii, sau roşii cu galben, sau cu dungi galbene. În vreme ce Joseph trăgea de ei ca să-i smulgă din harpon, sau îi scotea uşor şi-i arunca la adăpost, sub locaşul de la pupa bărcii.

— Eddy, dă-mi şi mie ceva de băut, te rog, strigă Thomas Hudson, aplecîndu-se peste marginea punţii.

— Ce să fie? făcu Eddy iţindu-şi scăfîrlia din cockpitul

din faţă.

Avea pe cap vechitura lui de pălărie moale, şi-şi pusese o cămaşă albă: ochii îi erau congestionaţi, iar pe buze se dăduse cu mercurocrom, după cum băgă de seamă Thomas Hudson.

— Ce-ai păţit la gură? îl întrebă el.

— Ia, nişte necazuri azi-noapte. Şi m-am dat cu chestia asta. Arată rău?

— Te face să arăţi ca o tîrfă din vreo văgăună a insulei.

— O, Doamne! exclamă Eddy. M-am dat cu treaba asta pe întuneric fără să mă uit ce fac. Pe bîjbîite. Vrei să-ţi dau ceva de băut, ceva cu apă de nucă de cocos? Am făcut eu rost de nişte apă din asta.

— Straşnic.

— Vrei un Green Isaacs Special?

— Minunat. Fie un Special.

Cum stătea tolănit pe saltea, Thomas Hudson se afla cu capul în umbra pe care o arunca tenda asupra părţii din faţă a punţii superioare, unde erau şi comenzile, iar cînd se arătă la pupa şi Eddy cu paharele înalte cu băutura rece din gin, suc de chitră, apă de nuci de cocos verzi, şi bucăţi de gheaţă, amestecate cu bitter Angostura, exact cît trebuie ca să-i dea o culoare de un roz ruginiu, Thomas Hudson ţinu băutura la umbră ca să nu se topească gheaţa, în vreme ce el cerceta mai departe întinsul mării.

— Băieţii par să se descurce minunat, spuse Eddy. O să avem peşte la cină.

— Şi în afară de peşte ce mai mîncăm?

— Piure de cartofi cu peşte. Şi salată de roşii, bine-înţeles. Şi ca antreu, salata aceea de cartofi.

— Sună minunat. Cum e cu salata de cartofi?

— Încă nu s-au răcit cartofii, Tom.

— Eddy, ţie îţi cam place să găteşti, nu-i aşa?

— Ai al dracului de multă dreptate cînd zici că-mi place să gătesc. Îmi place să merg cu barca şi, îmi place să gătesc. În schimb, nu-mi plac deloc ciorovăielile şi bătăile şi necazurile de tot felul.

— Cînd ai dat de bucluc, de obicei te-ai descurcat destul

de bine.

— Totdeauna am evitat încurcăturile astea, Tom. Uneori nu reuşeşti să le eviţi, dar am încercat întotdeauna.

— Şi azi-noapte ce ţi s-a mai întîmplat?

— Nimic.

Nu avea chef să vorbească despre treaba aceea. Niciodată nu vorbea despre trecut atunci cînd îi amintea de prea multe necazuri.

— Bine, bine. Ce altceva mai avem de mîncare? Fiindcă o să trebuiască să-i hrănim ca lumea. Băieţii sînt în perioada de creştere.

— Acasă am făcut şi o prăjitură şi am adus-o încoace, şi mai sînt şi vreo două fructe de ananas proaspete, puse la gheaţa. Le tai eu felii.

— Minunat. Şi peştele cum îl facem?

— Oricum vrei. Să vedem mai întîi ce peşte grozav au prins, şi după aceea îl pregătim cum vor ei şi tu şi Roger. Uite, David tocmai a prins un snapper straşnic cu coadă galbenă. A mai prins unul, dar l-a scăpat. Ăsta-i ditamai borţosul. Dar e cam departe. Încă n-a pierdut peştele, dar Joe e al dracului de departe cu barca spre Andy.

Thomas Hudson lăsă paharul jos la umbră şi se ridică în picioare.

— Ah, Doamne! exclamă Eddy. Uite-l!

Dinspre larg, prin apa albastră, se ivi, ca o pînză maronie de bărcuţă, dorsala înaltă, triunghiulară despicînd apa, împinsă de lovituri puternice de coadă, îndreptîndu-se spre scobitura de la marginea recifului unde băiatul cu masca pe faţă ţinea peştele sus, afară din apă.

— Ah, Doamne! exclamă Eddy. Ce bestie de rechin-ciocan. Doamne, Tom! Doamne!

Mai tîrziu Thomas Hudson îşi aminti că primul lucru care-l impresionase fusese înălţimea dorsalei, felul cum venea rechinul adulmecînd într-o parte şi-n alta ca un copoi care a prins mirosul vînatului, şi felul cum tăia apa drept înainte şi în acelaşi timp parcă şovăind.

Ridică arma şi trase exact înaintea dorsalei. Glonţul trecu pe deasupra şi stîrni un jet de apă, iar el îşi aminti că

ţeava era cleioasă de la ulei. Dorsala tăia apa drept mai departe, unduindu-se.

— Aruncă-i afurisitul acela de peşte, urlă Eddy către David şi sări de pe puntea de comandă în cockpit.

Thomas Hudson trase din nou, dar nimeri în urmă, stîrnind al jet de apă. Simţi că i se face rău de la stomac, ca şi cum l-ar fi apucat o gheară pe dinăuntru şi acum l-ar fi strîns, şi mai trase o dată. Cu toată grija şi precizia de care era în stare. Fiind pe deplin conştient ce însemna glontele acela. Dar jetul de apă se ridică înaintea dorsalei. Dorsala tăia apa mai departe, cu aceeaşi mişcare înfiorătoare. Nu mai avea decît un singur foc, nici un glonte de rezervă, iar rechinul era doar la treizeci de iarzi de băiat, şi se apropia cu aceeaşi mişcare ce spinteca apa. David smulsese peştele din harpon şi-l ţinea în mînă, şi-şi ridicase masca pe frunte şi se uita ţintă spre rechinul care înainta.

Thomas Hudson se strădui să fie relaxat, dar neşovăielnic, se strădui să-şi ţină suflarea şi să nu se gîndească la nimic altceva decît cum să tragă mai bine, să apese pe trăgaci şi să ţintească doar o idee înaintea şi la baza dorsalei care acum înainta unduind mai repede într-o parte şi-n alta decît la început, cînd, deodată, auzi de la pupa rafalele automatului şi văzu apa ţîşnind peste tot în jurul dorsalei. Apoi automatul răpăi din nou într-o rafală scurtă şi apa fu împroşcată pe o arie mai redusă, chiar la baza dorsalei. Cînd trase şi el, răpăitul automatului izbucni din nou, într-o rafală scurtă şi strînsă; dorsala dispăru, apa începu să fiarbă şi apoi cel mai mare rechin-ciocan pe care-l văzuse vreodată îşi arătă burta albă deasupra şi pluti, zbătîndu-se nebuneşte pe faţa mării, împroşcînd apa în lături ca un acvaplan. Pîntecele luci neruşinat de alb, gura se arătă mare, de un iard lăţime, parcă zvîrlind un rînjet în înalturi, părţile proeminente şi masive ale capului, cu ochi aşezaţi în vîrf, se lăbărţau în afară, în vreme ce peştele se zbătea şi luneca pe faţa apei. Arma lui Eddy răpăi mai departe, sfîrtecînd albul acelui pîntec cu pete negre care se înroşiră înainte ca rechinul să se întoarcă şi să se ducă la fund, şi Thomas Hudson îl văzu răsucindu-se mereu în

vreme ce dispărea în adînc.

— Adu-i o dată pe afurisiţii ăia de ţînci încoace, îl auzi el pe Eddy răcnind. Nu mai rabd treburi din astea.

Roger ajunsese iute înotînd la David, iar Joseph îl săltă pe Andy în barcă şi apoi vîsli spre ceilalţi doi.

— Fir-ar să fie! exclamă Eddy. Ai mai pomenit vreodată un rechin ca ăsta? Mulţumesc Domnului că atunci cînd se îndreaptă spre pradă îşi arată spinarea afară. Bestiile astea sînt totdeauna deasupra. L-ai văzut cum se ducea?

— Dă-mi o cutie de cartuşe, spuse Thomas Hudson. Tremura şi simţea un fel de gol pe dinăuntru.

— Veniţi încoace! strigă el.

Înotau pe lîngă barcă şi Roger tocmai îl împingea pe David, ajutîndu-l să treacă peste copastie.

— Acum pot pescui liniştiţi cu undiţa, spuse Eddy. Toţi rechinii din ocean o să se îndrepte acum spre ăsta. O să convoace tot oceanul. L-ai văzut cînd s-a întors pe spate, Tom, şi apoi zvîrcoleala aia afurisită? Doamne, ce rechin! Dar pe puşti l-ai văzut cu peştele în mînă gata pregătit să-l arunce? Uite, ăsta-i Davy al meu. Ah, dragul de Davy.

— Mai bine să vină încoace.

— Bineînţeles. Spuneam şi eu aşa. Or să vină încoace. Nu-ți face griji că n-or să vină.

— Doamne, a fost o treabă cumplită. De unde ai făcut rost de arma aia?

— Comisarul a cam făcut gălăgie că aveam arma la țărm, aşa că am pus-o la păstrare în lada mea de sub cuşetă.

— Dar ştiu că te pricepi să tragi cu ea.

— La dracu! Cine nu poate trage cînd vede rechinul că se îndreaptă spre dragul de Davy, care stă liniştit şi aşteaptă cu peştele în mînă ca să-l arunce? Şi se uită fără să clipească în partea din care vine rechinul. Drace, n-o să mă supăr de n-o să mai văd nimic de-acum înainte în afurisita asta de viaţă.

Se suiră pe iaht trecînd peste bord direct din barcă. Puştii erau uzi şi foarte emoţionaţi, iar Roger deosebit de tulburat. Se duse la Eddy şi-i strînse mîna iar Eddy îi spuse:

— N-ar fi trebuit să le îngăduim să intre în apă pe un flux ca ăsta.

Roger scutură din cap şi-l cuprinse pe Eddy cu braţul.

— E vina mea, spuse Eddy. Eu îs născut aici. Tu eşti străin de locurile astea. Nu era vina ta. Era numai răspunderea mea.

— Şi ai fost la înălţimea răspunderii, îi spuse Roger.

— La dracu! exclamă Eddy. De la distanţa asta nimeni nu putea să nu-l nimerească.

— Dave, îl puteai vedea? întrebă Andy cu deosebită politeţe.

— Numai dorsala, chiar pînă la sfîrşit. Şi l-am văzut şi înainte de a-l nimeri Eddy. Şi s-a dus la fund şi apoi a ieşit la suprafaţă cu burta în sus.

Eddy îl ştergea cu un prosop, şi Thomas Hudson putea să vadă cum pe picioare, pe spate şi pe umeri mai avea încă pielea ca de găină.

— N-am văzut niciodată ceva mai grozav ca atunci cînd a ţîşnit din apă şi a pornit-o cu burta în sus, spuse tînărul Tom. În lumea asta n-am văzut nimic mai grozav.

— Nici n-ai să mai vezi multe ca asta, îi spuse taică-său.

— Trebuie să fi avut vreo mie o sută de livre, spuse Eddy.

— Nu cred să existe un rechin-ciocan mai mare ca ăsta. Doamne, Roger, ai văzut ce dorsală avea?

— Am văzut-o, spuse Roger.

— Crezi că-l mai putem scoate? întrebă David.

— La dracu, nu, spuse Eddy. S-a dus la fund răsucindu-se şi zvîrcolindu-se pînă dracu ştie unde. S-a dus la optzeci de braţe adâncime şi tot oceanul o să se ospăteze din el. Chiar acum îi convoacă pe toţi.

— Aş fi vrut să-l putem scoate, spuse David.

— Potoleşte-te, Davy, băiatule. Pielea ţi-e încă toată ca de găină.

— Dave, ţi-a fost tare teamă? îl întrebă Andy.

— Da, îi răspunse David.

— Şi ce aveai de gînd să faci? îl întrebă Tom cu foarte mult respect.

— Să-i arunc peştele, spuse David şi, în vreme ce Thomas Hudson se uita la el, un fior brusc făcu să-i apară pielea de găină pe umeri. Şi apoi aveam de gînd să-l izbesc drept în bot cu harponul.

— Ah! Drace, exclamă Eddy şi se întoarse într-o parte cu prosopul în mînă. Roger, ce vrei să bei?

— Ai nişte cucută? îl întrebă Roger.

— Roger, las-o baltă, îi spuse Thomas Hudson. Toţi eram responsabili.

— Iresponsabili.

— S-a terminat.

— Bine.

— Am să pregătesc ceva de băut cu gin, spuse Eddy. Cînd s-a stîrnit balamucul, Tom tocmai se pregătea să bea un gin.

— Şi acum mai e acolo sus.

— Nu mai e bun de nimic, spuse Eddy. Îţi fac eu unul proaspăt.

— Eşti grozav, Davy, îi spuse tînărul Tom, foarte mîndru de el. Stai să vezi cînd am să le povestesc tărăşenia băieţilor la şcoală.

— N-or să te creadă, spuse David. Dacă vin şi eu acolo, să nu le spui nimic.

— De ce? întrebă tînărul Tom.

— Nu ştiu nici eu, spuse David, după care începu să plîngă ca un ţînc. La naiba, n-aş răbda să nu creadă că-i adevărat.

Thomas Hudson îl trase spre el, îl ţinu în braţe cu capul lipit de pieptul lui, în vreme ce ceilalţi doi băieţi se întoarseră privind în altă parte; Roger îşi feri şi el privirea, iar Eddy se arătă cu trei pahare în mînă, cu degetul mare într-unul din ele. Thomas Hudson era convins că în cabină mai dăduse unul pe gît.

— Ce s-a întîmplat, Davy? îl întrebă el.

— Nimic.

— E-n regulă, spuse Eddy. Aşa îmi place să te aud vorbind, parşiv ce eşti. Hai jos şi nu te mai smiorcăi şi lasă-l pe taică-tu să-şi bea paharul.

David rămase în picioare, foarte ţeapăn.

— Cînd e flux scăzut, se poate pescui fără bătaie de cap prin părţile astea? îl întrebă el pe Eddy.

— Atunci nu te deranjează nimeni, îi răspunse Eddy. E drept că sînt şi murene, dar din larg nu mai vine nimic. Cînd e fluxul scăzut nu pot trece în lagună.

— Cînd are să fie flux scăzut, putem să pescuim, papà?

— Dacă zice Eddy. Eddy e şef aici.

— La dracu, Tom, exclamă Eddy şi părea tare fericit, şi buzele date cu mercurocrom erau fericite, pînă şi ochii injectaţi erau fericiţi, atît cît pot fi ochii de fericiţi. Cine n-ar fi în stare să nimerească blestematul de rechin neisprăvit cu o drăcie ca aia ar trebui să zvîrle cît colo drăcia aia nenorocită pînă nu dă de bucluc cu ea.

— Da' l-ai nimerit pe cinste, îi spuse Thomas Hudson. L-ai nimerit minunat. Aş vrea să-ţi pot spune cît de bine l-ai nimerit.

— Nu-i nevoie să-mi spui, răspunse Eddy. Toată viaţa am să văd bestia aia afurisită şi bătrînă cu burta în sus. Ai văzut vreodată ceva mai afurisit?

Se aşezară fiecare pe unde erau, în aşteptarea prînzului, iar Thomas Hudson se uita spre larg, urmărindu-l pe Joseph care vîslea spre locul unde se scufundase rechinul. Joseph se uita peste copastie în apă prin vasul cu fundul de sticlă.

— Se zăreşte ceva? îi strigă Thomas Hudson.

— E prea adînc, dom'le Tom. S-a dus drept la fund peste marginea recifului. Acum zace pe fund.

— Aş fi vrut să-i luăm fălcile, spuse tînărul Tom. Nu ţi-ar fi plăcut să le ai acolo, curăţate frumos şi atîrnate pe perete, papà?

— Cred că din cauza lor aş fi visat urît, spuse Andrew. Chiar mă bucur că nu le avem.

— Ar fi fost un trofeu minunat, spuse tînărul Tom. Asta mai zic şi eu să fi dus la şcoală.

— Chiar dacă le-am fi avut, ar fi fost ale lui Dave, spuse Andrew.

— No, ar fi fost ale lui Eddy, spuse tînărul Tom. Şi cred

că el mi le-ar fi dat mie dacă i le-aş fi cerut.

— Ba i le-ar fi dat lui Dave, spuse Andrew.

— Nu cred că ar fi bine să intri din nou în apă chiar aşa de curînd, Dave, spuse Thomas Hudson.

— N-am să mă duc decît mult mai tîrziu, după ce mîncăm, spuse David. Trebuie să aşteptăm refluxul.

— Vreau să spun, că n-ar trebui să te duci aşa de curînd la pescuit subacvatic.

— Eddy a spus că nu se întîmplă nimic.

— Ştiu. Dar mie încă nu mi-a trecut emoţia.

— Dar Eddy ştie el ce spune.

— Dar dacă te rog eu mult, n-ai vrea să-mi faci pe voie?

— Papà, dacă vrei tu aşa, bine. Dar îmi place tare mult sub apă. Cred că-mi place mai mult decît orice pe lumea asta. Şi dacă Eddy zice că...

— Bine, spuse Thomas Hudson. Oamenii nu trebuie să se roage să li se facă pe voie.

— Papà, n-am vrut să spun asta. Şi nici nu mă mai duc dacă nu vrei. Nu ziceam decît că Eddy a spus că...

— Dar de murene ce zici? Că Eddy a pomenit şi de murene.

— Papà, murene sînt *totdeauna.* Doar m-ai învăţat chiar tu să nu-mi fie frică de murene şi cum să mă descurc cu ele şi cum să mă păzesc de ele şi în ce fel de găuri se ascund.

— Ştiu. Şi te-am trimis tocmai unde a dat buzna şi rechinul acela.

— Papà, toţi eram acolo. Nu-ţi pune în cîrcă o vină prea mare pentru asta. M-am depărtat prea mult în larg şi am pierdut snapperul acela cu coadă galbenă, după ce l-am lovit cu harponul, şi a umplut apa de sînge de a ademenit rechinul.

— Nu-i aşa că a venit ca un copoi? spuse Thomas Hudson.

Încerca să scape de emoţie.

— Am mai văzut eu şi alţii mai înainte venind în viteză la fel de mare. Era unul care îşi făcuse obiceiul să se aţină în largul coastei de la Signal Rock, şi care se năravise să vină la fel cînd adulmeca miros de momeală. Tare mi-e

ruşine că nu l-am nimerit.

— Papà, ai tras nemaipomenit de aproape de el, spuse tînărul Tom.

— Numai că de nimerit nu l-am nimerit.

— Şi nici nu venea la mine, papă, spuse David. Venea după peşte.

— Dar te-ar fi înhăţat pe tine, totuşi, spuse Eddy, care aşeza masa. Să nu te amăgeşti că nu te-ar fi înhăţat, cînd mai şi miroseai a peşte, iar apa în jur a sînge. S-ar fi dat şi la un cal. S-ar fi dat la orice. Ah, Doamne, să nu mai vorbim de asta. Trebuie să mai trag un pahar.

— Eddy, îl strigă David. Dar cînd e maree joasă, nu e într-adevăr nici o primejdie?

— Bineînţeles că nu. Nu ţi-am spus şi mai înainte?

— Cred că n-o să faci o problemă din asta, nu-i așa? îi spuse Thomas Hudson lui David.

Acum nu se mai uita în larg şi se simţea din nou stăpîn pe el. Ştia că acum David nu făcea decît ceea ce era firesc să facă, indiferent care era motivul pentru care o făcea şi mai ştia că de data asta el fusese egoist.

— Papà, nu vreau să spun decît că ţin la asta mai mult decît la orice altceva, şi e o zi atît de minunată pentru pescuit subacvatic şi nu se ştie niciodată cînd se poate zburli marea...

— Şi Eddy spune, îl întrerupse Thomas Hudson.

— Şi Eddy spune, făcu David zîmbindu-i cu gura la urechi.

— Eddy spune să vă salte dracu pe toţi. Haideţi odată să mîncaţi acum pînă nu arunc totul naibii peste bord.

Stătea acolo în picioare, cu castronul de salată, cu tava de peşte rumenit şi piure de cartofi dinainte.

— Unde-i Joe?

— S-a dus în larg să se uite după rechin.

— E trăsnit.

Cînd Eddy coborî în cabină, iar tînărul Tom se dusese să aducă mîncarea, Andrew îl întrebă în şoaptă pe taică-său:

— Papà, spune-mi, Eddy e beţiv?

Thomas Hudson punea în farfurii salata rece, marinată,

de cartofi, peste care era presărat piper măcinat grosolan. Îi arătase lui Eddy cum se face ca la *Braserie Lipp* din Paris, şi mîncarea asta era una dintre cele mai grozave pe care le pregătea Eddy cînd erau pe navă.

— L-ai văzut cînd a împuşcat rechinul acela?

— Bineînţeles că l-am văzut.

— Un beţiv nu trage niciodată aşa.

Îi puse şi lui Andrew în farfurie salată şi-şi puse şi lui.

— N-am întrebat decît pentru că de aici, de unde stau, se vede în cambuză, şi l-am zărit cum a tot băut dintr-o sticlă de vreo opt ori de cînd sînt eu aici.

— Aia e sticla lui, îi explică Thomas Hudson, şi-i mai puse lui Andrew în farfurie nişte salată.

Nu văzuse pe nimeni care să mănînce mai repede ca Andrew. Spunea că la şcoală se învăţase aşa.

— Încearcă să mănînci mai încet, Andy. Eddy totdeauna îşi aduce pe navă propria lui sticlă. Aproape toţi bucătarii buni beau puţin. Ba unii beau chiar mai mult.

— Eu ştiu că a băut de opt ori. Stai puţin. Uite că acum dă gata al nouălea pahar.

— Afurisit mai eşti, Andrew! îi spuse David.

— Haide, terminaţi, le spuse Thomas Hudson amîndurora.

Tînărul Tom se băgă şi el:

— Ia te uită, un om minunat îi salvează viaţa lui frate-tu şi mai ia şi el un pahar, sau cîteva pahare, iar tu îl faci beţiv. Nu meriţi să stai cu nişte fiinţe omeneşti la un loc.

— Nu l-am făcut beţiv. Numai l-am întrebat pe papà, să ştiu şi eu dacă este ori nu.

— Am de gînd, din primii bani pe care-i primesc să-i cumpăr lui Eddy o sticlă din băutura aia pe care o bea el, şi am să beau şi eu cu el, spuse tînărul Tom cu emfază.

— Ce-i asta? se iţi pe scara cabinei capul lui Eddy, cu vechea lui pălărie moale împinsă pe ceafă, încît i se vedea porţiunea albă de deasupra frunţii arse de soare, şi cu o ţigară înfiptă în colţul buzelor date cu mercurocrom. Numai să te prind eu că pui în gură altceva în afară de bere, şi te zvînt în bătaie. Şi asta-i valabil pentru toţi trei. Să nu vă mai

aud că vorbiţi de băutură. Piure mai vreţi?

— Da, mulţumesc, Eddy, spuse tînărul Tom şi Eddy coborî îndată.

— Şi cu ăsta sînt zece, spuse Andrew, uitîndu-se pe scara tambuchiului.

— Ah, mai ţine-ţi gura, călăreţule, îi spuse tînărul Tom. Chiar nu poţi să respecţi şi tu un om minunat?

— Mai ia nişte peşte, David, spuse Thomas Hudson.

— Care-i snapperul acela cu coadă galbenă?

— Cred că nici nu l-a gătit deocamdată.

— Ăia sînt nemaipomenit de dulci.

— Cred că cei prinşi cu harponul sînt chiar mai buni dacă-i mănînci imediat, pentru că în felul acesta iese sîngele din ei.

— Papà, spune, pot să-l rog pe Eddy să vină să bea cu noi? întrebă tînărul Tom.

— Bineînţeles, îi răspunse Thomas Hudson.

— Dar a mai băut un pahar cu noi. Nu-ţi aduci aminte? se băgă Andrew în vorbă. Cînd am urcat noi atunci, la început, a mai băut unul. Îţi aduci aminte.

— Papà, pot să-l rog să mai bea un pahar cu noi acum şi să mănînce cu noi?

— Bineînţeles, îi răspunse Thomas Hudson.

Tînărul Tom coborî în cabină şi Thomas Hudson îl auzi cum spune:

— Eddy, papà a zis să te întreb dacă vrei, te rog, să-ţi pregăteşti ceva de băut şi să vii pe punte să bei cu noi şi să mănînci cu noi.

— La dracu, Tommy, făcu Eddy. Eu nu mănînc niciodată la prînz. Nu mănînc decît dimineaţa şi seara.

— Atunci, ce zici, vii să bei un pahar cu noi?

— Am mai băut vreo cîteva, Tommy.

— Atunci, vrei să bei şi cu mine unul acum, ca să beau şi eu o sticlă de bere cu tine?

— La dracu, ba bine că nu, spuse Eddy.

Thomas Hudson auzi cum se deschide şi se închide lada cu gheaţă.

— Noroc, Tommy.

Thomas Hudson auzi cele două sticle ciocnindu-se. Se uită la Roger, dar Roger privea departe spre largul oceanului.

— Noroc, Eddy, îl auzi el pe tînărul Tom spunînd. E o mare cinste să beau cu tine.

— La dracu, Tommy, îi spuse Eddy. Cinste e să beau eu cu tine. Mă simt minunat, Tommy. Ai văzut cum l-am împuşcat pe bătrînul rechin?

— Bineînţeles că am văzut, Eddy. Chiar nu vrei să mănînci nimic cu noi?

— Nu, Tommy, zău.

— Atunci, vrei să rămîn în cabină cu tine ca să nu bei singur?

— La dracu, nu, Tommy. Sper că n-ai pus nimic la cale, nu-i aşa? Nu mai trebuie să beau. Nu mai trebuie să fac nimic decît să gătesc şi eu puţin şi să-mi cîştig şi eu blestemata asta de existenţă. Mă simt tocmai bine, Tommy. Ai văzut cum l-am împuşcat? Adevărat?

— Eddy, a fost cel mai grozav lucru pe care l-am văzut vreodată. Te-am întrebat ca să ştiu dacă nu vrei pe cineva lîngă tine, ca să nu te simţi singur.

— Nu m-am simţit niciodată în viaţa mea singur, îi spuse Eddy. Sînt fericit şi aici am găsit ceea ce mă face şi mai fericit.

— Eddy, cu toate astea mi-ar place să stau cu tine.

— Nu, Tommy. Ia platoul ăsta cu peşte şi du-te sus pe punte unde-i locul tău.

— Aş vrea pe urmă să mă întorc şi să rămîn cu tine.

— Tommy, nu mi-e rău. Dacă o să-mi fie vreodată rău, o să fiu fericit să vii să stai cu mine. Mă simt afurisit de bine, mai bine decît m-am simţit vreodată.

— Eddy, eşti sigur că ţi-ai făcut porţia cu sticla aia?

— La dracu, da. Dacă rămîn pe uscat, mă împrumut de la Roger sau de la bătrînul tău.

— Bine, atunci am să duc peştele pe punte, spuse tînărul Tom. Sînt nemaipomenit de bucuros că te simţi atît de bine, Eddy. Cred că-i minunat.

Tînărul Tom aduse sus în cockpit platoul cu snapperul

acela cu coadă galbenă, cu snapperi galbeni şi albi, şi gruperi de stîncâ. Erau crestaţi adînc, în triunghi, pe laturi, aşa că se vedea carnea albă; erau bine rumeniţi, crocanţi şi maronii şi începu să-i împartă la toată lumea.

— Eddy mi-a spus să-ţi mulţumesc, dar de băut a băut, le zise el. Şi la prînz nu mănîncă. Peştele e bun?

— E minunat, îi spuse Thomas Hudson.

— Te rog, mănîncă şi tu, îl pofti pe Roger.

— Bine, spuse Roger. Am să încerc.

— N-ai mîncat nimic, domnule Davis? întrebă Andrew.

— Nu, Andy. Dar acum am să mănînc.

VIII

Noaptea, Thomas Hudson se scula adesea şi-i auzea pe băieţi cum dorm respirînd uşor şi, la lumina lunii, îi putea vedea pe toţi şi-l vedea şi pe Roger dormind. Acum dormea adînc şi aproape fără să se foiască în somn.

Thomas Hudson era fericit că-i avea pe toţi cu el acolo, şi nu voia să se gîndească nici o clipă că ar fi putut pleca vreodată. Fusese fericit şi înainte de a veni ei şi de multă vreme se învăţase cum să-şi ducă viaţa şi să-şi facă meseria fără să simtă vreodată că-l apasă singurătatea mai mult decît ar fi putut suporta. Dar venirea băieţilor tulburase rînduiala, iar acum se obişnuise cu ideea că-i fusese tulburată. Fusese plăcută rînduiala aceea a muncii făcute din greu, a ceasurilor în care realiza cîte ceva, a locurilor în care lucrurile erau păstrate cu grijă, a meselor şi celor cîtorva pahare cînd putea să mediteze la viitor, a cărţilor noi pe care să le citească şi a atîtor cărţi vechi pe care să le recitească. Era o rînduială în care ziarul de fiecare zi constituia un eveniment cînd sosea, dar care nici nu sosea atît de regulat încît nevenirea lui să fie motiv de dezamăgire. Folosise multe dintre trucurile la care recurg oamenii singuri ca să se salveze de singurătate şi chiar să ajungă la o stare complet opusă singurătăţii, şi-şi făcuse legi şi păstra reguli şi le respecta atît conştient cît şi inconştient. Dar, de cînd veniseră băieţii, simţise o mare

uşurare că nu mai era obligat să uzeze de ele.

O să fie greu, totuşi, se gîndi el, cînd avea să ia totul de la capăt. Ştia cît se poate de bine cum avea să fie. O vreme va fi plăcut să-şi vadă casa în ordine şi să gîndească singur şi netulburat, să citească fără să fie nevoit să-i audă pe alţii vorbind, să se uite la lucrări fără să trebuiască să vorbească despre ele, şi să lucreze ca lumea fără să fie întrerupt, dar ştia că apoi avea să vină şi singurătatea. Băieţii pătrunseseră din nou într-o bună bucată a fiinţei lui încît, atunci cînd aveau să iasă de acolo, o să rămînă un gol, şi o vreme va fi foarte greu.

Îşi clădise trainic toată viaţa pe munca lui şi pe bucuria de a trăi lîngă Gulf-Stream, pe insula aceea, şi rezista bine. Toate stratagemele şi tabieturile şi obiceiurile erau numai pentru a face faţă singurătăţii, dar ştia că-şi crease un nou tărîm întreg unde va fi la cheremul singurătăţii îndată ce băieţii aveau să plece. În privinţa asta totuşi nu era nimic de făcut. Dar toate aveau să vină mai tîrziu şi nu servea la nimic să înceapă să-şi facă griji de pe acum.

Avusese parte pînă atunci de o vară reuşită, bună. Tot ceea ce s-ar fi putut să iasă prost ieşise bine. Nu se gîndea la lucruri spectaculoase, ca de pildă la întîmplarea cu Roger şi individul de pe doc, care s-ar fi putut isprăvi rău de tot, nici la cea cu David şi rechinul, ci la tot felul de treburi mărunte care se terminaseră bine. Adesea fericirea e înfăţişată drept foarte searbădă, se gîndi el în vreme ce zăcea treaz, dar asta numai pentru că cei serbezi sînt uneori foarte fericiţi, iar deştepţii pot şi se străduiesc să ajungă şi ei şi toţi cei din jurul lor nişte nenorociţi. Lui niciodată fericirea nu i se păruse searbădă. Totdeauna i se păruse mai pasionantă decît orice altceva pe lume, în stare să atingă o intensitate la fel de mare ca suferinţa pentru cei care sînt capabili s-o simtă. S-ar fi putut ca toate astea să nu fie adevărate, dar el credea de multă vreme că erau adevărate, iar în vara aceea ei trăiau fericirea de o lună întreagă, însă, încă de pe acum noaptea începea să tînjească după ea chiar înainte de a dispărea cu adevărat.

Cam ştia ce trebuia să ştie despre viaţa de unul singur,

şi ştiuse şi ce înseamnă să trăieşti alături de cineva la care ţii şi care ţine la tine. Îşi iubise întotdeauna copiii, dar niciodată înainte nu-şi dăduse seama cît de mult ţinea la ei şi cît de dureros fusese că nu putuse să trăiască laolaltă cu ei. Ar fi dorit să-i fi avut întotdeauna în preajma lui şi să fie căsătorit cu mama lui Tom. Apoi se gîndi că ideea era la fel de idioată ca şi aceea de a dori să fii stăpînul bogăţiilor lumii ca să le foloseşti cît mai inteligent te ajuta mintea, să poţi desena ca Leonardo, sau să pictezi ca Pieter Brueghel, să poţi avea drept de veto absolut împotriva tuturor răutăţilor, să ai şi darul de a le detecta fără greş, totdeauna exact cînd s-ar porni ele să-şi facă mendrele şi să le poţi pune capăt într-un chip cît mai simplu apăsînd pe un buton şi, în vreme ce te îndeletniceşti cu toate treburile astea, să fii mereu zdravăn, să trăieşti în vecii vecilor şi să nu-ţi ruinezi nici mintea, nici trupul. Cam la asta se gîndea el în noaptea aceea, socotind că nu i-ar strica să aibă toate astea. Dar nici pe astea nu le poţi avea, aşa cum nu-i poţi avea pe copii lîngă tine, aşa cum cel mai iubit nu mai poate exista cu adevărat dacă cel iubit a murit sau a ieşit din viaţa ta. Dar, în afară de toate lucrurile astea pe care nu le puteai avea, mai erau şi unele pe care le puteai avea, şi unul dintre ele era să ştii cînd eşti fericit şi să te bucuri de întreaga fericire atîta vreme cît exista, şi era bine aşa. Şi cînd avea parte de fericire, o mulţime de lucruri îl făceau fericit. Şi tocmai acum, în luna asta, patru oameni l-au făcut într-un fel să simtă acea fericire pe care numai o singură fiinţă i-o dăruise cîndva, şi pînă acum nu-i trezise amărăciune. Nu-i trezise nici un pic de amărăciune.

Nu regreta nici măcar faptul că acum stătea treaz şi îşi aducea aminte cum fusese cîndva cînd nu putea să doarmă şi zăcea noaptea gîndindu-se cum îi pierduse pe cei trei băieţi şi cît fusese de smintit. Se gîndi cum de făcuse atîtea lucruri numai pentru că nu se putuse altfel, sau crezuse că nu se putea altfel şi trecuse de la o eroare catastrofală de raţionament la alta şi mai nenorocită. Ajunsese să considere totul ca aparţinînd trecutului şi scăpase de remuşcări. Fusese un smintit şi nu-i plăceau smintiţii. Dar

toate astea trecuseră acum, iar băieţii se aflau aici şi-l iubeau şi el îi iubea la rîndul lui. Deocamdată voia să lase lucrurile aşa cum erau.

La sfîrşitul perioadei lor de şedere aveau să plece, iar el avea să aibă parte din nou de singurătate. Dar nu va fi decît un răgaz pînă se vor întoarce din nou. Dacă Roger ar fi vrut să rămînă şi să lucreze şi să-i ţină tovărăşie, ar fi fost mult mai uşor. Dar el nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat pe Roger, şi nici nu ştiuse ce avea de gînd să facă. Gîndindu-se la Roger, zîmbi pe întuneric. Apoi îl compătimi pînă cînd se gîndi cît de neloial era gestul acesta şi cît de silă i-ar fi fost lui Roger de mila lui şi renunţă la ea şi, auzindu-i pe toţi cum respiră liniştit, adormi şi el.

Dar, cînd luna ajunse să-şi arunce lumina pe faţa lui, se trezi din nou şi începu să se gîndească la Roger şi la femeile cu care avusese el necazuri. Şi el şi Roger se purtaseră prosteşte şi urît cu femeile. Nu voia să se gîndească la propriile sale prostii, aşa că avea să se gîndească la cele ale lui Roger.

N-am să-l compătimesc, gîndi el, aşa că nu e lipsă de loialitate. Am avut parte şi eu de atîtea necazuri, încît nu e neloial să mă gîndesc la necazurile lui Roger. Iar necazurile mele sînt altele, pentru că am iubit cu adevărat doar o femeie şi apoi am pierdut-o. Şi ştiu destul de bine de ce. Dar m-am săturat să mă tot gîndesc la asta şi poate că ar fi mai bine să nu mă mai gîndesc nici la necazurile lui Roger. Dar în noaptea aceea, din cauza lunii care, ca de obicei, nu avea să-l lase să doarmă, se gîndi la el şi la necazurile lui serioase și caraghioase.

Se gîndi la ultima fată de care fusese Roger îndrăgostit la Paris, pe vremea cînd erau amîndoi acolo, şi se gîndi cît de arătoasă şi cît de prefăcută era cînd Roger o adusese în atelier. Lui Roger nu i se părea deloc prefăcută. Fata era încă una dintre iluziile lui şi-şi puse în slujba ei tot talentul său în ale fidelităţii şi în cele din urmă nimic nu le-a mai stat în cale nici unuia dintre ei, putînd să se căsătorească. Şi atunci, într-o singură lună, tot ceea ce fusese totdeauna evident în ce o privea pe fată pentru toată lumea care o

cunoştea, deveni deodată limpede şi pentru Roger. Prima dată cînd i se întîmplase asta probabil că avusese parte de o zi grea, dar procesul prin care începuse s-o vadă şi el limpede se desfăşura de o bună bucată de vreme, cînd Roger veni la atelier. Un timp se uitase la pînze şi făcuse observaţii deosebit de inteligente şi cu simţ critic. Apoi spusese:

— I-am zis fetei aceleia, Ayers, că n-am să mă însor cu ea.

— Bun, spusese Thomas Hudson. A fost o surpriză?

— Nu prea mare. Am avut şi discuţii despre asta. E ipocrită.

— Nu se poate, exclamase Thomas Hudson. Cum asta?

— Pînă-n măduva oaselor. Oricum ai diseca-o.

— Am crezut că-ţi place aşa cum e.

— Nu. Am încercat eu să-mi placă şi aşa. Dar n-am reuşit decît la început. Atunci eram îndrăgostit de ea.

— Ce-ai găsit în dragoste?

— Ar trebui să ştii şi tu.

— Da, spusese Thomas Hudson. Ar trebui să ştiu.

— Nu ţi-a plăcut?

— Nu. N-o puteam suferi.

— De ce n-ai spus nimic?

— Era iubita ta. Şi nici nu m-ai întrebat nimic.

— Ei, acum i-am spus. Dar trebuie să mă ţin tare.

— Mai bine ai pleca de-aici.

— Nu, spuse el. Să plece ea.

— M-am gîndit doar că ar fi mai simplu aşa.

— Oraşul ăsta e în aceeaşi măsură al meu ca şi al ei.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson.

— Cu iubita ta te-ai luptat şi tu pînă la capăt, aşa-i? îl întrebase Roger.

— Da. Cu femeile nu poţi ieşi biruitor. Dar te poţi lupta cu ele pînă la capăt. De ce nu te muţi în alt *quartier?*

— Mă simt bine acolo unde sînt, îi răspunse Roger.

— Da, îmi amintesc formula. *Je me trouve très bien ici et je vous prie de me laisser, tranquille*[4]*.*

[4] Mă simt bine aici şi vă rog să mă lăsaţi în pace (fr).

— Dar începe cu *Je refuse de recevoir ma femme*[5], spuse Roger. Şi o spui unui *huissier*[6]. Dar acum nu-i vorba de divorţ. E doar o ruptură.

— Dar n-are să-ţi fie greu dacă ai s-o vezi?

— Nu. Asta are să mă vindece. Dacă am s-o văd şi am s-o aud vorbind.

— Şi ea ce-are să facă?

— O să se descurce într-un fel. S-a descurcat destul de bine în aceşti patru ani.

— Cinci, spusese Thomas Hudson.

— În primul an, nu cred că era chiar atît de descurcăreaţă.

— Mai bine ai dispărea, îi spusese Thomas Hudson. Dacă nu crezi că în primul an se descurca prea grozav, ar fi mai bine să pleci cît mai departe.

— Scrie scrisori grozave. Dacă plec, va fi şi mai rău. Nu. Am de gînd să rămîn aici şi să mă vîr în gura tîrgului. Am să mă vindec pentru totdeauna.

După ce el şi fata aceea s-au despărţit la Paris, Roger se vîrî în gura tîrgului, se vîrî cu adevărat. Făcea glume pe seama tărăşeniei, rîdea chiar şi de el însuşi, dar în sufletul lui era foarte înfuriat pentru ca se făcuse de rîs în aşa hal, şi-şi dădu la iveală talentul de a fi credincios oamenilor – cel mai de seamă talent pe care îl avea el după cel al scrisului şi picturii, şi celelalte diverse, minunate însuşiri de om şi animal – şi-şi tîrnosi acest talent în chip mizerabil. Cînd se apuca el să se vîre în gura târgului nu mai era de nici un folos nimănui şi mai cu seamă sieşi, şi ştia şi el asta şi-i era silă de treaba asta şi-i făcea plăcere să dărîme pilaştrii templului. Era un templu foarte bun şi construit trainic, iar cînd mai e şi durat înlăuntrul tău, nu e chiar aşa de uşor de dărîmat. Dar el reuşi să facă o treabă bună, atît cît îl ţinură puterile.

A avut trei iubite, una după alta, dar faţă de nici una Thomas Hudson n-ar fi putut fi decît politicos, iar singura scuză pentru ultimele două ar fi putut să fie faptul că-i

[5] Refuz s-o primesc pe nevastă-mea (fr.).
[6] Aprod (fr.).

aminteau de cea dintîi. Aceasta se ivi îndată după cea de care tocmai se despărţise, şi era infinit mai prejos de Roger, cu toate că avea o carieră plină de succes, atît în pat cît şi în afara acestuia, şi se căpătui cu o bună bucată dintr-o avere care se situa pe locul al treilea sau al patrulea în America, şi apoi se mărită alegîndu-se cu altă avere. Se numea Thanis şi Thomas Hudson îşi aduse aminte că Roger nu putea auzi niciodată numele acesta fără să nu se înfioare şi nici nu l-ar fi pomenit vreodată. Nimeni nu l-a auzit pronunţîndu-l. Obişnuia să-i spună Tîrfa cea Mare. Era brunetă, cu un ten minunat, şi arăta ca o foarte tînără membră a familiei Cenci, bine întreţinută, de-o perversitate plină de ifose. Avea etica unui aspirator de praf şi sufletul identic cu al unei maşini de înregistrare a pariurilor, o siluetă atrăgătoare, şi mutra frumoasă şi perversă, şi nu a rămas cu Roger decît atît cît i-a fost necesar ca să se pregătească pentru primul ei pas care avea s-o lanseze în viaţă.

A fost prima fată care l-a părăsit pe Roger vreodată şi faptul l-a impresionat atît de tare, încît a mai găsit el două care să aducă atît de mult cu ea încît ar fi putut fi membre ale aceleiaşi familii. Pe amândouă le-a părăsit, le-a părăsit cu adevărat, şi Thomas Hudson a socotit că asta l-a făcut să se simtă mult mai bine, deşi nu afurisit de bine.

Există probabil moduri mai politicoase şi mai pline de sentiment de a părăsi o fată decît stilul acela simplu de la douăzeci şi unu de ani cînd, fără mojicie şi fără nici o ciorovăială, te scuzi ca să te duci la toaletă şi nu te mai întorci în vecii vecilor înapoi. Dar, aşa cum spunea Roger, el îşi rezolva afacerile jos, în restaurant, şi-i plăcea să-şi amintească cum o văzuse ultima oară, stînd singură într-un colţ de masă, în acel decor care i se potrivea atît de mult şi pe care ea îl îndrăgea atît.

Pe cealaltă se gîndi dinainte s-o părăsească la Stork, localul la care fata ţinea cu adevărat, dar i-a fost teamă că domnului Billingsley s-ar putea să nu-i placă gestul, şi de domnul Billingsley avea nevoie ca să-i împrumute nişte bani.

— Şi unde ai lăsat-o atunci? îl întrebase Thomas Hudson.

— La *El Morocco.* Aşa că am să mi-o amintesc întotdeauna cum stătea acolo printre zebrele acelea. Ei îi plăcea şi *El Morocco,* spuse el. Dar cred că cel mai adînc în inima ei era întipărit Salonul Puilor de Fiară.

După asta s-a încurcat cu una dintre cele mai înşelătoare femei pe care a cunoscut-o vreodată Thomas Hudson. În ceea ce priveşte înfăţişarea, constituia o radicală schimbare faţă de ultimele trei fete de tipul Cenci sau Borgia de Park Avenue. Arăta într-adevăr sănătoasă, cu un păr castaniu-roşcat, picioare foarte, foarte lungi, o ţinută tare plăcută şi un chip inteligent şi atrăgător. Deşi nu era un chip frumos, arăta mult mai bine decît altele. Şi mai avea şi nişte ochi frumoşi. Era inteligentă, foarte de treabă şi fermecătoare cînd o întîlneai prima dată, şi ştia să bea zdravăn. Nu ajunsese beţivă, şi la ea alcoolismul nu începuse încă să se arate. Cu toate astea erau mereu cu paharul în mînă. De obicei poţi să-l dibui pe unul care bea cu adevărat după ochi, şi la Roger se vedea imediat. Dar fata asta, Kathleen, avea nişte ochi cu adevărat frumoşi căprui-roşcaţi, care se potriveau cu părul şi cu pistruii din jurul nasului şi de pe obrajii ce-i dădeau un aer de sănătate şi fată cumsecade, dar nu puteai citi niciodată în ei nimic din ceea ce se petrecea înlăuntru. Arăta ca o fată care se plimbă regulat cu barca sau duce o viaţă foarte sănătoasă în aer liber, exact ca o fată care se simte foarte fericită. Dar, de fapt, nu era decît o fată care bea. Pornise într-un foarte ciudat voiaj care avea să ducă undeva, şi o vreme îl luă şi pe Roger cu ea.

Dar, într-o dimineaţă, la atelierul pe care-l închiriase Thomas Hudson la New York, el se arătă cu dosul mîinii stîngi ars de ţigări. Părea că cineva voise să stingă chiştoace de ţigări strivindu-le de tăblia mesei, numai că tăblia mesei fusese dosul mîinii lui Roger.

— Uite, asta a avut ea chef să facă azi-noapte, spusese el. Ai nişte tinctură de iod? N-am poftă să mă arăt cu astea într-o farmacie.

— De cine-i vorba?

— Kathleen. Genul de fată crescută în aer liber.

— Dar a trebuit să iei şi tu parte la treaba asta.

— Părea că o amuză şi se presupune că menirea noastră-i să le amuzăm.

— Eşti ars destul de rău.

— Nu chiar. Dar am de gînd s-o şterg din oraşul ăsta o vreme.

— Oriunde te-ai duce, o să fii însoţit şi de persoana ta.

— Da, dar n-am să mai fiu însoţit şi de mulţi alţii pe care-i ştiu eu.

— Şi încotro o porneşti?

— Pentru început, spre vest.

— Geografia nu-i un remediu pentru boala de care suferi tu.

— Nu. Dar o viaţă sănătoasă şi o groază de muncă n-au să-mi facă rău. Dacă nu mai beau, poate că n-am să mă vindec. Dar e a dracului de sigur că băutura nu mai ajută acum la nimic.

— În regulă, şterge-o dracului de-aici. Vrei să te duci la ferma mea?

— Mai este încă a ta?

— O parte.

— E bine dacă mă duc acolo?

— Fără îndoială, îi spusese Thomas Hudson. De acum pînă în primăvară e tare greu, iar primăvara nu e uşor deloc.

— Chiar vreau să fie greu, spusese Roger. Am s-o iau din nou de la capăt.

— De cîte ori ai luat-o de la capăt pînă acum?

— De prea multe ori, îi răspunsese Roger. Şi nu-mi mai scoate ochii.

Deci acum avea s-o ia iar de la capăt. Dar cum vor ieşi lucrurile de data asta? Cum îşi putea închipui că, risipindu-şi talentul în lucrări făcute la comandă şi după tipic, care-i aduceau bani, putea în acelaşi timp să scrie bine şi adevărat? Tot ceea ce picta un pictor sau scria un scriitor făcea parte din ucenicia şi activitatea prin care se pregătea

să înfăptuiască ceea ce avea de gînd să realizeze. Dar Roger îşi irosise şi îşi bătuse joc de talentul său. Dar poate avea în el suficientă tărie fizică şi suficientă inteligenţă şi nepăsare ca să fie în stare s-o ia din nou de la capăt. Orice scriitor de talent ar trebui să fie în stare să scrie măcar un roman bun dacă ar fi cinstit, se gîndi Thomas Hudson. Dar în toată vremea pe care ar fi trebuit să o utilizeze pregătindu-se pentru cartea asta, Roger n-a făcut decît să-şi irosească talentul. Şi de unde să mai ştii dacă talentul lui mai există sau nu? Ca să nu mai vorbim de *métier*[7]*,* se gîndi el. Cum îşi poate măcar închipui cineva că-ţi poţi neglija, că poţi lua în rîs sau dispreţui meşteşugul, oricît de ipocrit ar fi dispreţul, şi apoi să te aştepţi să-ţi mai fie de vreun folos în mîinile tale sau în mintea ta atunci cînd vine vremea să ai nevoie de el? Nimic nu-l poate înlocui, se gîndi Thomas Hudson. Nici talentul nu poate fi înlocuit prin nimic, aşa că nu e nevoie să le păstrezi într-un potir. Cel dintîi e înlăuntrul tău. E în inima ta, în creierul tău şi în fiecare fărîmă din tine. Şi celălalt la fel, se gîndi el. Nu e vorba numai de nişte scule cu care ai învăţat să lucrezi şi gata.

Cînd eşti pictor ai mai mult noroc, se gîndi el, pentru că ai mai multe lucruri cu care poţi lucra. Avem avantajul de a lucra cu mîinile, iar meşteşugul pe care am ajuns să-l stăpînim e un lucru pe care-l poţi pipăi cu adevărat. Dar Roger trebuie să se apuce să-şi folosească ceea ce a tocit, a pervertit, a depreciat, şi la el totul e numai în minte. Dar înlăuntrul lui are ceva minunat şi sănătos şi frumos. Dacă aş fi scriitor, aş fi foarte atent faţă de cuvîntul acesta, se gîndi el. Şi el are acel ceva în felul lui de-a fi şi, dacă ar putea să scrie aşa cum s-a încăierat pe loc, ar ieşi ceva foarte crîncen, dar foarte bun. Şi-apoi, dacă ar putea să gîndească la fel de sănătos cum gîndise după încăierare, Roger ar fi minunat.

Acum luna nu mai bătea la căpătîiul patului lui Thomas Hudson şi treptat el nu se mai gîndi la Roger. Nu folosea la nimic să se gîndească la el. S-ar fi putut să reuşească, s-ar fi putut să nu reuşească. Dar ar fi fost minunat dacă ar fi

[7] Meşteşug (fr.).

reuşit. Aş vrea să-l pot ajuta. Poate am să pot, se gîndi el, şi apoi adormi.

IX

Cînd îl trezi soarele, Thomas Hudson coborî la ţărm şi înotă, şi apoi îşi luă micul dejun înainte de a sa scula ceilalţi. Eddy spuse că nu crede să se ridice o briză prea puternică şi că s-ar putea să fie chiar calm. Îl informă că toate sculele erau în ordine pe iaht şi că trimisese un puşti după momeală.

Thomas Hudson îl întrebă dacă verificase firul de pescuit, deoarece nu mai ieşiseră după peşte mare de o bună bucată de vreme, iar Eddy îi răspunse că le verificase şi îndepărtase firul putred. Îi aduse la cunoştinţă că trebuiau să mai facă rost de nişte fire de treizeci şi şase şi de mult mai mult fir de douăzeci şi patru, şi Thomas Hudson promise să trimită pe cineva după ele. Între timp însă Eddy se apucase şi înnădise suficient fir în locul celui dat deoparte, încît pe cele două mulinete mari pusese atît fir cît încăpuse. Curăţase şi ascuţise toate cîrligele mari şi verificase toate strunele şi vîrtejele.

— Cînd ai avut vreme să le faci pe toate astea?

— Azi-noapte am stat şi am înnădit, spuse el. Şi apoi am lucrat la prostovolul acela nou. Cu luna aia afurisită n-am putut dormi.

— Luna plină îţi tulbură şi ţie somnul?

— Mă chinuie ca dracu, îi răspunse Eddy.

— Eddy, crezi că-ţi face într-adevăr rău dacă te bate luna cînd dormi?

— Ăi bătrîni aşa spun. Nu ştiu. Totdeauna mă face să mă simt rău, totuşi.

— Crezi că astăzi facem ceva?

— Nu se ştie niciodată. La vremea asta a anului, acolo în larg se nimeresc nişte peşti grozav de mari. O iei drept spre Isaacs?

— Băieţii într-acolo vor să meargă.

— Atunci trebuie s-o pornim îndată după masa de

dimineaţă. Nici nu mă gîndesc să gătesc ceva pentru prînz. Am făcut salată de moluşte şi salată de cartofi şi am luat nişte bere şi mai pregătesc şi nişte sandvişuri. Mai avem şi şuncă adusă cu ultima cursă de vapor şi am făcut rost de nişte salată verde şi mai putem pune muştar şi condimente chutney. Muştarul nu le face rău puştilor, nu-i aşa?

— Nu cred.

— Cînd eram copil, nici măcar n-am gustat. Ştii, şi cu chutney e bun. Ai gustat vreodată un sandviş cu chutney?

— Nu.

— Prima dată cînd ai luat, nici nu ştiam la ce-i bun şi am încercat şi eu nişte chutney ca pe marmeladă. E afurisit de bun. Uneori am încercat şi cu crupe.

— De ce nu avem şi curry[8] mai curînd?

— Am comandat o pulpă de miel care va sosi cu următorul vas. Aşteptăm să mîncăm din bucata aia de vreo două ori, ba nu, o dată, bănui eu, că doar mănîncă şi tînărul Tom şi Andrew, şi o să avem şi curry.

— Minunat. Şi ce-ai mai vrea să fac ca să plecăm?

— Nimic, Tom. Numai îmboldeşte-i să pornească odată. Vrei să-ţi pregătesc ceva de băut? Azi doar nu lucrezi. Ai putea să bei un pahar.

— Am să beau la micul dejun o sticlă de bere rece.

— Bună treabă. Mai curăţă şi flegma aia afurisită.

— Joe a venit?

— Nu. A plecat după puştiul care s-a dus să aducă momeală. Îţi duc micul dejun dincolo?

— Nu, am să-l iau singur.

— Nu, du-te şi bea o sticlă de bere şi citeşte ziarul. Am pregătit eu totul. Şi aduc şi micul dejun.

Micul dejun consta din tocătură de carne de vacă, uşor rumenită şi cu un ou deasupra, cafea cu lapte, şi o cană mare de suc de grapefruit rece de la gheaţă. Thomas Hudson lăsă cafeaua şi sucul la o parte şi bău o sticlă de bere Heineken foarte rece, la carnea tocată.

— Am să ţin sucul la rece pentru puşti, spuse Eddy. Nu-i aşa că berea asta-i straşnică dimineaţa devreme?

[8] Chutney şi curry – condimente indiene specifice.

— Dar în chipul acesta ajungi destul de uşor beţiv, nu-i aşa, Eddy?

— N-ai să ajungi niciodată beţiv. Îţi place prea mult să lucrezi.

— Totuşi, cînd bei dimineaţa, îţi cade nemaipomenit de bine.

— Ai a naibii de multă dreptate. Mai ales cînd e vorba de o bere ca asta.

— Dar n-aş putea şi să beau şi să lucrez.

— Ei, astăzi şi aşa nu lucrezi, aşa că unde dracu-i problema? Bea odată sticla aia şi-ţi aduc eu alta.

— Nu. Îmi ajunge una.

Pe la ora nouă au pornit, şi au luat-o pe şenal, odată cu refluxul. Thomas Hudson conducea nava de pe puntea superioară, şi o îndreptă dincolo de dig şi o luă drept în larg, unde putea zări linia întunecată a Gulf-Streamului. Apa era atît de calmă şi atît de minunat de limpede încît puteau vedea bine fundul pînă la treizeci de braţe, puteau vedea gorgonele de mare aplecate de curentul mareei, le mai vedeau încă, dar numai ca o părere, şi la patruzeci de braţe, şi apoi apa deveni mai adîncă şi se închise la culoare şi se trezi în apa întunecată a curentului.

— Papà, ziua pare minunată, spuse Tom. Curentul pare şi el bun.

— Curentul e minunat, Uită-te la creţurile vîrtejurilor de pe la margine.

— Apa de-aci nu-i la fel ca cea de la plaja noastră din faţa casei?

— Uneori da, Tommy. Acum mareea se retrage şi a împins apele Gulf-Streamului spre larg, în faţa portului. Uită-te de-a lungul ţărmului, unde malul n-are nici o deschidere. Acolo apele curentului au venit înapoi.

— Acolo arata la fel de albastre ca şi aici. De ce e apa Gulf-Streamului atît de albastră?

— Pentru că are o densitate diferită. E cu totul altă apă.

— Dar şi adîncimea o face să fie mai întunecată.

— Numai cînd te uiţi drept în jos. Uneori planctonul din apă o face să arate aproape purpurie.

— De ce?

— Pentru că, bănuiesc eu, la albastrul apei se mai adaugă roşu. Ştiu că Marea Roşie e numită roşie pentru că planctonul o face să arate într-adevăr roşie. Acolo concentrarea planctonului e cumplită.

— Papà, ţi-a plăcut Marea Roşie?

— Am îndrăgit-o. E groaznic de caldă, dar n-ai să vezi nicăieri recifuri de corali atît de minunate, iar în timpul celor două musonuri e plină de peşte. Şi ţie ţi-ar plăcea, Tom.

— Am citit două cărţi despre ea în franceză, scrise de domnul de Montfried. Erau foarte bune. Omul s-a ocupat cu negoţul de sclavi. Nu cu negoţul de carne albă. Negoţul de sclavi de odinioară. E prieten cu domnul Davis.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson. Îl cunosc şi eu.

— Domnul Davis mi-a spus că domnul Montfried a venit o dată la Paris, direct de la negoţul de sclavi şi, ori de cîte ori ieşea cu o doamnă undeva îl punea pe şoferul de la taxi să tragă capota jos şi apoi îl pilota ori încotro mergea, orientîndu-se după stele. Să zicem că domnul Montfried era pe Pont de la Concorde şi voia să meargă la Madeleine. Nu i-ar fi spus în ruptul capului şoferului pur şi simplu să-l ducă la Madeleine, sau să traverseze Place de la Concorde şi apoi s-o ia pe Rue Royale, aşa cum aş fi făcut eu sau tu, papà. Domnul de Montfried se ghida pînă la Madeleine după steaua polară.

— N-am auzit niciodată povestea asta despre domnul Montfried, spuse Thomas Hudson. Şi am auzit eu destule altele.

— E tare complicat să te descurci prin Paris, nu crezi? La un moment dat, domnul Davis voia să se apuce şi el de negoţul de sclavi împreună cu domnul de Montfried, dar s-a ivit un fel de piedică. Nu-mi mai aduc aminte ce era. Ba da, acum îmi amintesc. Domnul de Montfried s-a lăsat de sclavi şi s-a apucat de negoţul cu opium. Asta a fost.

— Domnul Davis n-a vrut să se apuce de negoţul cu opium?

— Nu. Îmi amintesc că spunea că s-a gîndit să lase

negoţul cu opium pe seama domnului De Quincey şi a domnului Cocteau. Spunea că ei izbutiseră în afacerea asta atît de bine, încît lui nici prin cap nu-i trecea sa le strice treburile. Replica asta n-am prea fost în stare s-o înţeleg. Papà, tu îmi explicai orice cînd te întrebam, dar cu întrebările mele mereu stînjeneam discuţia atît de mult, încît îmi puneam în gînd să-mi amintesc unele lucruri pe care nu le înţelegeam ca să te întreb altă dată, şi uite ăsta e unul din lucrurile acelea.

— Sînt sigur că ai un depozit întreg.

— Sute am adunat. Poate mii. Dar de multe scap în fiecare an ajungînd să le înţeleg singur. Pentru unele însă trebuie să te întreb pe tine. Anul ăsta la şcoală am să fac o listă cu întrebările astea pentru compunere la engleză. Unele sînt nemaipomenit de bune pentru o compunere.

— Tom, îţi place la şcoală?

— Trebuie s-o înghiţi şi pe asta. Nu cred să le fi plăcut la şcoală celor care au făcut ceva cît de cît, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Eu am urît-o.

— Nu ţi-a plăcut nici la şcoala de arte frumoase?

— Nu. Mi-a plăcut să învăţ să pictez, dar la şcoală nu mi-a plăcut.

— Pe mine nu mă deranjează prea tare, spuse Tom. Dar după ce ţi-ai petrecut viaţa cu oameni ca domnul Joyce şi domnul Pascin, ca tine şi domnul Davis, să te trezeşti printre puşti pare ceva copilăresc.

— Dar te şi distrezi, cu toate astea, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles. Am o mulţime de prieteni şi îmi place orice sport în care nu-i nevoie să arunci sau să prinzi mingea şi învăţ destul de conştiincios. Dar, papà, asta nu-i cine ştie ce viaţă.

— Şi eu cam la fel am simţit întotdeauna, spuse Thomas Hudson. Totuşi, ţi-o faci cît poţi mai plăcută.

— Bineînţeles. Mi-o fac cît pot mai plăcută și o duc mai departe. Uneori, totuşi, mă cam satur.

Thomas Hudson se uită spre pupa, unde siajul încreţea faţa liniştită a mării, iar cele două undiţe cu nadă prinse în suporţii exteriori tăiau apa în urma navei, coborînd şi

ridicîndu-se pe valurile pe care le făcea siajul ce tulbura calmul. David şi Andrew stăteau pe cele două scaune de pescuit şi ţineau vergile în mînă. Thomas Hudson le zărea spinările. Băieţii stăteau cu faţa spre pupa, urmărind momelile. El se uită înainte, la nişte bonite ce săreau din apă, nu zbătîndu-se şi bălăcărindu-se, ci ieşind la suprafaţă şi apoi intrînd din nou în apă, cîte una sau perechi, abia încreţind faţa mării cînd se arătau lucind în soare, şi apoi curbîndu-se cu capul greu în jos, pătrundeau în apă aproape fără să împroaşte o picătură.

— Peşte! îl auzi Thomas Hudson strigînd pe Tom. Peşte! Peşte! Uite-l cum se ridică. În dreptul tău, Dave. Fii atent la el!

Thomas Hudson văzu o vîltoare uriaşă în apă, dar nu reuşi să zărească peştele. David ţinea varga cu capătul în suportul cardanic şi se uita la clema ce prindea firul de suportul exterior. Thomas Hudson văzu firul cum se desprinde de pe suport formînd o burtă lungă, leneşă, care se întinse tare îndată ce atinse apa, iar acum gonea oblic în jos, tăind apa în timp ce luneca.

— Înţeapă-l, Dave. Înţeapă-l tare de tot, îi strigă Eddy de pe scara cabinei.

— Înţeapă-l Dave, pentru numele lui Dumnezeu, înţeapă-l, îl imploră Andrew.

— Taci din gură, îi spuse David. Îi dau fir.

Încă nu înţepase şi firul se derula mereu, în acelaşi unghi, cu varga arcuită, băiatul ţinînd de ea în vreme ce firul se derula mai departe. Thomas Hudson redusese motoarele, aşa încît nava abia mai mişca.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, înţeapă-l, se rugă Andrew. Sau lasă-mă pe mine să-l înţep.

David ţinu mai departe zdravăn varga în mînă şi urmări cum se ducea firul în acelaşi unghi neschimbat. Slăbise antireturul.

— E un peşte spada, papă, spuse el fără să ridice privirea. I-am văzut spada cînd a muşcat.

— Zău aşa? întrebă Andrew. Ah, Doamne!

— Acum cred că ar fi bine să-l înţepi, spuse Roger care

stătea în picioare lîngă băiat.

Scosese spătarul scaunului şi prindea mulineta de hamuri.

— Acum, înţeapă-l, Dave, dar înţeapă-l tare, tare!

— Crezi că l-am lăsat destul cu momeala? îl întrebă David. Nu crezi că o ține doar în bot şi înoată cu ea?

— Cred că ar fi mai bine să-l înţepi înainte de a scuipa momeala.

David îşi propti picioarele, strînse antireturul bine cu dreapta, şi înţepă puternic lăsîndu-se pe spate, trăgînd de greutatea aceea uriaşă. Înţepă iarăşi şi iarăşi, îndoind varga precum un arc. Firul continuă să se deruleze în acelaşi ritm. Nu reuşea să impresioneze peştele cu nimic.

— Înţeapă-l din nou, Dave, spuse Roger. Bagă cârligul bine în el.

David smuci din nou, cu toată puterea, şi firul făcu mulineta să zbîrnîie, iar varga se îndoi încît de abia o mai putea ţine în mînă.

— O, Doamne! exclamă el cu ardoare. Cred că i-am înfipt cîrligul.

— Mai slăbeşte antireturul, îi spuse Roger. Tom întoarce după el şi urmăreşte firul.

— Întorc după el şi urmăresc firul, repetă Thomas Hudson. Ei, cum e, Dave?

— Mă simt minunat, papà, îi răspunse David. O, Doamne, de-aş scoate peştele ăsta!

Thomas Hudson suci şalupa aproape în loc în jurul pupei. Firul lui David dispărea de pe mulinetă şi Thomas Hudson duse vasul spre peşte.

— Strînge antireturul şi ia fir înapoi, spuse Roger. Munceşte-l, Dave.

David începu să mişte varga în sus şi-n jos şi cînd o cobora strîngea fir, ridica şi apoi cobora luînd fir, cu mişcări regulate, mecanice şi reuşi să adune pe mulinetă destul de mult fir.

— În familia noastră n-a mai prins nimeni un peşte spadă, spuse Andrew.

— Nu mai cobi vorbind de el, te rog, spuse David. Nu

mai cobi.

— N-am să mai fac, spuse Andrew. De cînd l-ai înţepat, nu fac decît să mă rog,

— Crezi că nu-şi rupe gura? îl întrebă tînărul Tom în şoaptă pe taică-său, care ţinea timona şi se uita în jos, spre pupa, urmărind unghiul făcut de firul alb în apa întunecată.

— Aşa sper. Dave n-are destulă putere ca să-l smucească.

— Am să fac orice numai să-l prindem, spuse tînărul Tom. Orice. Renunţ la orice. Promit orice, Du-i apă, Andy.

— I-am dus eu, spuse Eddy. Ţine-l bine, bătrîne Dave.

— Nu vreau să vină mai aproape, strigă Roger spre punte.

Roger era mare pescar, şi el şi Thomas Hudson se înţelegeau de minune cînd se aflau într-o ambarcaţiune.

— Am să-l las în urmă, la pupa, strigă Thomas Hudson şi suci barca foarte uşor încît pupa aproape că nici nu tulbură faţa liniştită a mării.

Peştele se ducea acum în adînc şi Thomas Hudson dădu şalupa înapoi foarte încet, ca să slăbească tensiunea asupra firului atît cît se putea. Dar deşi motorul era numai o idee în marşarier, şi pupa se mişca abia perceptibil spre peşte, firul nu mai făcea aproape deloc unghi cu apa, iar vîrful vergii se aplecase drept în jos, şi firul continua să se deruleze cu o serie de smucituri ferme, de fiecare dată varga zvîcnind în mîinile lui David. Thomas Hudson dădu vasul doar o idee înainte, ca firul să nu i se mai ducă puştiului chiar atît de perpendicular în apă. Ştia cît de tare îi solicita spinarea în poziţia asta, dar trebuia să cruţe fir atît cît se putea.

— Nu mai pot strînge antireturul fiindcă se rupe firul, spuse David. Ce are să mai facă, domnule Davis?

— O să se ducă mereu mai adînc, pînă cînd ai să-l opreşti tu, spuse Roger. Sau se opreşte singur. Apoi va trebui să încerci să-l aduci la suprafaţă.

Firul continua să se scurgă de pe mulinetă drept în adînc. Varga era încovoiată atît de tare, încît părea pe punctul de a plesni, firul era întins ca o coardă de violoncel,

iar pe mulinetă nu mai rămăsese prea mult.

— Papà, ce-mi mai rămîne de făcut?

— Nimic. Faci exact ceea ce trebuie să faci.

— N-o să atingă fundul? întrebă Andrew.

— Aici nu e fund, îi răspunse Roger.

— Ţine-l bine, Davy, îi spuse Eddy. O să se sature el şi o să vină sus.

— Chingile astea afurisite mă omoară, spuse David. Îmi taie umerii.

— Vrei să preiau eu peştele? îl întrebă Andrew.

— Nu, zănaticule, îi răspunse David. Am spus şi eu aşa ce pătimesc de la hamurile astea. Dar nu-mi pasă.

— Vezi dacă nu-i poţi prinde şi hamurile de mijloc, îi strigă Thomas Hudson de pe punte lui Eddy. Poţi să le mai strîngi cu nişte strună, dacă chingile sînt prea largi.

Eddy petrecu brîul lat, căptuşit, pe după şalele băiatului şi prinse cu o bucată de strună zdravănă inelele de mănunchiul de chingi care duceau cruciş pînă la mulinetă.

— E mult mai bine aşa, spuse David. Mulţumesc foarte mult, Eddy.

— Acum poţi să-l ţii nu numai din umeri, ci şi din spinare, îi spuse Eddy.

— Dar n-o să mai rămînă prea mult fir, spuse David. Ah, fir-ar afurisit să fie, de ce se afundă mereu?

— Tom, strigă Eddy spre puntea de sus, îndreaptă vasul o idee spre nord-vest. Cred că a început să reacţioneze.

Thomas Hudson răsuci timona şi îndreptă şalupa uşor, uşor, spre larg. Drept înainte era un petec întins de iarbă de mare galbenă, cum se întîlneşte în apele golfului, pe care stătea o pasăre, şi apa era liniştită şi atît de albastră şi limpede, încît atunci cînd priveai drept în adînc, vedeai un joc de lumini asemănătoare celui făcut de o prismă.

— Vezi? îi spuse Eddy. Acum nu mai pierzi fir deloc.

Băiatul nu putea ridica deocamdată varga în sus, dar firul nu mai era smucit în adînc. Era la fel de întins ca mai înainte şi pe mulinetă nu mai erau nici cincizeci de iarzi de fir. Dar nu se mai derula de pe mulinetă. David stăpînea peştele şi şalupa îi ţinea urma. Thomas Hudson putu să

vadă o foarte uşoară tendinţă de înclinare a firului alb ce se pierdea mult în adîncul apei albastre, în vreme ce şalupa abia se mişca, cu motorul atît de redus încît aproape că nu-l auzea.

— Vezi tu, Davy, s-a dus în adînc unde-i place lui, iar acum iese la suprafaţă, unde vrea el să meargă. Îndată o să-i mai smulgi din fir.

Spinarea bronzată a băiatului era arcuită, varga încovoiată, firul tăia încet apa, şalupa luneca uşor pe luciul apei, iar la un sfert de milă în adînc peştele uriaş înota. Pescăruşul părăsi petecul de iarbă şi porni în zbor spre şalupă. Zbură dînd ocol capului lui Thomas Hudson care ţinea timona, apoi se îndepărtă spre un alt petec de iarbă galbenă de mare.

— Încearcă să-i iei din fir, îi spuse Roger băiatului. Dacă poţi să-l stăpîneşti, înseamnă că-i poţi lua din fir.

— Ia-o înainte numai o idee, strigă Eddy spre puntea de comandă, şi Thomas Hudson făcu şalupa să lunece înainte cît putea el de uşor.

David trase de vargă în sus, dar varga nu făcu decît să se încovoaie, iar firul se încorda. Parcă prinsese cîrligul de o ancoră ce se mişca şi ea.

— Nu contează, îi spuse Roger. O să iei fir mai tîrziu. Cum te simţi, Davy?

— Bine, răspunse David. Cu chinga aceea pe după mijloc mi-e mai bine.

— Crezi c-ai să fii în stare să-l ţii? îl întrebă Andrew.

— Ah, taci din gură, îi răspunse David. Eddy, aş putea să beau o gură de apă?

— Unde-am pus apa? întrebă Eddy. Cred că am vărsat-o.

— Aduc eu alta, spuse Andrew şi coborî în cabină.

— Pot să te ajut cu ceva, Dave? îl întrebă tînărul Tom. Mă duc pe punte ca să nu încurc pe nimeni.

— Nu, Tom. Fir-ar să fie, de ce nu-l pot dovedi, să ridic varga?

— E un peşte grozav de mare, Dave, îi spuse Roger. Pe ăsta nu-l poţi forţa. Trebuie să-l stăpîneşti şi să încerci să-l

convingi să vină unde trebuie el să ajungă.

— Numai să-mi spui ce trebuie să fac, şi am să fac pînă am să mor, îi spuse David. Mă încred în tine.

— Nu vorbi de moarte, îi spuse Roger. Nu se vorbeşte aşa.

— Serios, spuse David. Serios de tot.

Tînărul Tom se duse iarăşi sus, pe puntea de comandă, lîngă taică-său. Se uitau amîndoi în jos la David, care stătea încovoiat înhămat la peştele lui, cu Eddy alături care-i ţinea scaunul. Andrew îi duse sticla cu apă lui David la gură. Acesta înghiţi o parte şi o parte o scuipă.

— Toarnă-mi puţină şi la încheieturile mâinilor, Andy, vrei? îi spuse el.

— Papà, chiar crezi că o să reziste el la peştele acela? îi şopti încet tînărul Tom tatălui său.

— E un peşte groaznic de mare pentru el.

— Pe mine mă sperie, îi spuse Tom. Îl iubesc pe David şi nu vreau să-l omoare vreun afurisit de peşte.

— Nici eu şi nici Roger şi nici Eddy nu vrea.

— Atunci trebuie să avem mare grijă de el. Dacă ajunge să-l doboare de tot, ar trebui ca domnul Davis sau tu să luaţi peştele.

— Mai are mult pînă să fie doborît, deocamdată.

— Dar tu nu-l cunoşti aşa cum îl ştim noi. Ar fi în stare să se lase omorît numai să pună mîna pe peştele acela.

— Nu-ţi face griji, Tom.

— Nu pot să nu-mi fac, spuse tînărul Tom. Din familie, eu sînt cel care-şi face întotdeauna griji. Sper să scap de asta odată.

— De data asta eu nu mi-aş face griji, îi spuse Thomas Hudson.

— Dar, papà, spune-mi şi mie cum are să poată un puşti ca David să scoată ditamai peştele? Cei mai mari peşti pe care i-a prins în viaţa lui n-au fost decît snapperi galbeni şi voladori.

— Peştele are să obosească. El e cel care are cîrligul în gură.

— Dar e cît un monstru, spuse Tom. Şi Dave e în

aceeaşi măsură prins de peşte, pe cît e şi peştele prins de el. Ar fi grozav să-l scoată, dar nu-mi vine să cred, şi aş vrea ca tu sau domnul Davis să-l scoateţi.

— David se descurcă foarte bine.

Se îndepărtaseră spre larg tot timpul, dar marea era în continuare de un calm plat. Acum se întîlneau mai multe petece de iarbă de golf, arse de soare, încît arătau galbene pe apa purpurie, şi uneori firul alb, întins, mişcîndu-se încet, trecea prin cîte un petec de iarbă, iar Eddy se apleca pînă la apă şi îndepărta orice iarbă ce se agăţa de fir. Cînd Eddy se aplecă peste bord şi trase iarba galbenă de pe fir şi o aruncă, Thomas Hudson îi văzu ceafa arămie şi plină de zbîrcituri, pălăria moale şi veche şi-l auzi că-i spune lui Dave:

— El remorchează de fapt şalupa, Davy. E hăt în adînc şi osteneşte şi osteneşte toată vremea.

— Dar şi pe mine mă osteneşte, spuse David.

— Te doare cumva capul? îl întrebă Eddy.

— Nu.

— Adu-i o pălărie, spuse Roger.

— N-am nevoie de pălărie, domnule Davis. Mai bine să-mi toarne nişte apă în cap.

Eddy luă o găleată de apă din mare şi-i turnă cu grijă băiatului apă în cap din căuşul palmelor, îi udă tot capul şi-i dădu pe spate părul din ochi.

— Să spui dacă te doare capul, îi zise el.

— N-am nimic, spuse David. Domnule Davis, spune-mi ce am de făcut.

— Vezi dacă poţi să-i mai iei din fir, îi spuse Roger.

David încercă, încercă, încercă mereu, dar nu fu în stare să facă peştele să se ridice nici de un deget.

— Bine, cruţă-ţi puterile, îi zise Roger.

Apoi lui Eddy îi spuse.

— Moaie o pălărie în apă şi pune-i-o pe cap. Cu calmul ăsta e o zi afurisit de încinsă.

Eddy muie o şapcă cu cozoroc mare în căldarea cu apă sărată şi i-o puse în cap lui Dave.

— Apa aia sărată îmi intră în ochi, domnule Davis. Zău

că da. Iartă-mă.

— Am s-o spăl cu nişte apă dulce, spuse Eddy. Roger, dă-mi o batistă. Andy, tu du-te şi adu nişte apă de la gheaţă.

În vreme ce băiatul stătea astfel, cu picioarele proptite, cu trupul arcuit, ca să reziste încordării la care era supus, iahtul se deplasa încet mai departe spre larg. Spre vest, un banc de bonite sau de toni încreţeau faţa calmă a mării şi rîndunicile de mare începură să vină, chemîndu-se din zbor cu ţipătul lor. Dar bancul de peşti se cufundă în adînc şi rîndunicile de mare se aşezară pe apa liniştită, aşteptînd ca peştii să iasă iar. Eddy îi ştersese băiatului faţa şi acum înmuie batista în paharul cu apă de la gheaţă şi i-o puse la gît. Apoi îi răcori cu ea încheieturile mîinilor, după care muie batista din nou în apa de la gheaţă şi o stoarse în vreme ce o apăsa pe ceafa lui David.

— Să spui dacă te apucă durerea de cap, îi spuse Eddy. Asta nu înseamnă să te dai bătut, ci să ai minte Cînd e un calm ca ăsta, te bate amarnic de fierbinte soarele.

— N-am nimic, îi spuse David. Mă dor tare doar umerii şi braţele, atît.

— E firesc, spuse Eddy. Din asta ai să te faci bărbat În schimb, nu vrem ca din aşa ceva să te alegi cu vreo insolaţie şi nici să te sperii pe viaţă.

— Acum ce-are să mai facă, domnule Davis, întrebă David, şi vocea îi suna sec.

— Probabil că exact ceea ce face. Sau s-ar putea să înceapă să dea ocoluri. Sau s-ar putea să iasă la suprafaţă.

— E al naibii de supărător că de la început s-a dus atît de adînc, încît nu ne-a mai rămas nici un pic de fir ca să-l putem purta cum vrem, îi spuse Thomas Hudson lui Roger.

— Dave l-a oprit, şi ăsta-i lucrul cel mai important, spuse Roger. Peştele are să-şi schimbe gîndul îndată. Şi atunci o să-i venim noi de hac. Dave, numai o dată mai încearcă să vezi dacă poţi lua vreun pic de fir.

David încercă, dar nu putu să-l urnească deloc.

— Are să vină el, spuse Eddy. Ai să vezi. Deodată, n-o să mai fie mare lucru, Davy. Vrei să-ţi mai clăteşti puţin

gura?

David dădu din cap afirmativ. Ajunsese la stadiul cînd îşi cruţa şi suflarea.

— Scuipă apa, îi spuse Eddy. Nu înghiţi decît puţin.

Apoi se întoarse spre Roger.

— O oră încheiată, spuse el. Davy, capul tău o în regulă?

Băiatul dădu iarăşi din cap.

— Ce crezi, papà? îl întrebă tînărul Tom pe taică-său. Dar sincer?

— Mie mi se pare că n-a păţit nimic, îi spuse taică-său. Eddy n-ar îngădui să i se întîmple nimic.

— Nu, bănuiesc că nu, fu de acord şi Tom. Aş vrea să pot fi şi eu de folos cu ceva. Am să-i duc ceva de băut lui Eddy.

— Te rog, adu-mi şi mie un pahar.

— Bine, am să-i pregătesc ceva de băut şi domnului Davis.

— Nu cred că vrea.

— Oricum, am să-l întreb.

— Mai încearcă-l o dată, Dave, spuse Roger foarte liniştit, şi atunci băiatul se opinti din toate puterile, apucînd cu mîinile de marginile mosorului mulinetei.

— Ai cîştigat aproape un deget, spuse Roger. Recuperează-l pe mulinetă şi vezi dacă mai poţi lua ceva.

Acum începu adevărata luptă. Înainte, David nu făcuse decît să ţină peştele, în vreme ce acesta se îndrepta spre larg şi şalupa luneca odată cu el. Dar acum trebuia să ridice varga, s-o lase să se îndrepte, datorită firului pe care-l cîştigase, şi apoi să coboare din nou varga încet în vreme ce mulina şi punea fir pe mosor.

— Să nu încerci cumva să recuperezi prea repede, îi spuse Roger. Nu te repezi. Încet şi fără poticneli.

La fiecare ridicare, băiatul se apleca înainte şi se împingea cu talpa piciorului, folosindu-şi pe cît putea trupul şi toată greutatea pe care o avea, ca pe o pîrghie, şi în vreme ce cobora varga, mulina repede cu mîna dreaptă.

— David pescuieşte straşnic, spuse tînărul Tom.

Pescuieşte de cînd era ţînc, dar nu ştiam că poate să pescuiască atît de bine. Totdeauna îşi rîde singur de el că nu-i prea priceput la jocuri. Dar ia uită-te la el acum.

— La dracu cu jocurile, făcu Thomas Hudson. Ce-ai spus, Roger?

— Ia-o înainte numai o idee, strigă Roger spre punte.

— Înainte numai o idee, repetă Thomas Hudson, iar la următoarea ridicare a vergii, în vreme ce o luau uşor cu şalupa înainte, David recuperă şi mai mult fir.

— Nici ţie nu-ţi plac jocurile, papà? îl întrebă Tom.

— Pe vremuri da. Foarte mult. Dar acum nu.

— Mie îmi place tenisul şi scrima, spuse Tom. Numai jocurile cu aruncatul şi prinsul mingii nu-mi plac. Asta mi se trage de la faptul că am crescut în Europa, bănuiesc. Pariez că David ar putea ajunge un scrimeur straşnic, dacă ar fi vrut să înveţe, pentru că are multă minte. Dar n-a vrut să înveţe. Nu vrea decît să citească şi să pescuiască şi să tragă cu puşca şi să facă muşte artificiale. La poligon trage mai bine decît Andy. Şi ştie să facă nişte muşte de pescuit minunate. Te plictisesc cu trăncăneala mea, papà?

— Bineînţeles că nu, Tom.

Se ţinea de balustrada dunetei şi se uita spre pupa ca şi taică-său, şi taică-său îi puse mîna pe umăr. Era plin de sare de la căldările de apă de mare pe care băieţii şi le aruncaseră unul asupra celuilalt la pupa, înainte de a muşca peştele. Sarea era foarte măruntă şi sub mîna lui se simţea ca un fel de nisip fin.

— Ştii, tot uitîndu-mă la David, am ajuns atît de nervos că vorbesc numai să nu mă mai gîndesc. Mai mult decît orice pe lume, aş vrea ca David să scoată peştele.

— E un peşte al dracului de mare. Aşteaptă pînă o să-l vedem.

— Am văzut unul odată, acum mulţi ani în urmă, cînd eram cu tine la pescuit. Apucase cu spada aia a lui o momeală în care era un macrou mare şi a sărit din apă şi a aruncat cîrligul. Era uriaş şi ajunsesem să-l visez. Cobor acum în cabină să pregătesc băuturile.

— Nu-i nici o grabă, îi spuse taică-său.

Jos, în scaunul pivotant fără spătar, special pentru înfruntarea cu peştele, David se opintea cu picioarele în pupă, şi ridica varga încordîndu-şi braţele, spinarea, grumazul, şoldurile, apoi o cobora şi mulina şi iarăşi o ridica. Fără răgaz, cîte un deget, două, trei degete deodată, David aduna tot mai mult fir pe mulinetă.

— Cum stai cu capul, bine? îl întrebă Eddy, care ţinea de braţele scaunului ca să-l stăpînească mai bine.

David dădu afirmativ din cap. Eddy puse mîna pe creştetul băiatului şi-i pipăi şapca.

— Şapca-i încă udă, spuse el. Îl chinui ca pe draci şi nu-l slăbeşti, Davy. Ca o maşină.

— Acum e mai uşor decît atunci cînd doar ţineam de el, spuse David, cu o voce încă uscată.

— Bineînţeles, îi spuse Eddy. Simţi că cedează. Altfel ţi-ai fi frînt spinarea cu totul.

— Nu te munci cu el mai repede decît te simţi în stare, îi spuse Roger. Te descurci minunat, Dave.

— Cînd iese la suprafaţă, de data asta îl apucăm cu gafa? întrebă Andrew.

— *Oh, ţine-ţi gura şi nu mai cobi,* te rog, spuse David.

— Da, n-am încercat să cobesc.

— Ah, ţine-ţi gura, Andrew, te rog. Iartă-mă.

Andrew se urcă pe puntea de comandă. În cap avea o şapcă cu cozoroc mare, dar pe sub el taică-său putu să vadă că avea ochii umezi, şi băiatul întoarse capul fiindcă îi tremurau buzele.

— N-ai zis nimănui rău, îi spuse Thomas Hudson.

Andrew vorbi ferindu-şi faţa.

— Acum, dacă-l scapă o să creadă că eu am cobit, spuse el cu amărăciune. N-am vrut decît să ajut şi eu ca să fie totul pregătit.

— E firesc ca Dave să fie nervos, îi spuse taică-său. Dar încearcă să fie şi binecrescut.

— Ştiu, spuse Andrew. Se luptă cu el la fel de bine ca domnul Davis. Mi-a părut rău că a putut să gîndească aşa.

— Cînd prind un peşte mare, mulţi oameni sînt irascibili. Şi ăsta-i primul pe care l-a prins Dave în viaţa lui.

— Tu eşti totdeauna binecrescut; şi domnul Davis e binecrescut.

— Dar n-am fost totdeauna aşa. Pe vremea cînd învăţam amîndoi să prindem peşte mare, de obicei eram nervoşi şi nestăpîniţi şi răi de gură. Eram amândoi groaznici.

— Zău?

— Bineînţeles. De obicei ne încrîncenam şi ne purtam de parcă toată lumea era împotriva noastră. Aşa e firesc să fii. Celălalt fel de-a fi înseamnă disciplină şi înţelepciune, atunci cînd ajungi să le ai. Am început să fim binecrescuţi pentru că am văzut că nu puteam prinde peşte mare dacă eram nestăpîniţi şi nervoşi. Şi cînd eram aşa, nu mai avea nici un haz. Eram amîndoi cumplit de răi, nervoşi şi ţîfnoşi şi neînţelegători şi nu prea avea nici un haz. Aşa că acum cînd ne luptăm cu un peşte, o facem cu bună creştere. Am discutat treburile astea şi le-am tot discutat şi am hotărît să fim întotdeauna bine crescuţi, indiferent ce s-ar întîmpla.

— Am să fiu binecrescut şi eu, spuse Andrew. Dar uneori cu Dave e tare greu. Papà, crezi că are să-l prindă cu adevărat? Că toată treaba asta nu-i numai aşa, un vis?

— Hai să nu mai vorbim de asta.

— Iar am spus ceva ce nu se cădea?

— Nu. Numai că totdeauna aduce ghinion cînd vorbeşti în felul ăsta. Asta ni se trage de la vechii pescari. Nu ştiu cum s-a născut ideea asta.

— Am să am grijă de-acum înainte.

— Uite și paharul tău, papà, spuse Tom întinzîndu-i-l în sus spre punte.

Paharul era înfăşurat de trei ori într-un şervet de hârtie şi prins cu o bandă de cauciuc ca să ţină hîrtia strînsă de pahar şi să împiedice gheaţa să se topească,

— Am pus chitră, bitter, dar nici un dram de zahăr. Aşa ai vrut să ţi-o fac? Sau să ţi-o schimb?

— E straşnic. Ai făcut-o cu apă de nucă de cocos?

— Da, şi lui Eddy i-am pregătit un whisky. Domnul Davis nu vrea nimic de băut. Andy, vrei să rămîi sus pe punte?

— Nu, vin jos.

Tom se urcă pe punte şi Andrew coborî. Uitîndu-se înapoi, peste pupa, Thomas Hudson băgă de seamă că firul începe să-şi mărească înclinaţia în apă.

— Fii atent, Roger, îi strigă el. Pare că vine la suprafaţă.

— Vine la suprafaţă, chiui Eddy.

Şi el văzuse schimbîndu-se înclinaţia firului.

— Atenţie la timonă.

Thomas Hudson se uită în jos la mosorul mulinetei, să vadă cît fir era acolo pentru manevrarea peştelui. Nu era nici pe un sfert plin cu fir şi, în timp ce se uita, mulineta porni să vîjîie pierzînd fir. Thomas Hudson puse motorul înapoi, sucind şalupa scurt spre direcţia de înclinare a firului; şi era acum pornit bine, cînd Eddy îi strigă:

— Înapoi spre el, Tom. Bestia vine la suprafaţă. Şi nici n-avem fir destul ca să-l manevrăm.

— Ţine varga sus, îi spuse Roger lui David. Nu-l lăsa să ţi-o tragă în jos.

Apoi către Thomas Hudson:

— Dă înapoi spre el cît poţi de tare, Tom. Aşa e bine. Forţează cît se poate de mult.

Apoi, în pupa şalupei, spre tribord, faţa liniştită a oceanului fu spartă şi peştele acela mare ţîşni din apă, se ridică, lucind albastru închis şi argintiu, părînd să nu se mai sfîrşească a ieşi din apă, de necrezut cît era de lung şi de gros cînd se arătă cu totul din apă şi ajunse în aer, părînd să rămînă suspendat acolo, după care se prăbuşi împroşcînd şi stîrnind un vad înalt şi înspumat de apă.

— Ah, Doamne, făcu David. L-aţi văzut?

— Numai spada lui e cît mine de mare, spuse Andrew cuprins de veneraţie.

— E frumos, spuse Tom. Mult mai grozav decît cel din visurile mele.

— Dă mereu înapoi spre el, îi spuse Roger lui Thomas Hudson.

Apoi lui David:

— Încearcă şi mai ia fir din burta pe care o face. A ieşit la suprafaţă de la mare adîncime şi firul face burtă mare, şi poţi să recuperezi o parte din fir.

Dînd şalupa iute înapoi, spre peşte, Thomas Hudson opri scurgerea firului, iar acum David ridica varga, o cobora şi mulina şi firul se strîngea pe bobină cu mare iuţeală, cît de repede putea să învîrtească mînerul mulinetei.

— Lasă şalupa mai încet, spuse Roger. N-avem nici un interes să dăm peste el.

— Bestia cîntăreşte o mie de livre, spuse Eddy. Adună acum firul care vine uşor, Davy, băiatule.

Acolo unde sărise, oceanul era calm şi pustiu, dar cercurile stîrnite în locul unde spărsese oglinda apei continuau să se lăţească.

— Ai văzut cîtă apă a împroşcat cînd a sărit, papà? îl întrebă tînărul Tom pe taică-său. Parcă ar fi plesnit toată marea.

— Dar ai văzut, Tom, cum părea să urce, să urce mereu? Ai mai văzut vreodată un albastru şi un argintiu atît de minunat?

— Şi spada era albastră, spuse tînărul Tom. Şi toată spinarea îi era albastră. Eddy, chiar cîntăreşte o mie de livre? strigă el spre pupa.

— Cred că da. Nu poate şti nimeni. Dar cîntăreşte groaznic de mult.

— Davy, strînge tot firul pe care-l poţi strînge acum cînd e un fleac, îi spuse Roger. Te descurci straşnic.

Băiatul lucra din nou ca un automat, strîngînd firul din burta făcută de fir în apă, iar şalupa dădea înapoi atît de încet, încît mişcarea aproape că nici nu se băga de seamă.

— Şi acum ce are să facă, papà? îl întrebă Tom pe taică-său.

Thomas Hudson urmărea înclinarea firului pe apă şi se gîndea că ar fi fost mai sigur să o ia înainte numai o idee, dar ştia ce chin fusese pentru Roger să vadă atît de mult fir derulat de pe bobină. Peştele nu trebuia decît s-o zbughească bine o singură dată, ca să ia tot firul de pe mulinetă şi să se rupă, aşa că acum Roger profita de ocazie ca să facă rezervă de fir. Cum se uita la fir, Thomas Hudson văzu că David recuperase şi avea bobina pe jumătate plină şi lua fir mai departe.

— Ce-ai spus? îl întrebă Thomas Hudson pe fiul său Tom.

— Ce crezi că are să facă acum?

— Aşteaptă un minut, Tom, spuse taică-său şi-i strigă lui Roger: Băiete, mi-e teamă că o să ajungem deasupra lui.

— Atunci ia-o înainte uşor, spuse Roger.

— Înainte uşor, repetă Thomas Hudson.

David nu mai lua pe mulinetă atît de mult fir ca înainte, dar peştele era acum într-o poziţie mai sigură. Apoi firul începu din nou să se deruleze de pe bobină şi Roger strigă peste punte:

— Debreiază!

Şi Thomas Hudson debreie şi lăsă motorul să meargă în gol.

— Debreiat, spuse el.

Roger se aplecase deasupra lui David şi băiatul se proptise bine şi ţinea tare de vargă, iar firul se derula continuu.

— Mai strînge puţin antireturul, Davy, spuse Roger. Să-l facem să trudească pentru firul ăsta.

— Nu vreau să-l rupă, spuse David. Dar strînse antireturul.

— N-o să-l rupă, îi spuse Roger. Nu la frîna asta.

Firul continua să se scurgă de pe bobină, dar varga era tare încovoiată, iar băiatul se proptise tare cu picioarele goale în lemnul pupei ca să ţină piept solicitării. Apoi firul încetă să se mai scurgă.

— Acum poţi să mai recuperezi puţin, îi spuse Roger băiatului. A început să dea ocol şi acum face bucla înăuntru. Recuperează cît poţi mai mult.

Băiatul coborî varga şi mulină, apoi o ridică, lăsă varga să se îndrepte, o coborî şi mulină iar. Din nou recupera bine fir.

— E bine aşa cum fac? întrebă el.

— E minunat, îi spuse Eddy. E înţepat adînc, Davy. Am reuşit să văd cînd a sărit.

Apoi, în vreme ce băiatul ridica varga, firul începu din nou să se ducă de pe bobină.

— La dracu! exclamă David.

— Nu-i nimic, îi spuse Roger. Aşa trebuia să se întîmple. Acum face bucla în afară. A făcut ocolul spre tine şi ai recuperat fir. Acum îl ia înapoi.

Fără oprire, încet, în vreme ce David îl ţinea atît cît îngăduia rezistenţa firului, peştele luă tot firul pe care băiatul abia îl recuperase, şi chiar şi ceva în plus, Apoi băiatul reuşi să-l oprească.

— Bine. Acum munceşte-l, spuse Roger liniştit. Şi-a lărgit puţin cercul, dar acum face bucla înăuntru.

Thomas Hudson folosea acum motorul numai din cînd în cînd, doar pentru a menţine peştele la pupa. Încerca să facă pentru băiat tot ceea ce-i îngăduia şalupa, şi-i încredinţase lui Roger şi băiatul, şi lupta cu peştele. După cîte vedea altceva nu mai era de făcut.

La următorul ocol, peştele dobîndi iar puţin fir. La ocolul următor, mai luă din nou fir. Dar băiatul avea bobina aproape pe jumătate plină cu fir. Deocamdată se muncea cu peştele exact aşa cum trebuie, executîndu-se ori de cîte ori Roger îi spunea să facă ceva. Dar era foarte obosit, iar sudoarea şi apa de mare lăsaseră pete de sare pe spinarea şi pe umerii lui bronzaţi.

— Două ceasuri încheiate, îi spuse Eddy lui Roger. Ce mai face capul tău. Davy?

— Bine.

— Nici o durere?

Băiatul scutură din cap.

— Ar trebui să bei nişte apă, îi spuse Eddy.

David dădu din cap în semn de încuviinţare şi bău cînd Andrew îi duse paharul la gură.

— Spune drept, Davy, cum te simţi? îl întrebă Roger, aplecîndu-se aproape de el.

— Minunat. Nu mă supără nimic. În afară de spinare şi picioare şi braţe.

O clipă închise ochii şi ţinu tare varga ce i se smucea în mînă, în timp ce firul se ducea de pe mulinetă în ciuda antireturului puternic strîns.

— Nu vreau să vorbesc, spuse el.

— Acum poţi să-i mai iei din fir, îi spuse Roger şi băiatul începu din nou să trudească.

— David e un sfînt şi un martir, îi spuse Tom tatălui său. Ceilalţi băieţi n-au nici unul un frate ca David. Te deranjez dacă vorbesc, papà? Sînt cumplit de nervos din cauza tărăşeniei ăsteia.

— Vorbeşte mai departe, Tommy. Amîndoi sîntem îngrijoraţi.

— Ştii, totdeauna a fost un băiat minunat, spuse Tom. Nu e nici un afurisit de geniu, şi nici atlet ca Andy. E pur şi simplu minunat. Ştiu că pe el îl iubeşti cel mai tare, şi e drept aşa fiindcă-i cel mai straşnic dintre noi şi ştiu că asta nu-i strică, altfel nu l-ai fi lăsat. Dar pe mine mă face nervos.

Thomas Hudson îl cuprinse cu braţul pe după umeri şi conduse şalupa numai cu o singură mînă cu care ţinea timona.

— Tommy, problema e ce i s-ar întîmpla dacă l-am face să se dea bătut. Şi Roger şi Eddy ştiu bine ce fac, iar eu ştiu că amîndoi ţin la el şi nu l-ar lăsa să facă ceva ce-i depăşeşte puterile.

— El însă n-are nici o măsură, papà. Zău. Totdeauna o să vrea să facă ceva ce îi depăşeşte puterile.

— Ai încredere în mine, iar eu o să am încredere în Roger şi Eddy.

— Bine. Dar acum am să mă rog pentru el.

— Bine, făcu Thomas Hudson. Dar de ce-ai spus că pe el îl iubesc cel mai mult?

— Pentru că aşa trebuie.

— Pe tine te iubesc de cel mai mult timp.

— Hai să nu ne gîndim nici la mine, nici la tine. Hai să ne rugăm amîndoi pentru Davy.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Stai să vedem: L-am prins exact la amiază. Acum ar trebui să avem şi puţină umbră. Cred că şi avem oleacă. Am de gînd să sucesc şalupa foarte uşurel, ca să-l aduc pe Davy la umbră.

Thomas Hudson îi strigă lui Roger:

— Roger, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea s-o sucesc

uşor şi să-l aduc pe Dave în umbră. Şi pentru peşte nu cred să aibă vreo importanţă după cum dă el ocol şi vom fi şi pe direcţia lui.

— Straşnic. Ar fi trebuit să mă gîndesc şi eu la asta.

— Pînă acum nici n-a fost vorba de umbră, spuse Thomas Hudson.

Întoarse şalupa atît de uşor, răsucind-o pe pupa, încît din manevra asta aproape că nu se pierdu nici un pic de fir. Capul şi umerii lui David erau acum în umbra aruncată de partea din spate a punţii de comandă. Eddy îi ştergea gîtul şi umerii cu un prosop şi-i umezea spinarea şi ceafa ou puţin spirt.

— Cum merge, Dave? îi strigă Tom de pe puntea de comandă.

— Minunat, răspunse David.

— Acum parcă nu mă mai îngrijorează aşa de tare, spuse tînărul Tom. Ştii, unul la şcoală mi-a zis că David e numai fratele meu vitreg, nu frate adevărat, şi i-am răspuns că în familia noastră nu există fraţi vitregi. Aş vrea totuşi să nu mai fiu atît de prăpăstios, şi să nu-mi mai fac atîtea griji, papà.

— O să-ţi treacă.

— Într-o familie ca a noastră, cineva trebuie să-şi facă griji, spuse tînărul Tom. Dar pentru tine nu-mi mai fac griji. Acum îmi fac pentru David. Cred că mai bine aş mai pregăti ceva de băut. În vreme ce pregătesc băuturile pot să mă şi rog. Papà, vrei şi tu un pahar?

— Cu mare plăcere.

— Probabil că şi Eddy tare mai jinduieşte după unul, spuse băiatul. Au trecut aproape trei ceasuri. În trei ceasuri, Eddy n-a avut parte decît de un singur pahar. Am impresia că m-am cam blegit. De ce crezi că domnul Davis n-o să vrea şi el unul, papà?

— Nu cred că o să vrea vreunul atîta timp cît David trece prin încercarea asta.

— Poate că acum cînd David e la umbră, o să vrea. Oricum am să-l întreb.

Coborî la pupa.

— Tommy, nu acum, îl auzi Thomas Hudson pe Roger că-i spune.

— Toată ziua, n-aţi băut nici un pahar, domnule Davis, insistă Tom.

— Mulţumesc, Tommy, spuse Roger. Bea tu o sticlă de bere şi pentru mine.

Apoi strigă tare spre timonă:

— Ia-o înainte uşor, Tom. În sensul ăsta ne vine mai bine.

— Înainte uşor, repetă Thomas Hudson.

Peştele dădea ocol la adîncime deocamdată, dar pe direcţia în care se îndrepta şalupa îşi mai reduse bucla. Era tocmai direcţia în care voia să meargă şi el. Acum se vedea şi mai uşor înclinaţia firului. Soarele fiind în partea cealaltă a şalupei era mai uşor să vadă înclinaţia reală a firului în apa întunecată, iar Thomas Hudson se simţi mai în siguranţă conducînd ambarcaţiunea pe direcţia de deplasare a peştelui. Se gîndi ce noroc aveau că era o zi calmă, fiindcă ştia că David n-ar fi îndurat pedeapsa de care ar fi avut parte dacă ar fi fost agăţat de un astfel de peşte chiar şi pe o mare uşor agitată. Acum, că David era în umbră şi marea rămînea calmă, începu să se simtă mai uşurat.

— Mulţumesc, Tommy, îl auzi el pe Eddy spunînd, şi îndată băiatul urcă cu paharul înfăşurat în hîrtie şi Thomas Hudson gustă băutura, luă o înghiţitură şi simţi răceala aceea care avea şi gustul înţepător al chitrei, izul deosebit de Angostura şi tăria ginului, care compensa uşoara aromă a apei de nucă de cocos, rece ca gheaţa.

— E bună, papà? întrebă băiatul.

Venise cu o sticlă de bere din lada cu gheaţă de pe care se scurgea picături reci în lumina soarelui.

— Excelentă, îi spuse taică-său. Ai pus şi gin destul.

— A trebuit să pun, spuse Tom. Pentru că gheaţa se topeşte atît de repede. Ar trebui să avem un fel de suporturi izolatoare pentru pahare, ca să nu se mai to-pească gheaţa. La şcoală am să dibuiesc eu ceva. Mă gîndesc că am putea să le facem din bucăţi de plută. Poate

reuşesc să ţi le fac pentru Crăciun.

— Acum uită-te la Dave, îi spuse taică-său.

David se muncea cu peştele de parcă atunci ar fi început să se lupte cu el.

— Uită-te la el ce slab şi deşirat e, spuse tînărul Tom. Nici nu ştii unde-i pieptul şi unde-i spinarea. Arată de parcă i s-ar fi lipit una de alta. Dar la braţ are cei mai lungi muşchi pe care-i poţi vedea vreodată. Sînt al fel de lungi pe partea din spate a braţelor, ca şi pe cea din faţă. Bicepşii şi tricepşii, vreau să spun. E într-adevăr construit ciudat, papà. E un băiat ciudat şi e cel mai afurisit de grozav frate pe care-l poţi avea.

Jos, în cockpit, Eddy îşi băuse paharul, şi acum îi ştergea iarăşi spinarea lui David cu prosopul. Apoi îi şterse pieptul şi braţele lungi.

— Te simţi bine, Davy?

David dădu din cap afirmativ.

— Ascultă, îi spuse Eddy. Am văzul odată un om în toată firea, puternic, cu nişte umeri de taur, care şi-a dat arama pe faţă şi s-a lăsat păgubaş după numai jumătate din truda de care ai avut tu parte cu peştele ăsta pînă acum.

David se trudi mai departe.

— Era ditamai omu'. Papà al tău şi Roger îl ştiu amîndoi. Om antrenat pentru treaba asta. Şi care pescuia tot timpul. A agăţat cel mai afurisit peşte mare pe care l-a prins vreodată un om; l-au lăsat balamalele şi l-a făcut scăpat numai fiindcă îl canonise prea tare. Peştele îl canonise şi el îl făcuse scăpat. Davy, ţine-o tot aşa.

David nu zise nimic. Îşi cruţa şi răsuflarea şi trăgea, lăsa varga în jos, o ridica, şi recupera.

— Peştele ăsta afurisit e atît de puternic fiindcă-i mascul, îi spuse Roger. Dacă ar fi fost femelă, s-ar fi dat bătută de multă vreme. I-ar fi plesnit măruntaiele, sau inima, sau şi-ar fi vărsat icrele. La neamul ăsta de peşte masculul e cel mai puternic. La multe alte feluri de peşte, femela o cea mai tare. Dar nu la peştele-spadă. E cumplit de puternic, Davy. Dar ai să-l dovedeşti tu.

Firul începu din nou să se depene de pe mulinetă, iar

David închise o clipă ochii, îşi propti tare picioarele în lemnul pupei, ţinu de vargă din răsputeri şi îşi trase sufletul.

— Aşa e bine, Davy, spuse Eddy. Nu te munci decît atunci cînd tragi de el. Acum peştele dă ocol. Dar anti-returul îl face el să trudească pentru firul ăsta şi-l slăbeşte mereu.

Eddy întoarse capul şi se uită jos, în cabină, iar Thomas Hudson ştiu după felul chiorîş cum privea că se uita la ceasul cel mare de alamă de pe peretele cabinei.

— Trei şi cinci, Roger, spuse el. De trei ceasuri şi cinci minute te trudeşti cu el, Davy, bătrîne.

Ajunseseră la punctul la care David ar fi trebuit să înceapă să recupereze fir, dar, din contra, firul se scurgea de pe mulinetă mai departe.

— Din nou se duce la fund, spuse Roger. Fii atent ce faci, Davy. Vezi firul bine, Tom?

— Îl văd bine, spuse Thomas Hudson.

Încă nu ajunsese să aibă o înclinaţie prea mare, iar de sus de pe puntea de comandă putea vedea departe în adîncul apei.

— S-ar putea să aibă poftă să se ducă-n adînc să moară, îi spuse Thomas Hudson cu voce foarte scăzută fiului celui mai mare. Asta o să-l doboare pe Dave.

Tînărul Tom scutură din cap şi îşi muşcă buzele.

— Dave, munceşte-l cît poţi de tare, îl auzi Thomas Hudson pe Roger spunîndu-i. Strînge antireturul, şi forţează cît se poate.

Băiatul strînse antireturul pînă aproape de limita de rezistenţă a vergii şi a firului şi apoi se opinti, şi îşi adună puterile ca să înfrunte cît mai bărbăteşte calvarul, în vreme ce firul se scurgea, se scurgea mereu, topindu-se-n adînc, în adînc.

— De data asta, cînd ai să reuşeşti să-l opreşti, o să fie frînt, îi spuse Roger lui David. Debreiază. Tom.

— Am tăiat contactul, spuse Thomas Hudson. Dar cred că aş putea să ajut dînd uşor înapoi.

— În regulă. Încearcă.

— Dau înapoi, spuse Thomas Hudson.

Prin această manevră înapoi cruţau puţin fir, dar nu prea mult, iar firul cobora groaznic de drept spre adînc. Acum pe bobină era mai puţin decît în cele mai grele momente de pînă atunci.

— Davy, trebuie să treci la pupa, îi spuse Roger. Trebuie să slăbeşti puţin antireturul ca să scoţi mînerul vergii din suport.

David slăbi antireturul.

— Acum pune mînerul în suportul tău de piele. Ţine-l de mijloc, Eddy.

— Ah, Dumnezeule, papà! exclamă tînărul Tom. Acum a luat-o drept spre fund.

În vremea asta David ajunsese în genunchi pe marginea inferioară a pupei, cu varga atît de îndoită încît vîrful îi intrase în apă, iar mînerul se sprijinea în suportul de piele prins de mijlocul băiatului. Andrew îl ţinea pe David de picioare, iar Roger îngenunchease lîngă el, urmărind firul care dispăruse în apă şi puţinul care mai rămăsese pe bobină. Scutură din cap spre Thomas Hudson.

Pe mulineta nu mai erau nici douăzeci de iarzi, iar David era tras în jos în vreme ce ţinea de băţul pe jumătate scufundat în apă. Apoi pe mulinetă nu, mai rămaseră decît cincisprezece iarzi de fir. Pe urmă nu mai erau nici zece. Deodată firul încetă să se mai scurgă spre adînc. Băiatul era încă mult aplecat peste marginea pupei, cea mai mare parte a vergii fiind în apă. Dar firul nu se mai derula.

— Pune-l înapoi pe scaun, Eddy. Uşor, uşor, spuse Roger. Cînd o să poţi, vreau să spun. L-a oprit.

Eddy îl ajută pe David să se suie din nou pe scaunul de manevră, ţinîndu-l de după mijloc ca nu cumva vreo smucitură a peştelui să-l tragă pe băiat peste bord. Eddy îl lăsă uşor în scaun şi David puse mînerul vergii în suportul cardanic, se propti cu picioarele şi trase înapoi de varga. Peştele se ridică puţin.

— Nu trage decît atunci cînd eşti gata să recuperezi fir, îi spuse Roger lui David. Restul timpului lasă-l pe el să tragă. Încearcă să te odihneşti între două manevre, în afară

de perioada cînd îl tragi.

— L-ai dovedit, Davy, îi spuse Eddy. Toată vremea ai fost mai tare decît el. Ia-o acum uşor şi-l dobori.

Thomas Hudson puse şalupa uşor înainte, ca să lase peştele la pupa. Acum toată pupa era bine în umbră. Şalupa înainta mereu spre larg şi nici un fir de vînt nu încreţea faţa apei.

— Papà, îi spuse tînărul Tom tatălui său. M-am uitat la picioarele lui cînd am făcut băuturile. Sângerează.

— Şi le-a julit proptindu-se cu ele în scîndură.

— Crezi că aş putea să pun o pernuţă acolo? O pernuţă ca să se proptească cu picioarele de ea?

— Du-te jos şi întreabă-l pe Eddy, îi spuse Thomas Hudson. Dar ai grijă să nu-l stînjeneşti pe Dave.

Intraseră în cea de-a patra oră de luptă cu peştele. Şalupa se îndrepta mai departe spre larg, şi David, alături de care stătea acum Roger ţinînd de scaun, trăgea continuu peştele spre suprafaţă. David arăta mai întărit acum decît cu un ceas în urmă, dar Thomas Hudson îi putea vedea pe călcîie sîngele ce se scursese de pe tălpile picioarelor. În bătaia soarelui, parcă erau date cu ojă.

— Ce-ţi mai fac picioarele, Davy? îl întrebă Eddy.

— Nu mă dor, răspunse David. Nu mă dor decît palmele şi braţele şi spinarea.

— Aş putea să-ţi pun o pernuţă sub ele.

David scutură din cap.

— Cred că o să reziste, spuse el. Sînt rezistente. Nu mă dor. Zău.

Tînărul Tom se urcă pe puntea de comandă şi spuse:

— Şi-a julit toată pielea tălpilor. Şi palmele arată rău de tot. A făcut băşici şi acum s-au spart toate. Ah, papà, nu mai ştiu.

— E ca şi cum ar fi nevoit să vîslească împotriva unui curent puternic, Tommy. Sau ca şi cum ar trebui să urce un munte, sau să se ţină în spinarea unui cal deşi e cumplit de obosit.

— Ştiu. Dar atunci cînd n-o faci tu, pare tare cumplit să vezi toată treaba asta, mai ales cînd e vorba de fratele tău.

— Ştiu, Tommy. Dar vine o vreme cînd băieţii trebuie să treacă prin nişte încercări, dacă au de gînd să ajungă bărbaţi în toată firea. Lui Dave i-a venit vremea.

— Ştiu. Dar cînd îi văd picioarele şi mîinile, nu mai ştiu, papà.

— Dacă ai fi prins tu peştele, ţi-ar fi convenit să-l iau eu sau Roger?

— Nu. Aş fi vrut să mă chinui cu el pînă la moarte. Dar e cu totul altceva să-l văd pe David în situaţia asta.

— Trebuie să ne gîndim la ce simte el, îi spuse taică-său. Şi la ce e important pentru el.

— Ştiu, spuse tînărul Tom deznădăjduit. Dar pentru mine el rămîne tot Davy. Aş vrea ca lumea să nu fie întocmită aşa cum e şi fraţilor mei să nu trebuiască să li se întîmple aşa ceva.

— Şi eu aş vrea, spuse Thomas Hudson. Eşti un băiat nemaipomenit de bun, Tommy. Dar nu uita că aş fi oprit totul de multă vreme dacă n-aş fi ştiut că, de va prinde peştele, David va dobîndi înlăuntrul lui ceva ce va dăinui toată viaţa şi va face ca tot restul să fie mai uşor.

Chiar în acel moment glăsui şi Eddy. Se uitase în cabină.

— Patru ceasuri bune, Roger, spuse. Davy, mai ia nişte apă. Cum te mai simţi?

— Bine, spuse David.

— Ştiu ce am de făcut ca să fiu de folos, spuse tînărul Tom. Am să-i pregătesc de băut lui Eddy. Papà, vrei şi tu?

— Nu. Eu sar peste rîndul ăsta, spuse Thomas Hudson.

Tînărul Tom coborî în cabină, iar Thomas Hudson îl urmări pe David în vreme ce trudea încet, obosit dar fără oprire, iar Roger stătea plecat asupra lui şi-i vorbea cu voce scăzută, şi Eddy, la pupa, nu pierdea din ochi înclinarea firului în apă. Thomas Hudson încercă să-şi imagineze cam cum trebuia să fie acolo în adînc unde înota peştele-spadă. Era întuneric, bineînţeles. Dar probabil că peştele putea vedea aşa cum văd caii. Trebuia să fie şi foarte rece acolo.

Se întrebă dacă peştele era singur sau dacă mai era şi vreun alt peşte care înota alături de el. Nu văzuseră alt

peste, dar asta nu însemna că peştele era singur. S-ar fi putut ca acolo, în întunericul şi în frigul acela, să fie şi un alt peşte.

Thomas Hudson se întrebă de ce se oprise peştele după ce se scufundase atît de adînc ultima oară. Atinsese oare adîncimea maximă la care putea ajunge aşa cum un avion ajunge la plafonul maxim? Ori poate că efortul de a îndoi varga, frîna puternică exercitată asupra firului şi rezistenţa frecării sale prin apă îl descurajaseră în aşa măsură încît acum nu mai făcea decît să înoate în direcţia în care voia? Şi oare se ridica încet dar continuu, se ridica docil în vreme ce David trăgea în sus, numai pentru a slăbi tensiunea neplăcută la care era supus? Thomas Hudson se gîndi că probabil asta era şi că s-ar putea ca David să aibă mari necazuri cu peştele, dacă acesta mai avea încă destulă putere.

Tînărul Tom îi aduse lui Eddy propria lui sticlă, şi Eddy trase o duşcă zdravănă din ea şi apoi îl rugă pe Tom s-o pună în lada pentru momeli, ca să stea la rece.

— Şi la îndemînă, adăugă. Dacă David se mai trudeşte cu peştele ăsta multă vreme, o să ajung un beţiv.

— Ţi-o dau eu ori de cîte ori ai să vrei, îi spuse Andrew.

— Să nu mi-o dai chiar de cîte ori am să vreau, îi răspunse Eddy. Să nu mi-o dai decît atunci cînd am să te rog.

Băiatul cel mai mare se urcase iar lîngă Thomas Hudson şi amîndoi îl urmăreau pe Eddy, care se aplecase asupra lui David şi se uita cu atenţie în ochii lui. Roger ţinea de scaun şi urmărea firul.

— Acum ascultă, Davy, îi spuse Eddy băiatului, uitîndu-se îndeaproape la chipul lui. Braţele şi picioarele nu înseamnă mare scofală. Te dor şi arată ca dracu, dar n-au nimic. Aşa se cade să ajungă mîinile unui pescar şi data următoare or să fie zdravene. Dar căpăţîna ta aufirisită e în regulă?

— În regulă, spuse David.

— Atunci, Domnul să te aibă în pază şi vezi de bestia asta de peşte mai departe, pentru că în curînd ne pomenim

cu dumnealui aici la suprafaţă.

— Davy, îi spuse Roger băiatului. Vrei să-l preiau eu?

David scutură din cap.

— Acum n-ar mai însemna că te dai bătut, spuse Roger. Ar fi doar un lucru înţelept. Aş putea să-l preiau eu, sau să-l preia taică-tău.

— Am greşit cu ceva? întrebă David amărît.

— Nu, te descurci perfect.

— Atunci de ce să-l las?

— Pentru că te-a tăvălit amarnic, Davy, spuse Roger. Nu vreau să te şi rănească, din greşeală.

— Dar el e cu cîrligul în botul lui blestemat, spuse David cu voce nesigură. Şi nu m-a tăvălit el pe mine. Eu l-am tăvălit pe el. Bestia de peşte.

— Dă-ţi drumul şi zi-i ce-ţi vine la gură, Dave, îl sfătui Roger.

— Bestie afurisită. Bestie mare ce eşti.

— Plînge, spuse Andrew care se urcase pe puntea de comandă şi stătea cu fratele şi cu tatăl lui. Vorbeşte aşa ca să-şi înghită lacrimile.

— Ia mai taci, călăreţule, spuse tînărul Tom.

— Nu-mi pasă nici dacă mă şi omoară, monstrul ăsta mare, murmură David. La dracu. Nu-l urăsc. Îl iubesc.

— Acum mai taci din gură, îi spuse Eddy lui David. Cruţă-ţi suflarea.

Se uită la Roger şi Roger ridică din umeri ca să arate că nici el nu ştia ce să facă.

— Dacă te mai văd că te zbuciumi în halul ăsta, află că ţi-l iau, îi spuse Eddy.

— Totdeauna mă zbucium, spuse David. Dar pentru că nu spun nimic niciodată, nimeni nu ştie. Şi acum nu-s mai zbuciumat decît de obicei. Numai că mi-am dat drumul la gură.

— Atunci taci din gură şi potoleşte-te, îi spuse Eddy. Fii liniştit şi taci şi o să-i ţinem piept pînă-n vecii vecilor.

— Am să-i ţin piept, spuse David. Îmi pare rău că i-am aruncat tot felul de vorbe. Nu mai vreau să spun nimic rău de el. Cred că-i cel mai minunat lucru de pe lumea asta.

— Andy, adu-mi sticla aia cu spirt curat, spuse Eddy. Am să-i mai dezmorţesc braţele şi umerii şi picioarele, îi spuse lui Roger. Nu mai vreau să folosesc deloc apa aceea rece ca gheaţa ca să nu-l apuce frisoanele.

Se uită în cabină şi spuse:

— Patru şi jumătate, Roger.

Apoi se întoarse spre David:

— Nu-ţi simţi capul prea fierbinte, Davy?

Băiatul scutură din cap.

— Nu m-am temut decît de soarele care bătea drept în creştet la amiază, spuse Eddy. De-acum înainte nu ţi se mai poate întîmplă nimic, Davy. Ia-o uşurel şi dă-l gata. Vrem să-l vedem dat gata înainte de a se lăsa seara.

David dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Papà, ai mai pomenit vreodată un peşte care să se bată ca ăsta? întrebă tînărul Tom.

— Da, răspunse Thomas Hudson.

— Foarte mulţi?

— Nu ştiu, Tommy. În Gulf-Stream sînt peşti grozavi. Apoi mai sînt şi nişte peşti uriaşi care se prind uşor.

— De ce unii se prind mai uşor?

— Cred că din cauză că ajung bătrîni şi se îngraşă. Unii ajung atît de bătrîni că-s în pragul morţii. Apoi, bineînţeles, unii dintre cei mai mari îşi caută singuri moartea.

De multă vreme nu se mai zărise nici o altă ambarcaţiune şi se făcuse după-amiaza tîrziu şi erau departe în larg, între insulă şi marele far de la Isaacs.

— Mai încearcă-l o dată, Davy, îi spuse Roger.

Băiatul îşi încovoie spinarea, îşi încordă picioarele şi se opinti, iar varga, în loc să rămînă neclintită, se ridică încet.

— L-ai silit să vină, spuse Roger. Strînge firul şi mai încearcă-l o dată.

Băiatul ridică varga şi dobîndi din nou fir.

— Uite-l că urcă, îi spuse Roger lui David. Ţin-te de el bine şi nu-l slăbi.

David se apucă să trudească fără odihnă, ca o maşină, sau ca un băiat foarte obosit trudind ca o maşină.

— Acum i-a venit vremea, spuse Roger. Urcă la su-

prafaţă, cu adevărat. Tom, numai puţin înainte. Dacă se poate, am vrea să-l avem în babord.

— Numai puţin înainte, repetă Thomas Hudson.

— Procedează cum crezi tu de cuviinţă, spuse Roger. Vrem să-l aducem uşurel acolo unde Eddy o să-l poată prinde cu gafa şi să-i putem trece laţul. Eu am să manevrez struna. Tommy, poţi veni încoace să vezi de scaun şi să ai grijă să nu se încurce firul pe vargă cînd apuc eu de strună. Ai grijă ca firul să fie liber în permanenţă, în cazul că am să fiu nevoit să-i dau drumul. Andy, ajută-l pe Eddy şi dă-i la mînă tot ce-ţi cere, şi să-i dai şi laţul şi maiul cînd are să ţi le ceară.

Peştele urca acum mereu şi David nu-şi curma ritmul mişcărilor prin care-l aducea sus.

— Tom, mai bine vino încoace şi treci la comenzile de jos, îi strigă Roger.

— Tocmai veneam, îi răspunse Thomas Hudson.

— Iartă-mă, Davy, nu uita că, dacă smuceşte şi va trebui să-i dau drumul, să ţii varga sus şi să ai grijă să nu se încurce nimic. Slăbeşte antireturul de tot îndată ce apuc de strună.

— Mulinează în acelaşi ritm, spuse Eddy, să nu se poticnească chiar acum, Davy.

Thomas Hudson coborî iute de pe puntea de sus în cockpit şi preluă timona şi comenzile de acolo. De aici nu-i mai era la fel de uşor să privească în apă ca de pe puntea de comandă, dar îi venea mai la îndemînă în caz de forţă majoră şi ţinea mai uşor legătura cu ceilalţi. Era ciudat să fie la acelaşi nivel cu cei care luau parte la acţiune, după ce vreme de atîtea ceasuri se uitase de sus, se gîndi el. Era ca şi cum s-ar fi mutat de la lojă pe scenă, sau chiar lîngă ring, sau lipit de gardul pistei hipodromului. Toţi arătau mai mari şi mai aproape, erau mai înalţi, şi nu mai apăreau ca într-un racursi.

Vedea mîinile însîngerate ale lui David şi picioarele lui parcă lăcuite de pe care lacul se mai prelingea încă, dungile pe care i le făcuseră pe spate chingile şi expresia aproape desperată ce i se zugrăvise pe chip în clipa cînd întoarse

capul, la capătul unei mişcări de ridicare a vergii. Se uită în cabină, şi ceasul de alamă arăta şase fără zece. Acum cînd era atît de aproape de ea şi o privea din umbră, marea i se părea cu totul alta şi, uitîndu-se cum se îndoia varga lui David, văzu că firul se înclina în apa întunecată şi varga se apleca și se ridica fără oprire. Eddy îngenunche la pupa ţinînd gafa în mîna lui pistruiată şi pătată de la soare şi se uită drept în adînc, în apa aproape purpurie, încercînd să vadă peştele. Thomas Hudson băgă de seamă nodurile din jurul mînerului gafei şi capătul saulei legate de bintă, în pupa, şi apoi se uită din nou la spinarea lui David, la picioarele lui larg desfăcute şi la braţele lungi cu care ţinea varga.

— Îl zăreşti, Eddy? întrebă Roger din locul unde ţinea scaunul.

— Încă nu. Nu-l slăbi deloc, Davy. Cu grijă, fără poticneli.

David păstra acelaşi ritm de ridicare şi de coborîre a vergii, apoi de recuperare, mulineta fiind acum grea de atîta fir, adunînd la fiecare tură fir din belşug. La un moment dat, peştele se opuse cu încăpăţînare o clipă, varga se încovoie spre apă şi firul începu să se depene de pe mulineta.

— Nu! Nu mai e în stare! exclamă David.

— Ba ar mai putea, spuse Eddy. Nu se ştie niciodată.

Dar chiar atunci David începu să ridice încet, chinuindu-se cu greutatea şi, după prima ridicare înceată, firul începu iarăşi să vină la fel de uşor şi fără şovăire ca mai înainte.

— Nu s-a opus decît un minut, spuse Eddy.

Stătea cu pălăria moale dată pe ceafă şi se uita în adîncurile apei limpezi, întunecate şi purpurii.

— Uite-l, exclamă el.

Lăsînd timona Thomas Hudson se repezi înapoi ca să se uite peste pupa. Peştele apăru, adînc în urma şalupei, părînd mic, micşorat de adîncime, dar în scurtul interval de timp în care Thomas Hudson se uită la el peştele crescu statornic. Nu creştea la fel de repede cum ar fi făcut un avion care se apropie de tine, însă creştea la fel de

statornic. Thomas Hudson puse mîna pe umărul lui David şi se întoarse la timonă. Apoi îl auzi pe Andrew spunînd:

— Ah, uită-te la el!

Şi de data asta, chiar şi de la timonă, îl putu vedea departe la pupa şi adînc în apă, arătînd maroniu acum şi mult sporit ca lungime şi grosime.

— Ţine exact aşa! spuse Roger fără să se întoarcă.

Şi Thomas Hudson răspunse:

— Exact aşa!

— Ah, Dumnezeule, uită-te la el! spuse tînărul Tom.

Acum era într-adevăr uriaş, mai mare decît oricare alt peşte-spadă pe care-l văzuse Thomas Hudson vreodată. Pe toată lungimea lui imensă era de un roşu albăstrui, în loc de maroniu, şi înota alene şi fără oprire în aceeaşi direcţie ca şi şalupa, în pupa şalupei şi în dreapta lui David.

— Nu-l slăbi deloc, Davy, spuse Roger. Vine tocmai bine.

— Înainte numai puţin, spuse Roger pîndind peştele.

— Înainte numai puţin, repetă Thomas Hudson.

— Nu slăbi recuperarea, spuse Eddy.

Thomas Hudson putea vedea acum vîrtejul strunei ieşind din apă.

— Încă puţin înainte, spuse Roger.

— Încă puţin înainte, repetă Thomas Hudson.

Urmărea mereu peştele şi puse pupa pe direcţia în care înota el. Acum îl vedea purpuriu, cît era de lung şi de mare, cu spada imensă dinainte, dorsala înfiptă în spinarea lată ce brăzda apa, şi coada uriaşă care, aproape fără să se mişte, îl propulsa înainte.

— Numai o idee încă înainte, spuse Roger.

— Numai o idee încă înainte.

David nu avea decît să întindă mîna ca să ajungă struna.

— Eşti gata să-l apuci, Eddy? întrebă Roger.

— Da, răspunse Eddv.

— Fii atent la el, Tom, spuse Roger şi se aplecă peste pupa şi apucă de cablul strunei.

— Slăbeşte antireturul de tot, îi spuse el lui David şi

începu să ridice încet peştele, ţinînd bine şi trăgînd în sus cablul tare, pentru a aduce peştele la distanţa la care să poată fi apucat cu gafa.

Peştele se ridica mereu, arătînd lung şi gros ca un buştean zdravăn în apă. David era atent la el şi-şi aruncă ochii la vîrful vergii ca să se convingă că nu se răsucise cumva firul pe după el. Pentru prima oară în cele şase ceasuri, nici spinarea, nici braţele, nici picioarele nu mai erau supuse vreunui efort, şi Thomas Hudson îi văzu muşchii de la picioare zbătîndu-i-se şi tremurînd. Eddy se aplecase peste marginea pupei cu gafa în mînă, iar Roger ridica încet şi fără şovăire.

— Are peste o mie de livre, spuse Eddy.

Apoi foarte încet murmură:

— Roger, cîrligul nu se mai ţine decît într-o şuviţă.

— Îl poţi ajunge? întrebă Roger.

— Încă nu, răspunse Eddy. Adu-l încet, încet.

Roger ridica mai departe de cablul de oţel împletit şi peştele imens se înălţa mereu spre şalupă.

— S-a rupt, spuse Eddy. Nu se mai ţine chiar în nimic.

— Acum îl poţi ajunge?

Vocea nu i se schimbase cu nimic.

— Încă nu, spuse Eddy la fel de încet.

Roger ridica mai departe, cît de încet şi de delicat era el în stare. Apoi, cum ridica, se îndreptă din şale, fără să mai simtă nici o tensiune, ţinînd struna moale în amîndouă mîinile.

— Nu! Nu! Nu! Te rog Doamne! Nu! murmură tînărul Tom.

Eddy se repezi în jos spre apă cu gafa în mînă şi apoi îşi dădu drumul peste bord în încercarea de a înfige gafa în peşte dacă reuşea să-l ajungă.

În zadar. Peştele rămase plutind nemişcat la adîncimea la care se afla, unde apărea ca o imensă pasăre de purpură, apoi începu să se scufunde încet. Toţi se uitau la el cum se ducea spre adînc, făcîndu-se tot mai mic, pînă ce dispăru din faţa ochilor.

Pe faţa liniştită a mării plutea pălăria lui Eddy, în vreme

ce acesta se ţinea de mînerul gafei. Gafa era prinsă cu saula, legată de binta pupa. Roger îl cuprinse pe David în braţe şi Thomas Hudson vedea umerii băiatului zguduindu-se. Dar îl lăsă pe David în seama lui Roger.

— Pune scara să se urce Eddy la bord, îi spuse el tînărului Tom. Andy, ia varga lui David. Scoate-o din suport.

Roger îl ridică pe băiat de pe scaun şi-l purtă în braţe pînă la canapeaua din tribordul cockpitului şi-l întinse acolo. Roger îl ţinea mai departe pe David în braţe, iar băiatul zăcea întins cu faţa în jos.

Eddy se urcă la bord murat, şiroind de apă şi începu să se dezbrace. Andrew îi pescui cu gafa pălăria, iar Thomas Hudson coborî în cabină să-i aducă lui Eddy o cămaşă şi o pereche de pantaloni şi lui David o cămaşă şi nişte pantaloni scurţi. Rămase uimit constatînd că nu simţea nimic altceva decît milă şi dragoste pentru David. Toate celelalte sentimente se sleiseră în el în timpul înfruntării.

Cînd urcă pe punte, David zăcea dezbrăcat, cu faţa în jos, pe canapea, iar Roger îl frecţiona de sus în jos cu spirt.

— Mă doare pe la umeri şi la noadă, spuse David. Ai grijă, domnule Davis, te rog.

— Exact pe unde ai rosăturile, îi spuse Eddy. Taică-tău are să-ţi oblojească el mîinile şi picioarele cu mercurocrom. Asta n-are să doară.

— Pune cămaşa pe tine, Davy, spuse Thomas Hudson. Ca să nu răceşti. Tom, du-te şi adu una din păturile cele mai subţiri pe care le găseşti ca să-l învelim.

Thomas Hudson unse cu mercurocrom locurile de pe spinare unde îl roseseră chingile şi-l ajută să-şi pună cămaşa.

— Nu mai am nimic, spuse David cu un glas lipsit de vlagă. Papà, pot să beau nişte coca-cola?

— Bineînţeles, îi răspunse Thomas Hudson. Şi îndată îţi aduce Eddy şi nişte supă.

— Nu mi-e foame, spuse David. Deocamdată nu pot mînca.

— O să mai aşteptăm puţin.

— David, ştiu ce simţi, spuse Andy cînd îi aduse coca-

cola.

— Nimeni nu ştie ce simt, spuse David.

Thomas Hudson îi indică fiului celui mare drumul de compas după care să ţină timona la întoarcerea spre insulă.

— Tommy. sincronizează motoarele la trei sute de turaţii, îi spuse el. Cînd se lasă întunericul o să ajungem în raza farului şi atunci am să-ţi dau corecţia.

— Din cînd în cînd mai vino să mai verifici, da, papà? Te simţi şi tu la fel de groaznic ca şi mine?

— În privinţa asta nu se poate face nimic.

— Eddy a încercat, spuse tînărul Tom. Nu oricine ar fi sărit în mijlocul oceanului după un peşte.

— Eddy aproape că a reuşit, îi spuse taică-său. Ar fi fost o treabă tare afurisită acolo în apă, cu gafa înfiptă în peştele ăla.

— Eddy s-ar fi descurcat de minune, spuse tînărul Tom. Sînt sincronizate ca lumea motoarele?

— Trage cu urechea la ele, îi spuse taică-său. Să nu te uiţi numai la tahometre.

Thomas Hudson se îndreaptă spre canapea şi se aşează lîngă David. Băiatul era înfăşurat într-o pătură subţire, Eddy se ocupa de braţele lui, iar Roger de picioare.

— Papà, începu el şi se uită la Thomas Hudson, după care îşi întoarse privirea în altă parte.

— Îmi pare tare rău, Davy, îi spuse taică-său. Te-ai luptat cu el cum n-am văzut niciodată pe nimeni altul făcînd-o. Nici pe Roger, nici pe altcineva vreodată.

— Mulţumesc tare mult, papà. Te rog să nu mai vorbim de asta.

— Davy, mai vrei ceva?

— Te rog încă o coca-cola, spuse Davy.

Thomas Hudson descoperi o sticlă de coca-cola rece în gheaţa din lada pentru momeli şi o deschise. Se aşează lîngă David şi băiatul bău ţinînd sticla cu mîna oblojită de Eddy.

— Îndată e gata şi supa. Acum se încălzeşte, spuse Eddy. Să încălzesc şi mîncarea aia de ardei, Tom? Avem şi nişte salată de moluşte.

— Încălzeşte mîncarea de ardei, spuse Thomas Hudson.

De dimineaţă n-am mai mîncat nimic. Roger n-a băut nimic toată ziua.

— Chiar acum am băut o sticlă de bere, spuse Roger.

— Eddy! îl strigă David. Spune drept, cît ar fi cîntărit?

— Peste o mie de livre.

— Îţi mulţumesc că ai sărit peste bord, îi spuse David. Îţi mulţumesc foarte mult, Eddy.

— La dracu! exclamă Eddy. Ce altceva mai era de făcut?

— Papà, chiar să fi cîntărit cu adevărat o mie de livre? întrebă David.

— De asta sînt sigur, spuse Thomas Hudson. N-am văzut niciodată un peşte mai mare ca ăsta, fie el peşte-spadă sau marlin.

Soarele asfinţise şi şalupa despica faţa calmă a mării, vibra cu motoarele în plin, şi înainta repede prin aceleaşi ape pe unde merseseră încet timp de atîtea ceasuri.

Pe marginea canapelei largi se aşează şi Andrew.

— Salut, călăreţule, îi spuse David.

— Dacă l-ai fi prins, spuse Andrew, ai fi ajuns probabil cel mai faimos băiat din lume.

— Eu nu vreau să fiu faimos, spuse David. N-ai decît să fii tu.

— Am fi ajuns şi noi faimoşi fiind fraţii tăi, îi răspunse Andrew. Serios.

— Iar eu aş fi ajuns faimos ca prieten al tău, spuse Roger.

— Aş fi ajuns şi eu faimos fiindcă am condus şalupa, spuse Thomas Hudson. Şi Eddy fiindcă l-ar fi prins cu gafa.

— Eddy ar trebui să fie faimos şi aşa, spuse Andrew. Tommy ar fi fost şi el faimos fiindcă a adus de atîtea ori de băut. În tot timpul grozavei înfruntări el a avut grijă să aibă toţi de băut.

— Dar de peşte ce zici? El n-ar fi fost faimos? întrebă David.

Acum se simţea normal. Sau cel puţin vorbea normal.

— El ar fi fost cel mai faimos dintre toţi, spuse Andrew. Ar fi fost nemuritor.

— Sper că n-a avut nimic de suferit, spuse David. Sper că n-a păţit nimic.

— Eu ştiu că n-a păţit nimic, îi spuse Roger. După cum s-a prins în cîrlig şi după cum s-a bătut, ştiu că n-a păţit nimic.

— Altă dată am să vă povestesc cum a fost, spuse David.

— Spune-ne acum, îl îmboldi Andrew.

— Acum sînt obosit şi în plus totul pare o nebunie.

— Spune-ne acum. Numai puţin, insistă Andrew.

— Nu ştiu dacă o să mă simt mai bine. Ce zici papà?

— Dă-i bătaie, spuse Thomas Hudson.

— Hm, făcu David închizînd tare ochii. În momentele cele mai grele, cînd eram cel mai obosit, nu mai știam care era el şi care eu.

— Te-nţeleg, spuse Roger.

— Apoi am început să ţin la el mai mult decît la orice altceva pe lumea asta.

— Chiar vrei să spui că ţineai la el de-adevăratelea? întrebă Andrew.

— Îhî! Chiar ţineam la el.

— Ei, făcu Andrew, asta n-o mai pot pricepe.

— Cînd l-am văzut că urcă, ţineam la el de nu mai puteam să îndur, spuse David stînd mai departe cu ochii închişi. Nu voiam decît să-l văd mai de aproape.

— Ştiu, spuse Roger.

— Puţin îmi pasă că l-am pierdut, spuse David. Nu-mi pasă de recorduri. Doar am crezut că-mi pasă. Mă bucur că n-a păţit nimic nici el şi că n-am păţit nici eu nimic. Nu sîntem duşmani.

— Îmi pare bine că ne-ai zis toate astea, spuse Thomas Hudson.

— Mulţumesc tare mult, domnule Davis, pentru ce mi-ai zis cînd l-am pierdut, atunci la început, spuse David care încă îşi ţinea ochii închişi.

Thomas Hudson n-a aflat niciodată ce-i spusese Roger.

X

În noaptea aceea, în calmul apăsător de dinaintea ridicării vîntului, Thomas Hudson se aşează pe scaunul său şi încercă să citească. Toţi ceilalţi erau în pat, dar el ştia că nu putea dormi şi voia să citească pînă-l ajungea somnul. Însă nu putu nici să citească, şi atunci se apucă să se gîndească la cele petrecute în ziua aceea. Se gîndi la tot ce se întîmplase, de la început şi pînă la sfîrşit, şi simţi ca şi cum, în afară de Tom, ceilalţi copii ai lui s-ar fi îndepărtat foarte mult de el, sau el s-ar fi îndepărtat de ei.

David se apropiase de Roger. El fusese cel ce dorise ca David să dobîndească tot ce putea de la Roger, care, atunci cînd era în plină acţiune, era la fel de frumos şi de întreg pe cît era de lipsit de frumuseţe şi neisprăvit în viaţa lui de toate zilele şi în munca lui. David fusese totdeauna un mister pentru Thomas Hudson. Un mister tare drag. Dar Roger îl înţelegea pe David mai bine chiar decît propriul lui tată. Era fericit că cei doi se înţelegeau unul pe altul atît de bine, dar în noaptea aceea, într-un fel, asta îl făcea să încerce un sentiment de singurătate.

Apoi nu-i plăcuse felul în care se purtase Andrew deşi ştia că Andrew era Andrew, doar un puşti, şi că nu era cinstit să-l judece încă. Nu făcuse nimic rău şi se purtase foarte bine. Dar avea ceva în el care te făcea să nu ai încredere în el.

Ce mod mizerabil şi egoist de a gîndi despre cei pe care-i iubeşti, îşi spuse. De ce nu-ţi aminteşti doar de ziua asta, aşa cum a fost, şi te apuci s-o analizezi şi s-o sfîşii în bucăţi? Acum du-te la culcare, îşi spuse, şi sileşte-te să dormi. La dracu cu toate celelalte. Şi dimineaţa reia-ţi ritmul vieţii tale obişnuite. N-o să-i ai pe băieţi multă vreme. Şi vezi ce eşti în stare să faci ca să aibă parte de o perioadă cît mai fericită. Am încercat, îşi spuse. Am încercat cu tot dinadinsul, şi pentru Roger. Şi chiar şi tu ai fost fericit, îşi spuse. Da, bineînţeles. Dar ceva din ziua asta m-a înspăimîntat. Apoi îşi spuse: cu adevărat, fiecare zi are ceva care te înspăimîntă. Du-te la culcare şi poate c-ai să dormi bine. Adu-ţi aminte că doreşti să-i vezi fericiţi mîine.

În cursul nopţii se porni un vînt puternic de la sud-vest, care spre dimineaţă mai scăzu, păstrînd totuşi tăria unui vînt de furtună. Palmierii se încovoiau, obloanele se izbeau, hîrtiile erau luate de vînt, iar ţărmul era asaltat de valurile care se spărgeau înspumate.

Cînd Thomas Hudson coborî să-şi ia gustarea singur, Roger era plecat. Băieţii mai dormeau încă, aşa că îşi citi corespondenţa venită de pe continent cu vasul de legătură ce aducea o dată pe săptămînă gheaţă, carne, zarzavaturi proaspete, benzină şi alte provizii. Vîntul bătea atît de tare, încît puse ceaşca de cafea pe o scrisoare ca să nu zboare cînd o lăsă pe masă.

— Vrei să închid uşa? întrebă Joseph.

— Nu, numai dacă nu încep să se spargă lucrurile de prin casă.

— Domnul Roger s-a dus să se plimbe pe ţărm, spuse Joseph. A luat-o spre capătul insulei.

Thomas Hudson continuă să-şi citească corespondenţa.

— Uite gazeta, îi spuse Joseph. Am netezit-o.

— Mulţumesc, Joseph.

— Domnu' Tom, e adevărat cu peştele ăla? Ce zice Eddy?

— Ce zice?

— Cît de mare era şi că mai să-l ajungă cu gafa.

— Da, e adevărat.

— Dumnezeule mare! De n-ar fi venit vasul de legătură ca să fiu nevoit să rămîn să aduc gheaţa şi alimentele, aş fi fost şi eu acolo. M-aş fi dat la fund după el şi l-aş fi agăţat cu gafa.

— Eddy s-a cufundat şi el, îi spuse Thomas Hudson.

— Mie nu mi-a zis, spuse Joseph abătut.

— Joseph, aş mai vrea nişte cafea şi încă o bucată de papaia, te rog, spuse Thomas Hudson.

Era flămînd şi vîntul îi stîrnise şi mai mult pofta de mîncare.

— Vasul n-a adus şi nişte şuncă?

— Cred că mai găsesc eu, spuse Joseph. În dimineaţa asta ai mîncat zdravăn.

— Roagă-l pe Eddy să vină încoace, te rog.

— Eddy s-a dus acasă să-şi oblojească ochiul.

— Dar ce-a păţit la ochi?

— Careva a nimerit cu pumnul în el.

Thomas Hudson socoti că ştia cam de ce se întîmplase treaba asta.

— Mai e lovit şi în altă parte?

— E altoit destul de rău, spuse Joseph. Din cauză că prin diferite bodegi oamenii nu l-au crezut. Şi oamenii n-au să creadă niciodată povestea aia pe care le-o spune el. E păcat.

— Şi pe unde s-a luat la bătaie?

— Peste tot. Peste tot unde s-au găsit oameni care să nu-i dea crezare. Pînă acum nu l-a crezut nimeni. Noaptea tîrziu, ziceau că nu-l cred chiar cînd nici nu mai ştiau despre ce era vorba, numai ca să-l stîrnească să se bată. Precis că s-a bătut cu toţi bătăuşii de pe insulă. În seara asta, la fel de sigur cum e sigur că îţi iei acum gustarea, o să vină unii tocmai de la Middle Key numai ca să-i pună spusele la îndoială. Şi acum cu construcţia aia, la Middle Key sînt vreo cîţiva mardeiaşi amarnici de tot.

— Ar fi mai bine să se ducă şi domnul Roger cu el, spuse Thomas Hudson.

— Ah Doamne, făcu Joseph luminîndu-se la faţă. În noaptea asta o să fie distracţie de pomină.

Thomas Hudson bău cafeaua şi mîncă papaia rece, pe care storsese nişte chitră proaspătă, şi încă vreo patru felii de şuncă aduse de Joseph.

— După cîte văd, eşti pus pe mîncare, spuse Joseph. Cînd te văd aşa, vreau să profit de treaba asta.

— Mănînc destul.

— Cîteodată.

Mai aduse o ceaşcă de cafea şi Thomas Hudson o luă cu el în birou ca să răspundă la două scrisori pe care trebuia să le trimită cu vasul poştal.

— Du-te pînă la Eddy acasă şi pune-l să facă lista cu ce trebuie să comandăm prin vasul de legătură, îi spuse lui Joseph. Şi apoi adu-mi-o şi mie s-o văd. Mai e cafea şi

pentru domnul Roger?

— El şi-a băut-o, spuse Joseph.

Thomas Hudson îşi termină cele două scrisori în biroul de la etaj şi Eddy apăru şi el cu lista de cumpărături pentru vasul de săptămîna următoare. Eddy arăta destul de rău. Ochiul nu prea reacţionase la tratament, iar gura şi obrajii îi erau încă umflaţi. Tot umflată îi era şi o ureche. La gură, unde se rănise, pusese mercurocrom, şi culoarea ţipătoare a alifiei îi dădea o înfăţişare deloc tragică.

— Azi noapte nu prea am fost băiat de treabă, spuse el. Tom, cred că se vede totul.

— De ce nu stai azi cuminte şi nu te duci acasă să te linişteşti?

— Acasă mă simt şi mai rău, spuse el. În seara asta mă culc devreme.

— Nu te mai apuca iarăşi de bătaie pentru tărăşenia aia, îi spuse Thomas Hudson. Nu ajută la nimic.

— Ţi-ai găsit exact omul căruia să-i spui asta, mormăi Eddy, arătîndu-şi buzele înroşite, plesnite şi umflate. Mă aşteptam ca adevărul şi dreptatea să învingă şi taman atunci se mai găsea unul care să tragă un şut drept în fundul adevărului şi al dreptăţii.

— Joseph spunea că ai avut parte de o groază din ăştia.

— Pînă m-a dus careva acasă, spuse Eddy. Bănui că a fost Benny, inima aia bună. El şi comisarul m-au salvat să nu mă pocească.

— Nu eşti pocit?

— Eu i-am pocit pe ei, nu ei pe mine. Drace, ar fi trebuit să fii acolo, Tom.

— Sînt fericit că n-am fost. A încercat careva într-adins să te pocească?

— Nu cred. Nu făceau decît să-mi arate că n-am dreptate. Comisarul m-a crezut.

— Chiar?

— Da, domnule. El şi Bobby. Singurii oameni care m-au crezut cu adevărat. Comsiarul chiar a spus că-l bagă la zdup pe ăl de loveşte primul. I-am zis: de acord, dar tot eu am dat în ei primul. A fost o noapte amarnic de neprielnică

pentru dreptate şi adevăr, Tom, O noapte tare amarnică.

— Chiar vrei să te apuci de bucătărie şi să pregăteşti prînzul?

— De ce nu? spuse Eddy. A sosit carne cu vasul. Nişte muşchi de vacă pe cinste. Ar trebui să-l vezi şi tu. M-am gîndit să-l fac cu piure de cartofi, sos şi fasole de Peru. Am primit salată şi grapefruit proaspete. Băieţii o să vrea o plăcintă şi au adus zmeură în cutii din care iese o plăcintă a dracului de bună. Şi cu vasul ne-a mai venit şi nişte îngheţată s-o punem deasupra. Ce zici de asta? Vreau să-l îndop pe afurisitul ăla de David.

— Ce ţi-a trecut prin minte să faci cînd te-ai aruncat peste bord şi te-ai cufundat cu gafa?

— Voiam să-i înfig vîrful gafei drept sub înotătoare, aşa ca să-l ucidă cînd avea să tragă de funie în jos şi s-o întindă, şi după aia voiam s-o şterg dracului de-acolo şi să ajung pe şalupă.

— Cum arăta sub apă.

— Era cît o barcă de mare, Tom. Purpuriu tot şi cu un ochi mare cam cît e mîna ta de lungă. Și negru. Dedesubt era argintiu şi spada era groaznică la vedere. N-a făcut decît să înoate spre adînc, să se lase la fund încet, iar eu n-am reuşit să mă afund pînă la el pentru că mînerul mare al gafei avea flotabilitate şi trăgea în sus. Nu m-am putut scufunda cu gafa în mînă. Aşa că n-a fost nici o scofală.

— S-a uitat la tine?

— N-aş putea spune. Se uita ca să-ţi arate că era acolo şi că nu-l interesa nimic prea mult.

— Crezi că era obosit?

— Gîndesc că era sfîrşit. Gîndesc că se hotărîse să se dea bătut.

— N-o să mai vedem niciodată unul ca ăsta.

— Nu. Cît om trăi noi, nu. Şi-acum ştiu destule ca să nu mai încerc să fac pe nimeni să creadă povestea asta.

— Am să-i pictez eu lui David un tablou cu peştele ăsta.

— Atunci să-l pictezi taman aşa cum a fost. Să nu-l faci în batjocură, ca unele din pînzele tale caraghioase.

— Am să-l zugrăvesc mai adevărat decît ar fi fost într-o

fotografie.

— Uite, aşa îmi place mie să te văd pictînd.

— Dar partea aceea de sub apă va fi groaznic de greu de redat.

— Va fi ca tabloul cu tornade de la Bobby?

— Nu. Va fi cu totul altfel, dar sper să fie mai bun. Am de gînd să mă apuc să-l schiţez încă de astăzi.

— Mie îmi place tabloul acela cu tornade, spuse Eddy. Bobby e nebun după el şi e în stare să convingă pe oricine că toate tornadele alea chiar există taman atunci cînd se uită ei la ele. Dar ăsta cu peştele sub apă o să fie al dracului de greu de pictat.

— Cred că pot să-l fac, spuse Thomas Hudson.

— N-o să poţi să-l pictezi şi sărind, nu-i aşa?

— Cred că pot.

— Tom, atunci pictează-l şi aşa, şi aşa. Pictează-l şi sărind, şi apoi cum îl aduce Roger trăgîndu-l de strună şi David stă pe scaun, iar eu la pupa. O să facem şi fotografii după el.

— Mă apuc de schiţe.

— Şi te rog să-mi ceri tot ce pofteşti, spuse Eddy. Sînt în bucătărie. Băieţii mai dorm încă?

— Toţi trei.

— La dracu, exclamă Eddy. De cînd cu peştele ăla, nu mai dau două parale pe nimic. Dar o masă bună tot ne trebuie.

— Ar fi bine dacă aş avea o lipitoare să ţi-o pun la ochiul acela.

— La dracu. Nu dau două parale pe ochiul ăla. Văd cu el minunat.

— Am să-i las pe copii să doarmă cît mai mult.

— O să-mi spună Joe cînd se scoală, ca să le dau să mănînce. Dacă se scoală prea tîrziu, n-am să le dau prea mult de mâncare să nu le stric pofta pentru masa de prînz. Ai văzut carnea pe care am primit-o?

— Nu.

— Fir-ar să fie, precis că face o groază de bani, dar e o carne frumoasă, Tom. Nimeni pe insula asta n-a mîncat la

viaţa lui o carne ca asta. Mă întreb şi eu cam cum or fi arătînd vitele care au o carne ca asta.

— Sînt hrănite de se-ncovoaie pînă-n pămînt, spuse Thomas Hudson. Şi-s tot atît de late pe cît sînt de lungi.

— Ah, Doamne, ce grase trebuie să fie, spuse Eddy. Aş vrea să le văd şi eu cum arată cînd sînt vii. Pe-aici nimeni nu se-ndură să taie o vacă, decît dacă ajunge să moară singură de foame. Şi carnea are gust amar... Pe ăştia de pe aici i-ar apuca damblaua dacă ar da de o carne ca aia pe care am primit-o noi. Nici n-ar şti ce e. Cred că le-ar face şi rău.

— Trebuie să termin scrisorile astea, îi spuse Thomas Hudson.

— Iartă-mă, Tom.

După ce termină cu corespondenţa, răspunzînd şi la două scrisori de afaceri pe care avusese de gînd să le amîne pentru vasul din săptămîna următoare, şi după ce verifică şi lista cu cele necesare pentru următoarea săptămîna, completînd şi un cec pentru proviziile acelei săptămîni, plus procentul de zece la sută perceput de guvern pentru toate importurile de pe continent, Thomas Hudson coborî la vasul de legătură amarat la cheiul guvernamental. Căpitanul lua de la locuitorii insulei comenzi pentru provizii, tot felul de articole, medicamente, fierărie, piese de schimb şi toate celelalte mărfuri aduse pe insulă de pe continent. Vasul încărca languste vii şi moluşte, iar pe punte erau depozitate lăzi cu cochilii de moluşte şi bidoane goale de benzină și ulei de motoare, iar locuitorii insulei stăteau în şir în vîntul acela puternic, aşteptînd să le vină rîndul să ajungă la cabină.

— Hei, Tom, a fost totul bun? îi strigă lui Thomas Hudson căpitanul Ralph prin fereastra cabinei. Hei, băiete, ia şterge-o din cabină şi aşteaptă-ţi rîndul, îi spuse el unui negru înalt, cu pălărie de pai. A trebuit să mai înlocuiesc vreo cîteva lucruri. Cum a fost carnea?

— Eddy spune că minunată.

— În regulă. Dă-mi acum scrisorile şi lista. În larg cam bate vînt de furtună. Cu fluxul următor vreau să trec peste

bancuri. Îmi pare rău că sînt atît de ocupat.

— Pe săptămîna viitoare, Ralph. Nu vreau să te reţin. Mulţumesc tare mult, băiete.

— Am să încerc să aduc de toate săptămîna viitoare. Ai nevoie de bani?

— Nu. Mi-au mai rămas de săptămîna trecută.

— Dacă ai nevoie, să ştii că am adunat berechet. În regulă. Ei şi acum tu, Lucius, ce necazuri ai? Pe ce mai dai banii acum?

Thomas Hudson o luă înapoi de-a lungul docului, unde negrii rîdeau de poznele vîntului care umfla rochiile de bumbac ale fetelor şi femeilor, şi apoi pe drumul săpat în roca de mărgean pînă la *Ponce de Leòn.*

— Tom, îi spuse Bobby, intră şi stai şi tu. Unde ai fost, pentru numele lui Dumnezeu? Taman acum am terminat de măturat, aşa că localul e deschis în mod oficial. Haide, vino şi trage cea mai straşnică duşcă pe ziua de azi.

— E cam prea devreme.

— Prostii. Am bere bună de import. Avem şi bere mai tare, Dog's Head.

Băgă mîna într-o vadră cu gheaţă, deschise o sticlă de Pilsner şi i-o întinse lui Thomas Hudson.

— Cred că nu vrei pahar, nu-i aşa? Pune-o jos şi apoi hotărăşte-te dacă vrei să bei sau nu.

— Înseamnă că n-o să mai lucrez.

— Cui îi pasă de asta? Şi aşa lucrezi prea mult. Ai o datorie şi faţă de tine, Tom. Că ai numai o singură viaţă de trăit. Nu poţi sta tot timpul numai să pictezi.

— Ieri am fost cu şalupa şi n-am lucrat.

Thomas Hudson se uită la tabloul imens cu tornade, agăţat pe perete la capătul barului. E un tablou bun, se gîndi Thomas Hudson. La fel de bun cum ar face şi în ziua aceea, se gîndi.

— Trebuie să-l agăţ mai sus, spuse Bobby. Un domn, azi-noapte, s-a cam întrecut cu băutura şi a încercat să se urce în schif. I-am spus că are să-l coste zece mii de dolari dacă trece cu piciorul prin pînză. Comisarul i-a spus şi el acelaşi lucru. I-a venit şi comisarului o idee pentru un

tablou pe care vrea să i-l pictezi şi să-l atîrne la el acasă.

— Care?

— N-a vrut să spună. N-a zis decît că i-a venit o idee grozavă, pe care are de gînd s-o discute cu tine.

Thomas Hudson se uită la pînză de aproape. Vădea semne de uzură.

— Martor mi-e Dumnezeu că se ţine bine, spuse Bobby plin de mîndrie. Cealaltă noapte, un domn a tras un chiot şi a aruncat cu o halbă întreagă de bere asupra unei tornade, încercând s-o doboare. Nici nu se bagă de seamă că a aruncat cineva cu ceva în tablou. Nici o urmă de lovitură n-a rămas. Berea s-a scurs de pe tablou ca apa. Martor mi-e Dumnezeu, Tom, că l-ai pictat să fie trainic.

— Dar i-a cam ajuns cîte a îndurat.

— Ah, Doamne, exclamă Bobby. Deocamdată n-am văzut să supere cu ceva tabloul. Dar am să-l agăţ totuşi mai sus. Domnul de azi-noapte m-a cam îngrijorat.

Îi întinse lui Thomas Hudson încă o sticlă de Pilsner de la gheaţă.

— Tom, vreau să-ţi spun că-mi pare tare rău de peştele ăla. Îl ştiu pe Eddy de cînd eram copii şi nu l-am auzit niciodată spunînd minciuni. Atunci cînd e vorba de ceva important, vreau să spun. Vreau să spun, mai ales cînd îi ceri să-ţi povestească adevărul.

— A fost o treabă afurisită. Nu mai am de gînd să vorbesc cu nimeni despre ea.

— Aşa e cel mai bine, spuse Bobby. Vreau doar să ştii ce rău îmi pare. De ce nu termini berea aia, ca să bei şi tu ceva? Doar n-avem de gînd să ne lăsăm pradă tristeţii atît de devreme. Ce te-ar face să te simţi bine?

— Mă simt destul de bine şi aşa. În după-amiaza asta am să lucrez şi nu vreau să mă apuce moleşeala.

— Bine atunci. Dacă nu te pot da pe brazdă, vine altcineva şi poate-l dau pe el. Uită-te la iahtul acela afurisit. Cu pescajul lui atît de mic, cred că a cam fost zgîlţîit cînd a venit încoace.

Thomas Hudson se uită afară pe uşa deschisă şi văzu un fel de vas-dormitor, alb, frumos, înaintînd prin şenal. Era

una din navele acelea care duceau turişti din vreun port de pe continent pînă la insulele golfului şi care, pe o vreme de calm plat ca cea din ziua precedentă, puteau să traverseze Gulf-Streamul fără nici un incident. Dar într-o zi ca cea de acum, cu pescajul ei foarte mic, nava încărcată de suprastructuri fusese cu siguranţă scuturată zdravăn de tot. Thomas Hudson se miră chiar că reuşise să treacă peste bancurile de la intrarea în şenal pe marea aceea.

Nava-dormitor înainta puţin mai departe împotriva curentului din port ca să ancoreze iar Thomas Hudson şi Bobby se uitau din uşă la nava aceea, toată albă şi numai alămuri şi la toţi cei care se vedeau pe ea, îmbrăcaţi de sus pînă jos numai în alb.

— Muşterii, spuse domnul Bobby. Sper să fie oameni simpatici. N-a mai dat pe aici un iaht ca lumea de cînd s-a terminat sezonul de ton.

— Ce navă e asta?

— N-am mai văzut-o pînă acum. Frumoasă navă, da, da. Dar, cu siguranţă că n-a fost construită pentru Gulf-Stream.

— Probabil că a pornit la drum la miezul nopţii cînd era calm şi furtuna i-a apucat pe cînd traversau.

— Cam aşa, zise şi Bobby. Precis că s-a bîţîit nu glumă şi s-a mai şi spart cîte ceva. Bate zdravăn. O să vedem noi despre cine-i vorba îndată. Tom, băiete, lasă-mă să-ţi pregătesc ceva de băut. Dacă nu beau, devin nervos.

— În regulă. Dă-mi un gin tonic.

— N-am nici un pic de apă tonică. Joe a luat ultima ladă la vilă.

— Atunci un cocteil cu whisky.

— Cu whisky irlandez şi fără zahăr, spuse Bobby. Trei whisky-uri. Uite-l şi pe Roger că vine.

Thomas Hudson îl văzu şi el prin uşa deschisă. Roger intră. Era în picioarele goale, cu o pereche de pantaloni de doc şi o cămaşă veche, pescărească, în dungi, boţită toată. Pe sub cămaşă se vedeau muşchii spatelui mişcîndu-se cînd se aplecă şi-şi lăsă braţele pe bar. În lumina chioară din localul lui Bobby, pielea lui părea foarte tuciurie, iar părul îi era decolorat de soare şi de sarea mării.

— Băieţii încă mai dorm, îi spuse el lui Thomas Hudson. Cineva l-a cam burduşit pe Eddy. Ai văzut?

— Azi-noapte s-a încăierat toată vremea, îi spuse Bobby. Dar nu s-a întîmplat mai nimic.

— Nu-mi place să păţească Eddy treburi din astea, spuse Roger.

— Roger, nu s-a întîmplat nimic rău, îl asigură Bobby. A băut şi s-a luat la bătaie cu toţi cei care nu voiau să-l creadă. Nu i-a făcut nimeni nici un rău.

— Îmi pare tare rău de David, îi spuse Roger lui Thomas Hudson. N-ar fi trebuit să-l lăsăm să se bage în povestea asta.

— Probabil că n-are nimic, spuse Thomas Hudson. A dormit bine. Dar eu sînt cel răspunzător de asta. Eu trebuia să opresc toată povestea.

— Nu. Te-ai lăsat în seama mea.

— Tatăl este răspunzător, spuse Thomas Hudson. Şi am aruncat răspunderea pe umerii tăi, deşi n-aveam dreptul s-o fac. E unul din lucrurile care nu se încredinţează nimănui altcuiva.

— Dar mi-am asumat-o eu, spuse Roger. Nu mă gîndeam că are să-i facă rău. Nici Eddy nu s-a gîndit.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson. Nici eu nu m-am gîndit. Credeam că e în joc ceva mai important.

— Şi eu am crezut la fel, spuse Roger. Dar acum îmi dau seama că am fost egoist şi mă simt a dracului de vinovat.

— Eu sînt tatăl lui, spuse Thomas Hudson. A fost vina mea.

— Afurisită treabă cu peştele ăla, făcu Bobby în timp ce le întindea cîte un pahar cu whisky şi îşi lua şi el unul. Hai să bem pentru unul şi mai mare.

— Nu! spuse Roger. Nu mai vreau să văd în viaţa mea unul mai mare.

— Da' ce-ai păţit, Roger? îl întrebă Bobby.

— Nimic, îi răspunse Roger.

— Am de gînd să fac nişte tablouri cu peştele ăla pentru David.

— E minunat. Da' crezi că ai să reuşeşti?

— Cu puţin noroc, poate că da. Mai ales că acum sînt în stare să-l văd şi ştiu cum să-l fac.

— Poţi să-l faci, sînt sigur. Poţi să faci orice. Mă întreb cine-o fi pe iahtul acela...

— Ascultă, Roger, ţi-ai plimbat amărăciunea peste tot, prin toată insula...

— Umblînd în picioarele goale, făcu Roger.

— Eu am ajuns cu ea pînă aici trecînd pe la nava căpitanului Ralph.

— N-am reuşit să scap de ea nici bătînd drumurile, şi precis că n-am să încerc să scap de ea bînd, spuse Roger. Deşi băutura asta e straşnic de bună, Bobby.

— Da, dom'le, răspunse Bobby. Îţi mai fac una. Îţi alungă remuşcările.

— Nu era treaba mea să mă joc cu un copil, spuse Roger. Cu băiatul altuia.

— Depinde pentru ce te joci.

— Nu, n-are nici o importanţă. Nu trebuie să te joci cu copiii.

— Ştiu. Eu ştiu pentru ce m-am jucat. Nici nu era vorba de peşte.

— Bineînţeles, spuse Roger. Numai că la mijloc era un copil căruia nu trebuia să-i faci una ca asta. Unul căruia nu trebuia să îngădui niciodată să i se întîmple una ca asta.

— Cînd o să se trezească, n-are să mai aibă nimic. Ai să vezi. Copilul e teafăr şi întreg.

— Eroul meu afurisit, spuse Roger.

— Fir-ar să fie, e mult mai bine decît pe vremea cînd obişnuiai să fii tu propriul tău erou afurisit.

— Nu-i aşa? făcu Roger. Da-i al tău, totuşi.

— Ştiu şi asta, spuse Thomas Hudson. Dar ne ajunge la amîndoi.

— Roger, vorbi Bobby, tu şi cu Tom sînteţi vreun fel de cimotie?

— De ce?

— Credeam că sînteţi. Nu arătaţi prea deosebiţi unul de altul.

— Mulţumesc, făcu Thomas Hudson. Roger,

mulţumeşte-i şi tu.

— Mulţumesc foarte mult, Bobby, spuse Roger. Chiar ţi se pare că semăn cu amestecul ăsta de bărbat şi pictor?

— Arătaţi de parcă-aţi fi fraţi şi băieţii seamănă de parcă ar fi ai amîndurora.

— Nu sîntem rude, spuse Thomas Hudson. Doar atît că am trăit în acelaşi oraş şi am făcut cam aceleaşi greşeli.

— Ei, la dracu, făcu Bobby. Beţi pînă la fund şi lăsaţi toată discuţia asta cu remuşcări. Nu sună bine la ora asta într-un bar. Am avut eu parte de remuşcările unor negri, ale unor marinari de pe nave turistice, ale unor bucătari plecaţi de pe iahturi, ale unor milionari şi ale nevestelor lor, ale unor beţivi îndrăciţi, ale unor negustori de mărunţişuri, ale unor indivizi chiori de un ochi de pe vasele acelea de pescuit broaşte ţestoase, ale unor nemernici şi a tot felul de indivizi. Să lăsăm baltă remuș cările dimineaţa. Cînd se ridică vîntul puternic, atunci e vremea băuturii. Am terminat cu remuşcările. Remuşcările astea sînt treabă veche. De cînd s-au căpătuit toţi cu aparate de radio, toată lumea ascultă la radio. Nu mai e nici timp, nici loc pentru remuș cări.

— Tu asculţi, Bobby?

— Numai semnalul pauzelor. Restul mă cam enervează.

— Bobby, făcu Roger, eşti un om mare şi de treabă.

— Nici una, nici alta... Dar precis că mă bucur să vă văd mai veseli.

— Eu sînt, spuse Roger. Cu ce fel de indivizi crezi că o să ne căpătuim, de pe iahtul acela?

— Muşterii, răspunse Bobby. Haideţi să mai bem unul, ca să-mi fac chef să-i servesc şi pe ei, indiferent care-or fi.

În vreme ce Bobby storcea chitrele şi pregătea băuturile, Roger îi spuse lui Thomas Hudson:

— N-am vrut să dau dovadă de slăbiciune în privinţa lui Davy.

— Nici n-ai dat.

— Am vrut... ah, Dumnezeule, vreau să explic cît mai simplu. Gluma aia a ta cu vremea cînd eram propriul meu erou a fost bine gîndită.

— Nu-i treaba mea să fac glume.

— Este, atunci cînd e vorba de mine. Nenorocirea e că de prea multă vreme n-am mai avut parte de lucruri simple, şi doar încerc să le fac tot timpul să fie simple.

— Lasă că acum ai să scrii bine, simplu, cinstit. Ăsta-i începutul.

— Şi dacă nu-s nici simplu, nici bun, şi nici cinstit? Crezi că în felul ăsta aş putea scrie?

— Scrie aşa cum eşti, numai scrie cinstit.

— Trebuie să încerc să înţeleg mai bine tot ce s-a întîmplat, Tom.

— Încerci, Roger. Nu uita că ultima dată cînd te-am văzut era la New York, cînd cu povestea cu chiştoacele de ţigări ale damei ăleia.

— S-a sinucis.

— Cînd?

— Cînd eram pe munte. Înainte de a mă duce pe coastă să scriu scenariul acela de film.

— Îmi pare rău.

— Într-acolo se îndrepta toată vremea, spuse Roger. Mă bucur că m-am dat la o parte la timp.

— Tu n-ai fi făcut niciodată una ca asta.

— Nu ştiu, spuse Roger. Treaba mi s-a părut foarte logică.

— Unul dintre motivele pentru care n-ai fi făcut-o e că ar fi fost o pildă nenorocită pentru băieţi. Ce-ar fi simţit Dave în sufletul lui?

— Probabil că ar fi înţeles. Şi-apoi, cînd te vîri atît de adînc într-o treabă ca asta, nu te mai gîndeşti să fii pildă.

— Uite, acuma vorbeşti prostii.

Bobby împinse paharele spre ei.

— Roger, cînd te apuci de vorbit în felul ăsta, reuşeşti să mă întristezi chiar şi pe mine. Sînt plătit să aud tot ce spun oamenii. Dar nu vreau să-i aud şi pe prietenii mei vorbind în chipul ăsta. Las-o baltă, Roger,

— Am lăsat-o.

— Bun, făcu Bobby. Beţi acuma pînă la fund. S-a întîmplat pe-aici un domn din New York care trăsese la han,

de vale, dar îşi făcuse obiceiul să vină şi să bea în local mai toată ziua. Nu ştia să vorbească despre altceva decît cum are să-şi facă el seama. O jumătate de iarnă a tot răscolit nervii tuturor. Comisarul l-a şi prevenit că-i un gest împotriva legii. L-am rugat să-l prevină că e împotriva legii chiar şi să vorbească despre asta, dar comisarul mi-a spus că trebuia să ceară părerea celor de la Nassau. După o vreme oamenii s-au cam obişnuit cu gîndul ăsta şi apoi o groază de beţivani s-au luat după el. Îmi aduc aminte mai ales cum într-o zi s-a pornit să-i vorbească lui Harry Malacul, şi-i spunea lui Harry Malacul că se gîndise să-şi facă seama şi voia să mai aibă şi un tovarăş la treaba asta. „Eu ţi-s omul", îi spuse Harry Malacul. „Taman pe mine mă căutai." Aşa că Harry Malacul încearcă să-l încurajeze să meargă amîndoi la New York şi să se facă un chef pe cinste şi să se-mbete pînă n-or să mai poată şi atunci să-şi facă vînt în veşnica uitare din cel mai înalt punct al oraşului. Cred că Harry Malacul îşi închipuia că veşnica uitare e vreun fel de mahala. Poate chiar un fel de cartier irlandez. Ei bine, domnului cu sinuciderea i-a plăcut ideea şi au început s-o dezbată în fiecare zi. Au mai încercat şi alţii să intre în combinaţie şi au propus să organizeze un fel de excursie a celor care-şi caută moartea, şi pentru preliminarii să se ducă pînă la Nassau. Dar Harry Malacul o ţinea una şi bună cu New York şi în cele din urmă îi mărturisi domnului cu sinuciderea că nu mai suporta viaţa asta deloc şi că era gata să pornească. Harry Malacul însă fu nevoit să se ducă vreo cîteva zile să prindă languste, că avea o comandă de la căpitanul Ralph, şi în vreme ce era plecat domnul cu sinuciderea se apucă şi bău prea mult. Apoi se apucă să se dreagă cu nişte amoniac adus de undeva de prin nord, care se părea că-l mai dezmeticea puţin, şi apoi iar venea încoace să bea. Dar se pare că toate astea s-au cam adunat într-însul într-un fel. Pe vremea aceea ajunsesem să-i spunem cu toţii Sinucigaşul, aşa că i-am zis: „Sinucigaşule, mai bine te-ai potoli că astfel nu mai ajungi tu să pupi veşnica uitare." „Da' am şi pornit într-acolo", îmi spune el. „Sînt pe drum. Într-acolo mă îndrept.

Ia banii pentru ce-am băut. Am luat cumplita hotărîre.” „Ia-ţi restul”, i-am zis. „Nu-mi trebuie nici un rest”, zise el. „Păstrează-l pentru Harry Malacul, să aibă şi el parte de-un pahar înainte de-a mă urma.” Şi după asta dă buzna afară şi se aruncă de pe docul lui Johnny Black drept în şenal, tocmai cînd se retrage fluxul şi e întuneric şi nu-i nici lună, şi nimeni nu-l mai vede pînă ce-l aruncă valurile pe promontoriu după două zile. În noaptea aia toată lumea l-a căutat. Da' eu cred că trebuie să se fi lovit cu căpăţîna de vreun pilon mai vechi de beton şi dus a fost cu refluxul. Cînd a venit Harry Malacul, l-a tot plîns pînă a băut restul lăsat. Şi doar era rest de la o hîrtie de douăzeci şi cinci de dolari. Apoi Harry Malacul mi-a spus: „Ştii, Bobby, cred că bătrînul Sinucigaş era nebun.” Avea şi el dreptate, pentru că atunci cînd ai lui au trimis să-l ia de-aici, omul care a venit i-a explicat comisarului că bătrînul Sinucigaş suferea de o meteahnă numită Depresiune Amoniacă. Roger, tu ai avut vreodată de asta?

— Nu, spuse Roger. Şi mă gîndesc că nici n-am să am vreodată.

— Asta-i povestea, spuse Bobby. Şi să nu te joci niciodată cu veşnica uitare.

— Mă... în veşnica uitare, spuse Roger.

XI

Prînzul a fost excelent. Pe dinafară friptura era bine rumenită, de se vedeau urmele grătarului. Cuţitul aluneca pe crustă, dar carnea era moale şi mustoasă. Toţii scurseră sosul din farfurie şi-l puseră pe pireul de cartofi, aşa încît părea un lac pe albul pireului. Fasolea de Peru, gătită cu unt, era bine fiartă, salata era proaspătă şi rece, iar grapefruitul rece de la gheaţă.

Toată lumea era flămîndă de la vîntul acela, iar Eddy veni şi el de la bucătărie să se uite la ei în vreme ce mîncau. Faţa îi arăta foarte rău şi se adresă tuturor:

— Ce dracu aveţi de spus de friptura asta?

— E minunată, spuse tînărul Tom.

— Mestec-o bine, îl sfătui Eddy. Nu-ţi bate joc de ea înfulecînd-o repede.

— Nu poţi s-o mesteci prea mult că dispare, replică tînărul Tom.

— Avem şi desert, Eddy? îl întrebă David.

— Bineînţeles. Plăcintă şi îngheţată.

— Oh, Doamne! exclamă Andrew. Două porţii?

— Destul ca să te tragă la fund în apă. Îngheţata e tare ca piatra.

— Ce fel de plăcintă?

— Plăcintă cu fragi.

— Ce fel de îngheţată?

— De cocos.

— De unde o avem?

— Ne-a venit cu vasul.

În timpul mesei au băut ceai de la gheaţă, iar Roger şi Thomas Hudson, după desert, au luat şi o cafea.

— Eddy e un bucătar minunat, spuse Roger.

— Foamea-i bun bucătar.

— Nu de foame era bună friptura. Sau salata. Sau plăcinta.

— E un bucătar straşnic, se declară de acord Thomas Hudson. E bună cafeaua?

— Excelentă.

— Papà, interveni tînărul Tom, dacă cei de pe iaht se duc la Bobby, ce-ar fi să ne ducem şi noi şi să rîdem de ei lăsîndu-l pe Andy s-o facă pe beţivul?

— Domnului Bobby s-ar putea să nu-i placă. S-ar putea să aibă neplăceri cu comisarul.

— Mă duc eu şi vorbesc cu Bobby, şi-i spun şi comisarului. E doar prieten cu noi.

— Bine, bine. Du-te şi vorbeşte cu Bobby şi pîndiţi să vedeţi cînd se arată cei de pe iaht. Dar cu Dave ce facem?

— Putem să-l tîrîm şi pe el? O să arate straşnic în halul în care e.

— Am să încalţ pantofii de sport ai lui Tom şi am să merg singur, spuse David. Tommy, ai pus totul la cale?

— Putem pune lucrurile la cale în timp ce ne îndreptăm într-acolo, spuse tînărul Tom. Mai poţi să-ţi întorci pleoapele pe dos?

— Bineînţeles, spuse David.

— Să nu faci asta acum, te rog, spuse Andrew. Nu vreau să mi se facă rău după-masă.

— Pun prinsoare că te fac să dai afară acum, călăreţule.

— Nu, te rog, nu. Mai tîrziu nu mai contează.

— Vreţi să merg şi eu cu voi? îl întrebă Roger pe tînărul Tom.

— Tare mult aş vrea, spuse tînărul Tom. Putem pune totul la cale împreună.

— Atunci, haidem, spuse Roger. Davy, de ce nu tragi un pui de somn?

— E o idee, răspunse David. Am să citesc pînă mă apucă somnul. Papà, tu ce faci?

— Am să lucrez afară pe terasă, unde nu bate vîntul.

— Atunci, mă întind pe un pat de campanie tot acolo şi am să mă uit la tine cum lucrezi. Te deranjează?

— Nu. Mă face să lucrez şi mai bine.

— Noi ne întoarcem, spuse Roger. Andy, tu ce faci?

— Aş vrea să vin şi să studiez terenul. Dar cred că mai bine să nu vin, fiindcă s-ar putea ca oamenii să fie acolo şi să mă vadă.

— Deştept gîndit, spuse tînărul Tom. Eşti deştept, călăreţule.

Porniră la drum şi Thomas Hudson lucră toată după-amiaza. Andy privi şi el o vreme, apoi dispăru ducîndu-se în altă parte, iar David se mulţumi să se uite, să citească şi să nu scoată o vorbă.

Thomas Hudson vru să picteze întîi saltul peştelui, fiindcă avea să fie mult mai greu să-l picteze în apă, şi făcu două schiţe, dar nici una nu-i plăcu şi, în cele din urmă, reuşi o a treia care-i plăcu.

— David, crezi că aşa arăta?

— Ah, papà, e minunat. Dar cînd sare, apa vine şi ea cu el, nu-i aşa? Vreau să zic, nu ca atunci cînd cade şi împroaşcă.

— Aşa trebuie să fie, se arătă de acord taică-său. Fiindcă trebuie să spargă suprafaţa apei.

— Şi a ieşit, a tot ieşit! Multă apă trebuie să fi luat cu el. Cred că, dacă ai putea să vezi destul de repede ce se întîmplă, ai vedea cum picură, cum se scurge apa de pe el. Acolo, l-ai făcut în timp ce se ridică, sau în timp ce cade înapoi?

— Asta-i numai o schiţă. M-am gîndit să fie cînd ajunge în culmea saltului.

— Papà, ştiu că e numai o schiţă. Iartă-mă dacă m-am amestecat. Nu vreau să par atoateştiutor.

— Îmi place să-ţi aud părerea.

— Ştii, cel care ştie cu adevărat e Eddy. El prinde totul mai iute, ca un aparat de fotografiat şi ţine minte. Nu crezi şi tu că Eddy e un tip grozav?

— Bineînţeles că este.

— De fapt, nimeni nu ştie mai nimic despre Eddy. Tommy ştie, bineînţeles. Ţin la Eddy mai mult decît la oricare altul, în afară de tine şi de domnul Davis. Găteşte de parcă ar fi îndrăgostit de meseria asta, şi ştie atît de multe şi poate face orice. Gîndeşte-te numai ce-a făcut cu rechinul acela, şi cum s-a aruncat ieri peste bord după peşte.

— Şi azi-noapte, tot felul de indivizi l-au altoit numai fiindcă nu credeau ce le spunea.

— Dar, papà, Eddy nu e nenorocit.

— Nu, e fericit.

— Chiar şi azi, după ce-a fost bătut aşa de rău, el tot fericit era. Şi sînt sigur că era fericit c-a sărit în apă după peşte.

— Bineînţeles.

— Aş vrea ca şi domnul Davis să fie fericit aşa cum e Eddy.

— Domnul Davis e mai complicat decît Eddy.

— Ştiu şi asta. Dar îmi mai aduc şi acum aminte cînd nu-i păsa de nimic şi era fericit. Îl cunosc pe domnul Davis foarte bine, papà.

— Acum e destul de fericit. Dar ştiu că şi-a cam pierdut

nepăsarea.

— Nu vreau să spun că era o nepăsare care face rău.

— Nici eu, dar şi-a cam pierdut un anumit fel de siguranţă.

— Da, ştiu.

— Aş vrea să şi-o regăsească. Poate că are s-o regăsească atunci cînd are să se apuce din nou de scris. Vezi tu, Eddy e fericit pentru că ceea ce face, face bine şi o face în fiecare zi.

— Bănuiesc că domnul Davis nu-i în stare să-şi facă munca lui în fiecare zi, aşa ca tine, sau ca Eddy.

— Nu. Şi mai sînt şi alte lucruri.

— Ştiu. Eu ştiu prea multe pentru un copil, papà. Tommy ştie de douăzeci de ori mai multe decît mine şi ştie cele mai afurisite lucruri şi asta nu-l supără. Dar pe mine mă doare tot ceea ce aflu. Şi nici măcar nu înţeleg de ce.

— Vrei să spui că tu le trăieşti.

— Le trăiesc şi mă impresionează. Parcă aş trăi păcatele altcuiva. Dacă există aşa ceva.

— Înţeleg.

— Papà, te rog iartă-mă că vorbesc atît de grav. Ştiu că nu e politicos. Dar uneori îmi place să vorbesc aşa pentru că sînt atîtea pe care nu le ştim şi apoi cînd le aflăm vin atît de repede, că trec peste tine ca un val. Cam cum sînt valurile azi.

— Să ştii că pe mine mă poţi întreba totdeauna orice, Davy.

— Ştiu. Şi-ţi mulţumesc mult. Dar în privinţa unor lucruri, cred că am să mai aştept. Probabil că sînt unele pe care nu le poţi învăţa decît singur.

— Crezi că e bine să punem la cale chestia aia „de-a beţivul”, cu Tom şi Andy la Bobby? Adu-ţi aminte că am dat de bucluc cu individul ăla care spunea că eşti mereu beat.

— Îmi amintesc că m-a văzut cum m-am îmbătat cu vin de două ori în trei ani... dar să nu mai vorbim de asta. Chestia de la Bobby va fi un bun alibi în cazul că am băut vreodată. Dacă am păcătuit de două ori cu omul acela, aş putea s-o fac şi a treia oară. Nu, papà, cred că e o treabă

bună.

— În ultima vreme te-ai mai distrat de-a beţivul?

— Eu şi cu Tom am reuşit cîteva scene bune. Dar cînd e şi Andy, sînt mult mai reuşite. La asta Andy e un fel de geniu. Îi reuşesc unele chestii groaznice. Ale mele sînt într-un fel oarecum speciale.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme? întrebă Thomas Hudson continuînd să lucreze.

— M-ai văzut vreodată făcînd pe fratele idiot? Pe mongoloidul idiot?

— Niciodată. Îţi place asta, Davy? îi arătă Thomas Hudson schiţa.

— Straşnică, spuse David. Acum am priceput ce cauţi. Vrei să-l prinzi cînd stătea în aer, chiar înainte de a începe să cadă înapoi. Papà, chiar o să-mi dai mie tabloul ăsta?

— Bineînţeles.

— Am să am mare grijă de el.

— O să fac două tablouri.

— La şcoală n-am să iau decît unul, iar pe celălalt îl păstrez acasă, la mama. Sau preferi să-l ţin aici?

— Nu. S-ar putea să-i placă şi ei. Ia povesteşte-mi ce alte isprăvi ai mai făcut, îl iscodi Thomas Hudson mai departe.

— Cînd mergem cu trenul, punem la cale nişte chestii groaznice. În tren ies cel mai bine, poate din cauza călătorilor din tren, bănuiesc eu. Pe oamenii aceia nu-i găseşti aşa, adunaţi laolaltă, nicăieri în altă parte decît în tren. Şi apoi nici nu pot s-o şteargă.

Thomas Hudson îl auzi pe Roger vorbind în cealaltă încăpere şi începu să-şi cureţe uneltele şi să le pună la loc. Tînărul Tom intră şi spuse:

— Ce mai faci, papà? Ai lucrat cu spor? Pot să văd şi eu?

Thomas Hudson îi arătă şi lui cele două schiţe, şi băiatul spuse:

— Amîndouă îmi plac.

— Îţi place cumva una mai mult decît cealaltă? îl întrebă David.

— Nu, amîndouă-s straşnice.

Dar Thomas Hudson îşi dădea seama că băiatul se grăbea şi că se gîndea la altceva.

— Cum merge? îl întrebă Thomas Hudson.

— Nemaipomenit, îi răspunse tînărul Tom. Dacă procedăm cum trebuie, iese minunat. Acum sînt cu toţii acolo şi toată după-amiaza ne-am ţinut de capul lor. Mai întîi am stat de vorbă cu domnul Bobby şi cu comisarul, înainte de venirea lor. Acum am ajuns la faza în care domnul Davis e criţă, iar eu încerc să-l conving să lase băutura.

— Sper că n-aţi exagerat, nu-i aşa?

— Nu, la dracu, făcu tînărul Tom. Ar fi trebuit să-l vezi pe domnul Davis. Cu fiecare duşcă, se schimba cîte puţin. Dar într-un fel abia perceptibil.

— Şi ce bea?

— Ceai. Bobby îl pusese într-o sticlă de rom. Iar pentru Andy a pregătit o sticlă de gin în care a pus apă.

— Şi cum încercai să-l convingi pe domnul Davis să se lase de băut?

— Rugîndu-mă de el. Dar în aşa fel, ca să nu mă audă ceilalţi. Şi domnul Bobby a intrat în joc, dar el bea lichior adevărat.

— Atunci, mai bine s-o pornim într-acolo, spuse David. Înainte ca domnul Bobby să se-ntreacă cu gluma. Cum se simte domnul Davis?

— Minunat. Dave, trebuie să ştii că e un mare, mare artist.

— Unde-i Andy?

— Jos, şi repetă o parte din rol în faţa unei oglinzi.

— Intră şi Eddy în jocul ăsta?

— Şi Joseph şi Eddy, amîndoi o să participe.

— N-o să-şi aducă niciodată aminte ce au de spus.

— N-au decît o singură replică.

— Eddy e în stare să ţină minte o replică, dar nu ştiu cum o să se descurce Joseph.

— N-are nimic altceva de făcut decît să repete după Eddy.

— Şi comisarul e şi el în rol?

— Bineînţeles.

— Şi cîţi din ăia sînt acolo?

— Şapte, cu două fete. Una drăguţă, şi una minunată. De pe acum i s-a făcut milă de domnul Davis.

— Ah, copii! făcu David. Să mergem.

— Şi cum o să ajungi tu pînă acolo? îl întrebă tînărul Tom pe David.

— Îl duc eu, spuse Thomas Hudson.

— Papà, te rog, lasă-mă să iau pantofii de sport, spuse David. Lasă-mă să iau pantofii de sport ai lui Tom. Am să calc pe marginea tălpii şi n-o să mă doară şi o să arăt numai bine aşa.

— Bine, bine. Ar cam trebui să plecăm. Unde-i Roger?

— Bea o duşcă cu Eddy ca să-şi stimuleze talentul, spuse tînărul Tom. Că de prea multă vreme chefuieşte numai cu ceai, papà.

Cînd au ajuns la *Ponce de Léon,* vîntul bătea încă destul de tare. Cei de pe iaht erau la bar şi beau cocteil cu rom. Era un grup de oameni drăguţi, bronzaţi, îmbrăcaţi în alb. Erau binecrescuţi şi le făcură loc la bar. Doi bărbaţi şi o fată erau la un aparat cu jocuri mecanice, la un capăt al barului, iar alţi trei şi cealaltă fala erau la celălalt capăt, lîngă uşă. La capătul cu aparatul era fata cea drăguţă. Cealaltă fată însă era nemaipomenit de drăguţă. Roger, Thomas Hudson şi băieţii, intrară fără să se clatine. David încercă chiar să nu şchiopăteze. Bobby se uită la Roger şi spuse:

— Iar ai venit?

Roger dădu din cap deznădăjduit şi Bobby îi puse dinainte sticla de rom şi un pahar. Roger întinse mîna după pahar şi nu scoase o vorbă.

— Bei şi tu, Hudson? îl întrebă Bobby pe Thomas Hudson.

Avea o mutră severă şi acuzatoare. Thomas Hudson dădu din cap.

— Ar trebui să te mai laşi, îi spuse Bobby. Orice lucru are o limită, la dracu.

— Bobby, nu vreau decît puţin rom.

— Tot din ăla din care bea şi el?

— Nu, *Bacardi.*

Domnul Bobby turnă într-un pahar pe care i-l întinse lui Thomas Hudson.

— Ia-l, îi spuse. Deşi ştii bine că n-ar trebui să te mai servesc.

Thomas Hudson dădu paharul pe gît dintr-o înghiţitură şi-l simţi cum îl încălzeşte şi îl înviorează.

— Mai dă-mi unul, spuse.

— Peste douăzeci de minute, Hudson, îi răspunse Bobby, şi se uită la ceasul din spatele barului.

Acum oamenii începură să le acorde puţină atenţie, deocamdată încă plini de politeţe.

— Da' tu de ce bei, măi sportivule? îl întrebă domnul Bobby pe David.

— Doar ştii al dracului de bine că nu mai beau, îi răspuse David morocănos.

— De cînd?

— De azi-noapte, doar ştii al dracului de bine.

— Iartă-mă, făcu Bobby şi trase şi el o duşcă. Cum dracu să mai ţin eu socoteala unor delincvenţi afurisiţi ca voi? N-am decît pretenţia să-l mătrăşiţi pe Hudson de-aici, cînd am şi eu clienţi cumsecade.

— Eu beau cuminte, spuse Thomas Hudson.

— Aşa să faci.

Domnul Bobby luă sticla din fata lui Roger, îi puse dopul şi o aşează înapoi în raft. Tînărul Tom îi făcu din cap un semn de încuviinţare şi-i şopti ceva lui Roger. Roger îşi lăsă capul în palme. Apoi şi-l ridică din nou şi arătă cu mîna spre sticlă. Tînărul Tom scutură din cap. Bobby luă sticla, scoase dopul şi i-o puse dinainte lui Roger.

— Bea pînă ai să-ţi dai sufletul, îi spuse el. N-o să-mi pierd eu somnul pentru atît.

Cele două grupuri urmăreau acum scena îndeaproape, dar deocamdată tot cu politeţe. Urmăreau această scenă a mizeriei umane, dar rămîneau politicoşi şi arătau a fi oameni drăguţi. Atunci vorbi şi Roger pentru prima oară.

— Dă-i şi şobolanului ăluia mic ceva de băut, îi spuse lui Bobby.

— Tu ce vrei, fiule? îl întrebă domnul Bobby pe Andy.

— Gin, spuse Andy.

Thomas Hudson avea mare grijă să nu se uite la spectatori. Dar îi simţea. Bobby aşează sticla în faţa lui Andy şi alături puse paharul. Andy umplu ochi paharul şi-l ridică spre Bobby.

— În sănătatea dumitale, domnule Bobby. Primul pe ziua de azi.

— Bea-l, îi spuse Bobby. Eşti în întârziere.

— Papà are azi bani, spuse David. Banii pentru ziua lui de naştere, de la mama.

Tînărul Tom îl privi pe taică-său drept în faţă şi începu să plîngă. Se stăpînea să nu plîngă chiar de-adevărat, dar era totuşi întristător să-l vezi şi nu-şi exagera rolul.

Nimeni nu scoase o vorbă pînă ce Andy nu glăsui:

— Aş mai vrea un gin, te rog, domnule Bobby.

— Toarnă-ţi singur, spuse Bobby. Biet copil nenorocit.

Apoi se întoarse spre Thomas Hudson.

— Hudson, făcu el. Mai ia unul şi şterge-o.

— Atîta vreme cît sînt liniştit, pot să stau, îi răspunse Thomas Hudson.

— După cum te cunosc pe tine, n-o să fii multă vreme liniştit, spuse Bobby ameninţător.

Roger arătă cu degetul spre sticlă şi tînărul Tom se agăţă de mîneca lui. Îşi stăpînise lacrimile, şi acum era curajos şi băiat bun.

— Domnule Davis, îl imploră el. Nu trebuie să mai bei.

Roger nu spuse nimic şi domnul Bobby puse din nou sticla dinaintea lui.

— Domnule Davis, în seara asta trebuie să scrii, îi spuse tînărul Tom. Doar ştii bine că ai făgăduit să scrii în seara asta.

— Da' pentru ce crezi tu că beau eu acum? îi răspunse Roger.

— Dar, domnule Davis, cînd ai scris *Furtuna* n-a trebuit să bei atît de mult.

— De ce nu-ţi ţii fleanca? îi spuse Roger.

Tînărul Tom era răbdător şi curios şi în stare să îndure

mult.

— Aşa am să fac, domnule Davis. Dar asta numai pentru că m-ai rugat dumneata. Putem să ne întoarcem acasă?

— Eşti băiat bun, Tom, îi spuse Roger. Da' mai stăm puţin.

— Cît mai stăm, domnule Davis?

— Pînă la sfîrşitul sfîrşitului.

— Nu cred că e nevoie, domnule Davis, îi spuse tînărul Tom. Zău că nu. Şi doar ştii că atunci cînd ajungi să nu mai vezi nimic, nici n-o să fii în stare să scrii.

— Am să dictez, vorbi Roger. Ca Milton.

— Ştiu că dictezi minunat, îi spuse tînărul Tom. Dar azi-dimineaţă cînd domnişoara Phelps a vrut să scoată hîrtia din maşină, era mai mult muzică pe ea.

— Scriu o operă.

— Ştiu că o să scrii o operă minunată, domnule Davis. Dar nu crezi că e mai bine să terminăm întîi romanul? Ai scris mult din romanul ăsta.

— Termină-l tu, îi răspunse Roger. Ar trebui să ştii şi tu acum acţiunea.

— Ştiu eu intriga, domnule Davis, şi e o intrigă frumoasă, dar apare fata aia pe care ai făcut-o să moară în cealaltă carte, şi oamenii s-ar putea să fie derutaţi.

— Şi Dumas a făcut la fel.

— Nu-l mai bate atîta la cap, îi spuse Thomas Hudson tînărului Tom. Cum să mai scrie dacă-l baţi la cap toată vremea?

— Domnule Davis, nu poţi să-ţi găseşti o secretară cu adevărat bună, care să-l scrie în locul dumitale? Am auzit eu că romancierii mai fac treaba asta.

— Nu, costă prea mult.

— Roger, vrei să te ajut eu? îl întrebă Thomas Hudson.

— Da. Ai putea să-l pictezi.

— E minunat aşa, spuse tînărul Tom. Papà chiar o să faci asta?

— Am să-l pictez într-o singură zi, spuse Thomas Hudson.

— Pictează de-a-ndoaselea, ca Michelangelo, îi spuse Roger. Pictează-l destul de mare, ca să-l poată citi şi regele George fără ochelari.

— Ai să te apuci să-l pictezi, papà? întrebă David.

— Bineînţeles.

— Straşnic, făcu David. E primul lucru cu scaun la cap pe care l-am auzit.

— Da' n-are să fie greu, papà?

— La dracu, nu. Poate că-i tocmai prea simplu. Cine-i fata?

— Fata dintotdeauna a domnului Davis.

— O pictez în juma' de zi, spuse Thomas Hudson.

— Pictează-o de-a-ndoaselea, spuse Roger.

— Fără murdării, îl repezi Thomas Hudson.

— Domnule Bobby, mai capăt o duşcă? întrebă Andy.

— Fiule, cîte ai tras pînă acum? îl întrebă Bobby.

— Numai două.

— Dă-i înainte, îi spuse Bobby şi-i întinse sticla. Ascultă, Hudson, cînd ai de gînd să-ţi iei gioarsa de tablou de-aici?

— Nu ţi-a oferit nimeni nimic pe ea?

— Nu, răspunse Bobby. Şi-mi încurcă locul. Şi pe deasupra mă mai şi face nervos. Vreau să-l văd luat de-aici.

— Scuzaţi-mă, îi spuse lui Roger unul din cei de pe iaht. Tabloul acela-i de vînzare?

— Da' cine a vorbit cu dumneata? îşi întoarse Roger ochii spre el.

— Nimeni, răspunse omul. Dumneata eşti Roger Davis, nu-i aşa?

— Sînt, fir-ai să fii.

— Dacă prietenul dumitale a pictat tabloul acela şi e de vînzare, aş vrea să tratez preţul cu dumnealui, spuse omul întorcîndu-se. Dumneata eşti Thomas Hudson, da?

— Hudson mi-e numele.

— Tabloul e de vînzare?

— Nu, îi răspunse Thomas Hudson. Regret.

— Dar barmanul spunea...

— E ţicnit, îi spuse Thomas Hudson. E un băiat foarte bun. Dar e ţicnit.

— Domnule Bobby, pot să mai iau, te rog, un gin? îl rugă Andrew foarte politicos.

— Bineînţeles, omuleţule, îi spuse Bobby şi-i turnă. Ştii ce-ar trebui să facă ăia? Ar trebui să-ţi pună mutrişoara asta fermecătoare de copil sănătos pe eticheta sticlelor de gin, în locul grămezii ăleia idioate de fructe. Hudson, de ce nu desenezi tu o etichetă ca lumea pentru sticla de gin, în care să redai farmecul copilăresc al mutrei tînărului Andy?

— Am putea lansa un nou soi, spuse Roger. Old Tom Gin există, e-adevărat, dar de ce n-am lansa noi Merry Andrew?

— Banii pentru afacere îi dau eu, spuse Bobby. Putem face ginul aici pe insulă. Puştii îl pot trage la sticle şi lipi etichetele. Îl putem vinde ori cu ridicata, ori cu amănuntul.

— Ar fi o întoarcere la vechiul meşteşug, spuse Roger. Ca William Morris.

— Da' din ce-o să facem ginul, domnule Bobby? întrebă Andrew.

— Din peştele-banană, spuse Bobby. Şi din moluşte.

Cei de pe iaht nu se mai uitau acum nici la Roger, nici la Thomas Hudson şi nici la băieţi. Îl urmăreau pe Bobby şi arătau îngrijoraţi.

— În legătură cu pînza aceea... începu bărbatul de dinainte.

— La care pînză te referi, omule? îl întrebă Bobby, dînd pe gît încă o duşcă.

— La pînza aceea mare cu tornade şi cu un om în barcă.

— De unde? întrebă Bobby.

— De acolo, spuse omul.

— Îţi cer iertare, domnule, dar cred că ai băut destul. Aici e un local respectabil. Nu oploşim noi nici tornade, nici oameni în bărci pe-aici.

— Vreau să spun, tabloul de acolo.

— Nu mă stîrni, domnule. Nu e nici un tablou acolo. Dacă ar exista vreun tablou pe aici, atunci ar sta deasupra barului, unde se cuvine să stea picturile, şi ar fi neapărat un nud lăsat cît e de lung pe spate, exact aşa cum se cade să fie.

— Vorbesc de tabloul acela de acolo.

— Ce tablou şi *unde?*

— Acolo.

— Mi-ar face mare bucurie să-ţi servesc o apă gazoasă, domnule. Sau să-ţi chem o ricşă, îi spuse Bobby.

— O ricşă?

— Da, o afurisită de ricşă, dacă vrei să ţi-o spun de la obraz. Dumneata eşti o ricşă. Şi ai băut destul.

— Domnule Bobby, întrebă Andrew foarte politicos. Crezi că şi eu am băut destul?

— Nu, dragul meu băiat, bineînţeles că nu. Toarnă-ţi singur.

— Mulţumesc, domnule Bobby, spuse Andy. E al patrulea.

— Aş fi vrut să fie al o sutălea, spuse Bobby. Eşti mîndria inimii mele.

— Ce-ai zice să plecăm de-aici, Hal, îi spuse unul dintre bărbaţi celui care voia să cumpere tabloul.

— Aş vrea să iau pînza aceea, îi răspunse el. Numai dacă aş putea-o obţine la un preţ convenabil.

— Aş prefera să plecăm de-aici, insistă cel dintîi. Distracţia-i distracţie. Dar să mai şi vezi cum se-mbată nişte copii e puţin cam prea mult.

— Chiar îi dai băieţelului gin? îl întrebă pe Bobby blonda cea drăguţă de la capătul barului dinspre uşă.

Era o fată înaltă, cu un păr foarte deschis la culoare şi nişte pistrui care-i veneau bine. Nu erau pistrui de roşcovană, ci din aceia ce apar pe pielea bronzată a blondelor care nu capătă arsuri.

— Da, doamnă.

— Cred că e o ruşine, spuse fata. E dezgustător şi ruşinos şi criminal.

Roger evită să se uite la fată şi Thomas Hudson puse ochii în pămînt.

— Dar ce-aţi pofti dumneavoastră să bea, doamnă? întrebă Bobby.

— Nimic. N-ar trebui să i se dea nimic de băut.

— Nu prea pare cinstit nici aşa, spuse Bobby.

— Ce vrei să spui cînd zici *cinstit?* Crezi că e cinstit să otrăveşti un copil cu alcool?

— Vezi, papà? se amestecă Tom. Şi eu ziceam că nu e bine ca Andy să bea.

— Din toţi trei, el e singurul care bea, doamnă. Asta de cînd sportivul, aici de faţă, s-a lăsat, încercă Bobby s-o facă să înţeleagă. Credeţi că e cinstit să-l lipsim numai pe el dintr-o familie de trei băieţi de această mică plăcere pe care o mai are şi el?

— *Cinstit!* exclamă fata. Cred că eşti un monstru. Iar dumneata eşti un alt monstru, îi spuse lui Roger. Şi dumneata eşti tot un monstru, îi spuse şi lui Thomas Hudson. Toţi sînteţi groaznici şi vă urăsc.

Avea lacrimi în ochi şi, întorcîndu-se cu spatele la băieţi şi la domnul Bobby, se adresă bărbaţilor care erau cu ea:

— Nici unul din voi nu e în stare să facă nimic?

— Cred că e o glumă, îi spuse unul dintre ei. De genul celei cu chelnerul prost crescut pe care-l angajează pe la petreceri. Sau cea cu vorbe în doi peri.

— Nu, nu e nici o glumă. Omul acela groaznic îi dă chiar gin. E îngrozitor şi e tragic.

— Domnule Bobby, făcu Andy. Cinci e porţia mea?

— Pentru azi, spuse Bobby. N-aş vrea s-o mai supărăm cu nimic pe doamna.

— Ah, scoateţi-mă de-aici, spuse fata. Nu mai vreau să văd.

Începu să plîngă şi doi dintre bărbaţi ieşiră cu ea afară, iar Thomas Hudson şi Roger şi băieţii se simţiră destul de prost. Cealaltă fată, cea cu adevărat frumoasă se apropie de ei. Avea un chip frumos, cu tenul închis la culoare şi curat, şi un păr castaniu roşcat. Purta nişte pantaloni largi, dar era minunat construită după cîte îşi putea da seama Thomas Hudson şi avea un păr mătăsos, care se unduia în mers. Îşi dădu seama că o mai văzuse.

— Aşa-i că nu-i gin? îi spuse ea lui Roger.

— Nu, bineînţeles că nu.

— Mă duc pînă afară să-i spun, făcu ea. Într-adevăr s-a simţit înfiorător.

Ieşi pe uşă şi le zîmbi cînd ieşi. Era o fată minunat de frumoasă.

— Acum s-a terminat, papà, spuse Andy. Putem bea cîte o coca-cola?

— Aş prefera o bere, papà. Asta numai dacă n-o supără pe doamna, spuse tînărul Tom.

— Nu cred că din cauza unei sticle cu bere are să se supere, îi răspunse Thomas Hudson. Îţi oferim ceva de băut? îl întrebă el pe cel care voia să cumpere tabloul. Îmi pare rău dacă am fost prea stupizi.

— Nu, nu, făcu omul. Foarte interesant. Totul mi s-a părut foarte interesant. Fascinant. Totdeauna m-au interesat scriitorii şi artiştii. Aţi improvizat cu toţii?

— Da, răspunse Thomas Hudson.

— În legătură cu pînza aceea...

— Aparţine domnului Saunders, îi explică Thomas Hudson. Am pictat tabloul pentru el, în dar. Nu cred că vrea să-l vîndă. Dar e al lui şi poate să facă ce vrea cu el.

— Vreau să-l păstrez, spuse Bobby. Să nu-mi oferi cumva o groază de bani pe el, fiindcă are să mă facă să-mi pară rău.

— Zău c-aş vrea să fie al meu.

— Şi eu, fir-ar să fie, spuse Bobby. Şi-i al meu.

— Dar, domnule Saunders, e o pînză de prea mare valoare ca să fie ţinută într-un local ca ăsta.

Bobby începu să se înfurie.

— Ia mai lăsă-mă-n pace, vrei? îi spuse el omului. Ne-am distrat de minune şi gata. O distracţie cum n-am mai avut vreodată cu femei care se apucă de plîns şi încurcă totul. Ştiu că a făcut-o din cumsecădenie. Dar, la dracu! Cumsecădenia te atinge mai iute ca orice altceva. Şi nevastă-mea vrea să fie cumsecade şi nu face decît lucruri cumsecade şi în fiecare zi mă scoate din răbdări. La dracu cu cumsecădenia! Şi acum, uite, vii dumneata şi îţi închipui că poţi să-mi sufli tabloul ăsta, numai aşa fiindcă-l vrei dumneata.

— Dar, domnule Saunders, chiar dumneata ai spus că nu mai vrei să vezi tabloul ăsta aici şi că-i de vînzare.

— Era numai o aiureală, îi răspunse Bobby. Am zis aşa cînd ne distram şi noi.

— Atunci înseamnă că tabloul nu-i de vînzare.

— Nu. Tabloul nu-i nici de vînzare, nici de închiriat, nici de împrumut.

— Bine, zise omul, uite cartea mea de vizită, dacă vreodată va fi de vînzare.

— Minunat, spuse Bobby. S-ar putea ca Tom să aibă ceva de vînzare la el acasă. Ce zici, Tom?

— Nu cred, răspunse Thomas Hudson.

— Totuşi, aş vrea să vin să văd, îi spuse omul.

— Deocamdată nu expun nimic, îi răspunse Thomas Hudson. Dacă vrei, îţi pot da adresa galeriei din New York.

— Mulţumesc. Vrei s-o scrii aici?

Omul avea şi stilou la el şi scrise adresa pe dosul unei cărţi de vizită şi-i dădu lui Thomas Hudson altă carte de vizită. Apoi îi mulţumi lui Thomas Hudson şi-l întrebă dacă-i putea oferi ceva de băut.

— Şi ai putea să-mi dai măcar o idee cam cît ar costa pînzele mai mari?

— Nu, spuse Thomas Hudson. Dar directorul galeriei, poate.

— Îndată ce mă întorc în oraş, mă duc la el. Pînza asta e deosebit de interesantă.

— Mulţumesc, spuse Thomas Hudson.

— Eşti sigur că nu e de vînzare?

— Ah, Doamne! făcu Bobby. Termină. E tabloul meu. Mie mi-a venit ideea, şi Thomas Hudson mi l-a pictat.

Omul făcu o mutră de parcă jocul „şaradelor” ar fi început din nou, aşa că zîmbi cu multă amiciţie.

— N-aş vrea să fiu insistent...

— Eşti cam la fel de insistent ca unul afurisit de tare de cap, îi spuse Bobby. Haide odată. Bea şi dumneata ceva şi las-o baltă.

Băieţii discutau cu Roger.

— Atîta vreme cît a ţinut, a fost destul de reuşit, nu-i aşa, domnule Davis? îl întrebă tînărul Tom. Eu n-am exagerat prea rău, drept?

— A fost straşnic, îi spuse Roger. Numai că Dave n-a prea avut cînd să se desfăşoare.

— Tocmai mă pregăteam să devin un monstru, spuse David.

— Cred că ai fi dat-o gata de tot, spuse tînărul Tom. Era ea destul de necăjită şi aşa. Chiar voiai să faci pe monstrul?

— Îmi întorsesem şi genele pe dos şi pregătisem totul, le spuse David. Cînd ne-am oprit, tocmai mă aplecasem ca să mă aranjez.

— Ghinion că era atît de drăguţă, spuse Andy. Dar nu m-am lăsat deloc impresionat. Bănui că n-o să mai avem prilejul să punem la cale altă scenă la fel.

— Dar nu-i aşa că domnul Bobby a fost minunat? întrebă tînărul Tom. Ah, Doamne, ai fost straşnic, domnule Bobby.

— Păcat că ne-am oprit, spuse Bobby. Şi comisarul nici nu apucase să vină. Şi tocmai începusem să mă încălzesc. Acum ştiu bine cam ce trebuie să simtă marii actori.

Fata intră pe uşă. Cînd intră, vîntul îi lipi puloverul de trup şi-i flutură părul în momentul în care se întoarse spre Roger.

— Nu vrea să vină înapoi. Dar s-a liniştit. Acum nu mai are nimic.

— Vrei să bei ceva cu noi? întrebă Roger.

— Cu mare plăcere.

Roger îi spuse cum îi chema pe fiecare, iar ea le spuse că se numea Audrey Bruce.

— Eu pot să vin să văd picturile?

— Sigur că da, îi spuse Thomas Hudson.

— Aş vrea să vin şi eu cu domnişoara Bruce, se băgă în vorbă insistentul.

— Eşti tatăl dumneaei? îl întrebă Roger.

— Nu, dar sînt un foarte vechi prieten.

— Atunci nu poţi veni, îi răspunse Roger. Trebuie să aştepţi pînă la Ziua Foarte Vechilor Prieteni. Sau să primeşti o invitaţie din partea comitetului.

— Te rog, nu fi prea dur cu el, îl rugă fata pe Roger.

— Mi se pare că am şi fost.

— Atunci nu mai fi.
— În regulă.
— Să fim drăguţi.
— Bun.
— Mi-a plăcut ce-a spus Tom despre fata aceea care apare în toate cărţile dumitale.
— Chiar ţi-a plăcut? o întrebă tînărul Tom. Nu e tocmai adevărat. Aşa rîdeam eu de domnul Davis.
— Am crezut că măcar puţin, tot e adevărat.
— Să vii sus la vilă, o pofti Roger.
— Să-mi aduc și prietenii?
— Nu.
— Pe nici unul?
— Ţii foarte mult să vină şi ei?
— Nu.
— Bun.
— Şi cînd să vin la vilă?
— Oricînd, îi spuse Thomas Hudson.
— Rămîn şi la masa de prînz?
— Bineînţeles, îi spuse Roger.
— Insula asta pare splendidă, spuse ea. Mă bucur tare mult că toţi sîntem oameni simpatici.
— David vă poate arăta cum voia el să facă pe monstrul tocmai cînd s-a stricat petrecerea, îi spuse Andy.
— Ah, făcu ea. Atunci avem chiar de toate.
— Şi cît o să rămîneţi? o întrebă tînărul Tom.
— Nu ştiu.
— Dar cît o să stea iahtul? o întrebă Roger.
— Nu ştiu.
— Atunci ce ştii? o întrebă Roger. O zic cu bune intenţii.
— Nu prea multe. Dar dumneata?
— Socot că eşti încîntătoare, îi spuse Roger.
— Oh, exclamă fata. Îţi mulţumesc tare mult.
— O să mai rămîi o vreme?
— Nu ştiu. S-ar putea.
— Nu vii acum la vilă să bem ceva, în loc să bem aici? o ispiti Roger.
— Să bem un pahar aici, spuse ea. E foarte drăguţ aici.

XII

A doua zi vîntul se potoli, Roger şi băieţii se duseră la plajă să înoate, iar Thomas Hudson rămase sus pe terasă să lucreze. Eddy declarase că apa sărată n-o să-i facă rău lui David la picioare cînd va înota, dacă după aceea le bandajează din nou. Aşa că se duseseră cu toţii în apă, iar Thomas Hudson, din cînd în cînd, se mai uita în jos la ei în vreme ce picta. Era cam nedumerit în legătură cu Roger şi cu fata şi asta îl cam distrăgea de la treabă, aşa că renunţă să se mai gîndească. Dar nu putea să nu se gîndească ce mult îi amintea fata de mama tînărului Tom, cînd o întîlnise prima oară. Numai că prea multe fete reuşiseră să arate în aşa fel încît să-i amintească de ea, se gîndi el şi continuă să lucreze. Era convins că avea s-o vadă pe fată cînd va veni vremea şi era convins că aveau s-o vadă destul de multă vreme. Era un lucru destul de limpede. Ei, fata arăta decorativă şi părea destul de drăguţă. Iar dacă-i mai şi amintea de mama lui Tommy, era cu atît mai trist. Dar nu se putea face nimic. Mai trecuse el prin împrejurări din astea de destule ori înainte. Continuă să lucreze.

Tabloul avea să fie bun. Celălalt, cu peştele în apă, avea să fie cu adevărat greu. Poate că ar fi fost mai bine să fi început cu acela, se gîndi. Nu, e mai bine să-l termin pe ăsta. După ce pleacă ei, am să pot lucra la celălalt cînd vreau.

— Lasă-mă să te duc pînă sus, Davy, îl auzi el pe Roger spunînd. Ca să nu-ţi intre cumva nisip în rosături.

— Bine, spuse David. Dar mai întîi să-mi spăl tălpile bine aici, în ocean.

Roger îl purtă în sus pe ţărm şi-l aşeză pe un scaun în faţa uşii care dădea spre ocean. Pe cînd treceau pe sub terasă, Thomas Hudson îl auzi pe David întrebînd:

— Domnule Davis, crezi că are să vină?

— Nu ştiu, răspunse Roger. Sper.

— Domnule Davis, nu-i aşa că-i frumoasă?

— Foarte.

— Cred că ţine la noi. Domnule Davis, cu ce se ocupă o fată ca ea?

— Nu ştiu. N-am întrebat-o.

— Tommy o şi iubeşte. Şi Andy.

— Dar tu?

— Nu ştiu. Eu nu mă îndrăgostesc de oameni, cum fac ei. Oricum, aş vrea s-o văd mai bine. Domnule Davis, nu-i o stricată, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Nu pare a fi. De ce?

— Tommy spunea că o iubeşte, dar că probabil nu e decît o stricată. Andy spunea că lui nu-i pasă chiar dacă-i stricată.

— Nu pare a fi, îi spuse Roger.

— Domnule Davis, indivizii ăia care-s cu ea nu-s o adunătură cam ciudată?

— Cu siguranţă că sînt.

— Cu ce se ocupă nişte oameni ca ei?

— O să-o întrebăm pe ea cînd vine.

— Şi crezi că vine?

— Da, îi spuse Roger. În locul tău, nu mi-aş face griji.

— Tommy şi Andy îşi fac griji. Eu pe altcineva iubesc. Doar ştii. Ţi-am spus.

— Îmi aduc aminte. Dar şi fata asta seamănă cu ea, îi spuse Roger.

— Poate c-a văzut-o la cinema şi încearcă să arate ca ea, spuse David.

Thomas Hudson îşi văzu mai departe de lucru. Cînd apăru fata, mergînd pe plajă, Roger tocmai îi bandaja picioarele lui David. Ea era cu picioarele goale, într-un costum de baie cu o fustă din acelaşi material pe deasupra, şi ducea în mînă o sacoşă de plajă. Thomas Hudson văzu încîntat că avea picioarele la fel de frumoase ca şi chipul, şi la fel de frumoase ca şi sînii pe care-i ghicise sub pulover. Avea braţe frumoase şi era bronzată peste tot. Nu se dăduse cu nici un fel de fard, numai buzele şi le vopsise şi avea buze frumoase pe care el ar fi preferat să le vadă nevopsite.

— Salut, făcu ea. Am întîrziat mult?

— Nu, îi spuse Roger. Noi am fost în apă, dar eu intru din nou.

Roger mutase scaunul lui David la marginea ţărmului şi Thomas Hudson o văzu cum se apleacă şi se uită la picioarele lui David şi-i zări cîrlionţii scurţi de pe ceafă cînd pletele îi lunecară în faţă. Pe pielea bronzată, cîrlionţii păreau argintii.

— Ce-ai păţit aici? îl întrebă ea. Sărmanele picioare!

— Mi le-am rănit pe cînd trăgeam să scot un peşte, îi spuse David.

— Şi cît de mare era peştele?

— Nu ştiu. A scăpat.

— Tare îmi pare rău.

— Nu-i nimic, spuse David. Nimănui nu-i mai pasă de el.

— Poţi să înoţi aşa?

Roger îi oblojea rosăturile cu mercurocrom. Rănile arătau bine şi erau curate, dar pielea era puţin zbîrcită de la apa de mare.

— Eddy spune că apa le face bine.

— Cine-i Eddy?

— Bucătarul nostru.

— Şi bucătarul vostru este şi doctor?

— La treburi de astea se pricepe, îi explică David. Şi domnul Davis spune că e bine.

— Domnul Davis mai spune şi altceva? îl întrebă ea pe Roger.

— Că e bucuros să te vadă.

— Drăguţ din partea lui. Ei, băieţi, aţi avut o seară straşnică?

— Nu prea, răspunse Roger. Am făcut un pocher şi după aceea am citit şi m-am dus să mă culc.

— Şi cine a cîştigat la pocher?

— Andy şi Eddy, spuse David. Dumneavoastră ce-aţi făcut?

— Am jucat table.

— Şi ai dormit bine? o întrebă Roger.

— Da. Dar dumneata?

— Minunat, spuse el.

— Dintre noi, numai Tommy ştie să joace table, îi spuse David fetei. L-a învăţat un netrebnic care s-a dovedit apoi a fi un pervers.

— Chiar? Tristă poveste.

— Cînd o spune Tommy cum ştie el, nu mai e aşa de tristă, spuse David. Nu s-a întîmplat nimic rău.

— Cred că toţi perverşii ăştia trebuie să fie groaznic de întristători, spuse ea. Sărmanii de ei.

— Dar a fost ceva tare caraghios, spuse David. Fiindcă netrebnicul care l-a învăţat pe Tommy table i-a explicat şi ce înseamnă să fii pervers şi tot felul de chestii despre greci şi Damon şi Pythias, şi David şi Jonathan. Ştii, ca atunci cînd ni se vorbeşte la şcoală despre peşti şi despre albine că fertilizează polenul şi toate chestiile celelalte, şi Tommy l-a întrebat dacă a citit vreodată o carte de Gide. Cum se numea, domnule Davis? Nu *Corydon.* Cealaltă? Aia în care era vorba de Oscar Wilde.

— *Si le grain ne meurt,* îi spuse Roger.

— E o carte groaznică, pe care Tommy a luat-o să le citească băieţilor la şcoală. În franţuzeşte, bineînţeles, că nu înţelegeau ei nici o iotă, dar de obicei Tommy le traducea. Mare parte e grozav de plicticoasă, dar începe să devină groaznică atunci cînd domnul Gide ajunge în Africa.

— Am citit-o, spuse fata.

— Ah, straşnic, făcu David. Atunci înţelegeţi cam ce vreau să spun. Ei, şi individul care l-a învăţat pe Tommy table şi s-a dovedit a fi un pervers a rămas cumplit de mirat cînd Tommy i-a vorbit despre cartea asta, dar era şi bucuros fiindcă acum nu mai era nevoit să treacă prin toate chestiile alea cu albinele şi florile şi i-a spus: „Sînt bucuros că ştii astea”, sau cam aşa ceva, şi atunci Tommy i-a spus exact aşa, ţin minte: „Domnule Edwards, în privinţa perverşilor n-am decît o curiozitate ştiinţifică. Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai învăţat table, dar trebuie să-ţi spun la revedere”. Pe vremea aia Tommy avea purtări foarte alese, urmă David. Abia se întorsese din Franţa unde stătuse cu tata şi avea purtări minunate.

— Ai stat şi tu în Franţa?

— Cu toţii am stat în Franţa în diferite perioade. Dar numai Tommy îşi aduce aminte ca lumea de ea. Şi are şi cea mai bună memorie. Şi îşi aduce aminte exact. Aţi stat vreodată în Franţa?

— Multă vreme.

— Aţi fost la şcoală acolo?

— Da, pe lîngă Paris.

— Atunci aşteptaţi pînă vă întîlniţi cu Tommy, spuse David. El cunoaşte Parisul şi împrejurimile Parisului, aşa cum cunosc eu reciful de colo sau locurile cu apă mică. Poate că nici pe astea nu le ştiu aşa de bine cum cunoaşte Tommy Parisul.

Fata se aşezase jos, în umbra terasei şi se apucase să cearnă nisipul printre degetele de la picioare.

— Povesteşte-mi şi mie despre recif şi despre locurile cu apă mică, îi spuse ea.

— Mai bine-i dacă vi le arăt, îi spuse David. Am să vă duc în larg cu schiful unde-s locurile acelea şi unde putem să facem pescuit subacvatic, dacă vă place. Numai aşa poţi să cunoşti reciful.

— Mi-ar plăcea să merg.

— Cine-s cei de pe iaht? o întrebă Roger.

— Nişte oameni. Nu ţi-ar place.

— Par foarte simpatici.

— Trebuie să vorbim în chipul ăsta?

— Nu, spuse Roger.

— Pe omul insistent l-ai întîlnit. E cel mai bogat şi cel mai plicticos. Nu putem să nu mai discutăm despre ei? Toţi sînt oameni de treabă şi minunaţi şi plicticoşi la culme.

Sosi şi tînărul Tom, urmat de Andrew. Întoarseră departe, de-a lungul ţărmului, iar cînd ieşiseră din apă şi văzuseră fata lîngă scaunul lui David, o luaseră la fugă pe unde nisipul era mai bătut, iar Andrew rămăsese în urmă. Cînd ajunse şi el, abia mai sufla.

— Ai fi putut să mă aştepţi şi pe mine, îi reproşă el tînărului Tom.

— Iartă-mă, Andy, se scuză tînărul Tom. Bună dimineaţa, îi spuse el apoi fetei. V-am aşteptat, dar după

aceea am intrat în apă.

— Îmi pare rău că am întîrziat.

— N-aţi întîrziat. Intrăm cu toţii din nou în apă.

— Eu nu mai intru, spuse David. Intraţi voi acum. Şi aşa am vorbit prea mult.

— Nu trebuie să vă temeţi de curenţii de fund, îi spuse tînărul Tom. Fundul coboară încet, pînă departe.

— Dar rechinii şi baracudele?

— Rechinii nu intră în lagună decît noaptea, îi spuse Roger, baracudele n-or să te supere deloc. Nu ies ele la vînătoare decît dacă-i apa mîloasă sau tulbure.

— Dacă or să vadă lucind ceva şi nu ştiu ce e, s-ar putea să atace din greşeală, îi explică David. Dar cînd apa e limpede nu atacă oamenii. Pe unde înotăm noi sînt mai totdeauna baracude.

— Le poţi vedea plutind pe deasupra nisipului chiar pe lîngă tine, îi spuse Tom. Sînt foarte curioase. Dar întotdeauna se îndepărtează.

— Dacă ai un peşte, îi spuse David, ca atunci cînd pescuieşti sub apă şi înşiri peştii pe o sfoară sau îi pui într-o plasă, atunci se dau la peşte şi s-ar putea să te atace din greşeală, pentru că sînt foarte repezite.

— Sau dacă înoţi printre chefali sau într-un banc mare de sardele, spuse tînărul Tom, s-ar putea să te atace cînd se reped după peştii din banc.

— Să înotaţi între mine şi Tom, îi spuse Andy. În felul ăsta n-are să vă deranjeze nimic.

Valurile se spărgeau greoaie de ţărm şi pietroşeii şi ploierii alergau repede ca o părere pe nisipul abia udat cînd se retrăgea apa şi înainte de a se sparge valul următor.

— Crezi că e bine să înotăm cînd marea e atît de agitată şi nici nu putem vedea nimic?

— Nici o grijă, îi spuse David. Numai să vă uitaţi pe unde călcaţi înainte de a porni înot. Dar oricum cred că e prea agitată ca vreo pisică de mare să stea culcată în nisip.

— Domnul Davis şi cu mine o să avem grijă de dumneavoastră, îi spuse tînărul Tom.

— Eu am să am grijă de dumneavoastră, se băgă Andy.

— Dacă vă izbiţi de vreun peşte unde se sparg valurile, se poate să fie vreun pompano din cei mici, îi spuse David. Cînd e mareea înaltă, vin în lagună să se hrănească cu purici de nisip. Cînd sînt în apă sînt nespus de drăguţi şi curioşi şi prietenoşi.

— Parcă aş înota într-un acvariu, spuse ea.

— Andy o să vă înveţe cum să daţi aerul afară din plămîni ca să puteţi rămîne sub apă, îi mai spuse David. Iar Tom o să vă arate cum să nu daţi de bucluc cu murenele.

— Nu încerca s-o sperii, Dave, îi spuse tînărul Tom. Noi nu sîntem mari împăraţi ai adîncului apelor, ca el. Dar tocmai pentru că el e împăratul adîncurilor, domnişoară Bruce...

— Audrey.

— Audrey, repetă Tom şi se opri.

— Ce spuneai, Tommy?

— Nu mai ştiu, spuse tînărul Tom. Haideţi să intrăm în apă şi să înotăm.

O vreme, Thomas Hudson lucră mai departe. Apoi coborî şi se aşeză lîngă David şi-i urmări pe cei patru care ajunseseră departe, acolo unde se spărgeau valurile. Fata intrase în apă fără cască şi înota şi se cufunda ca o focă. Era o înotătoare la fel de bună ca şi Roger, numai că el avea mai multă forţă. Veniră înapoi spre ţărm şi cînd ajunseră să simtă fundul cu picioarele, începură să meargă îndreptîndu-se spre casă, iar părul fetei era ud şi de pe frunte cădea drept spre spate, în aşa fel încît nimic nu mai ascundea forma capului şi Thomas Hudson se gîndi că nu mai văzuse niciodată un chip mai frumos şi un trup mai minunat. În afară de unul singur, se gîndi. În afară de unul singur, care fusese cel mai frumos şi cel mai minunat. Nu te mai gîndi la asta, îşi spuse. Uită-te la fată, atît, şi fii fericit că e aici.

— Cum a fost? o întrebă.

— Minunat, îi răspunse ea zîmbindu-i. Dar n-am văzut nici urmă de peşte, îi spuse lui David.

— Probabil că nici nu se putea cu valurile astea, îi spuse David. Numai dacă dădeaţi peste ei.

Fata se aşează în nisip, cu mîinile prinse în jurul genunchilor. Părul ud îi cădea pe umeri, iar cei doi băieţi stăteau lîngă ea. Roger se întinsese pe nisip în faţa ei, cu fruntea pe braţele încrucişate. Thomas Hudson deschise uşa cu plasă, intră în casă şi apoi se urcă pe terasă, să lucreze mai departe la tablou. Se gîndi că era cel mai bun lucru care-i rămînea de făcut.

Pe nisip, jos, unde Thomas Hudson nu-i mai vedea, fata se uită la Roger.

— Eşti mîhnit? îl întrebă ea.

— Nu.

— Gînditor?

— Poate, puţin. Nu ştiu.

— Într-o zi ca asta e mai bine să nu te gîndeşti deloc.

— În regulă. Să nu ne mai gîndim. E bine dacă mă uit la valuri?

— La valuri e voie.

— Vrei să mai intri în apă?

— Mai tîrziu.

— Cine te-a învăţat să înoţi? o întrebă Roger.

— Tu.

Roger înălţă capul şi se uită la ea.

— Nu-ţi mai aduci aminte de plaja de la Cap d'Antibes? Plaja mică. Nu Eden Roc. La Eden Roc mă uitam cum te scufundai.

— Ce dracu cauţi aici şi cum te cheamă, de fapt?

— Am venit să te văd, spuse ea. Şi bănuiesc că mă cheamă Audrey Bruce.

— Domnule Davis, să plecăm? întrebă tînărul Tom.

Roger nici măcar nu-i răspunse.

— Care-i numele tău adevărat?

— Mă cheamă Audrey Raeburn.

— Şi de ce-ai venit să mă vezi?

— Fiindcă aşa am vrut. Am făcut rău?

— Nu cred. Cine ţi-a spus că-s aici?

— Un tip scîrbos pe care l-am întîlnit la o petrecere la New York. Te-ai bătut cu el pe-aici. Spuneau că ai ajuns un pierde-vară care se vîntură pe ţărm.

— Ei bine, e destul de bine vînturat, spuse Roger uitîndu-se spre largul mării.

— Mai spunea şi alte lucruri despre tine. Nici unul nu era chiar de laudă.

— Cu cine erai la Antibes?

— Cu mama şi Dick Raeburn. Acum îţi aminteşti?

Roger se ridică în capul oaselor şi se uită la ea. Apoi veni la ea, o luă în braţe şi o sărută.

— Fir-aş afurisit să fiu, făcu el.

— E bine că am venit? îl întrebă ea.

— Ah, ştrengăriță mică, spuse Roger. Tu eşti?

— Trebuie s-o mai dovedesc? Nu crezi?

— Nu-mi aduc aminte de nici un semn tainic.

— Îţi place cum arăt acum?

— Acum te iubesc.

— Doar nu voiai să arăt o viaţă întreagă ca un mînz. Ţii minte cînd mi-ai spus că arăt ca un mînz, la Auteuil, atunci cînd plîngeam?

— Era şi un compliment. Ţi-am spus că arăţi ca un mînz desenat de Tenniel din *Alice în Ţara Minunilor.*

— Am plîns.

— Domnule Davis, spuse Andy. Noi băieţii ne ducem să facem rost de nişte coca-cola. Vreţi şi voi?

— Nu, Andy. Tu vrei, ştrengăriţo?

— Da, aş vrea.

— Haide, Dave.

— Nu, eu rămîn să ascult mai departe.

— Cîteodată eşti o bestie de frate, îi spuse tînărul Tom.

— Adu-mi şi mie o sticlă, îi spuse David. Daţi-i înainte, domnule Davis, să nu vă deranjeze că-s şi eu aici.

— Nu mă deranjează, Davy, spuse fata.

— Dar pe unde ai umblat şi de ce te cheamă Audrey Bruce?

— E destul de complicat.

— Bănuiesc.

— În cele din urmă, mama s-a căsătorit cu un bărbat pe care-l cheamă Bruce.

— L-am cunoscut.

— Am ţinut la el.

— Eu trec peste asta, spuse Roger. Dar de unde şi pînă unde Audrey?

— E al doilea nume de botez al meu. Şi numele mamei nu mi-a plăcut.

— Mie nu mi-a plăcut mama.

— Nici mie. Am ţinut la Dick Raeburn, am ţinut la Bill Bruce, şi te-am iubit pe tine, şi l-am iubit pe Tom Hudson. Nici el nu m-a recunoscut, nu-i aşa?

— Nu ştiu. E un tip ciudat şi s-ar putea să tacă. Ştiu că se gîndeşte că semeni cu mama lui Tommy.

— Aş vrea să-i fi semănat.

— Îi semeni afurisit de mult.

— Zău că-i semeni, spuse şi David. De asta îmi dau şi eu seama. Iartă-mă Audrey. Ar trebui să tac din gură şi s-o şterg.

— Nu m-ai iubit nici pe mine şi nu l-ai iubit nici pe Tom.

— Ba da, v-am iubit. Nici n-ai să ştii cît de mult.

— Unde-i mama ta acum?

— S-a căsătorit cu un tip pe nume Geoffrey Townsend şi stă la Londra.

— Tot mai ia droguri?

— Bineînţeles. Şi e frumoasă.

— Nu mai spune?

— Da. E chiar frumoasă. Şi nu o spun din pietate filială.

— Pe vremuri aveai multă pietate filială.

— Ştiu. Pe atunci obişnuiam să mă rog pentru fiecare. Mi se frîngea inima la orice. Mă duceam la slujbele din prima vineri a lunii şi mă rugam să-i fie hărăzită mamei o moarte fericită. Nici nu ştii cît mă rugam pentru tine, Roger.

— Aş fi vrut să-mi fi prins mai bine, răspunse Roger.

— Şi eu, spuse fata.

— Dar nu poţi ști, Audrey. Nu poţi şti niciodată cînd s-ar putea să prindă bine, spuse David. Nu vreau să spun că domnul Davis are nevoie să se roage cineva pentru el. Nu mă refer decît pur şi simplu la rugăciune.

— Mulţumesc, Dave, spuse Roger. Şi ce s-a mai întîmplat cu Bruce?

— A murit. Nu-ţi aduci aminte?

— Nu. Îmi aduc aminte doar că Dick Raeburn a murit.

— Cred că-ţi aduci aminte.

— Bineînţeles.

Tînărul Tom şi Andy se întoarseră cu sticlele de coca-cola şi Andy îi dădu o sticlă rece fetei şi una lui David.

— Mulţumesc, spuse fata. E minunată şi rece.

— Audrey, începu tînărul Tom, acum îmi aduc aminte de tine. Veneai de obicei la atelier cu domnul Raeburn. Nu scoteai niciodată o vorbă. Tu şi cu mine, cu papà şi domnul Raeburn, mergeam de obicei pe la circuri, şi mergeam şi la curse: Dar pe vremea aceea nu erai aşa de frumoasă.

— Ba era, spuse Roger. Întreabă-l pe tatăl tău.

— Îmi pare rău că domnul Raeburn a murit, spuse tînărul Tom. Îmi amintesc foarte bine cum a murit. A fost lovit de un bob care a luat o curbă prea sus, a ieşit de pe pîrtie şi a intrat în mulţime. Prima dată cînd s-a întîmplat accidentul a fost tare bolnav şi mă duceam cu papà să-l vizităm. Apoi, după o vreme, s-a făcut mai bine şi s-a dus din nou să urmărească cursele de bob, deşi n-ar fi trebuit. Cînd a fost ucis, noi nu eram acolo. Îmi pare rău dacă, vorbind despre asta, te-am tulburat, Audrey.

— A fost un om simpatic, spuse Audrey. Nu mă tulbură, Tommy. A trecut multă vreme de-atunci.

— Pe noi ăştialalţi ne-ai cunoscut? o întrebă Andy.

— Cum să ne fi cunoscut, călăreţule? Nici nu ne născuserăm, îi spuse David.

— De unde să ştiu eu? întrebă Andy. Nu-mi amintesc nimic despre Franţa şi cred că nici tu nu-ţi aminteşti mare lucru.

— Nici nu pretind. Tommy îşi aminteşte de Franţa pentru noi toţi. Mai tîrziu am să-mi amintesc de insula asta. Şi-mi pot aduce aminte orice tablou de-al tatei pe care l-am văzut vreodată.

— Îţi poţi aminti de cele cu cursele? îl întrebă Audrey.

— De toate pe care le-am văzut.

— În cîteva eram şi eu, spuse Audrey. La Longchamps, şi la Auteuil, şi la St. Cloud. Peste tot mi se vede ceafa.

— Să ştii că de ceafa ta îmi aduc aminte, spuse tînărul Tom. Şi aveai părul pînă la brîu şi eu eram cu două trepte mai sus ca să văd mai bine. Era o zi ceţoasă, aşa cum e toamna, cînd aerul pare albăstrui ca de fum, iar noi stăteam în tribuna de sus, chiar vizavi de groapa cu apă, iar în stînga era gardul viu cu şanţ şi obstacolul de zid. Finişul era în partea dinspre noi, iar groapa cu apă se afla pe porţiunea dinăuntru a pistei. Eu eram totdeauna în spatele tău, mai sus de tine ca să văd mai bine, în afară de cazul cînd ne duceam jos, lîngă pistă.

— Pe vremea aia te socoteam un ţînc caraghios.

— Cred şi eu. Şi nu scoteai niciodată nici o vorbă. Poate pentru că eram atît de mic. Dar nu-i aşa că la Auteuil aveau un hipodrom frumos?

— Minunat. Am fost pe-acolo anul trecut.

— Poate o să putem să mergem şi noi anul acesta, Tommy, spuse David. Şi dumneata te duceai de obicei la curse cu ea, domnule Davis?

— Nu, făcu Roger. Eu nu eram decît profesorul ei de înot.

— Erai eroul meu.

— Papà n-a fost niciodată eroul tău? întrebă Andrew.

— Bineînţeles c-a fost. Dar nu-mi puteam îngădui să-l fac eroul meu atît de mult cît vroiam, pentru că era căsătorit. Cînd el şi mama lui Tommy au divorţat, i-am scris o scrisoare. Era foarte impresionantă şi eram gata să iau locul mamei lui Tommy, indiferent în ce chip. Dar n-am trimis-o niciodată, pentru că s-a căsătorit cu mama lui David şi Andy.

— Lucrurile sînt tare complicate, spuse tînărul Tom.

— Mai povesteşte-mi ceva despre Paris, îl rugă David. Dacă tot o să mergem acolo, trebuie să învăţăm tot ce se poate.

— Îţi mai aduci aminte, Audrey, cînd stăteam lîngă îngrăditură şi cînd, după ce treceau de ultimul obstacol, caii veneau drept spre noi şi cum, în vreme ce se apropiau, arătau tot mai mari, şi mai mari, şi cum duduia gazonul în clipa cînd treceau?

— Şi cît de rece mai era şi cum ne băgăm de obicei cît mai aproape de mangalurile acelea ca să ne mai încălzim puţin şi să mîncăm sandvişuri de la bar?

— Tare îmi mai plăcea toamna, spuse tînărul Tom. De obicei ne întreceam cu trăsura acasă, într-o trăsură deschisă. Îţi mai aminteşti? Ieşeam din Bois şi o luam apoi de-a lungul apei cînd se lăsa şi întunericul şi dăinuia un miros de frunze, iar remorcherele pe rîu trăgeau după ele şlepuri.

— Chiar îţi aduci aminte atît de bine? Erai un puşti groaznic de mic.

— Îmi amintesc de fiecare pod de pe fluviu, de la Suresnes pînă la Charenton, îi spuse Tommy.

— Nu se poate.

— Nu le ştiu pe toate după nume. Dar le am aici in cap.

— Nu cred că-ţi poţi aminti de toate. Şi-apoi, o parte a fluviului e urîtă, ca şi multe dintre poduri.

— Ştiu. Dar după ce te-am cunoscut, am mai rămas multă vreme acolo, şi eu şi cu tata mergeam pe jos de-a lungul întregului fluviu. Şi de-a lungul porţiunii urîte, şi de-a lungul celei frumoase, şi am mai şi pescuit destul cu diferiţi prieteni de-ai mei.

— Chiar ai pescuit în Sena?

— Bineînţeles.

— A pescuit şi papà?

— Nu cine ştie ce. El se ducea de obicei să pescuiască la Charenton. Dar, după ce isprăvea de pictat, voia să se plimbe, aşa că porneam pe jos şi mergeam pînă ce eu oboseam prea tare şi atunci luam autobuzul. Cînd am început să avem bani luam un taxi sau o trăsură.

— Păi, trebuia să fi avut bani cînd vă duceaţi la cursele de cai.

— Cred că în anul acela aveam, spuse Tommy. De asta nu-mi amintesc prea bine. Uneori aveam bani, iar uneori nu mai aveam.

— Noi am avut întotdeauna bani, spuse Audrey. Mama nu s-a căsătorit niciodată cu cineva care să nu aibă o grămadă de bani.

— Audrey, eşti bogată? o întrebă Tommy.

— Nu, răspunse fata. Tata şi-a cam cheltuit banii şi apoi i-a mai şi pierdut după ce s-a căsătorit cu mama, şi nici unul dintre taţii mei vitregi nu mi-a lăsat nimic prin testament.

— Nici nu trebuie să ai vreun ban, îi spuse Andrew.

— De ce nu vii să stai cu noi? o întrebă tînărul Tom. O să te simţi tare bine cu noi.

— Sună grozav. Dar trebuie să-mi cîştig şi eu existenţa.

— Noi ne ducem la Paris, spuse Andrew. Vino cu noi. Va fi minunat. Putem merge amîndoi să vedem toate arondismentele împreună.

— Trebuie să mai ehibzuiesc, spuse fata.

— Vrei să-ţi pregătesc ceva de băut, ca să te ajute să te hotărăşti? îi spuse David. În cărţile domnului Davis, aşa fac oamenii totdeauna.

— Nu mă păcăleşti tu cu băutura.

— E o veche şmecherie a negustorilor de carne albă, spuse tînărul Tom. Şi apoi cînd îţi dai seama, te trezeşti la Buenos Aires.

— Precis că le dau ceva groaznic de tare, se băgă în vorbă David, fiindcă e un drum tare lung.

— Nu cred că există ceva mai tare decît cocteilul cu martini pe care-l face domnul Davis, spuse Andrew. Domnule Davis, te rog, pregăteşte-i un martini. Audrey, vrei un martini?

— Da, dacă nu mai durează mult pînă la masă.

Roger se ridică să pregătească băuturile şi tînărul Tom veni şi se aşeză lîngă fată. Andrew stătea la picioarele ei.

— Nu cred că-i bine să-l bei, Audrey, îi spuse el. Acesta-i primul pas. Adu-ţi aminte: *ce n'est que le premier pas qui conte.*[9]

Sus pe terasă, Thomas Hudson continua să picteze. Nu putea să nu audă ce vorbeau, dar nu le mai aruncase nici o privire de cînd ieşiseră din apă. Îi venise destul de greu să stăruie în carapacea trudei pe care şi-o durase pentru propria lui apărare şi se gîndi: Dacă acum las munca

[9] Primul pas e cel care contează (fr.).

deoparte, s-ar putea să mă trezesc fără ea. Apoi se gîndi că va avea destul timp să lucreze după ce vor pleca cu toţii. Dar ştia că trebuia să continue să lucreze, altfel avea să-şi piardă sentimentul de siguranţă pe care şi-l durase prin muncă. Am să lucrez exact atît de mult ca şi cum n-ar fi nimeni aici, se gîndi. Apoi strîng şi cobor şi eu, şi la dracu cu toate gîndurile despre Raeburn sau despre vremurile de odinioară şi toate celelalte. Dar, în vreme ce lucra mai departe, simţi un fel de singurătate ce se strecura de pe acum în sufletul lui. Şi abia săptămîna următoare aveau să plece. Munceşte, îşi spuse. Ţin-te de muncă aşa cum trebuie şi păstrează-ţi obiceiurile, fiindcă o să ai nevoie de ele.

După ce-și termină lucrul şi coborî în mijlocul celorlalţi, Thomas Hudson se mai gîndea încă la pictura lui, şi-o salută pe fată cu un „bună”, şi apoi se uită în altă parte. Apoi îşi întoarse din nou privirea spre ea.

— N-am putut să nu aud, spuse. Sau să nu trag cu urechea. Mă bucur că sîntem vechi prieteni.

— Şi eu. Ştiai?

— Poate, îi răspunse el. Haideţi să mîncăm. Te-ai uscat, Audrey?

— Mă duc să fac un duş şi mă schimb, spuse ea. Mai am şi o bluză şi o fustă.

— Anunţă-i pe Eddy şi pe Joseph că sîntem gata, îi spuse Thomas Hudson tînărului Tom. Îţi arăt eu unde-i duşul, Audrey.

Roger intră în casă.

— M-am gîndit că nu se făcea să viu aici uzînd de subterfugii mincinoase, spuse Audrey.

— Nici n-ai făcut-o.

— Crezi că aş putea să-i fiu de vreun folos?

— S-ar putea. Are nevoie de muncă serioasă ca să-şi mîntuie sufletul. Eu nu mă pricep deloc la suflete. Dar el şi l-a încredinţat în mîini tare nepotrivite încă din prima oară cînd a ajuns pe coastă.

— Dar acum are de gînd să scrie un roman. Un mare roman.

— De unde ai auzit-o şi pe-asta?

— Dintr-o rubrică literară. Probabil că a lui Cholly Knickerbocker.

— Ah, făcu Thomas Hudson. Atunci trebuie să fie adevărat.

— Nu crezi cu adevărat că aș putea să-i fiu de folos?

— S-ar putea.

— Dar mai sînt şi nişte complicaţii.

— Totdeauna sînt.

— Să ţi le spun acum?

— Nu, replică Thomas Hudson. Mai bine du-te şi îmbracă-te şi piaptănă-te şi vino sus. În vreme ce stă şi te aşteaptă, s-ar putea să dea peste altă femeie.

— Pe vremuri nu erai aşa. Credeam că eşti cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată.

— Te rog mult să mă ierţi, Audrey. Şi-mi pare tare bine că eşti aici.

— Sîntem prieteni vechi, nu-i aşa?

— Bineînţeles, spuse el. Schimbă-te şi aranjează-te şi vino sus.

Thomas Hudson se uită în altă parte, iar fata închise uşa cabinei duşului. Nici el nu ştia ce-l făcea să se simtă aşa cum se simţea. Dar fericirea acelei veri începu să se retragă din el, ca atunci cînd se schimbă mareea unde-i apa mică, şi în canalul care dă în mare începe refluxul. Se uită la mare şi urmări linia ţărmului şi observă că mareea se schimbase şi păsările de pe mal se apucaseră grăbite de treabă pe panta de nisip ud abia descoperit de ape. Brizanţii erau tot mai mărunţi, în vreme ce apa se retrăgea. Se uită pînă departe de-a lungul ţărmului şi apoi se duse în casă.

XIII

În ultimele cîteva zile s-au distrat minunat. S-au distrat la fel de bine ca înainte şi n-au încercat nici un fel de tristeţe premergătoare despărţirii. Iahtul plecase şi Audrey îşi luase o cameră la *Ponce de León.* Dar rămăsese de fapt

la vilă şi dormea pe un pat de campanie pe terasă, în capătul cel mai îndepărtat al casei, şi folosea camera de oaspeţi.

N-a mai scos nici o vorbă despre dragostea ei pentru Roger. Iar tot ce i-a spus Roger lui Thomas Hudson despre ea a fost:

— E căsătorită cu un fel de nemernic.

— Doar nu te bătea gîndul că fata are să te aştepte toată viata?

— Bine măcar că-i un nemernic.

— Nu aşa se nimeresc să fie ăştia întotdeauna?

— E bogat.

— Probabil că asta-i partea lui plăcută, spuse Thomas Hudson. Aşa fac fetele astea întotdeauna, se mărită cu cine ştie ce nemernic şi ăla are întotdeauna şi o parte grozav de plăcută.

— Bine, bine, făcu Roger. Să nu mai vorbim de asta.

— Ai de gînd să te apuci de cartea aia odată?

— Bineînţeles. E ceea ce vrea şi ea...

— De asta ai de gînd să scrii?

— Las-o baltă, Tom, îi spuse Roger.

— Vrei să stai în casa din Cuba? Nu-i decît o şandrama. Dar acolo o să fii departe de oameni.

— Nu. Vreau s-o pornesc spre vest.

— Pe coastă?

— Nu, nu pe coastă. Pot să stau o vreme la fermă?

— Acolo e numai cabana aia departe de pe ţărm. Restul e închiriat.

— O să fie straşnic.

Fata şi cu Roger făceau lungi plimbări pe plajă şi înotau împreună sau cu băieţii. Băieţii plecară la pescuit şi o luară şi pe Audrey de asemenea la pescuit subacvatic pe recif. Thomas Hudson trudea din greu şi, ori de cîte ori lucra iar băieţii înotau pe unde apa era puţin adîncă, încerca sentimentul plăcut că aveau să vină curînd acasă şi că vor lua masa, fie prînzul, fie cina, împreună. Cînd se duceau la pescuit subacvatic era îngrijorat, dar ştia că Roger şi Eddy aveau să-i înveţe să fie prudenţi. O dată s-au dus cu toţii şi

au pescuit la trenă o zi întreagă, tocmai lîngă farul cel mai depărtat, la capătul şirului de insuliţe, şi s-au distrat grozav prinzînd bonite şi dorade şi trei macrouri mari. Thomas Hudson picta un tablou cu unul din macrouri, redînd capul acela turtit în chip ciudat şi dungile pe care le avea de-a lungul trupului prelung, făcut pentru viteză, ca să i-l dăruiască lui Andy, care-l prinsese pe cel mai mare. Picta peştele pe fundalul farului imens, cu picioare ca de păianjen, al norilor de vară şi al verdelui insuliţelor.

Apoi, într-o zi, vechiul elicopter amfibiu Sikorsky dădu ocol casei şi apoi ateriza în golf şi-i duseră cu barca pe cei trei băieţi pînă la aparat. Joseph veni şi el cu o altă bărcuță în care le aduse bagajele. Tînărul Tom spuse:

— La revedere, papà. A fost o vară cu adevărat straşnică.

David spuse:

— La revedere papà. A fost cu adevărat minunat. Să n-ai nici o grijă. O să fim cu băgare de seamă.

Andrew spuse:

— La revedere, papà. Mulţumesc pentru vara asta minunată, minunată, şi pentru călătoria la Paris.

Se căţărară pe uşa cabinei şi, din uşă, făcură semne cu mîna spre Audrey care rămăsese pe doc şi-i strigară:

— La revedere, la revedere, Audrey.

Roger îi ajutase să se suie şi ei strigară:

— La revedere, domnule Davis. La revedere, papà.

Şi apoi foarte tare, de se auzi peste întinderea apei:

— La revedere, Audrey!

Apoi uşa se trase şi se închise şi nu mai rămaseră decît nişte chipuri ce se zăreau prin ochiurile mici de geam, apoi doar nişte chipuri împroşcate de apă cînd bătrînele „rîşniţe de cafea” începură să se învîrtească. Thomas Hudson se trase înapoi, ferindu-se de şuvoiul de stropi, şi bătrînul elicopter diform porni să salte de pe apă, şi apoi decola ajutat de briza uşoară ce se pornise, şi apoi le dădu o dată ocol şi o luă pe drumul drept, nesuferit şi leneş peste Gulf-Stream.

Thomas Hudson ştia că Roger şi Audrey aveau să-l

părăsească şi ei şi, cum vasul de legătură sosea a doua zi, îl întrebă pe Roger cînd avea să plece.

— Mîine, bătrîne Tom, îi spuse Roger.

— Cu Wilson?

— Da, l-am rugat să se întoarcă.

— Voiam să ştiu, ca să văd ce comenzi fac pentru vas.

Aşa că a doua zi plecară şi ei, în acelaşi chip. Thomas Hudson o sărută pe fată şi-i ură drum bun, şi fata îl sărută şi ea. Cînd plecaseră băieţii ea plînsese şi plînse şi acum şi-l strînse tare în braţe.

— Să ai grijă de el şi să ai mare grijă de tine.

— Am să încerc. Ai fost grozav de bun cu noi, Tom.

— Prostii.

— Am să stau şi-am să scriu, spuse Roger. Vrei cumva să fac ceva anume pe-acolo?

— Să vă bucuraţi de toate. Şi poţi să-mi mai spui şi mie cum merg treburile.

— Aşa am să fac. Are să scrie şi dumneaei.

Aşa că plecară şi ei şi, în drum spre casă, Thomas Hudson se opri la Bobby.

— O să fie al dracului de pustiu, spuse Bobby.

— Da, încuviinţă Thomas Hudson. O să fie al dracului de pustiu.

XIV

Thomas Hudson se simţi nefericit de cum plecară băieţii. Dar se gîndi că încerca firescul sentiment de dor după băieţi şi continuă să lucreze mai departe. Domnul Bobby subliniase că lumea omului nu se sfîrşeşte ca în unul din tablourile acelea mari. Sfîrşitul veni cu unul dintre puştanii din insulă, care-i aduse un mesaj prin radio de la oficiul poştal local şi-i spuse:

— Semnaţi, vă rog, cuponul detaşabil. Ne pare tare rău, domnule Tom.

Îi dădu băiatului un şiling. Dar băiatul se uită la monedă şi o puse pe masă.

— Nu-mi trebuie bacşiş, domnule Tom, spuse puştiul şi

ieşi.

Thomas Hudson citi hîrtia. Apoi o puse în buzunar, ieşi şi se aşeză pe terasa care dădea spre mare. Scoase radiograma și o mai citi o dată.

„COPIII DUMNEAVOASTRĂ DAVID ŞI ANDREW UCIŞI ÎMPREUNA CU MAMA LOR ACCIDENT DE MAŞINA LÎNGA BIARRITZ NE OCUPAM DE TOT CE E NECESAR PÎNĂ LA SOSIREA DUMNEAVOASTRĂ ADÎNCĂ COMPASIUNE”.

Era semnată de filiala din Paris a băncii sale din New York.

Veni şi Eddy. Auzise de cele întîmplate de la Joseph, care, la rîndul lui, auzise de la unul din băieţii de la oficiu. Eddy se aşeză lîngă el şi spuse:

— Fir-ar să fie, Tom. Cum de se pot petrece astfel de lucruri?

— Nu ştiu, răspunse Thomas Hudson. Bănuiesc că s-au lovit de ceva, sau a dat ceva peste ei.

— Pun prinsoare că nu conducea David, spuse Eddy.

— Şi eu pun prinsoare. Dar acum tot nu contează.

Thomas Hudson privea spre larg, la întinderea calmă şi albastră a mării şi la faţa de un albastru mai închis a curentului. Soarele scăpătase şi curînd avea să fie acoperit de nori.

— Crezi că mama lor conducea?

— Poate. Poate că aveau şofer. Ce importanţă mai are?

— Crezi că poate o fi fost Andy?

— Poate. Maică-sa s-ar fi putut să-l fi lăsat pe el.

— E destul de plin de el, spuse Eddy.

— Era, spuse Thomas Hudson. Acum nu cred că mai e plin de el deloc.

Soarele cobora tot mai mult şi apărură norii.

— Trebuie să-i trimitem o telegramă lui Wilkinson cînd or să aibă legătură prin radio, ca să vină încoace devreme şi să-mi reţină un loc la avionul de New York.

— Cît o să fii plecat, eu ce vrei să fac?

— Să ai grijă de toate pe-aici. Am să-ţi las nişte cecuri pentru fiecare lună. Dacă o să fie furtuni, să tocmeşti oameni să te ajute să te descurci cu şalupa şi cu casa.

— Am să fac tot ce e nevoie, spuse Eddy. Dar pentru mine nimic nu mai face nici cît un rahat.

— Nici pentru mine, spuse Thomas Hudson.

— Îl mai avem pe tînărul Tom.

— Deocamdată, spuse Thomas Hudson, şi pentru prima oară privi drept în faţă perspectiva nesfîrşită a vidului de dinainte.

— Ai să răzbeşti, spuse Eddy.

— Bineînţeles. Cînd n-am răzbit eu?

— Poţi să mai rămîi la Paris o vreme, şi-apoi să te duci la reşedinţa din Cuba, şi tînărul Tom are să-ţi poată ţine tovărăşie. Acolo o să poţi picta bine şi o să fie un fel de schimbare.

— Da, făcu Thomas Hudson.

— O să poţi călători, şi asta o să-ţi facă bine. Du-te şi tu cu unul dintre vapoarele alea mari cu care am vrut şi eu mereu să merg. Călătoreşte cu ele. Lasă-le să te ducă oriunde s-or duce.

— Da.

— Rahat, făcu Eddy. De ce, fir-ar să fie, a fost omorît Davy?

— Eddy, hai să lăsăm asta, spuse Thomas Hudson. Sînt lucruri care întrec ceea ce ştim.

— În mă-sa cu toate, făcu Eddy şi-şi împinse pălăria pe ceafă.

— O să jucăm jocul ăsta pînă la sfîrşit cum om putea, îi spuse Thomas Hudson.

Dar acum ştia că jocul nu-l mai interesa prea mult.

XV

În timpul traversării spre est la bordul navei *Île de France,* Thomas Hudson învăţă că infernul nu era neapărat aşa cum îl descrisese Dante sau oricare altul dintre marii ilustratori ai infernului, ci putea fi şi o foarte confortabilă, plăcută şi îndrăgită navă care te duce spre o ţară spre care te-ai îndreptat totdeauna cu multă emoţie. Avea multe cercuri şi nu erau rînduite ca cele ale marelui egocentric

florentin. Se urcase la bordul navei devreme şi, chibzuind acum îşi dădea seama că de fapt căutase un refugiu, ca să scape de oraşul unde se temea să nu întîlnească oameni care să-i vorbească despre ceea ce se întîmplase. Crezuse că pe navă avea să ajungă la un fel de înţelegere cu propria lui durere, fără să fi ştiut atunci că nu se poate ajunge la nici o înţelegere cu durerea. Nu se vindecă decît prin moarte, dar poate fi atenuată sau anesteziată în diferite chipuri. Se zice că şi timpul poate să vindece. Dar dacă durerea se poate lecui prin altceva decît moarte, poate că nu e vorba de adevărata durere.

Ceea ce o mai atenuează temporar, atenuînd şi toate celelalte, este băutura, iar altceva care poate abate mintea de la durere este munca. Thomas Hudson cunoştea aceste remedii. Dar mai ştia că băutura avea să-i distrugă capacitatea de a mai realiza o muncă satisfăcătoare, iar el îşi construise de atît de multă vreme întreaga viață pe muncă, încît socotea munca unicul lucru pe care nu trebuia să-l piardă.

Dar cum ştia că o bună bucată de vreme nu va putea lucra. Îşi pusese în minte să bea, să citească şi să facă exerciţii pînă ce va fi atît de obosit încît să poată dormi. În avion dormise. Dar nu la New York.

Acum se afla în cabină, care avea alături şi un salon, şi hamalii îi lăsaseră acolo bagajele şi pachetul enorm cu revistele şi ziarele pe care le cumpărase. Se gîndise că era mai uşor să înceapă cu ele. Îi dădu stewardului biletul şi-l rugă să-i aducă o sticlă de Perrier şi nişte gheaţă. Cînd i le aduse, scoase dintr-o valiză o sticlă de whisky, o deschise şi-şi pregăti băutura. Apoi tăie sfoara cu care era legat maldărul de reviste şi ziare şi le împrăştie pe masă. Revistele arătau noi şi neatinse, în comparaţie cu cele care soseau în insulă. Luă *The New Yorker.* Cînd era pe insulă, totdeauna lăsa revista asta s-o citească seara şi de multă vreme nu mai văzuse el un *The New Yorker* chiar în săptămîna apariţiei sau unul care nu fusese îndoit. Se aşeză în fotoliul moale și confortabil şi dădu pe gît băutura şi descoperi că nu poţi citi *The New Yorker* cînd cei pe care îi

iubeşti abia au murit. Încercă atunci cu *Time* şi reuşi să-l citească fără dificultate, chiar şi rubrica de „Naşteri-Decese”, unde la morţi erau trecuţi cei doi băieţi, cu toate datele şi vîrsta lor, mama lor şi vîrsta ei, nu tocmai exactă, situaţia ei matrimonială, precum şi o frază în care se spunea că divorţase de el în 1933.

Newsweek pomenea aceleaşi date. Dar, citind anunţul sumar, Thomas Hudson avu ciudata senzaţie că cel care îl scrisese încercase un sentiment de părere de rău că băieţii muriseră.

Îşi mai pregăti un pahar cu băutură şi se gîndi cît de bun era Perrier-ul faţă de orice altceva ce se poate pune în whisky, şi apoi citi *Time* şi *Newsweek* de la un capăt la altul. Ce dracu crezi tu că făcea dumneaei la Biarritz? se întrebă. Cel puţin să fi mers la St. Jean-de-Luz.

Gîndurile astea îl făcură să-şi dea seama că whisky-ul începea să aibă un efect bun.

Renunţă la ei, îşi spuse. Adu-ţi aminte numai cum erau şi şterge-i din catastif. Mai devreme sau mai tîrziu, tot trebuie s-o faci. Fă-o acum.

Mai citeşte, îşi spuse. Chiar în momentul acela nava porni. Se mişca foarte încet, şi el nici nu se uită pe fereastra cabinei. Rămase mai departe în fotoliul confortabil, citind maldărul de ziare şi reviste şi bînd whisky cu Perrier.

Acum nu mai ai nici o problemă, îşi spuse.

Ai renunţat la ei, şi s-au dus. Mai întîi n-ar fi trebuit să-i iubeşti atît de afurisit de mult. N-ar fi trebuit să-i iubeşti şi n-ar fi trebuit s-o iubeşti pe mama lor. Ia ascultă cum vorbeşte whisky-ul, îşi spuse. Ce solvent al problemelor pe care le ai. *Solventul alchimistic ce aurul nostru din plumb într-o clipită în rahat îl schimbă.* Nici măcar nu se poate scanda. „Ce aurul nostru din plumb într-o clipită în rahat îl preschimbă”, sună mai bine.

Mă întreb unde o fi Roger cu fata, se gîndi. Banca are să ştie unde e Tommy. Eu ştiu unde sînt eu. Sînt aici cu o sticlă de Old Parr. Mîine, în sala de gimnastică, am să năduşesc de-o să iasă totul afară din mine. Am să intru în cabina fierbinte. Am să încalec apoi pe una din bicicletele

alea care nu ajung niciodată nicăieri şi pe un cal mecanic. Apoi am să fac un masaj sănătos. Apoi am să întîlnesc pe cineva la bar şi am să trăncănesc despre alte treburi. Nu-s decît şase zile. Şase zile e uşor.

În seara aceea adormi şi, cînd se trezi în cursul nopţii, auzi trepidaţia navei înaintînd prin valuri şi, la început, simţind izul mării, crezu că e acasă, în casa lui de pe insulă şi că se trezise dintr-un coşmar. Apoi îşi dădu seama că nu era coşmar şi simţi în nări mirosul greu de ulei prin fereastra deschisă. Aprinse lumina şi bău nişte Perrier. Îi era tare sete.

Pe masă era o tavă cu sandvişuri şi fructe, rămase unde le lăsase stewardul de cu seară, iar în frapiera cu sticla de Perrier mai era gheaţă.

Ştia că ar fi trebuit să mănînce ceva şi se uită la ceasul de pe perete. Era trei şi douăzeci de minute dimineaţa. Aerul de mare era rece şi mîncă un sandviş şi două mere, apoi luă nişte gheaţă din frapieră şi-şi pregăti ceva de băut. Sticla de Old Parr era aproape goală, dar mai avea el o sticlă şi, acum, în aerul rece al zorilor, se aşeză în fotoliul confortabil şi începu să bea şi să citească *The New Yorker.* Descoperi că acum îl putea citi şi descoperi că-i plăcea să bea noaptea. Ani de zile respectase cu stricteţe regula de a nu bea noaptea şi a nu bea înainte de a-şi fi isprăvit treaba, în afară de zilele cînd nu lucra. Dar acum, cînd se trezise noaptea, încercă fericirea aceea prostească de a încălca obişnuinţa. Era prima senzaţie de reîntoarcere a fericirii pur animalice, sau a capacităţii de fericire, pe care o încerca din clipa cînd sosise radiograma.

The New Yorker era foarte bun, se gîndi. Şi e, într-adevăr, o revistă pe care o poţi citi chiar şi a patra zi după ce se întîmplă ceva. Nu neapărat în prima, sau în a doua, sau în a treia. Ci în a patra. Era bine de ştiut. După *The New Yorker* citi *The Ring,* şi apoi citi tot ce se putea citi în *The Atlantic Monthly,* şi chiar şi ceea ce nu era de citit. Şi apoi îşi pregăti al treilea pahar de băutură şi citi revista *Harper's.* Vezi, îşi spuse el, nu mai are importanţă.

PARTEA A DOUA

CUBA

II

După ce toţi ceilalţi plecaseră, el rămase întins pe rogojina pusă pe podea, ascultînd vîntul. Bătea un vînt de furtună dinspre nord-vest, aşa că aşeză pături pe duşumea şi clădi perne una peste alta ca să se rezeme, lipindu-le de spătarul tapisat al scaunului sprijinit de piciorul mesei din sufragerie; în cap cu o şapcă cu cozoroc lung ca să-i ferească ochii de lumină, se apucă să citească corespondenţa la lumina puternică a lămpii mari de pe masă. Motanul i se culcase pe piept şi el trase o pătură subţire peste amîndoi, deschise scrisorile şi le citi şi bău din paharul de whisky cu apă pe care, între două înghiţituri, îl punea pe podea. Ori de cîte ori avea chef, mîna găsea singură paharul.

Motanul torcea, dar el nu-l putea auzi pentru că torcea într-un fel tăcut, şi el cu o mînă ţinea cîte o scrisoare, iar cu degetele celeilalte mîngîia pisica sub bărbie.

— Boise, ai un adevărat laringofon, spuse el. Mă iubeşti?

Motanul îi frămînta pieptul cu ghearele, apucînd doar uşor lîna jerseului gros, albastru al omului, iar el simţi greutatea motanului care se-ntindea cu plăcere şi torcea sub degetele lui.

— Asta-i o tîrfă, Boise, îi spuse el pisicii şi deschise altă scrisoare.

Motanul se vîrî cu capul sub bărbia lui şi se frecă de el.

O să te scarmene de-o să te ia naiba, Boise, îi spuse motanului şi-l frecă cu bărbia ţepoasă. Femeilor nu le place.

Păcat că nu bei, Boy. Că în rest, fir-ai să fii, faci aproape tot.

La început pusese motanului numele după iahtul *Boise,* dar acum, de multă vreme nu-i mai spunea decît Boy, că era mai scurt. Citi şi a doua scrisoare pînă la capăt fără să facă nici un comentariu, întinse mîna, luă paharul cu whisky şi apă şi bău din el.

— Ei bine, făcu el, aşa nu ajungem la nici o socoteală. Ascultă ce-ţi spun eu, Boy. Citeşte tu scrisorile, iar eu mă întind pe pieptul tău şi încep să torc. Ei, cam cum ţi-ar conveni?

Motanul ridică din nou capul să se frece de bărbia omului şi omul îl frecă şi el pe după ureche cu ţepii bărbii şi apoi după ceafă şi între umeri, în vreme ce deschidea cea de-a treia scrisoare.

— Boise, cînd a venit furtuna peste noi, ai fost îngrijorat? îl întrebă el. Aş vrea să fi văzut şi tu cum am intrat prin șenalul radei, cu toate valurile spărgîndu-se peste Morro. Ar fi intrat spaima în tine, Boy. Ne-au înîmpinat în radă valuri afurisit de mari, ce se spărgeau peste noi de parcă eram o blestemată de scîndură de surfing.

Motanul stătea mulţumit, respirînd în acelaşi ritm cu omul. Omul se gîndi că era ditamai motanul, mare şi iubăreţ, vlăguit de atîta vînătoare de noapte.

— Cît am lipsit eu, Boy, ai făcut vreo ispravă mai ca lumea?

Pusese scrisoarea deoparte şi acum mîngîia motanul pe sub pătură.

— Ai pus laba pe multe?

Motanul se răsuci pe o parte şi-i oferi pîntecele ca să-l scarpine, aşa cum făcea cînd era pisoi, pe vremea cînd era fericit. Omul îl cuprinse cu braţul şi-l strînse tare la piept, trupul motanului aceluia mare fiind lipit de coaste şi cu capul sub bărbia omului. Sub apăsarea braţului omului, motanul se răsuci deodată, rămînînd lipit de el, iar cu ghearele începu să-i frămînte puloverul, îndesîndu-se tare în el. Acum nu mai torcea.

— Îmi pare rău, Boy, spuse omul. Îmi pare rău. Lasă-mă să mai citesc şi scrisoarea asta blestemată. N-avem ce

face. Tu nu prea ştii să faci nimic, nu-i aşa?

Motanul rămase mai departe lipit de el; acum nu mai torcea, ci-l apăsa greu şi era desperat. Omul îl mîngîie şi citi scrisoarea.

— Potoleşte-te, Boy, îi spuse. Altă soluţie nu-i. Dacă găsesc cumva altă soluţie, am să ţi-o spun şi ţie.

Cînd termină cea de-a treia şi cea mai lungă scrisoare, motanul cel mare, alb şi negru, dormea dus. Adormise în poziţia sfinxului, dar cu capul lăsat pe pieptul omului.

Sînt tare bucuros, gîndi omul. Ar trebui să mă dezbrac şi să fac o baie şi să mă bag în pat, dar apă caldă nu-i şi în noaptea asta n-am chef să dorm în pat. Prea multă zvîrcoleală. Patul n-are să mă lase să dorm. Poate că nici aici n-am să dorm, cu bestia asta bătrînă peste mine.

— Boy, am să te ridic puţin, spuse el, ca să mă așez pe-o parte.

Ridică motanul greu şi fără vlagă, care căpătă deodată viață în mîinile sale, şi apoi iar se lăsă moale, şi omul îl puse alături, după care se răsuci să se întindă pe partea dreaptă. Motanul zăcea la spatele lui. Fusese deranjat cînd îl mutase de la locul lui, dar acum adormise din nou, făcut ghem, lipit de spinarea omului. Omul luă cele trei scrisori şi le citi pentru a doua oară, de la un capăt la altul. Se hotărî să nu mai citească şi ziarele, întinse mîna şi stinse lumina şi rămase întins pe-o parte, simţind motanul lipit de spate. Stătea întins şi ţinea cu amîndouă braţele o pernă, în vreme ce capul odihnea pe altă pernă. Afară vîntul bătea tare, iar duşumeaua încăperii păstra încă ceva din mişcarea punţii de comandă a iahtului. Stătuse pe punte nouăsprezece ceasuri înainte de a intra in port.

Stătea întins şi încerca să doarmă, dar nu putea. Ochii îi erau tare obosiţi şi nu mai voia nici lumină, nici să citească, aşa că rămase mai departe întins, aşteptând să se facă dimineaţă. Pe sub pătură simţea împletitura rogojinii făcute exact pe măsura acelei încăperi mari, rogojină cumpărată din Samoa, cînd fusese cu un iaht, cu şase luni înainte de Pearl Harbour. Acoperea toată pardoseala din plăci de ceramică, dar în dreptul uşii de sticlă ce dădea spre curtea

interioară, rogojina fusese îndoită şi răsucită de mişcarea uşii şi simţea cum intra vîntul pe dedesubt şi sălta în sus capătul cînd răzbătea prin crăpătura de sub canat. Se gîndi că vîntul avea să bată din nord-vest cel puţin încă o zi, apoi avea să se răsucească spre nord şi, in cele din urmă, o să-şi dea sufletul bătînd din nord-est. Aşa bătea vîntul iarna, dar se putea să continue din nord-est mai multe zile, suflînd tare pînă să se stabilizeze la un fel de *brisa,* cum spuneau localnicii alizeului de nord-est. Cînd vîntul bătea a furtună dinspre nord-est contra Gulf-Streamului, se stîrneau valuri foarte mari, şi ştia că nici un Friţ n-avea să se încumete să iasă la suprafaţă. Aşa că, îşi spuse, o să rămînă la ţărm cel puţin patru zile. După aceea au să se arate ei, fără îndoială.

Se gîndi la această ultimă ieşire şi cum îl prinsese furtuna la vreo şaizeci de mile depărtare de port şi la vreo treizeci de mile distanţă de ţărm, şi la calvarul drumului de întoarcere, cînd hotărîse să vină mai degrabă la Havana şi nu la Bahia Honda. Şi scosese sufletul din şalupă. Scosese tot sufletul din ea şi acum erau mai multe locuri pe care trebuia să le verifice. Poate ar fi fost mai bine să tragă la mal la Bahia Honda. Dar în ultima vreme stătuseră prea mult pe acolo. Fusese plecat douăsprezece zile, şi asta cînd se aşteptase să nu lipsească mai mult de zece. Rămăsese pe drojdie cu unele lucruri şi nu putuse fi sigur cît avea să dureze furtuna, aşa că se hotărîse să vină la Havana şi înfruntase urgia. Dimineaţa avea să facă baie, să se bărbierească, să se schimbe şi să se ducă să-i prezinte ataşatului naval raportul. S-ar putea ca cei de acolo să fi preferat să-l ştie plimbîndu-se pe lîngă coastă, dar era convins că pe o vreme ca aceea nimeni n-avea să iasă la suprafaţă. Nici măcar ei nu puteau. În privinţa asta nu se mai putea face nimic. Dacă se vădea că are dreptate în direcţia asta, în rest totul avea să fie în regulă, deşi lucrurile nu erau niciodată atît de simple. Bineînţeles că nu.

Podeaua începu să fie cam tare pentru şoldul drept, pentru coapsa şi umărul drept, aşa că acum se întinse pe spate şi-şi lăsă greutatea pe muşchii umerilor, trăgîndu-şi genunchii în sus pe sub pătură, ţinînd în acelaşi timp pătura

cu călcîiele. În chipul ăsta parcă îşi odihnea mai bine trupul ostenit; puse mîna stînga pe motanul adormit şi începu să-l mîngîie.

— Te-ai întins afurisit de bine, Boy, şi dormi grozav îi spuse el. Atunci socot că nu-i chiar atît de rău.

Se gîndi să le dea drumul şi celorlalte pisici, ca să aibă şi el cu cine sta de vorbă, acum că Boise dormea. Dar hotărî să nu facă una ca asta. L-ar fi jignit pe Boise şi i-ar fi stîrnit gelozia, Boise stătuse afară, aşteptîndu-i cînd veniseră cu camionul. Fusese grozav de emoţionat şi tot timpul descărcării se învîrtise printre picioarele lor, întîmpinînd pe toată lumea şi strecurîndu-se cînd afară, cînd înăuntru, ori de cîte ori se deschidea o uşă. Probabil că, de cînd plecaseră, stătuse afară aşteptînd în fiecare noapte. Din clipa cînd primiseră ordin să plece, motanul ştiuse şi el. Bineînţeles, nu-şi putuse da seama că era vorba de ordin, dar simţise primele semne de pregătire şi, în vreme ce parcurgeau diferite faze, pînă ajungeau la dezordinea de la sfîrşit, cu oameni străini dormind în casă – cînd plecau înainte de ivirea zorilor, totdeauna punea oamenii să doarmă la el pe la miezul nopţii – motanul devenea tot mai nervos şi mai tulburat, pînă ce, în cele din urmă, în clipa în care se apucau să încarce lucrurile pentru plecare, îl apuca desperarea şi trebuiau să aibă grijă să-l închidă în casă ca să nu se ia după ei pe alee, şi apoi în sat şi pe şosea.

Odată, pe şoseaua principală, văzuse o pisică strivită de maşină şi pisica aceea, de curînd lovită şi moartă, semăna perfect cu Boy. Avea spinarea neagră, gîtul, pieptul şi lăbuţele din faţă albe, iar pe cap avea un fel de mască neagră. Ştia bine că nu putea fi Boy, fiindcă erau la cel puţin şase mile de fermă, dar simţise că i se face rău şi oprise maşina, se întoarse din drum şi ridicase pisica, se convinsese că nu era Boy şi apoi o aşezase la marginea şoselei, ca să nu mai treacă şi alţii peste ea. Fusese o pisică bine îngrijită, şi o lăsă la marginea drumului ca să fie găsită de stăpîni, să ştie ce i s-a întîmplat şi să n-o mai caute. Altfel ar fi luat pisica în maşină şi ar fi îngropat-o la fermă.

În seara aceea, cînd se întorcea la fermă, nu mai dădu de pisică în locul unde o lăsase el, aşa că îşi zise că o găsiseră stăpînii ei. În noaptea aceea, în vreme ce stătea în fotoliul cel mare şi citea, cu Boise alături pe fotoliu, se gîndise că nu ştia ce-ar fi făcut dacă Boise ar fi fost ucis. După cum se purta şi după desperarea pe care o manifesta motanul, ştia că şi motanul simţea acelaşi lucru în ceea ce-l priveşte.

Numai că el suportă mult mai greu decît mine. De ce, Boy? Dacă nu le mai pui atît la inimă, are să-ţi meargă mult mai bine. Pe cît pot, le pun cît mai puţin la inimă, îşi spuse. Chiar aşa fac. Dar Boise nu-i în stare.

Cînd era pe mare, se gîndea la Boise şi la apucăturile lui ciudate şi la dragostea lui deznădăjduită. Îşi aduse aminte de momentul cînd văzuse motanul prima oară, cînd nu era decît un pisoi jucîndu-se cu propria-i imagine reflectată de vitrina cu havane a barului din Cojimar, construit pe stîncile ce dădeau spre port. Veniseră la bar într-o dimineaţă frumoasă de Crăciun. Mai adăstau vreo cîţiva beţivi pe-acolo, rămaşi de la petrecerea din ajun, dar dinspre est se pornise un vînt care se simţea şi în restaurant şi la barul cu uşile deschise. Şi lumina era atît de puternică şi aerul atît de proaspăt şi răcoros, că nu arăta a dimineaţă pentru beţivi.

— Închide uşile alea că bate vîntul, îi spuse unul dintre beţivi patronului.

— Nu, îi răspunse patronul. Îmi place aşa. Du-te şi caută-ţi un cotlon ferit de vînt în altă parte, dacă ţi se pare aerul prea proaspăt.

— Plătim ca să ne simţim bine, spuse unul dintre cei rămaşi de la cheful din noaptea de dinainte.

— Nu. Plăteşti pentru ceea ce bei. Dacă vrei să te simţi bine, caută-ţi alt loc.

Îşi aruncă privirea peste terasa deschisă a barului, spre marea de un albastru închis, cu spuma albă a valurilor, brăzdată de bărcile pescarilor ce navigau încoace şi-ncolo în căutarea doradelor. Vreo şase pescari stăteau la bar, iar alţii ocupau două mese pe terasă. Erau dintre cei cărora le

mersese bine cu o zi înainte ori socoteau că vremea bună şi curentul favorabil aveau să mai ţină, aşa că profitau şi nu ieşiseră în larg de Crăciun. Nici unul dintre cei pe care-i ştia bărbatul acesta, al cărui nume era Thomas Hudson, nu se ducea vreodată la biserică, nici măcar de Crăciun, şi nici unul dintre ei nu se îmbrăcase ca să arate a pescar. Arătau cel mai puţin a pescari dintre toţi cei pe care-i ştia el, şi erau dintre cei mai buni. Purtau pălării vechi de pai, sau erau chiar cu capul gol. Hainele de pe ei erau vechi şi, uneori, umblau cu picioarele goale, alteori încălţaţi. Deosebeai uşor un pescar de un ţăran, sau *guajiro,* pentru că ţăranii, cînd veneau la oraş, purtau cămăşi de sărbătoare, cu pliuri, pălării cu boruri largi, pantaloni strîmţi şi cizme de călărie, şi mai toţi aveau macete, în vreme ce pescarii purtau orice vechitură de ţoală pe care o aveau şi erau oameni veseli şi încrezători în puterile lor. Ţăranii erau reţinuţi şi timizi, în afară de cazul în care se apucau de băut. Dar singurul fel în care puteai recunoaşte cu certitudine un pescar era să te uiţi la mîinile lui. Mîinile bătrînilor erau noduroase şi înnegrite, pătate de soare, palmele şi degetele adînc crestate şi pline de cicatrici, de la mînuirea saulelor. Mîinile tinerilor nu erau noduroase, dar cei mai mulţi aveau aceleaşi pete de soare şi cicatrici adînci, iar părul de pe mîini şi de pe braţe îl aveau toţi, în afară de cei foarte tuciurii, decolorat de soare şi de apa sărată.

Thomas Hudson îşi aduse aminte cum. În acea dimineaţă de Crăciun, primul Crăciun din război, patronul barului îl întrebase:

— Vrei nişte creveţi? şi-i adusese o farfurie mare, plină vîrf cu creveţi proaspăt prăjiţi, şi o pusese pe bar, în vreme ce el tăia o chitră felii şi le rînduia pe o farfurioară.

Creveţii erau uriaşi şi rozulii şi mustăţile le atîrnau mult peste marginea barului, şi el luase unul şi-i întinsese mustăţile în lături cît putuse de mult, şi spusese că erau mai lungi decît ale unui amiral japonez.

Thomas Hudson crăpă capul crevetelui care semăna cu un amiral japonez şi apoi îi despică cu degetele mari

carapacea pe burtă şi-i scoase carapacea cu totul, şi carnea era fragedă şi mătăsoasă în dinţi şi avea o aromă atît de plăcută, fiartă cum era în apă de mare cu chitră proaspătă şi piper negru, încît i se păru că nu mai mîncase în viaţa lui creveţi mai buni, nici măcar în Malaga, nici în Tarragona sau Valencia. Atunci se apropie şi pisoiul de el, alergînd de-a lungul barului ca să se alinte, frecîndu-se de mîna lui şi cerînd şi el un crevete.

— Îs prea mari pentru tine, motănel, îi spuse el.

Dar rupse între două degete o bucată de crevete şi i-o dădu pisoiului, care o apucă şi alergă cu ea înapoi pe galantarul cu havane şi o înfulecă iute şi sălbatic. Thomas Hudson se uită la pisoiul acela drăguţ cu pete albe şi negre, cu pieptul şi labele din faţă albe, cu negrul exact ca o mască ce-i acoperea ochii şi fruntea, se uită la el cum mînca crevetele mormăind şi-l întrebă pe patron al cui era pisoiul.

— Al dumitale dacă-l vrei.

— Mai am două pisici acasă. Persane.

— Două nu-s mare lucru. Ia-l pe ăsta. Să le dea puţin sînge de Cojimar.

— Papà, nu putem să-l luăm cu noi? îl rugase chiar acela dintre băieţi la care nu se mai gîndea deloc, care venise urcînd scările dinspre terasă unde urmărise cum se întorceau la ţărm bărcile de pescuit, îi văzuse pe pescari cum îşi scot catargele, cum îşi adună saulele colac şi apoi aruncă peştele pe mal. Papà, de ce să nu-l luăm? E un pisoi atît de frumos.

— Crezi că are să fie fericit departe de mare?

— Sînt sigur, papà. Aici are să se simtă în curînd nenorocit. Nu vezi cît de nenorocite sînt pisicile de pe stradă? Şi poate că pe vremuri arătau şi ele la fel ca pisoiul ăsta.

— Ia-l, spuse patronul. La fermă are să fie fericit.

— Ascultă, Tomás, spuse unul dintre pescarii de la masă care auzise discuţia. Dacă vrei pisici, îţi aduc eu un motan de Angora, un Angora veritabil, de la Guanabacoa. Un motan de Angora adevărat, tigrat.

— Mascul?

— Tot atît ca şi tine, spuse pescarul.

Toţi de la masă hohotiră în rîs. Aproape toate glumele spaniole porneau de la aceleaşi lucruri.

— Dar cu blană pe ele, mai spuse pescarul, vrînd să stîrnească alte hohote; şi reuşi.

— Papà, te rog, putem să luăm pisoiul? stărui băiatul. E motan.

— Eşti sigur?

— Ştiu eu, papà. Ştiu.

— Aşa ai spus de fiecare dată şi despre cele două pisici persane.

— Pisicile persane sînt cu totul altfel, papà. Cu ele am greşit, recunosc. Dar acum ştiu sigur, papà. Acum ştiu cu adevărat.

— Ascultă, Tomás. Vrei motanul acela de Angora, tigrat, de la Guanabacoa? îl întrebă pescarul.

— Ce-i cu motanul? E vreun motan vrăjitor?

— Vrăjitor pe dracu. Motanul ăla n-a auzit în viaţa lui de vrăji. E mai creştin decît tine.

— *Es muy posible,* spuse un alt pescar şi rîseră cu toţii.

— Şi cam cît costă motanul ăla faimos? întrebă Thomas Hudson.

— Nimic. Cadou. Un motan de Angora autentic, tigrat. Cadou de Crăciun.

— Vino încoace la bar şi ia ceva de băut şi povesteşte-mi cum arată.

Pescarul veni şi se aşeză la bar. Avea ochelari cu rame de baga şi purta o cămaşă albastră curată, decolorată, care arăta de parcă n-ar mai rezista la o spălare. Pe spate se subţiase ca dantela şi ţesătura începuse să se deşire. Purta nişte pantaloni kaki, decoloraţi şi ei şi, în ziua aceea de Crăciun, era tot cu picioarele goale. Faţa şi mîinile îi erau arse de soare, luînd culoarea întunecată a lemnului, şi-şi puse mîinile pline de cicatrici pe tejghea şi-i spuse patronului?

— Whisky şi ghimbir.

— Mie ghimbirul îmi cade greu, spuse Thomas Hudson.

Mie dă-mi cu apă minerală.

— Mie îmi face bine, spuse pescarul. Îmi place Canada Dry. Altfel nu suport gustul whisky-ului. Ascultă, Thomas. E o pisică serioasă.

— Papà, spuse băiatul, înainte ca tu şi domnul acesta să vă apucaţi de băut, spune-mi, putem să luăm pisoiul ăsta?

Legase o carapace de crevete cu o bucată de aţă şi se juca cu pisoiul, care se ridicase pe labele din spate cam cum stă un leu heraldic, lovind cu celelalte lăbuţe în momeala pe care băiatul i-o trecea pe la nas.

— Vrei să-l iei?

— Ştii că vreau.

— Atunci poţi să-l iei.

— Papà, mulţumesc tare mult. Am să-l duc afară în maşină ca să-l obişnuiesc cu noi.

Thomas Hudson se uită după băiat cum traversă şoseaua cu pisoiul în braţe şi se urcă cu el pe bancheta din faţă. Partea de sus a capotei era trasă şi, de la bar, putea să-l vadă pe băiat cum stătea în maşina decapotabilă, sub lumina puternică a soarelui, şi vîntul îi lipea părul castaniu de creştet. Nu putea vedea şi pisoiul, pentru că băiatul îl ţinea pe scaun, şi se lăsase şi el în jos ca să-l ferească de vînt, şi stătea şi-l mîngîia.

Acum băiatul nu mai era, iar pisoiul se făcuse motan bătrîn şi trăise mai mult decît băiatul. Dar în chipul în care ţineau acum unul la celălalt, se gîndi, era semn că nici unul dintre ei nu voia să-i supravieţuiască celuilalt. Nu ştiu cîţi oameni şi cîte animale au ţinut pînă acum unul la altul, se gîndi el. Poate că-i o situaţie foarte caraghioasă, Dar mie nu mi se pare caraghioasă deloc.

Nu, se gîndi el, nu mi se pare deloc caraghioasă, cum nu mi se pare caraghios ca un băiat să aibă un motan care să-i supravieţuiască. Multe sînt pe drept ridicole, aşa cum fusese şi Boise cînd mîrîise şi deodată scosese un mieunat tragic şi se lipise cît era de lung de omul acela. Uneori servitorii spuneau că motanul nu voia să mănînce zile în şir după ce omul pleca, dar în cele din urmă foamea îl îndupleca. Deşi erau zile întregi cînd încerca să trăiască din

ceea ce vîna şi refuza să vină laolaltă cu celelalte pisici, pînă la urmă intra în casă totdeauna, dar ţîşnea afară, sărind peste celelalte pisici ce se îmbulzeau, atunci intra servitorul aducînd tava cu carne tocată, şi apoi iar sărea înăuntru peste toate celelalte pisici ce se îngrămădeau roată în jurul băiatului cu mîncarea. Înfuleca totdeauna foarte repede şi voia apoi să plece din camera pisicilor de îndată ce termina. Nu exista o altă pisică la care să ţină în vreun fel.

Omul se gîndise de multă vreme că Boise se socotea şi el fiinţă omenească. Nu se apucase de băut laolaltă cu omul, aşa cum ar fi făcut un urs, dar mînca tot ceea ce mînca şi omul, mai ales mîncăruri de care pisicile nu s-ar fi atins. Thomas Hudson îşi aminti de vara de dinainte, cînd luau micul dejun împreună, şi-i oferise lui Boise o felie proaspătă de mango de la gheaţă. Boise mîncase cu plăcere şi de atunci, în fiecare dimineaţă, primea mango toată vremea cît Thomas Hudson era pe ţărm şi ţinea sezonul acestor fructe. Trebuia să-i dea el feliile de mango, ca să le apuce drept în gură, fiindcă erau prea lunecoase ca să le poată lua din farfurie; se gîndise chiar să-i facă un fel de suport, ca cel pentru prăjit pîine, ca să-şi poată lua singur feliile fără să fie nevoit să se grăbească.

Apoi cînd, la rîndul lor, au început să se coacă fructele mari de *aguacate,* de un verde închis, numai puţin mai închise la culoare decît frunzele, dar mai strălucitoare – de data asta în septembrie, cînd venise iar la ţărm pentru revizie generală, pregătindu-se să se îndrepte spre Haiti – atunci îi oferise lui Boise o lingură de fruct luată din mijloc, unde fuseseră seminţele, şi îi pusese ulei şi oţet, şi motanul mîncase tot şi după aceea la fiecare masă mînca cîte o jumătate de *aguacate.*

— De ce nu te urci în pom să-ţi iei singur? îl întrebase Thomas Hudson pe motan în vreme ce umblau împreună pe dealurile fermei.

Dar bineînţeles că Boise nu-i răspunsese nimic. Dar îl descoperi pe Boise într-un *aguacate* cînd ieşise să se plimbe şi să vadă cum zboară în amurg mierlele către

Havana, încotro se îndreaptă în fiecare seară, din toate zonele aflate în sud şi est, ca sa se înghesuie după zboruri îndelungi pe crengile laurilor spanioli din Prado. Lui Thomas Hudson îi plăcea să vadă cum vin în zbor mierlele de peste dealuri, şi ies primii lilieci de seară, şi apar bufniţele acelea foarte mici, ca să-şi înceapă zborurile de noapte, după ce soarele se cufundă în mare, dincolo de Havana, şi dincolo de dealuri se iveşte lucirea luminilor aprinse. În seara aceea nu-l găsise pe Boise, care mergea întotdeauna cu el, şi-l luase la plimbare pe Big Goats, unul din fiii lui Boise, un motan cu umeri laţi, cu gîtul zdravăn, capul mare, nişte mustăţi cumplite, un motan negru şi bătăios. Goats nu vîna niciodată. Era un motan bătăios, de prăsilă, şi treburile astea îi răpeau tot timpul. Dar avea un temperament vesel, în afară de sectorul în care-şi făcea meseria, şi-i plăcea să se plimbe, mai ales dacă Thomas Hudson se mai şi oprea din cînd în cînd şi-l împingea cu piciorul ca să se răstoarne pe-o parte şi să se întindă. Atunci Thomas Hudson îl mîngîia pe pîntece cu piciorul. Era greu să reuşeşti să-l mîngîi pe Goats prea brutal sau prea tare, fiindcă îi plăcea tot atît de mult să fie mîngîiat cu piciorul încălţat ca şi noi cu piciorul gol.

Thomas Hudson tocmai se aplecase să-l mîngîie cu mîna – îi plăcea să fie mîngîiat apăsat, ca atunci cînd mîngîi un cîine – şi cînd se uită în sus îl văzu pe Boise tocmai în vîrful pomului de *aguacate.* Goats se uită în sus şi-l văzu şi el.

— Ce faci acolo, mă pui de lele? îi strigă Thomas Hudson. În fine te-ai apucat să mănînci direct din pom?

Boise se uită în jos şi-l zări pe Goats.

— Haide, vino jos, să facem o plimbare, îi spuse Thomas Hudson. La masă am să-ţi dau *aguacate.*

Boise se uită la Goats şi nu spuse nimic.

— Arăţi tare frumos printre frunzele acelea verzi. Rămîi acolo sus, dacă aşa pofteşti.

Boise îşi întoarse privirea de la ei, şi Thomas Hudson şi motanul cel negru porniră mai departe printre pomi.

— Goats, crezi că e nebun? îl întrebă omul.

Apoi, ca să-i facă plăcere motanului, îi spuse:

— Îţi aminteşti de noaptea aceea cînd nu reuşeam să găsim medicamentul?

Medicament era un cuvînt magic pentru Goats, şi îndată ce-l auzi se şi întinse pe o parte să fie mîngîiat.

— Îţi aduci aminte de medicament? întrebă omul, iar motanul cel mare începu să se tăvălească cuprins de o plăcere cumplită.

Medicament devenise pentru el cuvînt magic dintr-o noapte cînd omul se îmbătase, se îmbătase zdravăn, şi Boise nu voise să doarmă lîngă el. Nici Princessa nu voia să doarmă lîngă el cînd era beat, nici Willy. Nici una din pisici nu voia să doarmă lîngă el cînd era beat, în afară de Friendless, numele lui Big Goats cînd fusese mic, şi de fratele lui Friendless, care era de fapt sora lui, o pisică nenorocită ce avea numeroase suferinţe şi rare stări de exaltare. Lui Goats omul îi plăcea mai mult cînd era beat decît atunci cînd era treaz, sau poate că ajunsese să-i placă pentru că numai cînd Thomas Hudson era beat reuşea şi Goats să doarmă cu el.

Dar în seara aceea cînd se îmbătase zdravăn, Thomas Hudson era la ţărm de vreo patru zile. Cheful începuse la amiază, la *Floridita,* şi la început băuse cu nişte politicieni cubanezi care se nimeriseră pe acolo şi erau nervoşi şi voiau să bea ceva în fugă, apoi cu nişte plantatori de trestie de zahăr şi de orez, cu nişte funcţionari guvernamentali cubanezi care-şi beau şi ei porţia de după prînz, cu cel de-al doilea şi al treilea secretar al ambasadei, care însoţeau cîţiva turişti la *Floridila,* cu nelipsiţii oameni ai F.B.I.-ului, amabili şi străduindu-se să pară nişte neînsemnaţi tineri, americani bine crescuţi, încît se trădau în felul acesta de la o poştă, de parcă pe costumele lor albe sau de doc cu dungi albe şi albastre ar fi avut şi galoanele cu grade. Băuse daiquiri dublu frapat, din cele grozave făcut de Constante, în care nici nu simţeai gust de alcool, şi cînd bei încerci aceeaşi senzaţie pe care o încearcă cei ce schiază la vale pe un gheţar, printr-o zăpadă pufoasă, iar după al şaselea, al optulea pahar, parcă schiezi pe un gheţar la vale

cînd îţi dai drumul fără nici o oprelişte.

Mai veniră şi nişte indivizi de la marină pe care-i cunoştea, şi bău şi cu ei, şi apoi şi cu nişte indivizi numiţi pe vremea aia huliganii marinei, adică de la paza de coastă. Dar asta însemna să bea şi să trăncănească iar despre necazurile mării, şi tocmai din cauza lor se apucase de băut ca să le uite, aşa că se duse în capătul cel mai depărtat al barului, unde se aciuaseră bătrînele tîrfe respectabile, minunatele tîrfe bătrîne cu care, în ultimii douăzeci de ani, se culcase cam orice beţiv care poposise la *Floridila,* se cocoţă într-un scaun alături de ele şi mîncă un sandviş cu pîine prăjită, pui şi salată şi bău mai departe daiquiri.

Cînd se întorsese la fermă în noaptea aceea, era beat criţă şi nici una dintre pisici nu voia să doarmă lîngă el în afară de Goats, care nu făcea alergie la damful de rom, n-avea prejudecăţi împotriva beţiei, şi-i plăcea parfumul tare al tîrfelor. Au dormit duşi amîndoi, Goats torcînd zdravăn ori de cîte ori se trezea, apoi, în cele din urmă, se dezmetici şi Thomas Hudson, şi, aducîndu-şi aminte cît de mult băuse, îi spuse lui Goats:

— Trebuie să luăm medicamentul.

Lui Goats i-a plăcut cum a sunat cuvîntul, căci simboliza viaţa de huzur de care avea parte, şi începu să toarcă şi mai tare.

— Unde-i medicamentul, Goats? îl întrebă Thomas Hudson.

Încercă să aprindă lampa de citit de lîngă pat, dar nu izbuti. În timpul furtunii care-l silise să rămînă la ţărm, fuseseră rupte fire, sau făcuseră scurt circuit şi nu fuseseră încă reparate, aşa că nu era curent. Începu să pipăie pe noptiera de lîngă pat, încereînd să găsească pastila aceea dublă de seconal, ultima pe care o mai avea, după care avea să adoarmă din nou, iar dimineaţa avea să se scoale fără să mai simtă nici o mahmureală. Cînd întinse mîna pe întuneric, lovi însă pastila care căzu de pe masă şi nu o mai putu găsi. Pipăi cu grijă podeaua peste tot, dar nu reuşi s-o găsească nici aşa. Nu avea chibrituri lîngă pat pentru că nu era fumător, iar bateria lanternei fusese consumată de

servitori cît fusese plecat.

— Goats, făcu el, trebuie să căutăm medicamentul.

Se dădu jos din pat, Goats coborî şi el pe podea, şi începură să caute medicamentul. Goats se băgă sub pat, neştiind ce căutau de fapt, dar făcînd şi el tot ce putea, iar Thomas Hudson îi spuse:

— Medicamentul, Goats. Caută medicamentul.

Goats scoase nişte miorlăituri de sub pat şi cotrobăi prin toată zona lui. În cele din urmă ieşi afară torcînd şi Thomas Hudson, pipăind pe jos, dădu cu mîna de capsulă, pipăi şi o simţi plină de praf şi de pînze de păianjen. Goats era cel care o găsise.

— Ai găsit medicamentul, îi spuse el lui Goats. Motan minune ce eşti.

După ce spălă puţin pastila în palmă cu nişte apă din carafa de lîngă pat, luă pastila cu un gît de apă şi se întinse, simţind cum medicamentul își face încet efectul, şi-l tot lăuda pe Goats, iar motanul cel mare torcea la auzul laudelor şi după aceea întotdeauna cuvintul *medicament* era un cuvînt magic pentru el.

Cînd era pe mare se gîndea de obicei şi la Goats cum se gîndea şi la Boise. Dar Goats nu avea nimic tragic în el. Deşi avusese şi el parte de perioade cu adevărat nenorocite, rămăsese teafăr şi întreg şi chiar după cîte o scărmăneală zdravănă, în cîteva înfruntări grozave, nu fusese niciodată demn de milă. Nici chiar atunci cînd ajunsese de nu mai era în stare nici să se tîrîie pînă în casă şi zăcea întins sub copacul de lîngă terasă, sufla greu şi era asudat tot, încît vedeai şi mai bine ce umeri laţi şi ce şolduri înguste şi delicate avea, zăcea acolo prea mort de osteneală ca să se mai mişte, străduindu-se doar să-şi umple plămînii cu aer, şi nici atunci nu cerea milă. Avea un cap mare ca de leu şi era de neînvins. Goats ţinea la om, iar Thomas Hudson ţinea la el, îl respecta şi-l iubea. Dar nu se punea problema ca Goats să-l iubească, sau ca omul să-l iubească pe Goats aşa cum îl iubea pe Boise.

Numai că Boise se făcuse tot mai rău. În seara în care el şi Goats îl găsiseră în pomul de *aguacate,* Boy rămase pînă

tîrziu afară şi nu venise înăuntru cînd omul se dusese la culcare. Dormea pe vremea aceea în patul cel mare din dormitorul de la capătul cel mai depărtat al casei, unde erau ferestre mari în toate cele trei părţi ale încăperii şi briza pătrundea noaptea prin ele. Cînd se trezi, ascultă sunetele pe care le făceau păsările de noapte, şi era treaz şi asculta cînd Boise sări pe marginea geamului. Boise era o pisică ce nu făcea nici un zgomot. Dar îndată ce ajunse pe marginea geamului miorlăi, chemîndu-l pe om, şi Thomas Hudson se duse şi dădu apărătoarea de la geam la o parte. Boise sări înăuntru. În gură avea doi şobolani de fructe.

La lumina lunii care răzbătea prin fereastră, proiectând umbra copacului de *ceiba* de-a latul patului alb şi mare, Boise începu să se joace cu şobolanii. Sărea şi se răsucea, îi dădea de-a dura cu laba pe podea, pe urmă apuca şi ducea unul din ei mai departe, ca să se pună la pîndă şi să se repeadă la celălalt, jucîndu-se cu aceeaşi poftă ca pe vremea cînd era doar un pisoi. Îi duse apoi pe amîndoi în baie şi, după aceea, Thomas Hudson îi simţi greutatea cînd sări peste el în pat.

Va să zică, nu mango mîncai în pomul acela? îl ispiti omul.

Boise se frecă de el cu capul.

— Va să zică erai la vînătoare şi păzeai moşia? Bătrînul meu motan, fratele meu Boise, acum, că i-ai prins n-ai de gînd să-i mănînci?

Boise îşi frecase însă mai departe capul de pieptul omului şi torsese, scoţînd vibraţiile acelea abia auzite, şi apoi, pentru că era obosit după vînătoare, adormise. Dar avusese un somn neliniştit şi dimineaţa nici nu se mai uită măcar la şobolani.

Se crăpa de ziuă, iar Thomas Hudson, care nu reuşise să doarmă deloc, se uita cum se lumina şi se iveau, în prima abureală a zorilor, trunchiurile cenuşii ale palmierilor regali. La început nu văzu decît trunchiurile şi conturul coroanelor. Apoi, pe măsură ce lumina devenea mai puternică, reuşi să distingă vîrfurile palmierilor, aplecîndu-se în suflarea puternică a vîntului şi pe urmă, cînd soarele

începu să urce din spatele colinelor, trunchiurile palmierilor deveniră de un cenuşiu albicios, iar ramurile aplecate de vînt de un verde intens; iarba de pe coline era maronie după uscăciunea iernii, iar culmile calcaroase ale dealurilor din depărtare arătau de parcă ar fi fost acoperite de zăpadă.

Se ridică de jos, îşi puse mocasinii şi o haină veche, impermeabilă şi, lăsîndu-l pe Boise care dormea făcut colac pe pătură, trecu prin camera de zi, prin sufragerie şi de aici în bucătărie. Bucătăria era în partea de nord a unei aripi a casei. Afară bătea un vînt sălbatic, izbind de pereţi şi de geamuri crengile arborelui *flamboyán.* În frigider nu era nimic de mîncat, nici în dulapul cu plasă din bucătărie nu era nimic în afară de condimente, o cutie de cafea americană, una de ceai Lipton şi una de ulei de arahide pentru gătit. Chinezul care îi gătea cumpăra în fiecare zi de la piaţă alimentele necesare. Nu se aşteptau ca Thomas Hudson să se întoarcă, iar bucătarul o şi pornise spre piaţă după proviziile pentru servitori în ziua aceea. Cînd are să vină vreunul din băieţi, am să-l trimit în oraş după fructe şi ouă, se gîndi Thomas Hudson.

Puse la fiert nişte apă şi îşi făcu o ceaşcă de ceai şi luă ceaşca şi farfurioara cu el în camera de zi. Soarele răsărise, camera era plină de lumină, şi el se aşeză în fotoliul cel mare, îşi bău ceaiul fierbinte şi se uită la tablourile de pe pereţi, în lumina proaspătă a soarelui de iarnă. Poate că ar trebui să mai schimb unele dintre ele, se gîndi. Cele mai bune sînt în dormitor, şi acum nu mai intru în dormitor deloc.

După cîteva zile de vieţuit pe şalupă, acum camera de zi i se părea uriaşă, cînd se uita la ea din fotoliul cel mare. Nu ştia cît era de lungă încăperea. Cînd comandase rogojina de pe jos, ştiuse cît era de lungă, dar uitase. Indiferent cît de lungă ar fi fost, în dimineaţa aceea părea de trei ori mai lungă. Era şi ăsta unul dintre lucrurile care ţi se întîmplau cînd abia soseai pe ţărm, frigiderul gol fiind un altul. Îi dispăruse senzaţia de legănare a şalupei în mijlocul valurilor bezmetice, stîrnite de vîntul de nord-vest care

împinsese furtuna de-a curmezişul curentului. Era tot atît de departe de el ca şi marea însăşi. Cînd se uita prin uşile deschise ale încăperii albe vedea marea, iar pe ferestre dealurile cu pîlcuri de copaci, tăiate de panglica şoselei, dincolo de ele dealurile mai depărtate şi golaşe care fuseseră vechile fortificaţii ale oraşului, apoi portul, dincolo de care se zărea lucirea albă a oraşului. Iar albastrul ce se vedea dincolo de nălucirea albă a oraşului era marea. Acum era departe, tot atît de departe ca toate celelalte lucruri care trecuseră, şi el avea de gînd să le ţină şi în continuare departe, acum cînd senzaţia de legănare dispăruse, pînă cînd avea să vină vremea să iasă din nou pe mare.

Să aibă parte friţii de vremea asta în următoarele patru zile, se gîndi el. Mă întreb dacă atunci cînd ei stau în imersiune, pe o vreme ca asta, peştii se aţin în apropiere şi se joacă în jurul lor. Mă întreb pînă la ce adîncime se simte mişcarea valurilor. La orice adîncime s-ar scufunda ei, în apele astea tot sînt peşti. Probabil că peştii sînt foarte interesaţi. Fundul unor submarine trebuie să fie plin de scoici şi vegetaţie, aşa că peştii cu siguranţă că-şi fac de lucru pe-acolo, dar ţinînd cont de programul după care merg, probabil că n-au coca prea încărcată. Chiar şi aşa, peştii tot se ţin prin preajma lor. Se gîndi o clipă la mare şi cum era cu adevărat în largul coastelor în ziua aceea, cu munţi de apă albastră cu crestele albe spulberate de vînt şi apoi alungă acest gînd.

Motanul adormit pe pătură se trezi cînd omul întinse mîna spre el şi începu să-l mîngîie. Căscă, îşi întinse labele din faţă şi apoi se făcu iarăşi colac.

— Niciodată nu mi s-a întîmplat ca o femeie să se trezească odată cu mine, spuse omul. Iar acum n-am izbutit să mă procopsesc nici măcar cu o pisică în stare să facă lucrul ăsta. Haide, dormi mai departe, Boy. E o minciună sfruntată, oricum. A existat şi o femeie care se trezea odată cu mine, şi uneori chiar înaintea mea. N-ai cunoscut-o, n-ai cunoscut nici o femeie care să fie cît de cumsecade, fir-ar să fie. Ai cam avut ghinion, Boise. La dracu şi cu asta. Ştii ceva? Ar trebui să avem şi noi o femeie de treabă, Boy. Am

putea să ţinem amîndoi la ea. Dacă ai cu ce s-o întreţii; atunci poţi să faci rost de una. Dar n-am văzut niciodată una care s-o ducă prea mult cu şobolani de fructe.

Ceaiul îi mai amăgise foamea pe moment, dar acum era din nou flămînd. Dacă ar fi fost pe mare, ar fi luat o gustare zdravănă cu un ceas mai devreme, iar cu un ceas şi mai înainte, ar fi băut o cană mare de ceai. La întoarcere marea fusese prea agitată ca să mai pregătească cineva de mîncare, aşa că mîncase stînd pe puntea de comandă vreo două sandvişuri cu carne de vacă conservată, cu felii groase de ceapă proaspătă. Dar acum i se făcuse tare foame şi era nervos că nu găsise nimic de mîncare la bucătărie. Ar trebui să cumpăr nişte conserve şi să le păstrez aici, pentru ca să am cînd vin la ţărm, se gîndi. Dar trebuie să fac rost şi de un dulap pe care să-l închid, ca să fiu sigur că n-or să le mănînce ceilalţi şi mi-e silă să ţin în casă mîncare sub cheie.

În cele din urmă îşi turnă un pahar de whisky şi apă, se aşeză pe scaun şi se apucă să citească ziarele care se adunaseră în lipsa lui şi simţi cum băutura îi mai domoleşte foamea şi starea de enervare pe care o încerca pentru că era acasă. Dacă ai chef, azi poţi să bei, îşi spuse. Odată ce ai tras la ţărm. Dacă mai ţine vremea asta rece, n-o să vină prea multă lume la *Floridila.* Ar fi plăcut să te duci iar acolo, se gîndi. Nu ştia dacă o să mănînce acolo, sau mai bine la *Pacifico.* Şi la *Pacifico* va fi rece, se gîndi. Dar îmi iau un jerseu şi o haină, şi acolo e o masă ferită, la adăpostul zidului de lîngă bar, unde nu bate vîntul.

— Aş fi vrut să-ţi placă şi ţie să călătoreşti, Boy, îi spuse motanului. Am putea să ne distrăm straşnic în oraş.

Lui Boise nu-i plăcea să plece de acasă. Era îngrozit de gîndul că ar putea să fie dus la veterinar. Era şi acum înspăimîntat de chirurgii veterinari. Goats ar fi putut deveni o pisică grozavă de maşină, se gîndi el. Poate că ar fi ajuns şi o afurisită de pisică de navă, numai stropii de la valuri nu i-ar fi plăcut. Ar trebui să le dau drumul afară la toate. Aş vrea să le fi adus un fel de cadou. Am să fac rost de nişte iarba-mîţei în oraş, dacă se găseşte cumva, şi Goats şi Willy

şi Boy au să se ameţească în seara asta cu ea. Ar trebui să mai fie nişte iarba-mîţei în sertarele dulapului din odaia pisicilor, numai să nu se fi uscat prea tare şi să-şi fi pierdut toată tăria. La tropice îşi pierde repede tăria, iar iarba-mîţei pe care o plantezi în grădină n-are nici o tărie. Aş vrea ca şi noi, ăştia care nu sîntem pisici, să avem şi noi ceva la fel de nevătămător ca iarba-mîţei şi care să aibă un efect la fel de puternic, se gîndi. De ce n-avem şi noi ceva la fel cu care să ne ameţim?

Pisicile se purtau foarte curios cu iarba-mîţei. Boise Willy, Goats, Friendless's Brother, Littless, Furthouse şi Taskforce erau nebuni după ea. Princessa, numele pe care i-l dăduseră servitorii pisicii Baby, persana albastră, nu s-ar fi atins în veci de ea, cum dealtfel nici unchiul Woolfie, persanul cenuşiu. La unchiul Woolfie, tot atît de tîmpit pe cît era de frumos, s-ar fi putut ca la mijloc să fie prostia sau instinctul unui insular. Unchiul Woolfie n-ar fi pus niciodată gura pe ceva nou, şi adulmeca cu grijă orice mîncare nouă pînă ce o înfulecau celelalte pisici şi lui nu-i mai rămînea nimic. În schimb Princessa, care era bunica tuturor celorlalte pisici şi era inteligentă, delicată, plină de principii elevate, aristocratică şi deosebit de sentimentală, era înspăimântată de mirosul pe care-l răspîndea iarba-mîţei şi fugea de ea de parcă ar fi fost un viciu. Princessa era o pisică atît de aristocrată şi de delicată, o pisică fumurie, cu nişte ochi aurii şi purtări frumoase, şi era plină de atîta demnitate, încît perioadele cît era în călduri constituiau un fel de introducere, o explicare şi un fel de revelaţie, în cele din urmă, a tuturor scandalurilor de la curţile regale. De cînd o văzuse pe Princessa în călduri, nu prima oară cînd totul fusese tragic, ci după ce mai crescuse şi se făcuse mai frumoasă, trecînd atît de subit de la demnitate şi echilibru la destrăbălare, Thomas Hudson înţelese că nu vrea să moară pînă ce n-o să facă şi el dragoste cu o prinţesă la fel de frumoasă ca Princessa.

Ar fi trebuit să fie la fel de serioasă, de delicata şi de frumoasă ca Princessa, înainte de a se îndrăgosti unul de altul, şi apoi ar fi făcut dragoste şi ar fi devenit la fel de

neruşinată şi de destrăbălată în pat ca şi Princessa. Uneori visa şi el la prinţesa lui noaptea, cînd nimic din ce se întîmplase vreodată nu avea mai multă importanţă decît visele, dar jinduia cu adevărat la ea şi era destul de sigur că o va întîlni dacă ar exista cumva vreo asemenea prinţesă.

Din păcate, singura prinţesă cu care făcuse vreodată dragoste, în afară de prinţesa aceea italiancă ce nici nu conta, fusese o fată simpluţă, cu încheieturi grosolane şi picioare nu prea grozave. Avea pielea plăcută, de nordică, totuşi, şi un păr strălucitor şi frumos pieptănat, şi-i plăcuseră ochii şi chipul ei, şi mîna ei era plăcută în mîna lui, cînd stăteau amîndoi lîngă balustrada punţii în vreme ce treceau prin canal şi apăruseră luminile din Ismailia. Se plăceau unul pe altul şi erau foarte aproape de a se îndrăgosti unul de celălalt, atît de aproape încît ea trebuia să fie atentă la tonul vocilor lor cînd erau şi alţii în jur, atît de aproape încît atunci cînd se ţineau de mînă în întuneric, lîngă balustradă, el era în stare să simtă tot ceea ce se înfiripase între ei, fără a avea cea mai mică îndoială. Simţind asta şi dobîndind siguranţă, îi putu vorbi de dragoste şi-i ceru un anume lucru, mai ales că făcuseră mare caz din a fi de o sinceritate absolută unul faţă de celălalt în toate privinţele.

— Şi eu aş vrea foarte mult, spuse ea. După cum ştii. Dar nu pot. După cum ştii.

— Dar există o cale, spusese Thomas Hudson. Există întotdeauna o cale.

— Te gîndeşti la vreo barcă de salvare? întrebă ea. N-aş vrea să se întîmple într-o barcă de salvare.

— Ascultă, începu el şi-i puse mîna pe sîni şi-i simţi cum tresar plini de însufleţire sub mîna lui.

— Îmi place, îl întrerupse ea. Şi sînt doi, după cum ştii.

— Ştiu.

— Îmi place mult, spuse ea. Ştii că te iubesc, Hudson. Am descoperit-o azi.

— Cum?

— Pur şi simplu, am descoperit-o aşa deodată. Nici n-a fost prea greu. Tu n-ai descoperii nimic?

— N-a trebuit să descopăr nimic, minţi el.

— Atunci e bine, spuse ea. Dar barca de salvare nu-i o soluţie. Cabina ta nu-i bună nici ea. Nici cabina mea.

— Ne putem duce în cabina baronului.

— În cabina baronului e totdeauna cineva. Afurisit baron. Nu-i aşa că e drăguţ să vezi un afurisit de baron ca în vremurile de odinioară?

— Da, răspunse el. Dar pot să iau măsuri de siguranţă ca să nu fie nimeni acolo.

— Nu, nu-i bine. Iubește-mă acum, aşa cum poţi. Arată cît eşti tu în stare să iubeşti.

El se execută, ba chiar şi exageră puţin.

— Nu, exclamă ea. Asta nu. Nu pot îndura. Apoi fu rîndul ei să-l întrebe:

— Tu poţi îndura?

— Da.

— Bun. Nu, să nu mă săruţi. Dacă mă săruţi, atunci toate celelalte nu mai contează.

— Şi de ce să nu trecem şi la celelalte?

— Unde, Hudson? Unde? Ah, spune-mi unde?

— Eu am să-ţi spun *de ce.*

— Ştiu totul despre *de ce.* Problema-i *unde.*

— Te iubesc foarte mult.

— Ah, bineînţeles. Şi eu te iubesc. Şi aşa o să ne tot iubim unul pe altul, ceea ce-i bine.

El se arătă mai îndrăzneţ şi atunci ea exclamă:

— Te rog, dacă mai faci una ca asta, sînt nevoită să plec.

— Să stăm jos.

— Nu. Să rămînem în picioare cum am stat şi pînă acum.

— Îţi place aşa?

— Da. Îmi place. Te supără?

— Nu, dar nu se poate aşa la infinit.

— Bine, spuse ea şi se întoarse cu faţa spre el şi-l sărută iute şi apoi se uită spre larg, spre pustiul prin care lunecau în noapte.

Era iarnă şi noaptea era rece şi stăteau aproape unul de

altul uitîndu-se drept înaintea lor.

— Atunci, fie. O haină de vizon o bună de ceva, chiar şi la tropice.

Rămaseră în picioare şi luminile se vedeau mult mai aproape, şi malul canalului în depărtare luneca în continuare.

— Ţi-e ruşine de mine? îl întrebă ea.

— Nu. Te iubesc foarte mult.

— Dar ţie nu-ţi face bine şi am fost egoistă.

— Nu, nu cred că îmi face rău. Iar tu nu eşti egoistă.

— Să nu crezi că a fost în van. N-a fost. Nu pentru mine.

— Atunci n-a fost în van. Sărută-mă. Vrei?

— Nu, nu pot. Ţine-mă strîns lipită de tine.

Mai tîrziu ea îi spuse:

— Pe tine nu te supără că sînt îndrăgostită de el?

— Nu. E tare mîndru.

— Mai să-ţi spun un secret.

Îi spuse un secret, care pentru el nu fu o mare surpriză.

— E tare imoral?

— Nu, e încîntător.

— Ah, Hudson, exclamă ea. Te iubesc tare mult. Haide, acum lasă-mă şi după aceea vino din nou aici. Luăm o sticlă de şampanie la Ritz?

— Ar fi straşnic. Dar ce ne facem cu soţul tău?

— Joacă mai departe bridge. Îl văd pe fereastră. După ce termină, ne caută el şi o să vină să stea cu noi.

Aşa că se duseră la Ritz, salonul fiind la pupa navei, şi comandară o sticlă de Perrier-Jouet Brut 1915 şi apoi încă una şi după o vreme veni şi prinţul. Prinţul ora foarte simpatic şi lui Hudson îi plăcea. Perechea fusese la vînătoare în Africa de Est, cum, de altfel, fusese şi el, şi-i întîlnise la clubul *Muthaiga* şi la hotelul *Torr,* în Nairobi, şi luaseră acelaşi vapor de la Mombasa. Vasul era într-o croazieră în jurul lumii şi făcuse o escală la Mombasa în drum spre Suez, Mediterana şi, în cele din urmă, Southampton. Era o navă superluxoasă, unde fiecare cabină era de fapt un apartament separat. Nava fusese închiriată complet pentru croaziera în jurul lumii, cum se

obişnuia în vremea aceea, dar unii pasageri coborîseră în India, şi unul dintre indivizii care ştiau cam totul îi spusese lui Thomas Hudson, la clubul *Muthaiga,* că atunci cînd va sosi nava va avea cabine libere şi că se putea obţine convenabil un bilet de călătorie. Le spusese cele aflate prinţului şi prinţesei, care nu erau prea încîntaţi de perspectiva de a merge cu avionul pînă în Kenya pe vremea aceea cînd avioanele Handley Page erau atît de încete şi zborul atît de lung şi de obositor. Şi ei fuseseră tare bucuroşi de ideea acestei croaziere şi de preţ.

— O să fie o călătorie grozavă, iar dumneata eşti un tip minunat că ai aflat asta, îi spusese prinţul. Am să le telefonez dimineaţa.

Şi a fost într-adevăr o călătorie grozavă. Oceanul Indian era albastru, nava ieşi uşor din portul cel nou şi Africa rămase în urmă, cu oraşul vechi atît de alb, cu copaci mari şi toată verdeaţa ce dăinuia dincolo de el; apoi valurile care se spărgeau de reciful nesfîrşit de lung, în vreme ce treceau pe lîngă el, după care nava începu să prindă viteză şi se treziră în plin ocean, şi peştii zburători ţîşneau din apă dinaintea navei. Africa deveni doar o lungă dungă albastră în urma lor, un steward lovi într-un gong, iar el şi prinţul şi prinţesa şi baronul un vechi prieten care-şi ducea şi el traiul pe-acolo şi era într-adevăr un tip afurisit, s-au dus la bar şi au luat cîte un martini.

— Nu daţi nici o atenţie gongului, şi să luăm masa în salonul Ritz, spuse baronul. De acord?

Nu se culcase eu prinţesa pe navă deşi pînă la Haifa atinseseră un fel de extaz al desperării atît de intens, încît ar fi trebuit obligaţi prin lege s-o facă pentru că altfel nu mai puteau îndura, pur şi simplu ca să-şi potolească nervii, dacă nu din alte motive. De la Haifa făcură o plimbare cu maşina pînă la Damasc. La dus, Thomas Hudson văzu o mică parte din pămîntul sfînt şi o mică parte din ţara lui T. E. Lawrence şi multe înălţimi îngheţate şi mult pustiu, iar la întoarcere prinţul se aşează în faţă lîngă şofer, iar ei pe bancheta din spate. La întoarcere Thomas Hudson nu văzu decît ceafa prinţului şi ceafa şoferului, şi acum îşi aduse

aminte că drumul de la Damasc la Haifa, unde era ancorată nava în port, mergea de-a lungul unui rîu. Rîul are nişte chei abrupte, dar apăreau foarte minuscule, de parcă ar fi fost desenate pe o hartă la scară extrem de mică, iar în chei era o insuliţă. Îşi amintea de insuliţa aceea mai bine decît de orice altceva din timpul călătoriei.

Plimbarea la Damasc nu le-a fost de prea mare folos, iar cînd părăsiră Haifa, pornind să traverseze Mediterana, şi se nimeriră pe puntea bărcilor, unde era rece din cauza vîntului de nord-est ce stîrnise valuri în care nava începu să se legene uşor, ea îi spuse:

— Trebuie să facem ceva.

— Îţi plac vorbele goale?

— Nu. Vreau să ajung într-un pat şi să nu mă scol din el o săptămînă.

— O săptămînă nu pare chiar atît de mult.

— Atunci o lună. Dar trebuie s-o facem chiar acum; şi acum nu se poate.

— Putem merge în cabina baronului.

— Nu. Nu vreau s-o facem decît atunci cînd putem s-o facem, într-adevăr, fără să ne pese de nimic.

— Cum te simţi acum?

— Ca şi cum aş fi pe cale să înnebunesc şi aş fi parcurs o bună bucată de drum într-acolo...

— La Paris o să putem face dragoste într-un pat.

— Dar cum o să pot pleca de-acasă? N-am nici un fel de experienţă cum să scap de-acasă.

— Te duci după cumpărături.

— Dar la cumpărături trebuie să mă duc cu cineva.

— Te poţi duce la cumpărături cu cineva. N-ai pe nimeni în care să poţi avea încredere?

— Ah, bineînţeles. Dar îmi repugnă prea mult şi nu vreau să ajung s-o fac.

— Atunci să n-o faci.

— Nu. Trebuie neapărat. Ştiu că trebuie. Dar nu mă face să mă simt mai bine.

— Nu l-ai mai înşelat niciodată pînă acum?

— Nu. Şi am crezut că n-am s-o fac niciodată. Dar acum

asta-i tot ce vreau pe lumea asta. Şi mă supără gîndul că trebuie să mai afle cineva.

— O să găsim noi ceva.

— Te rog, cuprinde-mă cu braţul şi ţine-mă aşa strîns lipită de tine, îi spuse ea. Te rog, hai să nu mai vorbim, să nu ne mai gîndim, să nu ne mai facem griji. Te rog, ţine-mă strîns şi iubeşte-mă foarte mult, fiindcă simt cum mă doare fiecare bucăţică din mine.

După o vreme, el spuse:

— Ascultă, cînd o să ajungi s-o faci, o să fie la fel de rău ca şi acum. Nu vrei nici să-ţi înşeli soţul, şi nici să afle altcineva. Dar atunci cînd se va întîmpla, va fi la fel.

— Vreau s-o fac, dar n-aş vrea ca el să sufere. Trebuie s-o fac. Nu mai depinde de mine deloc.

— Atunci fă-o. Acum!

— Dar e cumplit de periculos.

— Crezi că există cineva pe nava asta care ne vede şi ne aude şi ne cunoaşte şi care totuşi să-şi închipuie că nu e nimic între noi? Crezi că ceea ce am făcut pînă acum e altceva?

— Ah, bineînţeles că e altceva. E cu totul altceva. N-am fi putut în nici un caz avea un copil.

— Eşti minunată, îi spuse el. Într-adevăr eşti.

— Dar dacă o să avem un copil, am să fiu fericită. Şi el îşi doreşte foarte tare un copil dar, pînă acum n-am reuşit să avem unul. Şi nici n-are să ştie că-i al nostru. E atît de bun şi drăguţ, şi un soţ atît de cumsecade, şi eu ţin la el atît de mult, şi el mă iubeşte atît de mult, şi e totdeauna atît de drăguţ cu mine.

— Eu zic mai bine să cobori la Ritz şi comandăm nişte şampanie, îi spuse Thomas Hudson.

Sentimentele lui erau acum foarte amestecate. Salonul Ritz era pustiu şi un chelner le aduse vinul la una dintre mesele de lîngă perete. Păstrau totdeauna nişte Perrier-Jouet Brut 1915 la gheaţă şi doar întrebau:

— Acelaşi vin, domnule Hudson?

Ridicară paharele unul spre celălalt şi prinţesa spuse:

— Îmi place vinul ăsta. Ţie nu?

— Tare mult.

— La ce te gîndeşti?

— La tine.

— Fireşte. Şi eu nu mă gîndesc decît la tine. Dar ce te gîndeşti despre mine?

— Mă gîndeam că acum ar trebui să coborîm în cabină la mine. Vorbim prea mult şi umblăm prea mult ca nişte bezmetici şi nu facem nimic. Cît e ceasul?

— Unsprezece şi zece.

— La dumneata cît e ceasul? îl întrebă el pe steward.

— Unsprezece şi un sfert, domnule.

Stewardul se uitase la ceasul din bar. Cînd se depărtă destul ca să nu-i mai audă, el o întrebă:

— Pînă la ce oră joacă bridge?

— Mi-a spus că va juca pînă tîrziu şi să nu-l aştept.

— Terminăm vinul şi coborîm în cabină. Mai am şi acolo nişte vin.

— Hudson, dar e foarte primejdios.

— Totdeauna va fi primejdios, îi spuse Thomas Hudson. Dar, nefăcînd nimic, situaţia e mult mai afurisit de primejdioasă.

În noaptea aceea o iubi de trei ori şi cînd o conduse la cabina ei, ea îi spuse că n-ar fi trebuit să vină, dar îi răspunse că în felul acesta totul era mult mai normal, iar prinţul încă mai juca bridge. Thomas Hudson se duse înapoi la Ritz, unde barul era încă deschis, mai comandă o sticlă din acelaşi vin şi se apucă de citit ziarele sosite la bord la Haifa. Îşi dădu seama că acum era prima oară că avea un răgaz de citit ziarele, după atît de multă vreme, și se simţi relaxat şi foarte fericit că citea ziarele. Cînd partida de bridge se încheie şi prinţul trecu pe acolo şi se uită înăuntru la Ritz, Thomas Hudson îl invită să bea o sticlă de vin înainte de culcare şi, prinţului îi plăcu mai mult ca oricînd şi simţi un fel de puternică înrudire cu el.

El şi baronul coborîră de pe navă la Marsilia. Majoritatea celorlalţi îşi continuau croaziera care ia sfîrşit la Southampton. La Marsilia, el şi baronul se aşezară la un restaurant cu mese scoase pe trotuar, în Vieux Port, şi

mîncară *moules marinés* şi băură o carafă de vin rosé. Thomas Hudson era foarte flămînd şi îşi aduse aminte că, de cînd părăsiseră Haifa, mai tot timpul îi fusese foame.

Şi acum îi era afurisit de foame, se gîndi el. Unde dracu erau servitorii aceia? Măcar unul trebuia să se fi arătat. Afară bătea un vînt mai rece decît oricînd. Asta îi aduse aminte de ziua aceea rece şi de strada abruptă din Marsilia care o lua la vale drept spre port, şi cum stăteau la masa aceea de birt, cu gulerele ridicate şi mîncau *moules* direct din cochiliile negre pe care le iei din fiertura fierbinte, pipărată, cu aspect lăptos şi unt topit plutind pe deasupra, şi beau vin de Tavel, care avea un gust ce se potrivea cu Provence, urmărind cum vîntul sălta fustele pescăriţelor, pasagerelor aflate în croazieră şi tîrfelor prost îmbrăcate din port, în timp ce urcau străzile abrupte, pietruite, iar mistralul se năpustea asupra lor.

— Ai fost un puşti foarte obraznic, îi spusese baronul, într-adevăr foarte obraznic.

— Mai vrei nişte *moules?*

— Aş vrea ceva mai săţios.

— Să nu luăm şi nişte *bouillabaisse?*

— Două supe?

— Mie mi-e foame. Şi nu vom mai da multă vreme pe-aici.

— Îmi închipui că ţi-e foame. Bine. Luăm şi *bouillabaisse,* şi apoi un Chateaubriand bun şi foarte rar. Te refac eu, blestematule.

— Şi ce-ai să faci mai departe?

— Întrebarea e ce faci tu mai departe. O iubeşti?

— Nu.

— Aşa-i mult mai bine. Atunci e mai bine pentru tine s-o laşi de acum. Mult mai bine.

— Le-am promis să-i însoţesc o vreme la pescuit.

— Dacă ar fi vorba de vînătoare ar fi meritat, spusese baronul. Dar la pescuit e tare frig şi tare neplăcut şi nu-i treaba ei să-şi facă soţul de rîs.

— Precis că ştie şi el.

— Nu ştie nimic. Ştie că ea ţine la tine. Atît. Eşti un gentlemen, aşa că orice-ai face, e firesc. Dar nu-i treaba ei să-şi facă soţul de rîs. Şi nici n-ai de gînd să te însori cu ea, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi oricum, nici nu s-ar putea mărita cu tine şi nu-i nici un zor să-l faci pe un om nenorocit decît dacă o iubeşti.

— N-o iubesc. Acum măcar atîta ştiu.

— Atunci, socot că trebuie să te retragi.

— Şi mie mi se pare că aşa ar trebui să fac.

— Mă bucur tare mult că eşti de aceeaşi părere cu mine. Şi acum spune-mi sincer cum e ea?

— E grozavă.

— Nu fi prost. Eu o cunosc pe maică-sa. Ar fi trebuit s-o cunoşti pe maică-sa.

— Îmi pare rău că n-am cunoscut-o.

— Şi ai de ce. Nu ştiu cum ai reuşit să te încurci cu nişte oameni atît de cumsecade şi de plicticoşi. Bănuiesc că nu ai nevoie de ea, nici pentru pictura ta, şi nici pentru celelalte, aşa-i?

— Nu. Nu aşa se face pictura. Femeia îmi place tare mult. Încă îmi place. Dar n-o iubesc şi treaba se cam complică prea tare.

— Îmi pare atît de bine că eşti de aceeaşi părere cu mine. Şi acum, încotro crezi că ai s-o porneşti?

— Abia am sosit din Africa.

— Exact. De ce nu te duci pentru o vreme în Cuba, sau în Bahamas? Aş putea să te însoţesc şi eu dacă pun mîna pe ceva parale de acasă.

— Şi crezi că faci rost de ceva bani de acasă?

— Nu.

— Cred că am să mai rămîn la Paris o vreme. N-am mai dat prin oraşul acela de mult.

— Parisul nu-i oraş. Londra-i oraş.

— Aş vrea să văd ce se mai petrece prin Paris.

— Îţi pot spune eu ce se mai petrece.

— Nu. Ceea ce vreau e să văd tablouri, şi oameni, şi să mă duc la cursele de Şase-Zile, şi la Auteuil şi Enghien şi Le

Tremblay. De ce nu stai şi tu?

— Mie cursele nu-mi plac şi nici nu-mi pot permite să joc la curse.

Şi de ce îţi mai aduci aminte de astea? se gîndi el acum. Baronul e mort şi Parisul e în mîna friţilor şi prinţesa n-a avut nici un copil. Sîngele lui n-o să ajungă în nici o casă regală, se gîndi el, numai de nu-i va curge vreodată sînge din nas la palatul Buckingham, ceea ce părea foarte improbabil. Dacă în douăzeci de minute nu apare vreunul dintre servitori, se hotărî el, avea să se ducă în sat ca să facă rost de nişte ouă şi pîine. E groaznic să stai flămînd în propria ta casă, se gîndi. Dar şi eu sînt prea obosit ca să mă mai duc la vale.

Chiar atunci auzi pe careva în bucătărie şi apăsă butonul soneriei, plasat sub tăblia mesei celei mari, şi ţîrîitul ei răsună de două ori în bucătărie. Al doilea servitor se arătă cu mutra lui oarecum efeminată, pe jumătate sfînt Sebastian, viclean, şmecher, de om care suferă îndelung, şi-l întrebă:

— Aţi sunat?

— Dar ce dracu îţi închipui că am făcut? Unde-i Mario?

— S-a dus după scrisori.

— Ce fac pisicile?

— Foarte bine. Nu-i nimic nou. Big Goats s-a bătut cu El Gordo. Dar le-am oblojit noi rănile.

— Boise arată foarte jigărit.

— Noaptea umblă mult pe-afară.

— Ce face Princessa?

— A fost puţin tristă. Dar acum mănîncă bine.

— V-a fost greu să faceţi rost de carne?

— O luăm de la Cotorro.

— Şi cîinii ce fac?

— Toţi sînt sănătoşi. Negrita are din nou pui.

— N-aţi putut s-o ţineţi închisă?

— Am încercat, dar a scăpat.

— S-a mai întîmplat ceva?

— Nimic. Cum aţi călătorit?

— Fără nici un incident.

În vreme ce vorbea cu el enervat şi repezit, cum vorbea de obicei cu băiatul acesta pe care-l lăsase de două ori să plece dar îl primise de ambele daţi înapoi, după ce venise taică-său şi se rugase pentru el, se arătă şi Mario, primul servitor, aducînd ziarele şi corespondenţa. Zîmbea şi mutra lui tuciurie era veselă, plăcută şi afectuoasă.

— Cum a fost călătoria?

— Puţin cam dificilă la sfîrşit.

— *Figúrate.* Mi-am închipuit. Vînt puternic de nord. Aţi mîncat?

— Nu-i nimic de mîncat.

— Am adus eu nişte ouă şi lapte şi pîine. *Tu,* îi spuse el celuilalt servitor, du-te în bucătărie şi pregăteşte micul dejun pentru *coballero.* Cum vreţi sa fie ouăle?

— Ca de obicei.

— *Los huevos como siempre,* spuse Mario. Boise v-a ieşit în întâmpinare?

— Da.

— De data asta a suferit tare mult. Mai mult ca de obicei.

— Şi celelalte pisici?

— A fost doar o singură chelfăneală zdravănă între Goats şi Fats.

Băiatul folosi plin de mîndrie numele englezeşti ale pisicilor.

— Princessa a fost puţin tristă. Dar n-a avut nimic.

— *Y tu?*

— Eu?

Băiatul zîmbi sfios şi foarte încîntat.

— Eu m-am descurcat foarte bine, mulţumesc.

— Şi ai tăi?

— Toţi sînt foarte bine, mulţumesc. Papà lucrează din nou.

— Mă bucur.

— Şi el se bucură. A mai dormit careva dintre ceilalţi domni aici?

— Nu. Toţi s-au dus în oraş.

— Probabil că sînt tare obosiţi.

— Sînt.

— V-au sunat diferiţi prieteni. Am scris numele tuturor. Sper că o să vă daţi seama de cine-i vorba. Nu mă descurc deloc cu numele englezeşti.

— Scrie-le aşa cum le auzi.

— Dar eu nu le aud la fel ca dumneavoastră.

— Colonelul a sunat?

— Nu, domnule.

— Adu-mi nişte whisky şi apă minerală, îi spuse Thomas Hudson. Şi, te rog, adu şi lapte pentru pisici.

— În sufragerie sau aici?

— Whisky-ul aici, laptele pentru pisici în sufragerie.

— Îndată, spuse Mario.

Se duse în bucătărie şi se întoarse cu whisky şi apă minerală.

— Cred că e destul de tare, spuse el.

Să mă bărbieresc acum, sau să aştept pînă după micul dejun? se întrebă Thomas Hudson. Ar trebui să mă bărbieresc. De asta mi-am comandat whisky-ul, ca să mă ajute să mă bărbieresc. În regulă, atunci du-te şi bărbiereşte-te. La dracu şi cu asta, se gîndi. Nu. Du-te şi bărbiereşte-te. O să-i prindă bine moralului tău afurisit şi, după micul dejun trebuie să te duci în oraş.

În timp ce se bărbierea îşi bău paharul – pe cînd se săpunea, după săpunit şi în timp ce se săpuni din nou – şi schimbă de trei ori lamele ca să-şi dea jos de pe faţă, de pe bărbie şi de pe gît barba nerasă de două săptămîni. Motanul se învîrtea în jurul lui, îl urmărea cum se bărbiereşte şi se freca de picioarele lui. Apoi deodată ţîşni din cameră şi Thomas Hudson înţelese că motanul auzise cum erau aşezate castroanele de lapte pe pardoseala de ceramică din sufragerie. El nu auzise nici clinchetul vaselor, nici glasul care chema pisicile. Dar Boise auzise.

Thomas Hudson termină bărbieritul şi îşi umplu căuşul mîinii drepte cu alcool curat, minunat, de nouăzeci de grade, care în Cuba era la fel de ieftin ca alcoolul mizerabil de frecţii din Statele Unite, şi se frecţionă pe faţă, simţind

cum muşcătura lui rece îi lua usturimea rămasă de la bărbierit.

Nu folosesc nici zahărul, nu fumez nici tutunul lor, se gîndi, dar, Dumnezeule, ştiu că mă bucur de aceea ce se scoate prin distilare în ţara asta.

Partea de jos a geamurilor de la baie era vopsită, pentru că peronul pavat cu piatră înconjura casa, dar jumătatea de sus a ferestrelor era de geam curat şi putea să vadă ramurile palmierilor zbătîndu-se în bătaia vîntului. Bate chiar mai tare decît credeam. O să avem timp pentru o revizie generală. Dar nu poţi şti niciodată. Totul depinde de ce se întîmplă cînd se va întoarce vîntul spre nord-est. În orice caz, a fost plăcut să nu mă mai gîndesc la mare în ultimele cîteva ore. S-o ţinem tot aşa, se gîndi. Să nu ne mai gîndim la mare şi nici la ce e deasupra sau dedesubt în mare, la nimic în legătură cu ea. Şi să nu facem nici măcar o listă cu ce nu trebuie să ne gîndim în legătură cu marea. Să nu ne mai gîndim deloc la ea. S-o lăsăm în plata ei, ca şi pe celelalte lucruri, îşi spuse. Nici la ele să nu ne gîndim.

— Unde pofteşte señor să ia micul dejun? întrebă Mario.

— Oriunde, numai să fie departe de tîrfa asta de mare.

— În camera de zi sau în dormitorul señorului?

— În dormitor. Scoate scaunul împletit şi pune micul dejun pe o masă alături.

Bău ceaiul fierbinte şi mîncă un ou prăjit şi pîine prăjită cu marmeladă de portocale.

— N-avem fructe?

— Numai banane.

— Adu cîteva.

— Dar cu alcool nu fac rău?

— E o superstiţie.

— Dar, în vreme ce eraţi plecat, un om din sat a murit pentru că a mîncat banane după ce a băut rom.

— De unde ştii tu că n-a fost vorba de un beţivan mîncător de banane care a murit din cauza romului?

— Nu, señor. Omul a murit aşa deodată după ce-a băut foarte puţin rom şi a mîncat foarte multe banane. Şi erau chiar banane din grădina lui. Locuia pe deal, în spatele

satului, şi lucra pe autobuzele de pe traseul numărul şapte.

— Odihnească-se în pace, spuse Thomas Hudson. Adu-mi nişte banane.

Mario aduse bananele, mici, galbene, coapte, din pomul din grădină. Curăţate de coajă, abia de erau cît un deget de om, dar erau delicioase. Thomas Hudson mîncă vreo cinci.

— Şi uită-te la mine să vezi simptomele, spuse el. Şi adu-o şi pe Princessa să mănînce celălalt ou.

— I-am dat eu un ou ca să sărbătorească întoarcerea dumneavoastră, spuse băiatul. Le-am dat cîte un ou și lui Boise şi lui Willy.

— Dar lui Goats?

— Grădinarul a spus că Goats nu trebuie să mănînce prea mult pînă ce nu i se vindecă rănile. S-a ales cu nişte răni serioase.

— Dar ce fel de bătaie a fost?

— O bătaie straşnică. S-au bătut pe o distanţă de aproape o milă. I-am pierdut din ochi cînd au intrat în mărăcinişul de dincolo de grădină. S-au bătut fără să scoată un sunet, cum se bat ei acum. Nu ştiu cine a cîştigat. Întîi s-a întors Big Goats şi i-am oblojit rănile. A venit pînă la peron şi s-a aşezat lîngă rezervor. N-a fost în stare să sară peste el. Fats a venit şi el o oră mai tîrziu şi i-am oblojit şi lui rănile.

— Îţi aduci aminte ce tandri erau pe vremea cînd mai simţeau că sînt fraţi?

— Da. Dar tare mi-e teamă că Fats o să-l omoare pe Goats. Probabil că are vreo livră în plus.

— Goats e mare bătăuş.

— Da, señor. Dar ia închipuiți-vă şi dumneavoastră ce înseamnă o livră bună în plus.

— Cred că pentru pisici nu e la fel de important ca pentru cocoşii de luptă. Tu te gîndeşti mereu ca şi cum ar fi vorba de luptă între cocoşi. Nici la oameni nu înseamnă chiar atît de mult, în afară de cazul cînd unul dintre ei trebuie să slăbească pentru a ajunge la greutatea cerută. Jack Dempsey nu avea decît o sută optzeci şi cinci de livre cînd a cîştigat campionatul mondial, iar Willard avea două

sute treizeci. Şi Fats şi Goats sînt amîndoi nişte motani grozavi.

— Dar în felul în care se luptă ei o livră e un avantaj grozav, spuse Mario. Dacă s-ar lupta pentru bani, nici unul n-ar renunţa la o livră. N-ar renunţa nici la o uncie.

— Mai adu-mi nişte banane.

— Vă rog señor.

— Chiar crezi balivernele alea?

— Nu-s baliverne, señor.

— Atunci, mai adu-mi un whisky şi nişte apă minerală.

— Numai dacă-mi daţi ordin.

— Te rog.

— Dacă mă rugaţi e ordin.

— Atunci adu-le.

Băiatul aduse whisky cu gheaţă şi apă minerală rece, acidulată şi Thomas Hudson bău şi-i spuse:

— Uită-te la mine şi urmăreşte simptomele.

Dar aerul îngrijorat de pe faţa negricioasă a băiatului îl făcu să renunţe să-l mai ia în rîs şi spuse:

— Ştiu sigur că mie n-o să-mi facă rău.

— Señor ştie ce face. Dar e datoria mea să protestez.

— E în regulă. Ai protestat. Pedro a venit cumva?

— Nu, señor.

— Cînd vin spune-i să pregătească Cadillacul ca să plece de îndată în oraş.

Şi acum fă o baie, îşi spuse Thomas Hudson. Apoi te îmbraci ca pentru Havana. Apoi te duci cu maşina în oraş să-l vizitezi pe colonel. Ce naiba nu merge la tine? La mine multe nu merg, se gîndi. Din abundenţă. Tărîmul abundenţei. Marea abundenţei. Aerul abundenţei.

Se aşează pe scaunul împletit, cu picioarele ridicate pe suportul care se întindea de dedesubt, şi se uită la tablourile de pe pereţii dormitorului. La capătul patului, patul acela ieftin, cu o saltea bună de nimic, cumpărată din zgîrcenie pentru că niciodată nu dormise în patul acela decît după cîte o ceartă, era agăţat *Chitaristul* lui Juan Gris. *Nostalgia hecha hombre,* gîndi el în spaniolă. Nostalgia întrupată într-un om. Oamenii nici nu ştiu că tu ai murit din

asta. În partea cealaltă a încăperii, deasupra bibliotecii, era tabloul lui Paul Klee *Monument in Arbeit.* Nu-i plăcea la fel de mult ca *Chitaristul,* dar îi plăcea să se uite la el şi îşi aminti cît de vicios i se păruse cînd îl cumpărase, atunci la început, la Berlin. Culoarea era la fel de indecentă ca şi a planşelor din cărţile de medicină ale tatălui său, care arătau diferite şancruri şi ulceraţii venerice şi cît de înspăimîntată fusese soţia lui pînă se învăţase să-i suporte aerul vicios şi să se uite la el ca la un tablou. Nici acum nu înţelegea mai multe despre tabloul acela decît atunci cînd îl văzuse prima oară în galeriile Flechtheim, în clădirea de lîngă rîu, în acea minunată toamnă rece petrecută la Berlin, cînd fuseseră atît de fericiţi. Dar era un tablou bun şi-i plăcea să se uite la el.

Deasupra celeilalte biblioteci era una din pădurile lui Masson. Era Ville d'Avray şi-i plăcea la fel de mult ca *Chitaristul.* Asta era bine cu pictura: puteai să ţii la tablouri fără să încerci un sentiment de disperare. Puteai să ţii la ele fără să te întristeze, iar cele bune te făceau fericit pentru că fusese înfăptuit ceea ce şi tu ai încercat întotdeauna să faci. Aşa că gîndul tău fusese înfăptuit şi era bine, chiar dacă n-ai reuşit să-l realizezi.

Boise intră în cameră şi îi sări în braţe. Era un salt frumos, şi putea să sară fără să vădească vreun efort pînă pe cel mai înalt bufet din dormitorul cel mare. Acum, după ce făcuse cu precizie un salt moderat, se aşeză în braţele lui Thomas Hudson şi începu să-l frămînte drăgăstos cu labele din faţă.

— Boy, mă uit la tablouri. Dacă îţi plac tablourile, atunci mai bine şterge-o.

Dar cine ştie, poate că salturile şi vînătoarea de noapte lui îi oferă tot atît de mult pe cît îmi oferă mie tablourile, se gîndi Thomas Hudson. Mare prost totuşi că nu poate să se uite la tablouri. Dar, cine ştie. S-ar putea să aibă nişte gusturi grozave în materie de tablouri.

— Mă întreb care ţi-ar place, Boy. Probabil că perioada olandeză, pe vremea cînd se pictau atît de minunate naturi moarte cu peşti, cu stridii, cu vînat. Hei, şterge-o de pe

mine. E zi acum. Ziua nu se cuvine să faci treburi de astea.

Boise continuă să se alinte şi Thomas Hudson îl împinse în colţul lui ca să-l potolească.

— Trebuie să respecţi şi tu cîteva reguli de bună-cuviinţă, Boy, spuse. Ca să-ţi fac plăcere, nici nu m-am dus să le văd pe celelalte pisici.

Boise era fericit şi Thomas Hudson simţi cu vîrful degetelor cum torcea motanul din gîtlej.

— Trebuie să fac o baie, Boy. Tu îţi petreci jumătate din timp spălîndu-te. Numai că te speli cu limba. Şi atunci nu-mi mai dai nici o atenţie. Cînd te speli, parcă ai fi un afurisit de om de afaceri în biroul lui. Afaceri de rezolvat. Să nu întrerupă nimeni. Ei bine, acum trebuie să fac baie şi eu. Dar în loc să fac baie, stau aici şi beau de dimineaţă ca un beţiv nenorocit. Asta-i una dintre diferenţele dintre noi. Numai că n-ai fi în stare să ţii timona vreme de optsprezece ceasuri. Eu pot. În orice caz, douăsprezece. Optsprezece numai cînd sînt nevoit. Nouăsprezece ieri şi azi dimineaţă. Dar nici eu nu pot să sar şi să vînez noaptea ca tine. Totuşi, facem şi noi un fel de afurisită vînătoare de noapte. Numai că tu ai radarul în mustăţi. Porumbelul probabil că are instalaţia de orientare în crestătura de deasupra ciocului. În orice caz, toţi porumbeii călători au crestătura aceea. Boy, tu ce fel de bandă de ultrasunete ai?

Boise stătea tolănit şi era greu, zdravăn şi lung şi torcea tăcut şi era fericit.

— Ce spune detectorul tău, Boy? Ce rază are semnalul tău? Care-i frecvenţa repetării semnalului tău? Eu mi-am construit un magnetron. Să nu spui la nimeni. Dar cu puterea de rezoluţie mult mai mare, dobîndită prin ultrafrecvcnţă, pot fi detectate tîrfele inamice de la distanţă mare. E vorba de microunde, Boy, şi tu le emiţi chiar acum torcînd.

Deci aşa îţi respecţi hotărîrea de a nu te gîndi la mare, pînă o s-o pornim din nou. Numai că nu marea vrei tu să uiţi. Doar ştii că iubeşti marea şi n-ai dori să fii în altă parte. Du-te pe terasă şi uită-te la ea. Nu e nici crudă, nici

nesimţitoare, nu-şi pierde vremea cu nici un fel de *Quatsch*[10]. Uite, marea e acolo şi vîntul o mişcă şi curentul o mişcă şi amîndouă se înfruntă la suprafaţa ei, dar în adînc nimic nu mai contează. Fii mulţumit că ai să ieşi din nou pe mare şi mulţumeşte-i fiindcă e casa ta. Şi e casa ta. Nu vorbi şi nici nu gîndi bazaconii pe seama ei. Nu ea îţi dă bătaie de cap. Ei, acum parcă ţi-ai mai venit puţin în fire, îşi spuse. Deşi la ţărm mare lucru nu prea ai de făcut, fir-ar să fie. Bine, bine, îşi spuse. Cînd sînt pe mare, trebuie să dau dovada de atîta judecată, în vreme ce pe ţărm nu doresc să mai judec deloc.

Ţărmul e un loc minunat, se gîndi. Chiar azi vom vedea cît de minunat poate fi. După ce-l vizitez pe colonelul acela afurisit, se gîndi. Ei bine, îmi place totdeauna să-l văd pentru că îmi ridică moralul. Hai să nu ne băgăm în sufletul colonelului, se gîndi. E unul dintre subiectele pe care o să le evităm cînd avem parte de o zi minunată. O să mă duc să-l văd. Dar n-o să mă vîr în sufletul lui. Pînă acum prea multe i s-au vîrît în suflet și n-au să mai iasă niciodată afară. Şi multe au ieşit din sufletul lui şi n-au să mai intre niciodată acolo. Aşa că m-am gîndit că n-ai să te mai bagi în sufletul lui. N-am să mă bag. Am să mă duc la el pur şi simplu să-l văd şi să-i prezint raportul.

Thomas Hudson termină de băut, săltă motanul din braţe, se ridică în picioare şi se uită la cele trei tablouri şi apoi se duse în baie şi făcu un duş. Boilerul fusese pus în funcţiune doar dimineaţă cînd veniseră servitorii, aşa că nu era prea multă apă fierbinte. Dar se săpuni ca lumea, se spălă pe cap şi se clăti la urmă cu apă rece. Îşi puse o cămaşă de flanelă albă, cravată închisă, pantaloni largi de sport, şosete de lînă, nişte ghete englezeşti vechi de zece ani, un pulover de caşmir şi o jachetă veche de tweed. Îl sună pe Mario

— Pedro e aici?

— Da, señor. A dus maşina afară.

— Pregăteşte-mi un Tom Collins cu apă de cocos şi bitter ca să iau cu mine. Pune totul într-unul din suporturile

[10] Fleacuri (germ).

de plută.

— Da. señor. Nu luaţi o haină?

— Am să iau o haină, poate la întoarcere se face mai rece.

— O să veniţi la prînz?

— Nu, la cină.

— Vreţi să vedeţi vreuna din pisici înainte de a pleca? Toate-s afară, la soare, la adăpost de vînt.

— Nu. Am să le văd deseară. Vreau să le aduc un cadou.

— Mă duc să pregătesc băutura. Apa de cocos o să-mi ia oleacă de timp.

Şi acum, de ce dracu nu te duci să vezi pisicile? se întrebă el. Nu ştiu, îşi răspunse singur. Asta n-o mai înţeleg deloc. E o trăsnaie nouă.

Boise se luă după el, puţin îngrijorat de plecarea asta, dar nu cuprins de panică pentru că nu se vedeau bagaje, nu se împacheta.

— Poate că pentru tine am făcut-o, Boy, îi spuse Thomas Hudson. Nu fi îngrijorat. În noaptea asta sau mîine dimineaţă vin eu înapoi. Şi-mi curăţ şi cenuşa din mine, sper. Ca lumea, sper. După aia poate o să instauram o judecată mai sănătoasă pe-aici. *Vámonos a limpiar la escopeta*[11].

Ieşi din încăperea aceea lungă, luminoasă, ce servea de cameră de zi şi părea enormă şi coborî treptele de piatră, păşind în lumina şi mai strălucitoare a dimineţii de iarnă cubaneze. Cîinii începură să se gudure la picioarele lui şi pointerul cel morocănos veni tîrîndu-se şi clătinîndu-şi capul lăsat în jos.

— Sărmane animal, îi spuse el pointerului.

Îl lovi uşor cu palma şi cîinele se gudură pe lîngă el. Celelalte corcituri de cîini erau bucuraşi şi săreau în toate chipurile, îmboldiţi de frig şi de vînt. Se vedeau cîteva ramuri de *ceiba* rupte din copacul ce creştea în curtea interioară, rămase pe trepte unde le adusese vîntul. Din spatele maşinii apăru şoferul, tremurînd în chip exagerat,

[11] Hai să curăţăm arma (sp.).

şi spuse:

— Bună dimineaţa, domnule Hudson. Cum a fost călătoria?

— Destul de plăcută. Ce mai e cu maşinile?

— Toate-s în perfectă stare.

— Te cred, spuse Thomas Hudson pe englezeşte.

Apoi îi spuse lui Mario, care ieşise din casă şi cobora scările îndreptîndu-se spre maşină, cu un pahar înalt cu o băutură întunecată de culoare ruginie pus într-un suport de plută de forma paharului ce ajungea cam la o jumătate de inci de buza paharului.

— Adu un jerseu pentru Pedro. Unul dintre cele ce se încheie în faţă. Din garderoba domnului Tom. Ai grijă să nu mai fie gunoaie pe trepte.

Thomas Hudson îi dădu şoferului să ţină paharul şi se aplecă să mîngîie cîinii. Boise stătea pe trepte, urmărindu-i cu dispreţ. Între ei se afla şi Negrita, o căţeluşă mărunţică, neagră, care încărunţea odată cu vîrsta, cu coada bîrligată pe spinare, cu picioruşele delicate aproape fulgerînd cînd se juca, cu botul ascuţit ca la un foxterrier şi cu ochi galeşi şi inteligenţi. O văzuse într-o noapte într-un bar, ţinîndu-se după nişte indivizi care ieşeau afară, şi întrebase ce fel de soi de cîine era acela.

— Cubanez, ii răspunse chelnerul. E aici de patru zile. Se ia după toţi care pleacă, dar totdeauna i se închide în nas portiera maşinii.

Au luat-o acasă la *finca* şi, vreme de doi ani, nu a fost în călduri, încît Thomas Hudson se gîndea că era prea bătrînă ca să se mai împerecheze. Apoi, într-o bună zi, a trebuit despărţită de un cîine poliţist şi după aceea a fătat nişte pui de cîine poliţist, de pitbull, de pointer, ca şi un căţel minunat de rasă necunoscută, de un roşu aprins, arătînd de parcă taică-său ar fi fost setter irlandez, numai că progenitura avea un piept şi nişte umeri de pitbull şi o coadă bîrligată pe spate ca a Negritei. Acum toţi căţeii erau în jurul ei, iar ea era din nou grea.

— Cu cine s-a mai împerecheat? îl întrebă Thomas Hudson pe şofer.

— Nu ştiu.

Mario veni cu jerseul şi i-l dădu şoferului, care-şi scoase haina uzată a uniformei şi-şi puse jerseul, iar apoi spuse:

— Tatăl căţeilor e cîinele acela bătăuş din sat.

— Ei, la revedere, cîinilor, spuse Thomas Hudson. La revedere, Boy, îi spuse el motanului care veni în salturi, printre cîini, pînă la maşină.

Thomas Hudson se urcă în maşină şi ţinea în mînă paharul în suportul lui de plută şi se aplecă pe fereastră şi atinse cu mîna motanul care se ridicase pe picioarele din spate şi-şi îndesa capul în degetele lui.

— Nu fi îngrijorat, Boy. Mă întorc.

— Bietul Boise, spuse Mario.

Îl luă de jos şi-l ţinu în braţe şi motanul se uită lung după maşina care făcu o curbă ocolind rondul cu flori şi o luă pe aleea denivelată, spălată de averse, pînă ce dispăru pe pantă la vale, dincolo de mangotieri. Apoi Mario luă motanul în casă şi-l aşeză jos, iar acesta sări pe pervazul ferestrei şi se uită mai departe în direcţia în care aleea dispărea la vale. Mario mîngîie motanul, dar acesta nu se linişti.

— Bietul Boise, spuse băiatul cel înalt şi negricios. Bietul, bietul Boise.

Thomas Hudson şi şoferul merseră mai departe cu maşina pe alee, apoi şoferul sări jos şi desfăcu lanţul de la poartă şi se urcă din nou la volan şi ieşi pe poartă. Pe drum venea un băieţaş tuciuriu şi şoferul îi strigă să închidă poarta, iar băiatul zîmbi şi dădu afirmativ din cap.

— E frăţiorul lui Mario.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson.

Trecură cu maşina prin mizeria străzilor lăturalnice ale satului şi ieşiră în şoseaua principală. Lăsară casele satului în urmă, cele două băcănii ce dădeau drept în stradă, cu tejghele şi şirurile de sticle de băuturi încadrate de rafturile cu cutii de conserve, apoi trecură de ultimul bar şi de uriaşul laur spaniol care-şi întinde ramurile peste toată şoseaua şi apoi o luară la vale pe vechiul drum pietruit.

Drumul ducea la vale încă vreo trei mile, încadrat de

ambele părţi de copaci mari şi bătrîni. Se vedeau pepiniere, mici ferme, ferme mari cu dărăpănăturile lor de case coloniale în stil spaniol, care fuseseră împărţite în loturi mai mici, vechile păşuni fiind tăiate de uliţe ce se sfîrşeau pe coastele acoperite de ierburi arse de secetă. Singurele petice de verdeaţă, în acest tărîm de verdeaţă, mai dăinuiau numai pe lîngă cursurile de apă, unde palmierii regali, cu coroanele verzi încovoiate de vînt se ridicau înalţi, cu trunchiul lor cenuşiu. Era un vînt secetos, de nord, uscat, puternic şi rece. Strîmtoarea Floridei se răcise datorită altor vînturi de nord, care bătuseră mai înainte, aşa că vîntul de acum nu aducea nici ceaţă nici ploaie.

Thomas Hudson sorbi din băutura rece ca gheaţa care avea iz de suc de chitră verde, proaspătă, amestecată cu apă de cocos, fără nici un gust, dar oricum mult mai plăcută decît orice sifon, băutură tare datorită ginului Gordon veritabil, ce-i dădea agerime pe limbă şi-ţi prilejuia mare bucurie cînd îl inghiţeai, şi totul tensionat de bitterul care-i împrumuta şi culoare. Un gust bun ce te poartă ca o velă umflată de vînt, se gîndi el. E o băutură afurisit de bună.

Suportul din plută ferea gheaţa să nu se topească şi să strice gustul băuturii, şi el îl ţinea cu drag în mînă şi se uita pe geam la peisaj în timp ce intrau în oraş.

— De ce nu mergi la vale fără motor ca să mai economiseşti benzină?

— Aşa fac dacă spuneţi, răspunse şoferul. Dar asta-i din benzina guvernului.

— Mergi fără motor ca să te obişnuieşti, îi spuse Thomas Hudson. Atunci o să ştii ce ai de făcut cînd o să fie vorba de benzina noastră şi nu de cea a guvernului.

Ajunseră la teren drept, unde la stînga se vedeau parcelele cultivatorilor de flori, iar la dreapta erau casele împletitorilor de coşuri.

— Trebuie să aducem unul din împletitorii ăştia să repare rogojina cea mare din camera de zi pe unde-i mai roasă.

— Si, señor.

— Cunoşti vreunul?

— Si, señor.

Şoferul, pe care Thomas Hudson nu-l putea suferi din cauza ignoranţei sale în mai toate privinţele, a prostiei şi îngîmfării, din cauză că habar n-avea de motoare, din cauza neglijenţei monstruoase faţă de maşini şi a trîndăviei lui în general, răspundea acum foarte scurt şi oficial, pentru că i se făcuse observaţie în legătură cu economisirea benzinei la vale. Cu toate neajunsurile lui, era un şofer grozav, adică mînuia nemaipomenit volanul, avea nişte reflexe straşnice în mijlocul traficului aiurit şi înnebunitor din Cuba. Şi apoi, ştia prea multe despre acţiunile lor ca să fie concediat.

— Cu jerseul acela ţi-e destui de cald?

— Si, señor.

Lua-te-ar naiba, se gîndi Thomas Hudson. Ţine-o tu tot aşa, că te trag eu pe sfoară.

— La voi acasă, azi noapte, a fost foarte frig?

— Groaznic. A fost *horroroso,* Nici nu vă închipuiţi, domnule Hudson.

Acum făcuseră pace şi tocmai treceau podul unde fusese cîndva găsit cadavrul ciopîrţit al unei fete. Rîul era secat, dar în seara aceea, albia era plină de apă şi maşinile se înşirau pe jumătate de milă, în plină ploaie, în vreme ce şoferii se uitau la acel loc istoric.

A doua zi dimineaţa ziarele publicaseră pe prima pagină fotografia bustului fetei şi una dintre relatări sublinia că fata trebuia să fie fără îndoială o turistă nord-americană, fiindcă nici o fată de vîrsta ei, crescută la tropice, nu putea fi atît de puţin dezvoltată. Torsul, aşa cum apăruse pe primele pagini ale ziarelor, nu prea era la înălţimea celor mai reuşite fragmente de sculptură greacă. Totuşi victima nu era o turistă nord-americană şi, în cele din urmă s-a văzut că farmecele ei, atîtea cîte erau, înfloriseră la tropice. Dar o vreme Thomas Hudson fusese nevoit să renunţe să mai lucreze în afara fermei, dincolo de *finca,* fiindcă oricine era văzut alergînd sau chiar numai mergînd mai grăbit, se afla în primejdie de a fi urmărit de strigătele populaţiei:

— Uite-l! El e! El e ăla care-a ciopîrţit fata!

Acum trecuseră podul şi o luau la deal, intrînd în Luyano, unde departe, la stînga, se deschidea priveliştea lui El Cerro, care-i amintea întotdeauna lui Thomas Hudson de Toledo. Nu un Toledo al lui El Greco. Ci chiar o parte din Toledo văzută de pe o coastă de deal. Ajunseră acolo cînd maşina urcă ultima parte a pantei, şi el văzu limpede aceeaşi privelişte şi era chiar Toledo, doar o clipă, şi apoi porniră la vale şi din nou, de ambele părţi ale drumului apăru Cuba.

Era singura parte a drumului prin oraş care nu-i plăcea. Pentru partea asta a oraşului luase băutura cu el. Beau, se gîndi el, împotriva sărăciei, a mizeriei, a prafului stătut de patru sute de ani, a mucilor de la nasul ţîncilor, a frunzelor de palmier crăpate, a acoperişurilor din cutii de conserve ciocănite, împotriva microbilor amestecaţi de sifilis netratat, a tot felul de scursori de canalizare vărsate în vechile albii ale pîraielor, a păduchilor de pe gîturile golaşe ale găinilor infestate, împotriva crustei de pe ceafa bătrânilor, a mirosului de bătrîneţe, a aparatelor de radio deschise la maximum. Afurisit de multe-s de făcut. Ar trebui să mă uit mai îndeaproape şi să încerc să fac şi eu ceva. Însă nu faci decît să iei cu tine băutură, aşa cum odinioară se luau săruri aromate. Nu. Nu chiar aşa, se gîndi el. O combinaţie între obiceiul acela şi felul în care se bea în *Strada Ginului* a lui Hogarth. Dar bei şi împotriva faptului că trebuie să te duci să-l vezi pe colonel, se gîndi. Acum găseşti mereu ceva pentru care sau împotriva căruia să bei, se gîndi. Eşti un diavol. De multe ori bei pur şi simplu fără motiv. Şi azi o să bei cam mult.

Sorbi îndelung din pahar şi simţi în gură băutura rece, curată şi proaspătă. Acolo unde ajungeau la linia de tramvai era partea cea mai afurisită a drumului, şi cînd bariera era lăsată maşinile stăteau bară lîngă bară la pasajul de nivel peste calea ferată. În faţa lor, dincolo de şirul de maşini şi camioane blocate, se înălţa colina pe care era castelul Atares, unde fuseseră împuşcaţi colonelul Crittenden şi ceilalţi cînd eşuase atacul acela de la Bahia Honda, cu patruzeci de ani înainte de a se naşte el, şi unde fuseseră

împuşcaţi o sută douăzeci şi doi de voluntari americani, pe pantele aceleiaşi coline. Dincolo de ea, se ridica drept spre cer coloana de fum din coşurile înalte ale Companiei Electrice din Havana, şi şoseaua principală o lua pe vechiul drum pavat cu macadam de sub viaduct, ce mergea paralel cu capătul portului, unde apa era atît de neagră şi plină de ţiţei ca resturile trase cu pompele de pe fundul rezervoarelor unui tanc petrolier. Bariera se ridică şi porniră mai departe şi ajunseră într-un loc ferit de vîntul de nord; navele cu coca de lemn din flota comercială a acelor vremuri de război, nave groteşti şi demne de milă, zăceau amarate la piloţii îmbibaţi de creozot ai docului de lemn, iar lîngă ele se adunase spuma murdară a portului, mai neagră decît creozotul pilonilor şi greu mirositoare ca un canal de scurgere necurăţat.

Recunoscu mai multe ambarcaţiuni pe care le ştia. Una dintre ele, un barc vechi, fusese destul de mare ca să-şi pună un submarin mintea cu ea şi să-i trimită cîteva proiectile. Fusese încărcată cu cherestea şi venise să ia o încărcătură de zahăr. Thomas Hudson putea încă să vadă unde fusese lovită, deşi acum era reparată, şi-şi aminti de marinarii morţi şi de cei rămaşi în viaţă de la bordul ei cînd oprise alături de ea în largul mării. Credeam că azi nu te mai gîndeşti la mare.

Dar trebuie să mă mai uit la navă, îşi spuse. Cei de aici arată al dracului de bine față de cei care trec prin ce-am trecut noi nu de mult. Oricum, portul acesta, în care se adună murdărie de trei sau patru sute de ani, nu e marea. Şi, în apropiere de intrare, portul nici nu e prea rău. Nu-i prea rău nici dincolo, în partea dinspre Casablanca. Doar ai avut parte de nopţi minunate în portul ăsta, şi o ştii bine.

— Ia uite, făcu el.

Şoferul, văzîndu-l că priveşte atent, dădu să oprească maşina, dar el îi spuse să-i dea bătaie mai departe.

— Mergi înainte, spre ambasadă, îi spuse.

Îşi aruncase ochii spre perechea de bătrîni care-şi duceau traiul într-o magherniţă de scînduri şi frunze de palmier, ridicată lîngă zidul ce despărţea linia ferată de un

petec de pămînt unde-şi depozita compania electrică cărbunele descărcat în port. Zidul era înnegrit de praful de la cărbunele aruncat de descărcător, şi era doar la un metru şi ceva de terasamentul căii ferate Magherniţa era ridicată pe o pantă destul de abruptă şi înăuntru de-abia aveau loc să se întindă două persoane. Cei doi bătrînei care locuiau acolo stăteau acum în uşă şi-şi pregăteau cafea într-o cană de tablă. Erau nişte negri murdari, cu pielea tăbăcită de bătrîneţe şi murdărie, cu veşminte făcute din saci vechi de zahăr şi arătau tare bătrîni. Nu văzu cîinele.

— *Y el petro?* [12] îl întrebă pe şofer.

— Nu l-am mai văzut de multă vreme.

De mulţi ani treceau pe lîngă oamenii aceia. Într-o vreme fata ale cărei scrisori le citise cu o seară înainte perora vehementă, ori de cîte ori treceau pe lîngă magherniţă, că era o ruşine că exista una ca asta.

— Atunci, de ce nu faci nimic? întrebase el. De ce spui mereu că lucrurile sînt atît de groaznice şi scrii cu atîta pricepere că-s atît de groaznice, şi nu faci niciodată nimic ca să le pui capăt?

Vorbele o înfuriaseră pe fată, care oprise maşina, coborîse, se dusese la magherniţă şi-i dăduse bătrînei douăzeci de dolari şi-i spusese că banii erau ca să-şi găsească o locuinţă mai ca lumea unde să trăiască şi să-şi cumpere ceva de mîncare.

— *Si, señorita,* spusese bătrîna. Sînteţi tare bună.

Cînd trecură data următoare prin locurile acelea, cei doi bătrîni erau tot acolo şi, fericiţi, le făcură semne cu mîna. Cumpăraseră un cîine. Şi era şi un cîine alb, mic şi cârlionţat, care probabil că nu fusese crescut pentru praf de cărbune, se gîndise Thomas Hudson.

— Ce crezi că s-a întîmplat cu cîinele? îl întrebă Thomas Hudson pe şofer.

— Probabil că a murit. N-au nimic de mîncare.

— Trebuie să le facem rost de alt cîine, spuse Thomas Hudson.

După ce trecură de magherniţă şi o lăsară mult în urmă,

[12] Și cîinele? (sp.).

în stînga apărură zidurile, cu tencuială de culoarea noroiului, ale marelui stat major al armatei cubaneze. Un soldat cubanez stătea în faţă într-o postură indolentă, dar plină de ifose, arătîndu-şi uniforma kaki, decolorată de cît i-o spălase nevastă-sa, boneta de campanie mai arătoasă decît a generalului Stillwell, şi arma Springfield aşezată în cel mai confortabil unghi peste oasele cam ieşite ale umărului. Privea la maşină absent. Thomas Hudson vedea că soldatului îi era frig în bătaia vîntului de nord. Bănuiesc că se mai încălzeşte el mărşăluind de colo-colo în post, se gîndi Thomas Hudson. Dar dacă rămîne exact în poziţia asta şi nu-şi mai risipeşte energia, curînd o să fie chiar în bătaia soarelui şi o să se încălzească. Precis că nu-i de multă vreme în armată de-i atît de jigărit, se gîndi el. La primăvară, dacă mai venim pe-aici la primăvară, probabil că n-am să-l mai recunosc. Arma aceea Springfield trebuie să fie afurisit de grea pentru el. Mare păcat că nu poate face de gardă cu o puşcă uşoară din plastic, aşa cum fac şi matadorii care folosesc o spadă de lemn cînd lucrează cu muleta ca să nu le obosească încheietura mîinii.

— Ce se mai aude cu divizia pe care generalul Benitez are s-o conducă în războiul din Europa? îl întrebă el pe şofer. A plecat divizia aceea?

— *Todavia no,* spuse şoferul. Nu încă. Dar generalul învaţă să meargă cu motocicleta. Face exerciţii dimineaţa devreme, pe Malecon.

— Atunci trebuie să fie vorba de o divizie motorizată, spuse Thomas Hudson. Ce-i cu pachetele acelea pe are le cară soldaţii şi ofiţerii care ies de la Estado Mayor?

— Orez, spuse şoferul. A sosit un transport de orez.

— E greu de făcut rost acum?

— Imposibil. Preţul a urcat pînă la ceruri.

— Mănînci prost?

— Foarte prost.

— De ce? Doar mănînci la vilă. Eu plătesc pentru toate, indiferent cît de mult urcă preţurile.

— Eu vorbeam de cum mîncăm acasă.

— Cînd mănînci acasă?

— Duminicile.

— Trebuie să-ţi cumpăr un cîine, spuse Thomas Hudson.

— Avem cîine, răspunse şoferul. Un cîine tare frumos şi deştept. Mă iubeşte mai mult decît orice pe lume. Nu pot face un pas fără să vrea să vină şi el cu mine. Dar, domnule Hudson, dumneavoastră, care aveţi de toate, nu vă puteţi da seama şi nici nu puteţi aprecia cîtă suferinţă înseamnă războiul ăsta pentru poporul Cubei.

— Cu siguranţă că e multă foamete.

— Nici nu vă puteţi da seama.

Nu, nu pot, se gîndi Thomas Hudson. Nu pot înţelege deloc. Nu pot înţelege cu nici un chip de ce trebuie să fie foamete în ţara asta. Şi tu, pui de lele, aşa cum ai grijă de motoarele maşinilor, ar trebui să fii împuşcat, nu hrănit. Te-aş împuşca eu cu cea mai mare plăcere. Cînd vorbi însă cu glas tare, spuse:

— Să văd dacă pot să-ţi fac rost de nişte orez să duci acasă.

— Vă mulţumesc tare mult. Nici nu vă puteţi închipui cît de grea e viaţa acum pentru noi, cubanezii.

— Trebuie să vă fie foarte greu, spuse Thomas Hudson. Mare păcat că nu te pot lua cu mine pe mare, să te mai odihneşti şi tu şi să te bucuri de puţină vacanţă.

— Şi pe mare trebuie să fie tare greu.

— Cred şi eu că e, spuse Thomas Hudson. Uneori, şi într-o zi ca asta cred că e greu.

— Fiecare avem crucea noastră de purtat.

— Tare aş avea chef să iau crucea mea şi să le dau cu ea peste *culo* unora pe care-i ştiu.

— Lucrurile trebuie luate cu linişte şi calm, domnule Hudson.

— *Muchas gracias,* spuse Thomas Hudson.

Întoarseră spre strada San Isidro, dedesubtul gării centrale, chiar în partea opusă intrării, spre vechile docuri ale vedetelor de observaţie şi de patrulare unde obişnuiau să acosteze vasele de la Miami şi Key West şi unde era punctul terminus al liniilor aeriene Pan American, pe vremea cînd mai zburau într-acolo vechile avioane

transoceanice. Acum erau pustii, pentru că vedetele de patrulare şi cele de observaţie fuseseră preluate de marina militară iar liniile Pan American foloseau avioane DC-2 şi DC-3 ce aterizau la Rancho Boyeros şi, unde înainte amerizau avioanele, acum marina amarase distrugătoarele de submarine.

Thomas Hudson îşi amintea cel mai bine de această parte a Havanei de odinioară. Partea care-i plăcea cel mai mult acum fusese pe atunci drumul către Matanzas, cu o porţiune urîtă de oraş, castelul Atares, o mahala al cărei nume nici nu-l cunoştea, apoi un drum pavat cu macadam, de-a lungul căruia se înşirau comune. Treceai în viteză prin ele, aşa că nici nu-ţi aminteai unde se termina una şi unde începea cealaltă. Apoi, ştiuse fiecare bar şi speluncă din partea asta de oraş, iar San Isidro fusese marea arteră a caselor de toleranţă aşezate de-a lungul cheiului. Acum totul era mort, nici o casă nu mai funcţiona, şi totul era mort de cînd fuseseră închise toate casele, iar toate tîrfele expediate înapoi cu vaporul în Europa. Acel mare transport părea să fi fost reversul a ceea ce fusese Villefranche pe vremea cînd plecau navale americane din Mediterana şi toate fetele făceau semne cu mîna. Cînd nava franţuzească, cu fetele la bord, părăsi Havana, tot cheiul era plin de lume, şi nu numai bărbaţii le făceau semne cu mîna, strigîndu-le drum bun de pe mal, de pe docuri şi de pe digurile portului. Le petreceau şi fete in bărci închiriate şi în bărci de transport; înconjuraseră nava şi apoi porniră s-o însoţească în vreme ce ieşea prin şenal. Era tare trist, îşi aminti el, deşi mulţi socoteau treaba tare amuzantă. Niciodată nu reuşise să priceapă de ce târfele trebuiau să fie amuzante. Se considera că transportul acela trebuia să fie tare caraghios. Dar mulţi au fost trişti după plecarea navei şi strada San Isidro nu şi-a mai revenit niciodată. Numele ei şi azi îl mai tulbura, se gîndi, deşi acum era o stradă destul de banală şi nu vedeai aproape nici un străin pe acolo, în afară de şoferii de camioane şi de cei cu căru-cioarele care-şi desfăceau marfa. Existau străzi vesele în Havana unde locuiau numai mulatri, şi erau şi unele străzi

foarte primejdioase şi cartiere primejdioase, ca Jesus y Maria, care se afla chiar prin apropiere. Dar partea asta de oraş era doar tristă, aşa cum rămăsese de cînd plecaseră tîrfele.

Acum maşina o luă pe chei, unde venea la doc feribotul care mergea la Regla şi amarau velierele de coastă. Portul arăta negru şi agitat, dar valurile nu aveau creste înspumate. Apa era prea neagră. Dar era un negru curat şi proaspăt, faţă de mizeria din bazinele interioare ale portului. Uitîndu-se peste incinta portului, remarcă întinderea de apă liniştită din partea ferită de vînt de către colinele de dincolo de Casablanca, unde erau ancorate pescadoarele şi stăteau canonierele marinei cubaneze, şi unde ştia el că era la ancoră propria lui navă, deşi de unde se afla nu o putea vedea. Dincolo de port, zări vechea biserică gălbejită şi casele risipite din Regla, case verzi, galbene, trandafirii şi cisternele de combustibil şi coşurile rafinăriei Belot, iar dincolo de ele colinele cenuşii dinspre Cojimar.

— Puteţi vedea şalupa? întrebă şoferul.

— De aici nu.

Se aflau cu vîntul în spate şi vîntul mîna fumul coşurilor companiei electrice, iar dimineaţa era la fel de strălucitoare şi de limpede şi aerul la fel de curat şi de proaspăt ca şi pe colinele unde era ferma. În vîntul acela de nord, toţi cei ce trebăluiau pe docuri arătau înfriguraţi.

— Hai să mergem întîi la *Floridita,* îi spuse Thomas Hudson şoferului.

— De aici nu-s decît patru cvartale pînă la ambasadă.

— Da, dar am zis că vreau să mergem mai întîi la *Floridita.*

— Cum doriţi.

O luară drept spre oraş, scăpară de vînt şi, în vreme ce treceau pe lîngă depozite şi magazii, Thomas Hudson simţi mirosul de făină din saci, de făină vărsată, mirosul de lăzi abia deschise, mirosul de cafea prăjită care trezea o senzaţie mai puternică decît un pahar de băutură dimineaţa, şi mirosul plăcut de tutun ce deveni mai

puternic exact cînd maşina o coti spre *Floridita.* Strada aceea era una dintre cele la care ţinea, dar nu-i plăcea să treacă ziua pe-acolo pe jos, pentru că trotuarele erau prea înguste şi traficul prea intens; dar noaptea, cînd nu mai erau maşini, nu mai prăjea nimeni cafea, iar geamurile depozitelor erau închise, şi n-aveai cum să simţi mirosul de tutun.

— E închis, spuse şoferul.

De ambele părţi ale cafenelei obloanele metalice erau trase.

— M-am gîndit eu că e închis. Acum ia-o la vale pe Obispo, spre ambasadă.

Pe strada aceea umblase de o mie de ori şi ziua şi noaptea. Nu-i plăcea să meargă cu maşina pe acolo, pentru că ajungea prea repede la capătul ei, dar acum nu mai putea găsi nici o scuză ca să mai întîrzie prezentarea raportului; bău ce mai rămăsese în pahar şi se uită la maşinile din faţa lui, la oamenii de pe trotuare, la traficul de pe străzile dinspre nord şi sud cu care se intersectau şi amînă plăcerea de a privi strada pentru mai tîrziu, cînd avea să poată merge pe jos. Maşina opri în faţa clădirii ambasadei şi consulatului, şi Thomas Hudson intră înăuntru.

Odată ajuns înăuntru, regula era să-ţi spui numele şi adresa şi motivul vizitei la o masă unde-şi ridica privirea spre tine, trăgîndu-şi un formular dinainte, un funcţionar trist, cu sprîncenele pensate şi o mustaţă ca o linie trasă deasupra buzei de sus. Nici nu se uită la el şi intră în ascensor. Funcţionarul ridică din umeri şi-şi netezi sprîncenele. Poate că şi le scoase în evidenţă o idee prea mult. Dar în chipul acesta erau mai aranjate şi mai îngrijite, nu stufoase şi zburlite, şi se potriveau mai bine cu mustaţa. Avea, credea el, cea mai subţire mustaţă posibilă, care să rămînă totuşi mustaţă. Nici măcar Errol Flynn n-avea una mai subţire, nici Pincho Gutiérrez, nici Jorge Negrete. Şi totuşi, bestia aia de Thomas Hudson n-avea dreptul să intre acolo aşa şi nici să nu-l bage în seamă.

— Ce fel de invertiţi aveţi acum la uşă? îi întrebă

Thomas Hudson pe liftier.

— Nu-i invertit. E un nimic.

— Ce mai fac cei de-aici?

— Bine. Minunat. Ca de obicei.

Coborî la etajul al patrulea şi o luă pe coridor. Erau trei uşi şi intră pe cea din mijloc şi-l întrebă pe ofiţerul de marină de gardă la birou dacă colonelul era înăuntru.

— A plecat cu avionul la Guantánamo azi dimineaţă,

— Cînd se întoarce?

— Spunea că s-ar putea să plece apoi în Haiti.

— Ai ceva pentru mine?

— Eu nu.

— Mi-a lăsat vreun mesaj?

— Mi-a spus să vă transmit să rămîneţi pe-aici.

— Cum se mai simţea?

— Groaznic.

— Cum arăta?

— Cumplit.

— Era pornit împotriva mea?

— Nu cred. A spus doar să rămîneţi pe-aici.

— Mai am ceva de aflat?

— Nu ştiu. Ştiţi dumneavoastră?

— Las-o baltă.

— În regulă. Bănuiesc că v-au cam mers fulgii. Dar n-aţi stat să lucraţi cu el în biroul ăsta. Aţi ieşit în larg. Fir-ar să fie, nu dau...

— Potoleşte-te.

— Rămîneţi la fermă?

— Da. Dar azi şi la noapte o să fiu în oraş.

— Nu vine el nici azi, nici la noapte. Cînd vine, vă anunţ eu la fermă.

— Eşti sigur că nu-i pornit împotriva mea?

— Ştiu că nu-i pornit împotriva dumneavoastră. Dar ce s-a întîmplat? Aveţi cumva conştiinţa încărcată?

— Nu. Altcineva e pornit împotriva mea?

— După cîte ştiu, nici măcar amiralul nu-i pornit împotriva dumneavoastră. Haide, duceţi-vă şi îmbătaţi-vă şi pentru mine.

— Mai întîi am să mă îmbăt pentru mine.

— Dar îmbătaţi-vă şi pentru mine.

— Dar ce s-a întîmplat? Doar te îmbeţi şi dumneata în fiecare noapte, nu-i aşa?

— Nu ajunge. Ce face Henderson?

— Bine. De ce întrebi?

— Doar aşa.

— De ce întrebi?

— Doar aşa. V-am întrebat şi eu doar aşa. Aveţi a vă plînge de ceva?

— Noi nu facem plîngeri.

— Ce om! Ce conducător!

— Noi formulăm acuzaţii.

— Nu puteţi. Sînteţi un civil.

— Du-te dracului.

— N-am nevoie. Doar sînt la dracu.

— Să mă anunţi îndată ce soseşte. Şi transmite-i colonelului complimentele mele şi spune-i colonelului că m-am prezentat.

— Da, domnule.

— Ce-i tot dai cu „domnule”?

— Din politeţe.

— La revedere, domnule Hollins.

— La revedere, domnule Hudson. Să aveţi oamenii undeva unde să-i puteţi găsi iute la nevoie.

— Mulţumesc tare mult, domnule Hollins.

Mai încolo pe coridor ieşi din camera codurilor un locotenent comandor pe care-l cunoştea. Avea faţa bronzată de la golf şi de la plaja din Jaimanitas. Arăta sănătos tun şi tristeţea nu i se citea pe faţă. Era tînăr, un om foarte bun din Orientul îndepărtat. Thomas Hudson îl cunoscuse pe cînd avea o agenţie de automobile la Manila şi o sucursală a agenţiei la Hong Kong. Vorbea limba tagalog şi dialectul de la Canton. Bineînţeles că vorbea şi spaniola. Deci a ajuns la Havana.

— Salutare, Tommy, îi spuse el. Cînd ai sosit în oraş?

— Aseară.

— Drumurile cum sînt?

— Destul de pline de praf.

— Odată şi odată, tot te răstorni tu cu maşina.

— Sînt un şofer prudent.

— Totdeauna ai fost aşa, spuse locotenentul comandor pe care-l chema Fred Archer.

Îl cuprinse pe Thomas Hudson cu o mînă pe după umăr.

— Lasă-mă să te simt aproape.

— De ce?

— Mă dispui. Cînd te simt aproape, mă dispun.

— Ai mai fost la *Pacifico* să mănînci?

— De vreo două săptâmîni nu prea. Mergem?

— Oricînd.

— La prînz nu pot, dar deseară putem mînca acolo. Ai ceva în program deseară?

— Nu. Mai tîrziu doar.

— Şi eu tot mai tîrziu. Unde să vin să te întîlnesc? La *Floridita?*

— Vino într-acolo cînd trageţi obloanele.

— Bine. După aceea trebuie să mă întorc aici. Aşa că nu ne putem îmbăta ca lumea.

— Să nu-mi spui mie că neisprăviţii de voi lucraţi acum şi noaptea.

— Eu da, spuse Archer. Dar nu-i chiar o mişcare de mase în direcţia asta.

— Sînt grozav de încîntat să te văd, domnule Freddy, îi spuse Thomas Hudson. Şi tu mă dispui pe mine.

— Pe tine nu trebuie să te dispună nimeni. Buna dispoziţie e în tine.

— Vrei să spui că o aveam.

— Ai avut-o. Şi apoi ai avut-o iar, şi apoi ai avut-o de două ori mai mult.

— Dar nu cu lauri.

— Frate, laurii nu-ţi mai slujesc la nimic. Şi totuşi o mai ai.

— Cîndva să pui pe hîrtie treaba asta pentru mine, Freddy. Mi-ar place să pot citi aşa ceva dimineaţa devreme.

— Tot mai ţi-e capul la ea?

— Nu. Capul meu acum e la cele treizeci şi cinci de mii

de dolari, valoarea vechiturii pentru care am semnat.

— Ştiu. Am văzut în seif. Ce-ai semnat tu.

— Atunci înseamnă că sînt afurisit de neglijenţi.

— Mai poţi spune o dată treaba asta.

— Toată lumea-i la fel de neglijentă?

— Nu. Lucrurile s-au mai îmbunătăţit. Serios, Tommy.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Atunci, la asta am să mă gîndesc azi.

— Nu vrei să intri puţin? Sînt nişte tipi proaspăt veniţi care o să-ţi placa. Doi tipi foarte simpatici. Unu-i chiar straşni.

— Nu. Ştiu şi ei ceva despre afacerea aceea?

— Nu. Bineînţeles că nu. Nu ştiu decît că ieşi în larg şi ar vrea să te întîlnească. Or să-ţi placă. Nişte tipi simpatici.

— Atunci să ne întîlnim cu ei altă dată, spuse Thomas Hudson.

— În regulă, şefule, făcu Archer. Cînd se închide prăvălia, vin şi te găsesc eu.

— La *Floridita.*

— Acolo am vrut să spun şi eu.

— Încep să mă prostesc.

— Sindromul ciobanului, spuse Archer. Vrei să-i aduc şi pe tipii ăia cu mine?

— Nu. Doar dacă ţii foarte mult. S-ar putea să fie pe-acolo şi oameni de-ai mei.

— Mă bătea gîndul că, atunci cînd sînteţi pe ţărm, nişte afurisiţi ca voi nu suferă să se mai vadă în ochi.

— Uneori îi cam păleşte singurătatea.

— Ar trebui să fie prinşi toţi cu năvodul şi ţinuţi undeva sub cheie.

— Ies ei.

— Haide, du-te, spuse Archer. Ai să întîrzii acolo.

Fred Archer intră în încăperea din faţa camerei codului şi Thomas Hudson o luă mai departe pe coridor, apoi pe scări în jos, în loc să ia liftul. Afară era atîta soare că de lumină îl dureau ochii, iar vîntul încă bătea cu putere dinspre nord-nord-vest.

Se urcă în maşină şi-i spuse şoferului s-o ia pe O' Reilly,

spre *Floridita.* Înainte ca maşina să facă ocolul pieţii pe lîngă clădirea ambasadei şi Ayuntamiento şi să întoarcă spre O'Reilly, Thomas Hudson văzu cît de mari erau valurile în gura portului şi cît de tare sălta în sus şi-n jos geamandura din şenal. În gura portului marea era dezlănţuită bezmetic şi sălbatic, valurile verzui, cu apă limpede, se spărgeau de stîncă la picioarele lui Morro, şi crestele le luceau alb în soare.

Arată minunat, îşi spuse el. Nu numai că arată minunat. E minunat. Am să beau pentru asta. Dumnezeule, se gîndi, aş vrea să fiu rezistent, aşa cum îşi închipuie Freddy Archer că sînt. Drace, sînt rezistent. Plec mereu şi mereu vreau să plec. Ce dracu mai vor de la mine? Să înfuleci exploziv la micul dejun? Sau să-l porţi sub braţ? Ar fi o cale afurisit de bună să faci gălbinare, îşi spuse. Ce crezi că te-a făcut să te gîndeşti la asta? Hudson, a început să te cuprindă spaima? Nu, îşi spuse. Am unele reacţii de care nu scap. Multe dintre ele n-au fost interzise. Şi, mai ales, nu de mine. Aş vrea să fiu într-adevăr rezistent, aşa cum socoteşte Freddy că sînt, şi nu fiinţă omenească. Cred că-i mai amuzant să fii fiinţă omenească, deşi e mult mai chinuitor. Chiar acum e al dracului de chinuitor. Ar fi straşnic să fie aşa cum cred ceilalţi, totuşi. Acum, gata. Nu te mai gîndi. Dacă nu te gîndeşti, problema nici nu există. Pe dracu nu există. Dar ăsta-i sistemul după care am să merg înainte, se gîndi.

Floridita se deschisese, şi el cumpără două ziare, „Crisol" şi „Alerta", care se vindeau afară şi intră cu ele în bar. Se aşeză pe un scaun înalt, la capătul cel mai îndepărtat al barului în stînga. Stătea cu spatele la peretele dinspre stradă, iar în stînga avea peretele din spatele barului. Comandă un daiquiri dublu, frapat fără zahăr de la Pedrico, şi acesta îi oferi zîmbetul lui obişnuit, care era aproape un rictus pe chipul unuia care murise frîngîndu-şi spinarea, şi totuşi era un zîmbet adevărat, la care avea dreptul. Şi se apucă de citit „Crisol". Bătălia se dădea acum în Italia. Nu cunoştea ţinutul unde lupta armata a cincea, dar cunoştea regiunea din partea cealaltă, unde intrase armata a opta, şi tocmai la asta se gîndea cînd se arătă în

bar Ignacio Natera Revello şi se aşează lîngă el.

Pedrico dădu la iveală o sticlă de Victoria Vat, un pahar cu un cub mare de gheaţă în el şi o sticlă de apă gazoasă Canada Dry şi le puse dinaintea lui Ignacio Natera Revello, iar acesta îşi amestecă iute băutura în paharul înalt şi apoi se întoarse spre Thomas Hudson şi se uită la el prin ochelarii lui verzui, cu ramă de baga, şi se prefăcu a-l zări abia atunci.

Ignacio Natera Revello era înalt, uscăţiv, îmbrăcat cu o cămaşă de pînză albă, ţărănească, pantaloni albi, şosete negre de mătase, ghete englezeşti, de un maroniu învechit, lustruite lună şi avea o faţă roşie, o mustaţă gălbejită ca o perie de dinţi şi nişte ochi de miop, injectaţi, pe care şi-i proteja în dosul ochelarilor verzui. Avea un păr de culoarea nisipului, băţos, care-i cădea în şuviţe drepte. Văzînd nerăbdarea pe care o manifesta pentru paharul cel înalt, ai fi crezut că era primul din ziua aceea. Dar nu era.

— Ambasadorul vostru e un caraghios, îi spuse el lui Thomas Hudson.

— Asta mă întristează pînă la lacrimi, îi răspunse Thomas Hudson.

— Nu, nu, fii serios. Lasă-mă să-ţi spun. Dar să ştii că rămîne numai între noi doi.

— Haide, bea-ţi paharul. N-am chef să aud nici un cuvînt.

— Ei bine, trebuie să auzi. Şi trebuie să şi faci ceva.

— Nu ţi-e frig? îl întrebă Thomas Hudson. În cămaşa aia şi cu pantalonii atît de subţiri?

— Mie nu mi-e frig niciodată.

Şi nici treaz nu eşti niciodată, se gîndi Thomas Hudson. Te apuci de băut în băruleţul acela de lîngă casă şi, la vremea cînd ajungi şi pe aici să-ţi dai pe gît primul pahar, eşti făcut. Probabil că atunci cînd te-ai îmbrăcat, nici n-ai băgat de seamă cum e vremea afară. Da, se gîndi el. Dar de tine ce-ai de spus? În dimineaţa asta, cînd ai dat pe gît primul pahar şi cîte ai mai băut înainte de ăsta? Nu arunca prima piatră în nici un beţiv. Dar nu e vorba de beţie, îşi spuse. Nu mă deranjează că-i beţiv. Ci că-i un plicticos

afurisit. De plicticoşi nu trebuie să-ţi fie milă şi nici n-ai vreo obligaţie să fii drăguţ cu ei. Haide, haide, îşi spuse. Astăzi distrează-te. Lasă totul deoparte şi bucură-te.

— Acum dau cu zarurile pentru rîndul acesta, spuse el.

— Foarte bine, spuse Ignacio. Dă tu.

Dădu trei regi din prima mînă, se opri la ei şi bineînţeles cîştigă. Era plăcut. Nu făceau ei băutura mai bună, dar era un sentiment plăcut să dai trei popi din prima mină şi-i făcea plăcere să cîştige la Ignacio Natera Revello fiindcă era un snob şi un plicticos şi cînd cîştiga el faptul avea o semnificaţie aparte.

— Acum dăm pentru rîndul ăstălalt, spuse Ignocio Matera Revello.

E exact tipul de snob şi de plicticos care îţi trezeşte în minte cînd te gîndeşti la el, toate cele trei nume ale lui, îşi spuse Thomas Hudson în gînd, aşa cum te gîndeşti la el ca la un snob şi un plicticos. Se întîmplă probabil ca şi cu indivizii aceia care-şi pun în coada numelui cîte un III. Thomas Hudson al treilea. Thomas Hudson al patrulea.

— Din întîmplare, nu eşti cumva Ignacio Natera Revello al treilea?

— Bineînţeles că nu. Doar ştii destul de bine numele tatălui meu.

— E adevărat. Bineînţeles că mi-l amintesc.

— Şi ştii şi numele celorlalţi doi fraţi ai mei. Ştii şi numele bunicului. Nu te prosti.

— Am să încerc, spuse Thomas Hudson. Am să încerc din răsputeri.

— Încearcă, spuse Ignacio Natera Revello. O să-ţi facă bine.

Concentrîndu-se, muncindu-se cu păhărelul din piele cum se pricepea el mai bine, chinuindu-se cît putu de mult şi de bine în dimineaţa aia, Ignacio Natera Revello reuşi să dea singurii patru valeţi din ziua aceea.

— Sărmanul şi scumpul meu prieten, spuse Thomas Hudson.

Scutură zarurile în păhărelul greu de piele şi-i plăcea sunetul pe care-l făceau.

— Nişte zaruri atît de bune şi de drăguţe. Zaruri atît de plăcute la pipăit şi demne de toată lauda, spuse el.

— Haide, aruncă-le odată şi nu te prosti.

Thomas Hudson dădu la iveală trei popi şi o pereche de decari pe barul uşor umezit.

— Vrei să mai mizezi?

— Doar avem o miză, spuse Ignacio Natera Revello. Al doilea rînd de pahare.

Thomas Hudson scutură din nou zarurile cu multă dragoste, le aruncă şi-i ieşi o damă şi un valet.

— Acum vrei să mizezi?

— Sorţii sînt încă mult în favoarea ta.

— În regulă. Atunci am să salt băutura.

Dădu un popă şi un as, simţindu-i cum ies din pahar fără şovăire şi cu mîndrie.

— Mare băftos mai eşti.

— Încă un daiquiri dublu, frapat fără zahăr şi ce mai vrea Ignacio, spuse Thomas Hudson.

Începu să simtă că-i era drag Ignacio.

— Ascultă, Ignacio, spuse el. N-am mai auzit niciodată să se uite cineva la lumea asta cu nişte ochelari cu lentile verzi. Lentile trandafirii, da. Da' lentile verzi, nu. Nu ţi se pare că toate aduc a iarbă? N-ai mereu senzaţia că eşti pe gazon? N-ai deloc impresia că ai fost dus la păscut?

— Pentru ochi e cea mai odihnitoare culoare. Lucru dovedit de cei mai mari oculişti.

— Şi ai mult de-a face cu cei mai mari oculişti? Trebuie să fie o şleahtă de indivizi cam apucaţi.

— Personal, nu cunosc nici un oculist în afară de al meu. Dar ăsta e la curent cu cercetările celorlalţi. E cel mai bun din New York.

— Eu vreau să-l cunosc pe cel mai bun din Londra.

— Îl ştiu şi pe cel mai bun oculist din Londra. Dar cel mai bun cu adevărat e cel din New York. Aş fi bucuros să-ţi dau o carte de vizită pentru el.

— Haide să dăm cu zarurile pentru rîndul ăsta.

— Foarte bine. Atunci dă tu.

Thomas Hudson luă păhărelul de piele şi simţi greu-

tatea zarurilor de la *Floridita* care-i dădeau un sentiment de încredere. Abia scuturâ zarurile, ca să nu le supere bunătatea şi generozitatea, şi dădu la iveală trei popi, un decar şi o damă.

— Trei popi dintr-un. *Clásico.*

— Eşti un ticălos, spuse Ignacio Natera Revello, şi dădu un as, două dame şi doi valeţi.

— Încă un daiquiri dublu, frapat, absolut fără zahăr şi ce mai pofteşte don Ignacio, îi spuse Thomas Hudson lui Pedrico.

Pedrico pregăti băuturile şi zîmbetul. Puse *shaker*-ul dinaintea lui Thomas Hudson, cu încă cel puţin un rînd de daiquiri pe fund.

— Şi pot s-o ţin aşa toată ziua, îi spuse Thomas Hudson lui Ignacio.

— Lucrul cel mai cumplit e că poţi.

— Zarurile ţin la mine.

— E bine că ţine şi la tine ceva.

Thomas Hudson simţi un mic fior trecîndu-i prin creştetul capului, aşa cum simţise de multe ori în ultima lună.

— Ce vrei să spui cu asta, Ignacio? îl întrebă foarte politicos.

— Vreau să spun că eu nu ţin la tine, cînd îmi iei toţi banii.

— Ah, făcu Thomas Hudson. În sănătatea ta.

— Sper să dai ortul popii, spuse Ignacio Natera Revello.

Thomas Hudson simţi cum fiorul acela îi trece din nou prin creştetul capului. Întinse mîna stînga şi o lipi de bar unde Ignacio Natera Revello nu-l putea vedea, şi lovi de trei ori cu vîrful degetelor.

— Foarte drăguţ din partea ta, spuse. Vrei să mai dau cu zarurile pentru încă un rînd?

— Nu, spuse celălalt. Pe ziua de azi am pierdut la tine destui bani.

— N-ai pierdut nici un ban. Numai băutură.

— Aici eu îmi plătesc nota.

— Ignacio, făcu Thomas Hudson, e al treilea lucru cam

arţăgos pe care l-ai spus.

— Ei bine, sînt arţăgos. Dacă ar fi şi cu tine cineva atît de bădăran cum a fost ambasadorul vostru cu mine, ai vedea atunci.

— Nici acum nu vreau să aud nimic despre asta.

— Aşa eşti tu. Şi mai spui că eu sînt arţăgos. Uite, Thomas. Sîntem prieteni buni. Pe tine şi pe băiatul tău Tom vă cunosc de ani de zile. Fiindcă veni vorba, el ce mai face?

— A murit.

— Ah, ce rău îmi pare. Te rog să mă crezi că-mi pare tare rău. Cum a murit?

— Încă nu ştiu, spuse Thomas Hudson, Cînd aflu, o să te anunţ.

— Unde s-a întîmplat?

— Nici asta nu ştiu. Ştiu încotro se îndrepta cu avionul, dar nu mai ştiu nimic altceva.

— A fost la Londra şi s-a întîlnit cu careva dintre prietenii noştri?

— A, da. A fost acolo de mai multe ori şi de fiecare dată a fost la *White* şi i-a văzut pe toţi care erau pe-acolo.

— Ei, într-un fel şi asta-i o consolare.

— Ce anume?

— Vreau să spun că-i o mîngîiere să ştii că i-a întîlnit pe prietenii noştri.

— Cu siguranţă. Sînt convins că s-a distrat. Totdeauna s-a distrat grozav.

— Nu bem pentru el?

— Rahat, nu, făcu Thomas Hudson.

Simţi cum iar venea totul asupra lui, tot ceea ce nu mai gîndise, toată durerea pe care o lăsase deoparte şi o zidise şi la care nici nu se mai gîndise nici în timpul misiunii, nici toată dimineaţa aceea.

— Mai bine nu.

— Părerea mea e că se cuvine, spuse Ignacio Natera Revello. Părerea mea e că e extrem de potrivit şi e tocmai ce se cuvine. Dar băutura trebuie s-o plătesc eu.

— Bine. O să beau pentru el.

— Ce grad avea?

— Căpitan de aviaţie.

— Acum ar fi ajuns probabil locotenent-colonel de aviaţie, sau cel puţin maior de aviaţie.

— Să trecem peste gradul lui.

— Cum pofteşti, spuse Ignacio Natera Revello. Pentru scumpul meu prieten şi fiul tău Tom Hudson *Dulce es morire pro patria*[13].

— Drept în curul calului, făcu Thomas Hudson.

— Ce s-a întîmplat. Latina mea are greşeli?

— De unde să ştiu eu, Ignacio?

— Dar latina ta era excelentă. Ştiu de la nişte tipi care au fost cu tine la şcoală.

— Latina mea e turtită de tot, spuse Thomas Hudson. Ca şi greaca şi engleza, şi mintea, şi inima mea. Singurul lucru pe care mai ştiu să-l articulez acum e daiquiri frapat. *Tu hablas frazen daiquiri tù!*[14]

— Socot că ar trebui să-i arătăm lui Tom mai mult respect.

— Tom ştia să facă glume destul de reuşite.

— Bineînţeles. Avea un simț al umorului dintre cele mai delicate şi mai rafinate din cîte am cunoscut. Şi era şi unul dintre cei mai arătoşi flăcăi şi cu maniere dintre cele mai alese. Şi un atlet al dracului de bun. Ca atlet era în frunte.

— Asta-i adevărat. Arunca discul la o sută patruzeci şi două de picioare. În atac era fundaş şi în apărare extremă stîngă. Juca bine tenis, era un vînător de prima mînă la păsări şi un bun pescar de muscă.

— Era un atlet minunat şi un sportiv straşnic. Îl socot unul dintre cei mai buni.

— Numai un lucru e rău la el.

— Care?

— Că e mort.

— Nu fi morbid şi tu acum, Tommy. Trebuie să te

[13] Locuţiunea latină corectă este: Dulce et decorum est pro patria mori. (E frumos şi bine să mori pentru patrie.)

[14] Şi tu vorbeşti de daiquiri la gheaţă? (sp.).

gîndeşti la Tom, aşa cum era. La cît era de vesel şi de grozav şi cît de mult promitea. N-are nici un sens să fii morbid.

— Nici unul, spuse Thomas Hudson. Să nu fim morbizi.

— Mă bucur că eşti de acord cu mine. A fost splendid că am avut ocazia să vorbim despre el. A fost cumplit să primeşti o veste ca asta. Dar ştiu că o să rezişti la fel de bine ca şi mine, deşi pentru tine, ca tată, e de o mie de ori mai greu. Ce fel de avion pilota?

— Spitfire.

— Avioane Spitty! Cînd am să mă gîndesc la el, am să mi-l închipui într-un Spitty.

— Îţi baţi prea mult capul.

— Nu, nu-mi bat capul. Am văzut avioane din astea la cinema. Am mai multe cărţi despre R.A.F. şi primim şi publicaţiile Biroului Englez de Informaţii. Au lucruri excelente, ştii doar. Ştiu exact cum trebuie să fi arătat într-un avion din acela. Probabil avea şi o jachetă Mae West, paraşuta, costum de pilot şi bocanci din aceia mari. Mi-l pot închipui exact. Acum trebuie să mă duc acasă, la masa de prînz. Vii cu mine? Ştiu că Lutecia ar fi tare încîntată să vii.

— Nu. Trebuie să mă întîlnesc cu cineva aici. Mulţumesc foarte mult.

— La revedere bătrîne, spuse Ignacio Natera Revello. Ştiu că o să iei lucrurile astea aşa cum se cuvine.

— Ai fost foarte drăguţ şi m-ai ajutat.

— Nu, n-am fost drăguţ deloc. L-am iubit pe Tom. Ca şi tine. Aşa cum l-am iubit cu toţii.

— Mulţumesc pentru băutură.

— Lasă că îmi oferi şi tu altă dată.

Ieşi afară. După ce plecă el de lîngă bar, se apropie de Thomas Hudson unul dintre oamenii de pe şalupă. Era un tip negricios, cu părul cîrlionţat tăiat scurt, căruia pleoapa stîngă i se cam lăsa uşor în jos. Avea un ochi de sticlă, dar nu se prea observa, fiindcă guvernul îi făcuse cadou patru feluri diferite de ochi: injectaţi, uşor injectaţi, aproape limpezi şi limpezi de tot. Purta ochiul uşor injectat, şi era acum şi puţin ameţit.

— Salut, Tom. Cînd ai venit în oraş?

— Ieri, zise el şi apoi adăugă în şoaptă, aproape fără să-şi mişte buzele: Potoloşte-te. Nu face pe actorul tîmpit.

— Nu fac. Mă îmbăt şi eu. De mă spintecă, pe ficaţii mei găsesc scris siguranţă. Eu sînt regele siguranţei. Doar ştii. Ascultă, Tom, stăteam chiar lîngă englezul acela parşiv şi n-am putut să nu aud. Chiar a fost ucis băiatul lui Tommy?

— Da.

— Fir-ar să fie! făcu băiatul. Ah, fir-ar să fie!

— Nu mai vreau să discut despre asta.

— Bineînţeles că nu. Dar cînd ai aflat?

— Înainte de a pleca în ultima ieşire pe mare.

— Ah, fir-ar să fie...!

— Azi ce faci?

— Am de gînd să iau masa la *Barul Basc* cu vreo doi tipi, şi după aia ne ducem la fete.

— Mîine unde iei masa la prînz?

— La *Barul Basc.*

— Spune-i lui Paco să-mi dea şi mie un telefon de unde luaţi voi masa mîine, bine?

— Bine. La fermă?

— Da, la fermă.

— Vrei să vii cu noi la fete? Ne ducem la Hogeagul lui Henry. Ce zici?

— S-ar putea să dau şi eu pe-acolo.

— Henry a pornit acum la vînătoare de fete. De dimineaţă e după fete. Cu cîteva s-a şi culcat. Încearcă acum să răzbească alea două fufe pe care le avem. Am pus mîna pe ele la Kursaal şi ziua arată destul de nasol. N-am putut să dăm de ceva mai ca lumea, fir-ar să fie. Oraşul ăsta s-a dus dracului. A dus alea două fufe la hogeag, poate-s bune la nevoie, şi acum s-a apucat cu Lil Virtuoasa să caute alte fete. Au pus mîna pe-o maşină.

— Şi au făcut ceva?

— Nu prea cred. Henry e nebun după fata aia mică. Aia mică pe care o vede întotdeauna la *Fronton.* Lil nu reuşeşte s-o aducă, fiindcă fetei îi e teamă de el că e ditamai zdrahonul. A zis că mie mi-o poate aduce. Dar nu

reuşeşte să i-o paseze lui Henry, iar Henry n-o vrea decît pe mititica aia, că s-a săturat de cele două fufe. Aşa că îi dă întruna cu fata aia mărunţică şi-i tare amorezat de ea. Cum auzi. Amorezat de ea. Dar probabil că a mai uitat de ea şi-i trage iar cu fufele. Totuşi trebuie să şi mănînce, şi o să ne întîlnim la *Barul Basc.*

— Sileşte-l să mănînce, îi spuse Thomas Hudson.

— Pe el nu poţi să-l sileşti să facă ceva. Tu ai putea, eu nu. Am să-l rog însă să mănînce. Am să-l bat la cap să mănînce. Am să-i dau exemplu cum să mănînce.

— Ia-l pe Paco, să-l silească el să mănînce.

— E o idee. Paco ar putea reuşi.

— Dar după asta nu crezi că o să-i fie foame?

— Tu ce crezi?

Chiar în clipa aceea intră pe uşa barului cel mai zdravăn bărbat pe care-l ştia Thomas Hudson, cel mai vesel şi cu cei mai laţi umeri şi cu cele mai alese maniere, etalînd un zîmbet pe faţa acoperită de broboane de sudoare chiar şi într-o zi rece ca aceea. Întinse mîna în semn de salut. Era atît de înalt, că toţi ceilalţi de la bar păreau pirpirii. Şi avea un zîmbet fermecător. Purta nişte pantaloni decoloraţi, o cămaşă cubaneză ţărănească, şi pantofi cu talpă de sfoară.

— Tom, exclamă el. Ticălosule. Am fost după drăguţe.

Îndată ce nu mai fu în bătaia vîntului, pe chipul lui arătos începu să curgă sudoarea şi mai tare.

— Pedrico, dă-mi şi mie tot unul din ăla. De două ori mai înalte sau mai încăpător, dacă tot le faci. Auzi, să dau de tine aici, Tom! Şi am uitat să-ţi spun că e şi Lil Virtuoasa aici. Vino încoace, frumoaso.

Lil Virtuoasa intrase în bar pe cealaltă uşă. Cînd stătea la capătul cel mai îndepărtat al barului, arăta bine, cît putea ea să arate de bine atunci cînd îi vedeai numai faţa drăguţă şi tuciurie şi îşi ascundea în spatele barului de lemn lustruit trupul năpădit de grăsime. Dar acum, în vreme ce se îndrepta de la uşă spre bar, nu avea după ce să-şi ascundă trupul, aşa că şi-l mîna înainte legănîndu-se, cît putea de iute spre bar, fără să pară că se grăbeşte, şi se săltă pe scaunul pe care-l ocupase Thomas Hudson. În felul acesta

el fu nevoit să se mute cu un scaun mai spre dreapta şi-i oferi adăpost dinspre flancul drept.

— Salut, Tom, spuse ea şi-l sărută pe Thomas Hudson. Henry e grozav.

— Nu sînt grozav deloc, frumoaso, îi spuse Henry.

— Eşti grozav, insistă ea. De fiecare dată cînd te întîlnesc eşti mai grozav. Thomas, să mă aperi de el.

— Şi ce-i atît de grozav?

— Vrea el o bucăţică de fată după care e nebun şi bucăţica aia de fată nu poate să vină cu el. Oricum, tot n-ar veni fiindcă-i e teamă de el că-i atît de mare şi de voinic, peste suta de kilograme.

Henry Wood se roşi tot, începu să transipre vizibil şi trase o duşcă zdravănă din pahar.

— N-am peste suta de kilograme, spuse el.

— Ce ţi-am zis eu? se băgă în vorbă flăcăul negricios. Nu exact aşa am zis şi eu?

— Da' tu ce treabă ai să spui cuiva ceva? îl întrebă Henry.

— Două vagaboande. Două murături. Două tîrfe nenorocite de pe chei. Două fufe care n-au decît un singur gînd: chiria. Ne-am culcat cu ele. Iar ne-am tîrguit şi iar ne-am culcat cu ele. Asta ni se trage de la umezeala de pe punte. Cum spun şi eu o vorbă prietenească şi deşteaptă, gata, nu mai sînt gentleman.

— Nu-s chiar aşa de grozave, drept? spuse Henry, roşindu-se din nou.

— Grozave? Ar fi meritat să punem benzină pe ele şi să le dăm foc.

— Ce îngrozitor, spuse Lil.

— Ascultă, madam, făcu flăcăul negricios, eu sînt îngrozitor.

— Willie, spuse Henry, nu vrei cheia de la hogeag ca să te duci să vezi dacă totu-i în regulă?

— Nu vreau, spuse tînărul. Eu am o cheie de la hogeag, lucru pe care se vede că l-ai uitat, şi nu am chef să mă mai duc acolo să văd dacă totu-i în regulă. Şi acolo lucrurile nu pot fi în regulă decît dacă eu sau tu le dăm un picior fufelor

ălora să le expediem în stradă.

— Dar ce te faci dacă nu mai punem mîna pe altele?

— Trebuie să găsim altele. Lilian, de ce nu te salţi de pe scaunul ăla să te duci la telefon? Nu te mai uita la pitica aia. Ştergeţi-o din minte pe mărunţică, Henry. Dacă îi tragi tot înainte cu treburi de astea, o să ajungi zănatic. Eu ştiu cum e. Am fost şi eu zănatic.

— Şi acum eşti, îi spuse Thomas Hudson.

— Poate că sînt, Tom. Ar trebui să ştii mai bine. Dar nu mă culc cu piticele. Dacă Henry e musai să aibă de-a face cu pitice, treaba lui. Dar nu cred că are nevoie de una din asta, cum nu cred că are nevoie de o femeie cu o singură mînă sau cu un singur picior. Hai să-l ajutăm să uite de pitica aia afurisită şi s-o trimitem pe Lilian la telefon.

— Primesc orice fată ca lumea pe care putem pune mîna, spuse Henry. Willie, cred că în privinţa asta n-ai îndoieli. Ce zici?

— N-avem nevoie de fete ca lumea, spuse Willie. Îndată ce începi cu treburi de astea, ajungi un alt gen de zănatic. Am dreptate, Tommy? Fetele ca lumea sînt cele mai periculoase. În afară de asta, te vîră în tot felul de încurcături. Să n-aud de fete ca lumea. Vrem tîrfe. Drăguţe, curăţele, atrăgătoare, interesante, şi care să nici nu coste scump. Doar ele ştiu ce-i aia dragoste. Lilian, ce te împiedică să te apropii de telefonul acela?

— Mai întîi, e un individ cu el în mînă, iar apoi aşteaptă altul la rînd lîngă standul de ţigări, spuse Lil Virtuoasa. Eşti un băiat rău, Willie.

— Sînt un băiat groaznic, recunoscu Will. Sînt băiatul cel mai afurisit de rău pe care ai să-l cunoşti vreodată. Dar vreau să ne organizăm mai bine decît am făcut-o pînă acum.

— O să bem şi noi un pahar, două, spuse Henry. Apoi sînt sigur că Lilian o să găsească ea vreo fată din cele pe care le cunoaşte. Nu-i aşa, frumoaso?

— Bineînţeles, spuse Lil Virtuoasa în spaniolă. De ce nu? Dar vreau să telefonez dintr-o cabină telefonică. Nu de-aici. Nu e nimerit să telefonez de-aici şi nici nu se cuvine.

— Iar o întîrziere spuse Willie. Bine. Accept. Încă o mică întîrziere. Să bem, atunci.

— Dar ce dracu ai făcut pînă acum? întrebă Thomas Hudson.

— Tommy, te iubesc, spuse Willie. Dar tu ce dracu ai făcut?

— Am băut şi eu vreo două pahare cu Ignacio Natera Revello.

— Sună ca numele unui crucişător italian, spuse Willie. N-a fost un crucişător cu numele ăsta?

— Nu cred.

— Dar oricum, aşa sună.

— Ia să văd nota, spuse Henry. Cîte rînduri au fost, Tom?

— A luat-o Ignacio. Eu am cîştigat la zaruri.

— Dar cîte au fost cu-adevărat? întrebă Henry.

— Cred că patru.

— Înainte de asta ce-ai băut?

— Un Tom Collins în drum.

— Şi acasă?

— Mai multe.

— Atunci, ai ajuns taman un beţiv afurisit, spuse Willie. Pedrico, încă trei daiquiri duble frapate şi ce mai pofteşte doamna.

— *Un highbalito con aqua mineral,*[15] spuse Lil Virtuoasa. Tommy, vino şi stai cu mine la celălalt capăt al barului. Nu le place să mă vadă la capătul ăsta.

— La dracu şi cu ei, spuse Willie. Prieteni buni cum sîntem noi care nu ne vedem deloc, şi să nu putem bea un pahar cu tine la capătul ăsta al barului! La dracu şi cu asta.

— Sînt sigur că stai bine aici, frumoaso, spuse Henry.

Apoi zări stînd la bar doi plantatori, prieteni de-ai tatălui său, şi se duse să vorbească ceva cu ei fără să mai aştepte paharele.

— S-a dus acum, spuse Willie. Acum o să uite de pitica lui.

— E tare distrat, spuse Lil Virtuoasa. E cumplit de

[15] Un whisky dublu cu apă minerală (sp).

distrat.

— Asta-i viaţa pe care o ducem noi, spuse Willie. Goana fără răgaz după plăcere de dragul plăcerii. La dracu, ar trebui să urmărim plăcerea cu seriozitate.

— Tom nu e distrat, spuse Lil Virtuoasa. Tom e trist.

— Termină cu rahatul ăsta, i-o reteză Willie. Ce te-a apucat! Întîi că unu-i distrat, apoi că altu-i trist. Înainte de asta, eram eu groaznic. Şi ce? Unde s-a mai pomenit o fufă ca tine să se apuce să critice oamenii tot timpul? Nu ştii că ar trebui să fii o fată veselă?

Lil Virtuoasa începu să plîngă, vărsînd lacrimi adevărate, mai mari şi mai umede decît în filme. Putea vărsa oricînd lacrimi adevărate, oricînd poftea, oricînd avea nevoie de ele, sau era jignită.

— Fufa asta stoarce nişte lacrimi mai mari decît maică-mea, spuse Willie.

— Willie, n-ar trebui să-mi spui aşa.

— Haide, termină, Willie, i se adresă Thomas Hudson.

— Willie, eşti un băiat rău şi crud şi te urăsc, spuse Lil Virtuoasa. Nici nu ştiu de ce oameni ca Thomas Hudson şi Henry îşi pierd vremea cu tine. Eşti rău şi vorbeşti scîrbos.

— Că tu eşti o lady! spuse Willie. N-ar trebui să spui treburi de astea. Scîrbos e un cuvînt urît. E ca şi scuipatul din capătul ţigării.

Thomas Hudson îşi lăsă mînă pe umărul băiatului.

— Haide, bea, Willie. Nimeni nu se simte prea bine.

— Henry se simte bine. Aş putea să-i spun şi lui ce mi-ai spus mie, şi atunci are să se simtă şi el groznic.

— Tu m-ai întrebat.

— Nu asta vreau să spun. De ce n-ai împărtăşit şi altora ce durere afurisită te roade? De ce-ai ţinut-o numai pentru tine în ultimele două săptămîni?

— Durerea nu se împărtăşeşte.

— Păstrător al durerii, spuse Willie. N-aş fi crezut niciodată că eşti un afurisit de păstrător al durerii.

— Willie, nu-mi mai trebuie şi asta, îi spuse Thomas Hudson. Totuşi mulţumesc foarte mult. Nu trebuie să-ţi mai baţi capul cu mine.

— Bine. Păstreaz-o atunci. Dar n-o să-ţi priască, fir-ar să fie. Ascultă ce-ţi spun, că eu am crescut cu treaba asta afurisită.

— Şi eu la fel, spuse Thomas Hudson. Şi nu-i rahat.

— Chiar aşa? Atunci, poate că sistemul tău e cel mai bun. Dar ai ajuns să arăţi destul de zdruncinat.

— Asta mi se trage numai de la băut şi de la oboseală şi de la faptul că nu m-am relaxat încă.

— Femeia ta îţi mai scrie?

— Bineînţeles. Trei scrisori.

— Şi cum merge?

— Cum nu se poate mai prost.

— Ei bine, spuse Willie, ăsta eşti tu. Poţi să le păstrezi şi pe astea, ca să ai şi tu ceva.

— Am ceva şi aşa.

— Bineînţeles. Motanul ăla al tău, Boise, te iubeşte. Ştiu eu. Am văzut. Ce mai face păcătosul ăla bătrîn şi parşiv?

— E la fel de păcătos.

— Asta mă da gata, spuse Willie. Zău că da.

— Suferă şi el, şi asta se vede.

— Chiar aşa? Dacă aş suferi ca motanul ăla, m-aş fi scrîntit. Ce bei, Thomas?

— Încă un pahar din ăsta.

Willie o cuprinse pe Lil Virtuoasa cu braţul pe după talia ei generoasă.

— Ascultă Lilly, spuse. Eşti o fată bună. N-am vrut să te jignesc. A fost vina mea. Eram tulburat.

— Şi n-ai să mai vorbeşti aşa niciodată?

— Nu, numai de nu mă apucă vreo altă tulburare.

— Uite-ţi paharul, îi spuse Thomas Hudson. În sănătatea ta, pui de lele ce eşti.

— Vezi că ştii să şi vorbeşti, făcu Willie. Acum ţi-am îndreptat bătrînul os spre nord. Ar trebui să-l fi adus pe Boise aici. Ar fi fost mîndru de tine. Ai priceput ce vreau să spun prin a împărtăşi?

— Da, făcu Thomas Hudson. Am priceput.

— Bine atunci, spuse Willie. Acum, hai s-o lăsăm moartă. Întinde cana, uite că vine gunoierul. Uită-te la

afurisitul de Henry. Uită-te bine la el. De ce crezi că asudă în halul ăsta într-o zi răcoroasă ca azi?

— Femeile, spuse Lil Virtuoasa. E obsedat de femei.

— Obsedat, făcu Willie. Fă-i o gaură în căpăţînă, oriunde, cu un sfredel, şi o să vezi cum ţîşnesc femeile afară. Obsedat. De ce nu găsiţi un cuvînt care să se potrivească mai bine?

— Obsedat e un cuvînt tare în spaniolă.

— Obsedat? Obsedat nu înseamnă nimic. Dacă am timp azi după-amiază, am să mă gîndesc la cuvîntul nimerit.

— Tom, haide la celălalt capăt al barului, unde putem vorbi şi unde să stau şi eu comod. Îmi cumperi un sandviş! Toată dimineaţa am umblat cu Henry.

— Eu mă duc la *Barul Basc,* spuse Willie. Lil, adu-l acolo.

— Bine, spuse Lil Virtuoasa. Sau poate o să-l trimit singur acolo.

O porni cu mersul ei maiestuos spre capătul cel mai îndepărtat al barului, aruncînd cîte o vorbă numeroşilor bărbaţi pe lîngă care trecea şi zîmbindu-le altora. Toată lumea o trata cu respect. Aproape toţi cei cu care vorbi făcuseră dragoste cu ea cîndva în ultimii douăzeci şi cinci de ani. Thomas Hudson se duse după ea la capătul cel mai depărtat al barului, luînd cu el şi nota de plată, îndată ce Lil Virtuoasa se aşezase şi-i zîmbise. Avea un zîmbet frumos şi nişte ochi negri minunaţi şi un păr întunecat ispititor. Ori de cîte ori începea să se vadă albă rădăcina părului pe frunte şi pe la tîmple, îi cerea de obicei lui Thomas Hudson bani ca să şi-l vopsească din nou şi, cînd se întorcea cu el vopsit, era lucios şi arăta natural şi frumos ca părul unei fete tinere. Avea o piele netedă ca un fildeş măsliniu, dacă ar exista un fildeş măsliniu, cu uşoare nuanţe de trandafir negru. De fapt, culoarea ei îi amintea întotdeauna de lemnul de mahagua atunci cînd e proaspăt tăiat, apoi lustruit cu glaspapir şi uşor ceruit. Nicăieri în altă parte nu întîlnise el culoarea aceea fumurie, aproape verzuie. Dar lemnul de mahagua nu avea şi nuanţa aceea rozalie. Nuanţa era exact culoarea pe care o folosea ea, dar era la

fel de plăcută ca la o tînără chinezoaică. Şi chipul acela drăgălaş se uita spre el în lungul barului, tot mai drăgălaş cu cît se apropia mai mult de ea. Apoi ajunse lîngă ea, şi iată şi trupul durduliu, iar nuanţa rozalie se trăda a fi artificială acum, şi nu mai păstra nici o notă de mister, deşi chipul era încă drăgălaş.

— Arăţi minunat, Lil, îi spuse el.

— Ah, Tom, m-am îngrăşat atît de mult. Mi-e şi ruşine.

El puse o mînă pe şoldurile ei mari şi-i spuse:

— Eşti o durdulie frumoasă.

— Mi-e şi ruşine să merg de-a lungul barului.

— Dar o faci frumos. Ca o navă.

— Ce face prietenul nostru?

— Bine.

— Cînd am să-l văd?

— Oricînd. Vrei acum?

— Ah, nu. Tom, despre ce vorbea Willie? Partea aia în care n-am înţeles nimic.

— Îl apucase damblaua.

— Nu, nu-l apucase. Era vorba de tine şi de durere. Era vorba de tine şi de señora ta?

— Nu. Dă-o-ncolo de señora.

— Atunci despre ce durere era vorba?

— Nimic. O durere.

— Spune-mi şi mie, te rog.

— Nu-i nimic de spus.

— Doar ştii că mie poţi să-mi spui. Henry îmi povesteşte mereu ce-l doare şi plînge noaptea. Willie îmi povesteşte lucruri cumplite. Nu-s atît dureri cît lucruri groaznice. Mie poţi să-mi spui. Toată lumea îmi spune. Numai tu nu vrei.

— Spusul nu-mi ajută cu nimic. Îmi vine mai greu să spun decît să nu spun.

— Tom, Willie spune nişte lucruri atît de urîte. Nu ştie că pe mine vorbele astea mă dor? Nu ştie că eu n-am folosit niciodată cuvinte de astea şi n-am făcut în viaţa mea o porcărie?

— De aceea îţi şi spunem noi Lil Virtuoasa.

— Dacă m-aş putea îmbogăţi făcînd porcării şi aş

rămîne săracă făcînd numai ce e firesc, prefer să rămîn săracă.

— Ştiu. Ce zici de nişte sandvişuri?

— Încă nu mi s-a făcut foame.

— Mai vrei un pahar?

— Da. Te rog. Spune-mi, Willie zicea că iubeşti o pisică. Da' nu-i adevărat, nu-i aşa?

— Ba da, e adevărat.

— Cred că-i groaznic.

— Nu, nu-i deloc. O iubesc şi pe pisică.

— E groaznic ce spui. Nu-ţi bate joc de mine, Tom, te rog. Willie şi-a bătut joc de mine şi m-a făcut să plîng.

— Iubesc pisica, spuse Thomas Hudson.

— Nu vreau să mai aud nimic. Tom, cînd ai să mă duci şi pe mine la barul nebunilor?

— Într-una din zilele astea.

— Chiar vin nebunii, aşa ca oamenii normali aici, să se întîlnească şi să bea?

— Chiar aşa. Singura diferenţă e că poartă pantaloni şi cămăşi făcute din saci de zahăr.

— Chiar ai jucat în echipa nebunilor cînd au jucat cu leproşii?

— Bineînţeles. Am fost cel mai bun aruncător pe care l-au avut vreodată nebunii.

— Şi cum ai ajuns să-i cunoşti?

— M-am oprit o dată acolo în drum spre Rancho Boyeros şi mi-a plăcut locul.

— Chiar ai să mă iei la barul nebunilor?

— Bineînţeles. Dacă nu te sperii.

— O să mă sperii. Dar n-o să mă sperii prea tare dacă am să fiu cu tine. De asta vreau să şi merg acolo. Să mă sperii.

— Sînt pe-acolo nişte nebuni minunaţi. O să-ţi placă şi ţie.

— Primul meu soţ a fost nebun. Dar era din cei dificili.

— Crezi că Willie e nebun?

— A, nu. Are numai un caracter dificil.

— A suferit mult.

— Cine n-a suferit? Willie se şi lasă în voia suferinţelor.

— Nu cred. Eu ştiu ce spun. Te asigur.

— Atunci, hai să vorbim de altceva. Îl vezi pe individul acela de la bar care vorbeşte cu Henry?

— Da.

— În pat nu-i plac decît porcăriile.

— Săracul de el.

— Nu e sărac, e bogat. Dar nu-l interesează decît *porquerias.*

— Ţi-au plăcut vreodată *porquerias?*

— Niciodată. Poți să-i întrebi pe toţi.

— Lil Virtuoasa! zise Thomas Hudson.

— Nu preferi să fiu aşa? Ţie nu-ţi plac *porquerias.* Îți place să faci dragoste, să fii fericit şi apoi să dormi. Ştiu eu.

— *Todo el mundo me conoce.*

— Nu, lumea nu te cunoaşte. Oamenii au tot felul de idei despre tine. Dar eu te cunosc.

Thomas Hudson luă un alt daiquiri frapat fără zahăr şi, cînd ridică paharul greu, brumat, se uită la partea limpede din băutură, de sub gulerul frapat, care-i amintea de mare. Partea frapată semăna cu siajul navei, iar partea limpede arăta ca apa cînd o despică prova, la apă mică deasupra unui fund de nisip calcaros. Şi avea aproape exact aceeaşi culoare.

— Aş fi vrut să aibă aici o băutură de culoarea apei de mare cînd ai o adîncime de opt sute de braţe şi e un calm plat şi soarele-i deasupra şi marea plină de plancton, spuse el.

— Ce?

— Nimic. Să bem băutura asta de apă mică.

— Tom, ce s-a întîmplat? Ai probleme?

— Nu.

— Eşti cumplit de trist şi parcă şi eşti şi mai îmbătrînit.

— E vîntul de nord.

— Dar spuneai întotdeauna că vîntul de nord îţi dă elan şi te înviorează. De cîte ori ai făcut tu dragoste numai pentru că bătea vîntul de nord?

— De multe ori.

— Totdeauna ţi-a plăcut vîntul de nord şi mi-ai cumpărat haina asta ca s-o port tocmai pe o vreme ca asta.

— Şi e o haină frumoasă.

— Aş fi putut s-o vînd de atîtea ori, spuse Lil. Mai mulţi decît îţi poţi tu închipui au fost nebuni după haina asta.

— Şi vîntul ăsta de nord e numai potrivit pentru ea.

— Fii fericit, Tom. Eşti fericit întotdeauna cînd bei. Bea paharul ăsta şi mai cere apoi unul.

— Dacă beau prea repede, începe să mă doară capul.

— Bea-l atunci încet şi temeinic. Şi eu am să iau un *highbalito.*

Îşi turnă singură din sticla pe care Serafin o lăsase dinaintea ei pe tejgheaua barului şi Thomas Hudson se uită la băutură şi spuse:

— Asta-i băutură de apă dulce. Are culoarea apei din rîul Firehole, înainte de a se întîlni cu Gibbon ca să devină Madison. Dacă mai pui puţin whisky în ea, poţi să-i dai culoarea unui pîrîu ce iese dintr-o mlaştină de cedri ca să se verse în Bear River într-un loc numit Wab-Me-Me.

— Wab-Me-Me sună tare hazliu, spuse ea. Ce înseamnă?

— Nu ştiu. E un loc cu nume indian. Ar fi trebuit să ştiu ce înseamnă, dar am uitat. E în limba indienilor Ojibway.

— Povesteşte-mi despre indieni, spuse Lil. Îmi place să ascult despre indieni mai mult decît despre nebuni.

— Pe coastă sînt o seamă de indieni. Sînt indieni care trăiesc la mare şi prind peşte şi-l usucă la cuptoare cu mangal.

— Nu vreau să aud despre indieni cubanezi. Ăştia sînt tot *mulatos.*

— Nu, nu-s. Sînt şi indieni adevăraţi. Dar se poate să fi fost prinşi odinioară şi aduşi din Yucatan.

— Mie nu-mi plac *yucatecos.*

— Mie da, foarte mult.

— Mai bine povesteşte-mi despre Wabmimi. E în Far West?

— Nu, e în nord. Undeva înspre Canada.

— Cunosc Canada. Am fost o dată la Montreal, pe fluviu

în sus, cu o navă, *Princess.* Dar ploua şi n-am putut vedea nimic şi am plecat în aceeaşi noapte cu trenul la New York.

— Şi a plouat chiar tot timpul cît aţi fost pe fluviu?

— Tot timpul. Şi în larg, înainte de a intra pe fluviu. A fost ceaţă şi o vreme a şi nins. Îţi las ţie Canada. Povesteşte-mi de Wabmimi.

— Nu era decît un sat cu un gater pe rîu şi trecea şi trenul pe acolo. Lîngă terasament totdeauna erau grămezi mari de rumeguş. Aveau nişte estacade pe rîu, ca să ţină buştenii la un loc, şi buştenii se îngrămădeau blocînd aproape tot rîul, şi acopereau rîul, pe o bună porţiune în sus de aşezare. O dată pescuiam şi am vrut să trec rîul în partea cealaltă călcînd pe buşteni. Unul s-a răsucit cu mine şi m-am trezit în apă. Cînd am încercat să ies, deasupra mea nu erau decît buşteni şi nu puteam răzbi printre ei. Sub ei era cumplit de întuneric şi cu mîinile nu reuşeam să simt decît scoarţa lor. Nu puteam să îndepărtez doi buşteni unul de altul ca să iau aer.

— Şi ce făceai?

— Mă înecam.

— Ah! exclamă ea. Să nu spui asta. Spune-mi repede ce-ai făcut.

— Mi-am stors creierul şi mi-am dat seama că trebuie să ies afară foarte iute. Am pipăit cu foarte mare grijă partea de jos a unui buştean, pînă am ajuns acolo unde se lipea strîns de alt buştean. Şi atunci cu amîndouă mîinile am împins, şi buştenii s-au depărtat doar o idee, şi mi-am băgat palmele între ei şi apoi braţele şi coatele pînă ce am ieşit şi cu capul afară, m-am proptit cu cîte un braţ de fiecare buştean. Mă uitam cu dragoste la fiecare din buştenii aceia şi am zăcut în chipul acesta multă vreme între ei. Apa aceea, care era de culoarea băuturii tale, venea dintr-un mic pîrîiaş ce se vărsa în rîu.

— Eu nu cred că aş mai fi ieşit vreodată printre buştenii aceia.

— Multă vreme nici eu n-am crezut că am să pot ieşi.

— Cît timp ai stat sub apă?

— Nu ştiu. Ştiu că m-am odihnit multă vreme, ţinîndu-

mă cu mîinile de buşteni, înainte de a încerca să mai fac vreo mişcare.

— Îmi place povestea asta. Dar o să visez urît. Tom, povesteşte-mi ceva vesel.

— Bine, spuse el. Să mă gîndesc.

— Nu. Spune-mi chiar acum fără să te mai gîndeşti.

— Bine, făcu Thomas Hudson. Cînd tînărul Tom era un prunc...

— *Que muchacho mis quapo!* îl întrerupse Lil. *Qué noticias tines de él?*[16]

— *Muy buenas.*[17]

— Me *alegro,* spuse Lil, şi în ochi i se iviră lacrimi gîndindu-se la tînărul Tom pilot. *Siempre tengo su fotografia en uniforme con el sagrado corazón de Jeús arriba de la fotografia y al lado la virgin del Cobre*[18]*.*

— Ai o mare credinţă în virgen del Cobre?

— O credinţă absolut oarbă.

— Atunci trebuie s-o păstrezi.

— Şi ea are grijă de Tom zi şi noapte.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Serafin, încă unul mare, te rog. Mai vrei povestea aceea veselă?

— Da, te rog, spuse Lil Virtuoasa. Te rog, spune-mi povestea aceea veselă. Din nou simt că mă apucă tristeţea.

— *Pues el happy story es muy sencillo*[19] spuse Thomas Hudson. Prima dată cînd l-am dus pe Tom în Europa, nu avea decît trei luni şi călătoream cu un vas de linie foarte vechi, mic şi care abia se mişca, iar marea a fost agitată cea mai mare parte a timpului. Toată nava mirosea a santină şi ţiţei şi a uleiuri din cele cu care erau unse marginile de alamă ale hublourilor şi lavabourilor, şi a dezinfectante, cum se foloseau pe atunci, nişte bucăţi mari, rozalii prin pisoare...

— *Pues,* asta nu-i o poveste prea veselă.

---

[16] Ce băiat frumos! Ce veşti ai de la el? (span.).

[17] Foarte bune (span.).

[18] Mă bucur... Păstrez mereu fotografia lui în uniformă şi deasupra ei inima lui Cristos şi lîngă ea fecioara din Cobre (span.).

[19] Păi, povestea veselă e foarte simplă (span.).

— *Si, mujer.* Greşeşti ca naiba. E o poveste veselă, *muy* veselă. Am să spun mai departe. Nava mirosea şi de la baia pe care trebuia s-o faci la ore regulate, de nu voiai să fii privit cu silă de stewardul de la baie, şi mirosea şi a apă sărată fierbinte care venea pe ţevile de alamă ale instalaţiei de baie, a lemn vechi şi umed de la grătarul de pe jos, şi mirosea şi jacheta scrobită a stewardului de la baie. Şi venea şi miros de la bucătăria englezească ieftină, un miros foarte descurajant, miros de chiştoace stinse de Woodbines, Players, Gold Flakes din fumoar şi de la ce se mai arunca pe-acolo. Nu era măcar un singur miros plăcut şi, după cum îi ştii şi tu pe englezi, atît femeile cît şi bărbaţii aveau fiecare mirosul lor, deosebit chiar şi pentru ei, cum au la noi negrii, aşa că trebuie să se spele foarte des. Un englez nu are niciodată un miros îmbietor, ca răsuflarea unei vaci, şi un englez care mai fumează şi pipă nici nu-şi ascunde mirosul. Doar îi mai adaugă încă un iz. Tweedul lor miroase plăcut, la fel ca şi pielea încălţărilor lor şi toate şeile şi curelele lor miros plăcut. Dar pe o navă nici pomeneală de şei, şi tweedul e impregnat cu mirosul de pipă stinsă. Singura metodă să mai simţi şi un miros plăcut pe nava aceea era să-ţi bagi nasul într-un pahar mare de cidru, sec, spumos de Devon. Ăsta da mirosea minunat, şi am stat cu nasul în el cît am putut de mult. Poate chiar mai mult.

— *Pues,* acum e puţin mai vesel.

— Şi acum vine şi partea veselă. Cabina noastră era atît de joasă, cu tavanul exact deasupra liniei de plutire, încît hubloul trebuia ţinut închis tot timpul, şi vedeai valurile cum se ridicau şi apoi îl vedeai tot verde, cînd apa trecea de hublou. Ca Tom să nu cadă din cuşetă, făcusem un fel de baricadă din cufere şi valize, legate laolaltă, şi cînd eu sau maică-sa coboram să vedem ce mai face, de fiecare dată cînd apăream, dacă era treaz, rîdea.

— Chiar rîdea la trei luni?

— Rîdea tot timpul. Cînd era prunc nu l-am auzit niciodată plîngînd.

— *Qué muchacho más lindo y más guapo .*[20]

— Da, făcu Thomas Hudson. Un *muchacho* clasa întîi. Vrei să-ţi mai spun o poveste veselă cu el?

— De ce-ai părăsit-o pe mama lui care era atît de drăguţă?

— O foarte ciudată combinaţie de împrejurări. Mai vrei o poveste veselă?

— Da, dar fără atîtea mirosuri.

— Paharul acesta de daiquiri frapat, atît de bine scuturat cum e, arată ca marea acolo unde cad valurile de pe prova unei nave cînd înaintează cu treizeci de noduri. Cam cum crezi că ar fi acest daiquiri frapat dacă ar fi fosforescent?

— Poţi să pui nişte fosfor în el. Dar nu cred c-ar fi foarte sănătos. Uneori cubanezii se sinucid înghiţind fosforul de la capetele chibriturilor.

— Şi beau *tinto rapido.* Ce-i aia cerneală rapidă?

— E o vopsea pentru vopsit în negru încălţămintea. Dar cel mai ades, fetele înşelate în dragoste, sau cînd logodnicii lor nu şi-au ţinut promisiunea şi le-a făcut ruşinea şi apoi au şters-o fără să se căsătorească cu ele, fetele alea se sinucid turnîndu-şi alcool pe ele şi apoi dîndu-şi foc. E metoda clasică.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson. *Auto da fé.*

— E foarte sigură, spuse Lil Virtuoasa. Aproape totdeauna mor. Arsurile se fac la început pe cap şi de obicei şi pe tot corpul. Cerneala rapidă e mai degrabă un gest. Chestia cu iodul e în fond tot un gest.

— Despre ce tot vorbiţi aici, vampirilor? îi întrebă Serafin, barmanul.

— Despre sinucideri.

— *Hay mucho*[21]*,* făcu Serafim. Mai ales în rîndul săracilor. Nu-mi aduc aminte ca vreun cubanez bogat să se fi sinucis vreodată. Voi aţi auzit?

— Da, spuse Lil Virtuoasa. Ştiu eu mai multe cazuri... şi erau oameni cumsecade.

[20] Ce băiat drăguţ şi frumos! (span.).
[21] Sînt multe (sp.).

— Tu poate, spuse Serafin. Señor Thomas, la băuturile astea nu vreţi şi ceva de mîncare? *Un poco de pescado? Puerco frito?* [22] Friptură rece?

— *Si,* spuse Thomas Hudson. Orice se găseşte.

Serafin aduse o farfurie cu bucăţi de carne de porc, prăjite bine, crocante, şi o farfurie cu snapperi roşii pané, aşa că peste carnea lor trandafirie era o crustă gălbuie, iar partea dulce şi albă a peştelui era înăuntru. Serafin era un flăcău înalt, care de felul lui vorbea grosolan, şi avea şi un mers grosolan de la saboţii din lemn pe care-i purta ca să se ferească de umezeală şi de resturile din dosul barului.

— Vreţi friptură rece?

— Nu, ce-i aici ne ajunge.

— Tom, ia tot ce-ţi dă, spuse Lil Virtuoasa. Doar cunoşti localul ăsta.

Barul avea reputaţia de a nu da niciodată nimic de băut pe gratis; în schimb, în fiecare zi, oferea nenumărate porţii de mîncare caldă, nu numai peşte prăjit şi friptură de porc, ci şi frigărui fierbinţi şi sandvişuri franţuzeşti, cu pîine prăjită, brînză rumenită şi jambon. Barmanii amestecau de asemenea băutura într-un shaker uriaş şi totdeauna mai rămînea pe fundul shaker-ului cel puţin încă un pahar şi jumătate de băutură după ce turnau în pahare.

— Ei, acum eşti mai puţin trist?

— Da.

— Tom, spune-mi ce te-a întristat?

— *El mundo entero.*

— Cine nu-i supărat pe lumea întreagă? Cu cît trece vremea, cu atît merge mai rău. Dar nu merită să-ţi iroseşti vremea întristîndu-te din cauza asta.

— Încă nu s-a făcut o lege care s-o interzică.

— Nu trebuie neapărat o lege care să interzică un lucru pentru ca să arate că e dăunător.

Nu de discuţii etice cu Lil Virtuoasa am eu acum nevoie, se gîndi Thomas Hudson. Dar de ce ai nevoie lepră? Să te îmbeţi, ceea ce probabil ai şi reuşit, deşi nu ţi se pare. Nu-i nici o cale de a dobîndi ce-ţi trebuie şi n-ai să mai ai

[22] Puţin peşte? Friptură de porc? (sp).

niciodată ce vrei. Dar sînt o seamă întreagă de măsuri paliative pe care le poţi lua. Haide, ia una.

— *Voy a tomar otro de estos grandes sin azúcar,*[23] îi spuse el lui Serafin.

— *En seguida, Don Tomás,*[24] spuse Serafin. Vreţi să încercaţi să bateţi recordul?

— Nu, pur şi simplu beau în linişte.

— Tot în linişte aţi băut şi cînd aţi stabilit recordul, spuse Serafin. În linişte şi cu tărie, de dimineaţa pînă seara. Şi aţi plecat pe propriile dumneavoastră picioare.

— La dracu cu recordurile.

— Aveţi şansa să-l depăşiţi, îi spuse Serafin mai departe. Dacă beţi aşa cum faceţi acum şi mai şi mîncaţi puţin în vreme ce beţi mai departe, aveţi o şansă excelentă.

— Tom, încearcă să baţi recordul, îl îndemnă Lil. O să-ţi fiu martor.

— N-are nevoie de nici un martor, spuse Serafin. Eu sînt martorul. Cînd ies din schimb, îi prezint socoteala lui Constante. Chiar acum sînteţi mai departe decît în ziua aceea cînd aţi stabilit recordul.

— La dracu cu recordul.

— Sînteţi într-o formă bună. Beţi bine şi fără poticneli şi băutura nu are nici un efect asupra dumneavoastră.

— În mă-sa cu recordul.

— În regulă. *Como Usted quiere*[25]*.* Eu ţin socoteala, să fie acolo, că poate vă schimbaţi hotărîrea.

— O să ţină el socoteala cum trebuie, spuse Lil. Are şi el un rînd de bonuri.

— Ascultă, femeie, ce vrei? O socoteală adevărată, sau una măsluită?

— Nici una nici alta. Vreau un *highbalito* cu *agua mineral.*

— *Como siempre,* spuse Serafin.

— Eu beau şi brandy.

---

[23] Am să mai iau una din astea mari, fără zahăr. (sp.).
[24] Imediat domnule Tomás (span.).
[25] Cum doriţi dumneavoastră (span.).

— Nu vreau să fiu de faţă cînd bei brandy.

— Tom, ştii că am căzut cînd încercam să mă urc într-un taxi şi mai-mai să fiu omorîtă?

— Sărmana Lil, spuse Serafin. O viaţă primejdioasă şi plină de aventuri.

— Mai bună decît a ta, care stai în picioare toată ziua cu saboţii ăia de lemn în spatele unui bar şi-i serveşti pe toii beţivii.

— Asta-i meseria mea, spuse Serafin. E o onoare să servesc nişte beţivi distinşi ca voi.

Henry Wood veni şi el. Rămase în picioare, înalt, asudînd și înflăcărat de nişte planuri noi. Nu există nimic care să-i facă mai mare plăcere decît schimbarea bruscă a unor planuri, se gîndi Thomas Hudson.

— Ne ducem la hogeagul lui Alfred, spuse el. Vrei să vii şi tu cu noi, Tom?

— Willie te aşteaptă la *Barul Basc.*

— Nu cred că de data asta avem chef de Willie.

— Atunci ar trebui să-i spuneţi şi lui.

— O să-i dau un telefon. Vrei să vii? O să fie ceva straşnic.

— Ar trebui să mănînci ceva.

— O să înfulec o cină pe săturate. Tu ce faci?

— Fac bine, îi răspunse Thomas Hudson. Minunat.

— O să încerci ceva cu recordul acela?

— Nu.

— Te văd diseară?

— Nu prea cred.

— Dacă vrei, am să vin să dorm la vilă.

— Nu. Distrează-te. Dar mănîncă şi tu ceva.

— O să înfulec o cină pe cinste. Pe cuvîntul meu de onoare.

— Ai grijă şi sună-l pe Willie.

— O să-l sun pe Willie. Poţi să fii sigur.

— Unde-i hogeagul lui Alfred?

— E un loc nemaipomenit de frumos. Are vedere spre port, e drăguţ mobilat şi într-adevăr plăcut.

— Vreau să ştiu ce adresă are.

— Habar n-am, dar am să-i spun eu lui Willie.

— Nu crezi că Willie o să se simtă jignit?

— Tom, dacă e, n-am ce-i face. Zău că nu-l pot chema şi pe el. Doar ştii ce mult ţin la Willie. Dar sînt uneori lucruri la care zău că nu-l pot pofti şi pe el. Doar ştii la fel de bine ca şi mine.

— În regulă. Dar dă-i şi lui un telefon.

— Pe cuvînt de onoare. Şi pe cuvînt de onoare că am să înfulec o cină clasa-ntîi.

Zîmbi, o bătu pe Lil pe umăr şi se duse. Pentru ditamai omul, se mişca foarte graţios.

— Ce-i cu fetele alea de acasă de la el? o întrebă Thomas Hudson pe Lil Virtuoasa.

— Acum au şters-o de-acolo, spuse Lil. Acolo nu-i nimic de mîncat. Şi nu cred să fie mare lucru de băut. Vrei să mergi acolo, sau vii mai degrabă la mine?

— La tine, spuse Thomas Hudson. Dar mai tîrziu.

— Atunci, mai spune-mi o poveste veselă.

— Bine. Dar despre ce?

— Serafin, îl strigă Lil Virtuoasa, pune-i lui Tomás alt daiquiri dublu, frapat fără zahăr. *Tengo todavia mi highbalito*[26], spuse ea, apoi i se adresă lui Thomas Hudson: Despre cea mai fericită perioadă din viaţa ta de care-ţi aduci aminte. Şi să nu fie cu mirosuri.

— Dar trebuie să aibă şi miros, îi răspunse.

Thomas Hudson se uită după Henry Wood cum traversa scuarul, cum se urca în maşina sport a unui foarte bogat plantator, pe nume Alfred. Henry Wood era prea voinic pentru maşina aceea. Era prea voinic pentru aproape orice, se gîndi. Dar ştia el trei sau patru lucruri pentru care nu era prea mare. Nu, îşi spuse. Azi e ziua ta liberă. Ia-ţi o zi liberă.

— Despre ce vrei să fie povestea?

— Doar ţi-am spus despre ce.

Îl urmări pe Serafin cum toarnă băuturile din shaker în paharul înalt şi văzu cum dădură pe dinafară, peste marginea paharului, şi apoi se scurseră pe tejgheaua

[26] Eu mai am încă băutură în pahar (span.).

barului. Serafin împinse paharul în golul unui suport de carton şi Thomas Hudson îl ridică şi-l simţi greu şi rece în vreme ce îl ţinea de picior, şi bău îndelung, ţinînd băutura în gură, rece pe limbă şi la dinţi, înainte de a o înghiţi.

— Bine, făcu el. Cea mai fericită zi din viaţa mea a fost oricare din zilele cînd eram puşti, mă sculam dimineaţa şi nu trebuia să merg la şcoală, ori să lucrez. Dimineaţa îmi era totdeauna foame cînd mă trezeam şi adulmecam roua din iarbă şi auzeam fiorul vîntului în ramurile din vîrful brazilor de Canada, dacă era vînt, iar dacă nu era vînt auzeam liniştea pădurii şi calmul lacului şi ascultam primele sunete ale dimineţii. Uneori primul sunet era zgomotul pe care-l făcea vreun pescăruş albastru trecînd în zbor peste apa atît de liniştită încît reflecta ca o oglindă imaginea lui şi pasărea scotea un ţipăt şi zbura. Alteori se auzea cîte o veveriţă chiţcăind într-unul din copacii de lîngă casă, vînturîndu-şi coada de fiecare dată cînd scotea vreun sunet. Adesea se auzeau ploierii chemînd de pe coline. Dar, ori de cîte ori mă trezeam şi auzeam primele zgomote ale dimineţii şi simţeam cum mă răzbeşte foamea şi ştiam că nu trebuia să mă duc nici la şcoală nici la treabă, eram mai fericit ca niciodată.

— Chiar mai fericit decît ai fi fost cu femeile?

— Cu femeile am fost foarte fericit. Desperat de fericit. Insuportabil de fericit. Atît de fericit că nu-mi venea să cred, era ca şi cum aş fi fost beat sau nebun. Dar niciodată atît de fericit ca atunci cînd eram cu copiii mei şi eram toţi fericiţi împreună, sau ca atunci cînd mă trezeam dimineaţa în zori.

— Dar cum poţi fi la fel de fericit şi cînd eşti singur şi cînd mai eşti cu cineva?

— E o prostie. M-ai rugat să-ţi spun tot ce-mi trece prin minte.

— Nu, nu asta te-am rugat. Te-am rugat să-mi spui o poveste veselă din cele mai fericite vremuri ale tale de care-ţi aduci aminte. Asta n-a fost poveste. Te sculai şi erai fericit. Povesteşte-mi o întîmplare adevărată.

— Despre ce?

— Cu ceva dragoste, să zicem.
— Ce fel de dragoste? Sfîntă sau păcătoasă?
— Nu, despre o dragoste frumoasă, cu haz.
— Ştiu o poveste de asta grozavă.
— Atunci spune-mi-o. Mai vrei un pahar?
— Nu înainte de a-l termina pe ăsta. Bine. Pe vremea aceea eram în Hong Kong, oraş minunat unde am fost foarte fericit şi am avut parte de o viaţă zănatică. E un golf frumos acolo, iar în partea dinspre continent a golfului e oraşul Kowloon. Hong Kongul propriu-zis e pe o insulă cu coline, frumos împădurite, şi casele sînt construite sus, pe coline, şi oraşul coboară la poalele colinelor care dau spre Kowloon. Se merge dintr-o parte în alta cu feriboturi moderne, rapide.

Oraşul Kowloon e un oraş frumos şi ţi-ar fi plăcut foarte mult. E curat şi bine construit, iar pădurea vine pînă la marginea oraşului, şi e un loc de vînat porumbei de pădure nemaipomenit, chiar cum treci de terenul închisorii femeilor. Ieşeam de obicei la vînat porumbei, care erau frumoşi şi mari, cu pene minunate cu nuanţe purpurii pe gît, şi cu un zbor rapid, puternic cînd se întorceau să se cuibărească pentru culcare, chiar în amurg într-un laur uriaş, chiar lîngă zidul văruit al închisorii. Uneori nimeream cîte un porumbel care zbura la înălţime, chiar deasupra capului meu, şi venea foarte repede, cu vîntul din spate, aşa că adesea cădea în curtea închisorii şi puteai auzi femeile ţipînd de plăcere în vreme ce se băteau pe pasărea aceea şi apoi le auzeai ţipînd cînd gardianul le alunga şi lua pasărea pe care ne-o aducea, îndatoritor, afară, ieşind pe poarta santinelei. Regiunea din jurul oraşului Kowloon era numită Noul Teritoriu, şi erau acolo numai păduri şi dealuri şi o mulţime de porumbei de pădure, şi seara îi auzeai cum se chemau unii pe alţii. Adesea întîlneam femei şi copii săpînd pămîntul pe marginea drumului şi punîndu-l în coşuri. Cînd te vedeau cu o puşcă de vînătoare, fugeau şi se ascundeau în pădure. Am aflat că săpau pămîntul acela fiindcă avea wolfram în el,

minereu de tungsten. Pe atunci se vindea bine.

— *Es un poco pesada esta historia.*

— Nu, Lil. Nu e chiar o poveste plicticoasă. Aşteaptă şi ai să vezi. Wolframul, el da, e *pesado.* Dar e o treabă ciudată. Acolo unde se găseşte, e cel mai uşor fel de minerit care există. Sapi pur şi simplu pămîntul şi-l cari. Sau iei pietrele şi le cari. În Extremadura, în Spania, sînt sate întregi, construite din piatră care conţine wolfram de foarte înaltă calitate, şi zidurile de piatră care împrejmuiesc terenurile ţăranilor sînt toate durate din minereu din ăsta. Şi totuşi, ţăranii aceia sînt tare sărmani. Dar, pe atunci, pămîntul era atît de preţios că foloseam avioane DC-2, din cele care zboară de aici la Miami, ca să-l transporte de la terenurile din Nam Yung la aeroportul Kai Tak de la Kowloon. De aici era dus cu vapoarele în Statele Unite. Era socotit ca foarte rar şi de importanţă vitală pentru pregătirile noastre de război, fiind necesar pentru obţinerea de oţeluri rezistente. Şi totuşi oricine se putea duce pe colinele Noilor Teritorii să sape minereu din ăsta, cît putea el sau ea să ducă într-un coş turtit, purtat în echilibru pe creştet pînă la magazia cea mare unde era cumpărat pe sub mînă. Am descoperit treaba asta pe cînd vînam porumbei de pădure şi le-am atras atenţia celor care cumpărau wolfram din interior. Nimeni n-a fost foarte interesat de veste şi am continuat s-o aduc la cunoştinţa unora cu grade mai înalte, pînă cînd, într-o zi, un foarte înalt ofiţer, pe care nu-l interesa deloc faptul că în Noile Teritorii se găsea wolfram, doar să-l sapi, mi-a spus: „Dar, la urma urmei bătrîne, afacerea de la Nam Yung funcţionează, după cum ştii”. Iar seara cînd împuşcam porumbei lîngă închisoarea femeilor şi vedeam cîte un bimotor Douglas coborînd spre terenul de aterizare şi mai ştiam că era încărcat cu saci de wolfram ce se expediau drept spre liniile japoneze, era ciudat să te gîndeşti că multe femei din închisoare fuseseră închise pentru că le prinseseră săpînd pe acuns wolfram.

— *Si, es raro*[27] spuse Lil Virtuoasa. Dar cînd începe să

[27] Da, e ciudat (span.).

fie povestea asta cu dragoste?

— Oricînd vrei tu, îi răpunse Thomas Hudson. Dar o să-ţi placă mai mult dacă ai să ştii şi cum erau împrejurimile unde se petrece povestea. În jurul Hong Kongului sînt numeroase insule şi golfuri, iar apa e limpede şi frumoasă. Noile Teritorii erau o peninsulă a continentului, cu coline şi păduri multe, iar insula pe care e construit Hong Kongul se află în marele golf, adînc şi albastru, care se întinde de la Marea Chinei de Sud pînă la Canton. Iarna, clima e cam cum e aici cînd bate vîntul de nord, cu ploaie şi furtuni, şi cînd te culcai era rece. Cînd mă sculam dimineaţa, chiar dacă ploua, mă duceam de obicei în piaţa de peşte. Peştele acolo e aproape la fel cu cel de la noi, şi peştele cu care se hrănesc mai cu seamă e epinefelul roşu. Şi mai au şi un pompano foarte gras şi lucios, şi nişte crevete uriaşe, cele mai mari pe care le-am văzut în viaţa mea. Dimineaţa devreme piaţa de peşte era minunată, cînd erau aduşi peşti strălucitori, abia atunci spintecaţi, şi erau şi peşti pe care nu-i cunoşteam, dar nu prea mulţi, şi mai erau de vînzare şi raţe sălbatice prinse la capcană. Şi erau şi raţe cenuşii, lişiţe şi raţe widgeon, atît răţoi cît şi raţe, cu penaj de iarnă, şi mai erau şi raţe sălbatice de care nu mai văzusem niciodată, cu un penaj atît de delicat şi de fistichiu cum n-am întîlnit decît la raţele noastre de pădure. Şi mă uitam îndelung la ele, la penajul lor de necrezut, la ochii frumoşi, şi vedeam peştii abia prinşi, lucioşi, graşi, şi verdeţurile minunate din grădinile de legume, cu pămînt îngrăşat cu excremente umane, pe care îl numeau „pămînt de noapte”, şi verdeţurile erau frumoase ca şi şerpii. Mă duceam în piaţă în fiecare dimineaţă, şi fiecare dimineaţă era o bucurie. Dar tot dimineaţa erau duşi întotdeauna la groapă şi morţii, urmaţi de cei care-i jeleau, îmbrăcaţi în alb şi însoţiţi de o orchestră care cînta melodii vesele. În anul acela melodia pe care o cîntau cel mai adesea la procesiunile funerare era „Venit-au iarăşi zile fericite”. Aproape că nu scăpai toată ziua de melodia asta, fiindcă oamenii mureau întruna. Şi se zicea că pe insulă erau patru sute de milionari, în afară de milionarii care mai erau şi la

Kowloon.

— *Millonarios chinos?*

— Cei mai mulţi dintre ei milionari chinezi. Dar erau milionari de toate felurile. Şi eu am cunoscut mulţi milionari, şi de obicei ne duceam împreună să luăm masa la marile restaurante chinezeşti. Au multe restaurante care-s la fel de mari ca cele mai mari restaurante din lume, iar mîncarea din Canton este superbă. În anul acela cei mai buni prieteni ai mei erau zece milionari, pe care nu-i ştiam decît după primele două iniţiale ale numelui: H. M., M. Y., T. V., H. J. şi aşa mai departe. Toţi chinezii de seamă erau cunoscuţi în chipul ăsta. Ca şi trei generali chinezi, dintre care unul venise de la Whitechapel, din Londra, şi care era cu adevărat un om minunat, un inspector de poliţie; vreo şase piloţi din Compania Naţională Chineză de Aviaţie, care cîştigau sume fabuloase de bani şi care le meritau în întregime, ba meritau chiar mai mult; un poliţist; un australian pe jumătate nebun; cîţiva ofiţeri englezi şi... Dar n-am să te mai plictisesc şi cu ceilalţi. Şi mai aveam şi alţi prieteni apropiaţi, intimi, în Hong Kong, mai mulţi decît am avut vreodată înainte sau după aceea.

— *Cuando viene el amor?*

— Mă gîndesc ce *amor* să vină mai întîi. Bine. Uite că vine şi ceva *amor.*

— Dar să fie grozav, fiindcă am şi început să mă simt puţin cam plictisită.

— Acolo n-ai fi fost plictisită. Ţi-ar fi plăcut la fel de mult ca şi mie.

— Atunci de ce n-ai stat acolo?

— Nu se putea sta pentru că japonezii urmau să vină şi să ocupe zona în orice moment.

— *Todo está jodito por la guerra.*

— Da, spuse Thomas Hudson. De acord.

N-o auzise niciodată pe Lil Virtuoasa folosind un cuvînt atît de tare şi rămase surprins.

— *Me, cansan con la guerra.*

— Şi eu m-am săturat, spuse Thomas Hudson. Sînt sătul pînă peste cap. Dar nu mă satur niciodată să mă gîndesc la

Hong Kong.

— Atunci vorbeşte-mi despre el. E *bastante interesante.* Abia aştept să aud de dragostea aia.

— De fapt, totul era atît de interesant că nici nu-ţi rămînea prea mult timp pentru dragoste.

— Cu care din ele ai făcut dragoste prima oară?

— Cu o fată foarte înaltă şi frumoasă care era foarte emancipată dar nu voia deloc să meargă la hotel să se culce cu mine fiindcă, zicea ea, toată lumea avea să afle. Dar nici acasă la ea nu voia să mă lase să vin, pentru că, spunea ea, aveau să afle servitorii. Dar cîinele ei poliţist ştia; şi-mi făcea întîlnirile foarte dificile.

— Atunci unde ai făcut dragoste?

— Aşa cum faci cînd eşti puşti: oriunde reuşeam s-o conving şi mai ales în maşini şi tot felul de alte vehicule.

— Pentru prietenul nostru, domnul X, trebuie să fi fost foarte greu.

— Era greu.

— Şi asta v-a fost toată dragostea? N-aţi stat niciodată împreună o noapte întreagă?

— Niciodată!

— Sărmanul Tom. Şi merita ea tot chinul ăsta?

— Nu ştiu. Cred că da. Ar fi trebuit să închiriez o casă, nu să stau la hotel.

— Trebuia să fi închiriat un hogeag, aşa cum face toată lumea aici.

— Nu-mi plac hogeagurile.

— Ştiu. Dar dacă o voiai pe fata aceea!

— Problema a fost rezolvată în alt chip. Nu eşti plictisită?

— Nu, Tom, te rog. Nu acum. Cum a fost rezolvată problema?

— Într-o seară, am luat masa cu fata şi apoi ne-am plimbat cu barca multă vreme. A fost minunat, dar nu prea confortabil. Avea o piele minunată cînd o atingeai, şi toate preliminariile dragostei au tulburat-o foarte tare şi buzele îi erau pline, încărcate de dragoste. Apoi, după ce ne-am plimbat cu barca, ne-am dus la ea acasă, însă cîinele

poliţist era la postul lui, şi cum trebuia să nu trezim pe nimeni din somn, în cele din urmă m-am dus la hotel singur şi nu mă simţeam deloc bine şi eram sătul de dispute şi ştiam că fata avea dreptate. Şi mă gîndeam în sinea mea ce haz mai avea, la dracu, să fie atît de emancipată dacă nu se putea culca într-un pat ca lumea. Şi mă gîndeam că dacă-i vorba să fim emancipaţi atunci să emancipăm şi patul. Şi mă simţeam amărît şi *frustrado.*

— Nu te-am văzut niciodată *frustrado.* Trebuie să fii tare caraghios cînd eşti *frustrado.*

— Nu-s. Sînt umilit şi în noaptea aceea mă simţeam şi umilit şi dezgustat.

— Spune povestea mai departe.

— Ei bine, m-am dus la recepţie şi mi-am luat foarte *frustrado* cheia şi la dracu cu toate, mi-am zis. Era un hotel foarte mare şi luxos, posomorît de luxos, şi mergeam cu liftul spre camera mea pe care o ştiam că era mare şi luxoasă şi posomorită şi pustie, unde nu era nici o fată înaltă şi frumoasă. Aşa că am luat-o pe coridor şi am deschis uşa masivă a camerei mele imense şi abia atunci am văzul ce mă aştepta acolo.

— Ce anume?

— Trei fete nemaipomenit de frumoase, atît de frumoase că pe lîngă ele frumoasa mea arăta ca o biată învăţătoare. Erau frumoase de nu puteai rezista şi nici una nu vorbea o boabă englezeşte.

— De unde erau?

— Unul dintre milionarii mei mi le trimisese. Una dintre ele venise cu o scrisoare pe o hîrtie foarte groasă, într-un plic de pergament. Nu era scris decît atît: „Cu dragoste de la C.W.”.

— Şi ce-ai făcut?

— Habar n-aveam de obiceiurile lor, aşa că am dat mîna cu ele şi le-am sărutat pe fiecare.

— Şi apoi ce-ai făcut?

— Mă simţeam tare încurcat. Aşa că le-am întrebat dacă vor să bea ceva şi n-au vrut. Aşa că mi-am luat un pahar şi ne-am aşezat pe pat, şi după aceea am stins lumina.

— Şi a fost amuzant?

— A fost minunat. Era minunat să fii în pat cu o fată care era la fel de plăcută ca fata pe care o cunoscusem eu, ba şi mai plăcută şi care era şi sfioasă şi neruşinată şi deloc emancipată, şi apoi înmulţeşte cu trei, şi transpune toată povestea asta în întuneric. Totul se petrecea în întuneric şi nu-mi mai ardea să dorm cu nici un chip. Dar, în cele din urmă, am adormit şi dimineaţa cînd m-am trezit toate dormeau şi erau atît de frumoase ca atunci cînd intrasem prima dată în încăpere. Cele mai frumoase fete pe care mi-a fost dat să le văd în viaţa mea.

— Mai frumoase decît eram eu acum douăzeci şi cinci de ani cînd m-ai cunoscut prima oară?

— Nu, Lil. *No puede ser.* Aşa ceva nu există. Erau chinezoaice şi doar ştii cît de frumoasă poate fi o chinezoaică. Şi le-am iubit pe toate trei.

— Dar erau trei.

— Trei sînt cam multe. Şi dragostea a fost lăsată să fie făcută numai cu una, te asigur.

— În orice caz, sînt bucuroasă că ai avut parte de ele. Să nu crezi că-s geloasă. Şi nu le-ai căutat într-adins şi apoi erau un fel de cadou. Şi nici n-o pot suferi pe tipa aia cu cîinele poliţist care nu voia să ajungă în pat. Dar, Tom, dimineaţa nu te-ai simţit sleit?

— Nici nu-ţi poţi tu imagina cît de sleit. Sleit cu adevărat.

— Aşa că ai luat un pahar.

— Aşa că am luat un pahar şi m-am simţit un pic mai bine şi foarte fericit.

— Şi ce-ai mai făcut?

— M-am uitat printre draperii afară să văd cum era vremea. Ploua. M-am gîndit că era grozav şi că aveam să stăm în cameră toată ziua. Dar trebuia să mănînc ceva de dimineaţă şi trebuia să mă gîndesc şi la ce-o să mănînce ele. Aşa că am făcut un duş, şi apoi m-am îmbrăcat foarte iute şi am ieşit şi am încuiat uşa uşurel ca să nu facă zgomot. Am mîncat jos, la hotel, şi am mîncat pe săturate scrumbii afumate, cornuri cu marmeladă, ciuperci şi şuncă.

Toate foarte bune. Am băut şi o cană mare de ceai şi am mai luat şi un whisky dublu cu apă gazoasă şi încă tot stors mă simţeam. Am citit ziarul de dimineaţă şi mă minunam cît de tîrziu sînt în stare să doarmă fetele. În cele din urmă, m-am dus la uşa din faţă a hotelului şi m-am uitat afară şi afară încă ploua tare. M-am dus la bar, dar nu se deschisese; la micul dejun îmi aduseseră de băut de la barul de serviciu. Apoi n-am mai aşteptat deloc şi m-am dus înapoi în camera mea şi am descuiat uşa. Plecaseră toate.

— Ce groaznic.

— Aşa m-am gîndit şi eu.

— Şi ce-ai făcut atunci? Ţi-ai luat ceva de băut, bănuiesc.

— Da. Am băut un pahar şi apoi m-am dus şi am făcut din nou o baie, şi atunci am început să simt o dublă remuşcare.

— *Un doble remordimiento?*

— Nu. Două remuşcări. Remuşcare pentru că m-am culcat cu trei fete într-o noapte. Remuşcare pentru că plecaseră toate.

— Îmi amintesc de vremea cînd aveai remuşcări după ce veneai la mine. Dar ţi-a trecut.

— Da, ştiu. Totdeauna mi-au trecut toate. Am fost totdeauna omul marilor remuşcări. Dar, în dimineaţa aceea, la hotel, am încercat o imensă dublă remuşcare.

— Aşa că ai mai băut un pahar.

— Cum de-ai ghicit? Şi i-am dat un telefon milionarului meu. Dar nu era acasă, nici la birou.

— Trebuie să fi fost la hogeagul lui.

— Fără îndoială. Unde fetele se duseseră să-l întîlnească şi să-i povestească totul.

— Dar de unde făcuse el rost de trei fete atît de frumoase? Acum, aici nu găseşti cu nici un chip trei fete cu adevărat frumoase. Ştiu eu cîte greutăţi am întîmpinat încercînd să găsesc cîteva măcar acceptabile pentru Henry şi Willie în dimineaţa asta. Deşi, bineînţeles, dimineaţa e o perioadă nepotrivită pentru aşa ceva.

— Ah, milionarii din Hong Kong aveau iscoade prin toată

ţara. Îndată ce în vreun sat sau oraş era zărită vreo fată frumoasă, agenţii lor şi puneau mîna pe ea şi o expediau spre Hong Kong, unde era educată şi îngrijită.

— Dar cum de arătau ele atît de frumoase dimineaţa, dacă aveau coafurile alea *muy estilizado,* cum au ele de obicei? Cu cît o coafură e mai *estilizado,* cu atît arată mai rău dimineaţa.

— Dar nu aveau astfel de coafuri. Purtau părul lung pînă la umeri, cum purtau fetele în America în anul acela şi cum multe îl poartă şi acum. Era buclat și foarte mătăsos. Aşa-i plăcea lui C.W. Fusese în America şi, bineînţeles, văzuse şi la cinema..

— Nu le-ai mai întîlnit niciodată?

— Numai pe cîte una pe rînd. C.W. îmi trimitea uneori cîte una, dar nu le-a mai trimis niciodată pe toate trei. Erau nou sosite şi, bineînţeles, le păstra pentru el. Şi, pe deasupra, mi-a zis că nu voia să dăuneze cu nimic principiilor mele morale.

— Pare să fi fost un om minunat. Ce s-a ales de el?

— Cred că a fost împuşcat.

— Sărmanul de el. Dar a fost o poveste frumoasă, și chiar deosebit de gingaşă. Şi tu arăţi mai înveselit.

Cred că şi sînt, se gîndi Thomas Hudson. Ei bine, aşa mi-am propus să fiu. N-a fost aşa?

— Uite, Lil, îi spuse, nu socoți că am băut cam destule din astea?

— Cum te simţi?

— Mai bine.

— Mai pregăteşte-i lui Tomás încă un daiquiri dublu frapat fără zahăr. Eu m-am cam ameţit. Nu mai vreau nimic.

Mă simt într-adevăr mai bine, se gîndi Thomas Hudson. Asta-i partea caraghioasă. Totdeauna te simţi mai bine şi totdeauna reuşeşti să treci peste remuşcări. Numai peste un lucru nu reuşeşti să treci, şi asta-i moartea.

— Ai murit vreodată? o întrebă el pe Lil.

— Bineînţeles că nu.

— *Yo tampoco.*[28]

— De ce-ai zis una ca asta? Cînd vorbeşti aşa, mă înspăimînţi.

— Nu vreau să te înspăimânt, iubire. Nu vreau să mai înspăimînt pe nimeni niciodată.

— Îmi place cum mi-ai spus tu iubire.

Aşa nu ajungi nicăieri, se gîndi Thomas Hudson. Oare nu mai găseşti nimic altceva de făcut care să aibă acelaşi efect decît să stai cu bătrîna şi tăvălita de Lil Virtuoasa, aici, la *Floridita,* la capătul acesta de bar unde se adună tîrfele bătrîne şi să te îmbeţi? Dacă nu ai decît patru zile la dispoziţie, nu le poţi folosi mai bine? Unde? se gîndi. La hogeagul lui Alfred? Te simţi bine şi aici unde te afli. De băut nu se poate bea mai bine şi nici băutură atît de bună nu-i nicăieri în altă parte în lumea asta, şi acum, fiule, ai pornit-o pe băutură, şi mai bine ţine-o aşa cît poţi. Asta-i tot ce ţi-a mai rămas şi ar fi mai bine să-ţi placă, şi să-ţi placă pe toate lungimile de undă. Doar ştii că totdeauna ţi-a plăcut şi încă destul de mult, şi asta-i ce ţi-a mai rămas acum, aşa că încearcă să-ţi placă.

— Îmi place, spuse el cu voce tare.

— Ce?

— Să beau. Nu numai să beau pur şi simplu. Ci să beau daiquiri duble, frapate şi fără zahăr. Dacă bei prea multe din astea cu zahăr, ţi se face rău.

— *Yo lo creo.* Şi dacă oricine altcineva ar bea atîtea fără zahăr, ar muri.

— Poate mor şi eu.

— Nu, tu n-ai să mori. O să baţi recordul şi după aceea o să mergem la mine şi o să dormim şi cel mai cumplit lucru care are să se întîmple are să fie cînd ai să sforăi.

— Ultima dată am sforăit?

— *Horrores.* Şi noaptea m-ai chemat cu zece nume diferite.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Mie mi s-a părut amuzant. Celelalte fete nu se zbîrlesc cînd le zici atît de multe nume diferite.

[28] Nici eu (span.).

— N-am nici o altă fată. Doar o nevastă.

— Încerc din răsputeri să-mi placă şi să am o părere bună despre ea, dar e tare greu. Bineînţeles că n-am îngăduit nimănui să vorbească urît de ea.

— Eu am să vorbesc urît de ea.

— Nu, să nu faci asta. E vulgar. De două lucruri mi-e silă: să văd bărbaţi plîngînd. Ştiu că trebuie şi ei să plîngă, dar nu-mi place să-i văd. Şi mi-e silă să-i aud vorbind urît de nevestele lor. Dar aproape toţi fac asta. Aşa că să n-o faci, fiindcă ne-am distrat atît de frumos.

— Bine. La dracu cu ea. N-o să vorbim de ea.

— Tom, te rog. Doar ştii că o socot tare frumoasă. Şi este. Zău. *Pero no es mujer para ti.* Nu-i de tine. Dar să nu vorbim urît de ea.

— Ai dreptate.

— Mai spune-mi o poveste veselă. Nici măcar nu-i nevoie să fie şi cu dragoste, ajunge dacă îţi place să mi-o spui.

— Nu cred că ştiu vreo poveste veselă.

— Nu fi aşa. Doar ştii cu miile. Mai ia un pahar şi spune-mi o poveste veselă.

— De ce nu te apuci de treabă?

— Ce treabă?

— Afurisita aia de consolidare morală.

— *Tu tienes la moral muy baja.*

— Bineînţeles. Sînt perfect conştient că am moralul scăzut. Dar de ce nu spui şi tu nişte poveşti care să ajute la consolidarea lui?

— Numai tu singur trebuie s-o faci. Doar ştii bine. Fac orice altceva vrei. Ştii bine.

— În regulă, spuse Thomas Hudson. Chiar mai vrei încă o poveste veselă?

— Te rog. Uite-ţi băutura. Încă o poveste veselă şi încă un pahar şi ai să te simţi bine.

— Garantezi tu asta?

— Nu, spuse ea şi începu din nou să plîngă, în vreme ce se uita la el, şi plîngea uşor şi firesc aşa cum izvorăşte apa dintr-un izvor. Tom, de ce nu poţi să-mi spui ce s-a

întîmplat? Acum mi-e şi frică să te întreb. Asta este?

— Asta-i, spuse Thomas Hudson.

Atunci ea se puse tare pe plîns şi el – fu nevoit s-o cuprindă cu braţul şi să încerce s-o mîngîie în faţa tuturor bărbaţilor de la bar. Acum nu mai plîngea frumos. Plîngea fără oprelişti, sfîşietor.

— Ah, sărmanul meu Tom, îngînă ea. Ah, sărmanul meu Tom.

— Haide, vino-ţi în fire, *mujer,* şi bea un pahar de brandy. Acum o să ne veselim.

— Ah, de acum nu mai vreau să fiu veselă. N-am să mai fiu veselă niciodată.

— Ascultă, îi spuse Thomas Hudson, vezi cît de mult foloseşte să le spui şi celorlalţi ce te doare?

— O să fiu veselă, spuse ea. Lasă-mă numai un minut. O să mă duc la toaletă şi o să-mi revin.

Să ai grijă să-ţi revii, fir-ar să fie, se gîndi Thomas Hudson. Pentru că mă simt tare rău şi dacă nu termini cu plînsul, sau dacă mai aduci vorba de asta, atunci mă duc dracului de-aici. Şi dacă mă duc dracului de-aici, unde dracu am să mă duc în altă parte? Îşi dădea seama cît de limitate erau posibilităţile, şi nici hogeagul cuiva nu era un răspuns.

— Mai dă-mi un daiquiri dublu, frapat şi fără zahăr. *No se lo que pasa con esta mujer.*

— Ştiu eu ce-i cu ea. Cînd se-apucă de plîns, toarnă ca o stropitoare, spuse barmanul. Mai bine ar folosi-o pe ea în locul apeductului.

— Cum merge apeductul? întrebă Thomas Hudson.

Un bărbat care stătea în stînga lui, la bar, un individ mărunt de statură, cu o mutră veselă şi nasul turtit, a cărui faţă Thomas Hudson o cunoştea bine, dar de al cărui nume şi culoare politică nu-şi aducea aminte, spuse:

— *Ce cabrones!* Ştiu ticăloşii că pot stoarce totdeauna bani pentru apă, apa fiind o mare necesitate. E nevoie şi de altele, dar apa nu se poate înlocui cu nimic altceva, şi fără oleacă de apă nu poţi face nimic. Şi ştiu ei că totdeauna pot stoarce bani ca să aducă apă. Aşa că nu va exista niciodată

un apeduct ca lumea.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

— *Si, hombre.* Totdeauna pot stoarce bani pentru un apeduct pentru că e absolută nevoie de un apeduct. Şi atunci omori tu gîsca care-ţi aduce un apeduct de aur?

— De ce să nu facă un apeduct şi apoi să scoată bani din asta şi să găsească apoi alt *truco?*

— Nu există truc mai bun ca apa. Totdeauna poţi stoarce bani promiţînd că vei face rost de apă. Nici un politician nu va distruge un truc ca ăsta construind un apeduct ca lumea. Învăţăceii în ale politicii se mai atacă uneori ei în probleme minore de politică. Dar nici un politician nu va lovi în adevărata bază a economiei politice. Lăsaţi-mă să închin un pahar în cinstea oficiului vamal, afacerilor de loterie, afacerilor neimpozabile, în cinstea preţului fix la zahăr şi a veşnicului apeduct lipsă.

— *Prosit,* făcu Thomas Hudson.

— Doar nu eşti neamţ cumva, nu?

— Nu, american.

— Atunci să bem pentru Roosevelt, Churchill, Batista şi pentru lipsa unui apeduct.

— Pentru Stalin.

— Bineînţeles, pentru Stalin, pentru Institutul Central Hershey, pentru marijuana şi pentru lipsa unui apeduct.

— Pentru Adolphe Luque.

— Pentru Adolphe Luque, pentru Adolf Hitler, pentru Philadephia, Gene Tunney, pentru Key West şi pentru lipsa unui apeduct.

Lil Virtuoasa apăru din nou la bar venind de la toaletă, în vreme ce ei vorbeau. Îşi aranjase din nou faţa şi nu mai plîngea, dar puteai vedea că fusese zguduită.

— Îl cunoşti pe domnul acesta? o întrebă Thomas Hudson făcîndu-i cunoştinţă cu noul său prieten, sau cu vechiul său prieten descoperit din nou.

— Numai în pat, spuse domnul.

— *Cállate,* făcu Lil Virtuoasa. Mai taci. E politician, îi explică ea lui Thomas Hudson. *Muy hambriento en este momento.*

— Nu-s flămînd, ci însetat, o corectă politicianul. Şi la ordinele dumitale, îi spuse el lui Thomas Hudson. Ce serveşti?

— Un daiquiri dublu, frapat şi fără zahăr. Dăm cu zarul să vedem cine plăteşte?

— Nu, dă-mi voie să fac eu cinste. Aici am credit nelimitat.

— E om de treabă, îi spuse Lil lui Thomas Hudson, vorbind în şoaptă, în vreme ce celălalt îl făcea atent pe cel mai apropiat barman. Politician. Dar foarte cinstit şi foarte vesel.

Politicianul o cuprinse pe Lil Virtuoasa cu o mînă.

— Cu fiecare zi eşti tot mai subţirică, *mi vida,* spuse el. Precis că aparţinem aceluiaşi partid politic.

— Pentru apeduct, spuse Thomas Hudson.

— O, Doamne, nu. Ce vrei să faci? Să-mi iei pîinea de la gură şi să aduci apa?

— Atunci, hai să bem pentru vremea cînd această *puta guerra* se va sfîrşi, spuse Lil.

— Să bem.

— Pentru bursa neagră, spuse omul. Pentru faptul că e atît de puţin ciment. Pentru cei ce controlează aprovizionarea cu fasole neagră.

— Să bem, spuse Thomas Hudson şi adăugă: Pentru orez!

— Pentru orez, repetă politicianul. Să bem.

— Te simţi mai bine? îl întrebă Lil Virtuoasa.

— Bineînţeles.

Se uită la ea şi văzu că era pe cale să se apuce din nou de plîns.

— Apucă-te din nou de plîns, îi spuse el, şi-ţi crap falca.

În spatele barului era un afiş litografiat eu poza unui politician în costum alb şi lozinca *„Un Alcalde Mejor”,* un primar mai bun. Era un afiş mare şi primarul acela mai bun se uita drept în ochii fiecăruia din cei ce stăteau şi beau.

— Pentru un *Alcalde Peor,* spuse politicianul. Pentru un primar mai rău.

— O să candidezi? îl întrebă Thomas Hudson.

— Neîndoios.

— E minunat atunci, spuse Lil Virtuoasa. Hai să-ţi elaborăm platforma electorală.

— Nici nu e greu, spuse candidatul. *Un Alcalde Peor.* Avem şi o lozincă numai bună să cîştigăm. Ce ne mai trebuie şi o platformă?

— Trebuie să avem şi o platformă, spuse Lil. Nu crezi şi tu la fel, Tomás?

— Ba da. Ce ziceţi de: „Jos cu şcolile rurale”?

— Jos, spuse candidatul.

— *Menos guaguas y peores,* sugeră Lil Virtuoasa.

— Bun. Autobuze mai puţine şi mai proaste.

— De ce să nu desfiinţăm transportul cu totul? veni candidatul cu ideea. E mai simplu. *Es más sencillo.*

— În regulă, spuse Thomas Hudson. *Cero transporte.*[29]

— Scurt şi plin de nobleţe, spuse candidatul. Şi arată că sîntem imparţiali. Dar mai putem îmbogăţi lozinca. Ce ziceţi de *Cero transporte aereo, terrestre y maritimo?*[30]

— Minunat. Acum avem o platformă adevărată. Cu lepra cum stăm?

— *Por una lepra más grande para Cuba,*[31] spuse candidatul.

— *Por el cancer cubano*[32] spuse Thomas Hudson.

— *Por una tuberculosis ampliada, adecuada, y permanente para Cuba y los cubanos*[33]*,* spuse candidatul. E puţin cam lungă, dar va suna bine la radio. Cu sifilisul cum stăm, coreligionarule?

— *Por una sifilis criolla cien por cien.*[34]

— Bun, spuse candidatul. Jos cu penicilina şi celelalte trucuri ale imperialismului yankeu.

— Jos, spuse Thomas Hudson.

---

[29] Transport nul (span.)

[30] Transport aerian, terestru şi maritim nul (span.).

[31] Pentru o lepră şi mai mare asupra Cubei (span).

[32] Pentru un cancer cubanez (span.).

[33] Pentru o tuberculoză largă, adecvată şi permanenta asupra Cubei şi cubanezilor (span.).

[34] Pentru un sifis creol sută la sută (span.).

— Mi se pare că a cam venit vremea să mai bem şi noi ceva, spuse Lil Virtuoasa. Vouă cum vi se pare, *correligionarios?*

— O idee magnifică, spuse candidatul. Cine altcineva dacă nu tu putea să aibă o ideea ca asta?

— Tu, răspunse Lil.

— Să atacăm creditul meu, spuse candidatul. Să vedem cum rezistă creditul meu sub un foc cu adevărat năprasnic. Gagiule de la bar, tipule de la bar, băiete, la toată lumea încă un rînd, ca mai înainte. Şi pentru asociatul acesta politic al meu, fără zahăr.

— Uite şi o idee de lozincă spuse Lil Virtuoasa. Zahărul Cubei pentru cubanezi.

— Jos cu colosul din nord, adăugă Thomas Hudson.

— Jos, repetară şi ceilalţi.

— Avem nevoie de mai multe lozinci autohtone de mai multe lozinci municipale. Nu trebuie să intrăm prea mult pe tărîmul problemelor internaţionale, atîta timp cît sîntem încă în război şi deocamdată aliaţi.

— Totuşi, cred că trebuie s-o susţinem pe cea cu „Jos cu colosul din nord", stărui Thomas Hudson. E un moment într-adevăr ideal acum în timp ce colosul e angrenat într-un conflict mondial. Cred că ar trebui totuşi să-l dăm jos.

— O să-l dăm noi jos după ce mă aleg.

— Pentru *Un Alcalde Peor,* spuse Thomas Hudson.

— Pentru noi toţi. Pentru partid, spuse Alcalde Peor şi ridică paharul.

— Trebuie să ne amintim împrejurările în care s-a fondat partidul şi să scriem un manifest. Dar, ia spuneţi, ce dată-i azi?

— În douăzeci. Mai mult sau mai puţin.

— Care douăzeci?

— Douăzeci mai mult sau mai puţin februarie. *El grito de La Floridita* [35].

— E un moment solemn, spuse Thomas Hudson. Ascultă, Lil, eşti în stare să scrii? Eşti în stare să faci să rămînă toate astea?

[35] Răcnetul Floridei (span.).

— Pot să scriu. Dar chiar acum nu pot să scriu.

— Dar mai sînt vreo cîteva probleme asupra cărora ar trebui să ne precizăm poziţia, spuse Alcalde Peor. Ascultă, Colos al Nordului, de ce nu plăteşti tu rîndul asta? Doar ai văzut cît de viteaz e creditul meu şi cum ţine el piept atacului. Dar n-are rost să ucidem sărmana pasăre cînd ştim că tot va pierde şi aşa. Haide, Colosule.

— Să nu-mi spui tu mie Colosule. Doar sîntem împotriva colosului blestemat.

— În regulă, şefule. Dar, la urma urmei, cu ce te ocupi?

— Sînt om de ştiinţă.

— *Sobre todo en la cama*[36]*,* spuse Lil Virtuoasa. A făcut studii aprofundate la Hong Kong.

— Ei bine, indiferent ce eşti, plăteşte rîndul ăsta, spuse Alcalde Peor. Şi să mergem mai departe cu platforma.

— Ce facem cu familia?

— Subiect sfînt. Familia se bucură de aceeaşi cinste ca şi religia. Trebuie să fim cu băgare de seamă şi subtili. Ce zici de asta: *Abaho los padres de familias?*[37]

— Are multă demnitate. Dar de ce să nu spunem pur şi simplu: Jos familia?

— *Abajo familia.* E un sentiment frumos, dar s-ar putea ca mulţi să-l confunde cu *béisbol.*

— Dar de copii ce zici?

— Lăsaţi-i să vină la mine îndată ce ajung la vîrsta votării spuse Alcalde Peor.

— Dar cu divorţul ce facem? întrebă Thomas Hudson.

— Altă problemă spinoasă, spuse Alcalde Peor. *Bastante espinoso.* Ce părere ai de divorţ?

— Poate că nici n-ar trebui să vorbim de divorţ. Contrazice campania noastră în favoarea familiei.

— Bine, atunci să-l lăsăm baltă. Acum ia să văd...

— Nu poţi, spuse Lil Virtuoasa. Te uiţi cam împrăştiat.

— Femeie, să nu mă critici, îi spuse Alcalde Peor. Dar un lucru trebuie să-l facem.

— Ce?

---

[36] Mai ales în pat (span.).

[37] Jos cu taţii de familie (span.).

— *Orinar.*

— De acord, se trezi spunînd Thomas Hudson. E fundamental.

— La fel de fundamental ca şi lipsa unui apeduct. Şi e fondat tot pe apă.

— E fondat pe alcool.

— Numai în mică proporţie în comparaţie cu apa. Apa e elementul fundamental. Doar eşti om de ştiinţă. Cam în ce proporţie intră apa în componenţa noastră?

— Optzeci şi şapte şi trei zecimi, declară Thomas Hudson, spunînd la nimereală şi ştiind că n-are dreptate.

— Exact, adeveri Alcalde Peor. N-ar trebui să mergem acum cît ne mai ţinem pe picioare?

La toaleta bărbaţilor, un mulatru calm şi nobil citea o broşură a societăţii rosicrucienilor. Îşi făcea lecţiile săptămînale pentru cursul pe care-l urma. Thomas Hudson îl salută cu demnitate și la salut i se răspunse la fel.

— O zi destul de răcoroasă, domnule, remarcă supraveghetorul ce studia literatura religioasă.

— E răcoroasă bine, spuse Thomas Hudson. Cum merg studiile?

— Foarte bine, domnule. Cît se poate de bine.

— Sînt încîntat. spuse Thomas Hudson,

Apoi se adresă Alcaldelui Peor:

— Am făcut parte dintr-un club la Londra, unde jumătate din membri încercau să urineze şi cealaltă parte încerca să-i împiedice.

— Foarte bine, spuse Alcalde Peor, terminîndu-şi treaba. Şi cam cum se cheamă? *El Club Mundial?*

— Nu. De fapt, am uitat cum îi spune.

— Ai uitat numele clubului dumitale.

— Da, de ce nu?

— Cred că e mai bine să mergem să mai luăm un rînd. Cît costă urinatul ăsta?

— Cît doriţi dumneavoastră, domnule.

— Lasă-mă să plătesc eu, spuse Thomas Hudson. Îmi place să plătesc eu aici. E ca şi cum ai cumpăra flori.

— Nu s-ar putea să fi fost Clubul Automobilistic Regal?

întrebă mulatrul stînd în picioare şi oferind un şervet.

— Nu s-ar putea.

— Îmi pare rău, domnule, spuse cel ce studia doctrina rosicrucianismului. Ştiu că aceasta-i unul dintre cele mai mari cluburi din Londra.

— E adevărat, spuse Thomas Hudson. Unul dintre cele mai mari. Ţine şi cumpără-ţi ceva foarte frumos din banii ăştia.

Îi dădu un dolar.

— De ce i-ai dat un peso? îl întrebă Alcalde Peor după ce ieşiră pe uşă şi se treziră din nou în hărmălaia ce venea de la bar, din restaurant şi de la circulaţia de afară.

— Tot n-aveam ce face cu el.

— *Hombre,* făcu Alcalde Peor. Te simţi bine? Nu ți-e rău?

— Destul de bine, spuse Thomas Hudson. Îţi mulţumesc tare mult.

— Cum a fost plimbarea? întrebă Lil Virtuoasa de pe scaunul ei de la bar.

Thomas Hudson se uită la ea şi din nou o văzu parcă pentru prima oară. Arăta mult mai neagră şi mult mai voluminoasă.

— A fost o plimbare plăcută, îi răspunse el. Cînd călătoreşti, întîlneşti întotdeauna oameni interesanţi.

Lil Virtuoasa îi puse mîna pe mijloc şi strînse tare, iar el se uită în lungul barului, dincolo de Lil, dincolo de pălăriile de Panama, de feţele cubanezilor, de păhărelele pentru zaruri care se mişcau mereu în mîinile celor ce beau, se uită afară, pe uşa deschisă, spre lumina strălucitoare din stradă, cînd văzu că maşina trage în faţă, portarul deschide portiera din spate şi ea coboară.

Era ea. Nimeni altcineva nu cobora din maşină în chipul acela, cu o mişcare abilă, uşoară, elegantă şi, în acelaşi timp, ca şi cum ar fi făcut străzii o mare favoare păşind pe ea. Ani de zile toate încercaseră să arate ca ea, şi unele ajunseseră destul de aproape. Dar cînd o vedeai, toate care încercaseră să arate ca ea nu erau decît imitaţii. Acum era în uniformă, îi zîmbi portarului şi-l întrebă ceva şi el

răspunse încîntat şi dădu afirmativ din cap, iar ea porni, traversă trotuarul şi intră în bar. În spatele ei era altă femeie în uniformă.

Thomas Hudson se ridică în picioare şi simţi ca şi cum ceva îi apăsa pieptul şi nu-l lăsa să respire. Ea îl văzuse şi porni spre el printre consumatori, pe intervalul dintre cei ce stăteau la bar şi cei de ia mese. Cealaltă femeie se ţinea pe urmele ei.

— Scuzaţi-mă, spuse el către Alcalde Peor şi către Lil Virtuoasa. Trebuie să întîmpin o prietenă.

Se întîlniră la jumătate intervalului dintre bar şi mese şi o cuprinse în braţe. Se strînseră tare în braţe, aşa cum se strîng oamenii uneori, şi el o sărută pătimaş şi ea îl sărută, şi-l îmbrăţişă strîns.

— Ah, tu eşti. Tu. Tu, murmură ea.

— Diavoliţo, făcu el. Cum ai ajuns aici?

— De la Camagüey, bineînţeles.

Oamenii se uitau la ei, şi el o cuprinse în braţe, lipind-o tare de el, o săltă de la podea, şi o sărută din nou şi apoi o lăsă jos, o luă de braţ şi o duse la o masă din colţ.

— Nu putem face nimic aici, spuse el. Ne arestează.

— Să ne aresteze, spuse ea. Ea e Ginny, secretara mea.

— Bună, Ginny, o salută Thomas Hudson. Hai s-o poprim pe femeia asta smintită în spatele mesei.

Ginny era o fată simpatică şi urîţică. Amîndouă purtau aceeaşi uniformă, bluză ofiţerească fără însemne, cămaşă bărbătească şi cravată, fustă, ciorapi şi pantofi. Pe cap aveau bonete militare şi pe umărul stîng un însemn pe care nu-l văzuse la început.

— Diavoliţo, scoate-ţi boneta.

— Nu am voie.

— Scoate-o.

— Bine.

Îşi scoase boneta, îşi înălţă capul şi-şi scuturâ părul, făcîndu-l să se reverse în jos, îşi lăsă capul pe spate şi se uită la el, iar el îi văzu fruntea înaltă, linia şerpuită, fascinantă a părului, care avea aceeaşi culoare aurie dintotdeauna, ca a grîului copt, pometii ieşiţi în afară şi

scobitura obrazului imediat sub ei, scobitura aceea care-ţi putea frînge oricînd inima, nasul uşor turtit, şi gura care abia-abia scăpase de el, cu rujul şters de sărutări, şi linia frumoasă a bărbiei şi a gîtului.

— Cum arăt?

— Doar ştii bine.

— Ai mai sărutat vreodată pe cineva în uniformă? Sau te-ai zgîriat în nasturii militari?

— Nu.

— Mă iubeşti?

— Totdeauna te iubesc.

— Nu. Acum mă iubeşti? În clipa asta?

— Da, spuse el, şi simţi un nod în gît.

— Bine, spuse ea. Ar fi fost tare rău pentru tine dacă nu m-ai fi iubit.

— Cît timp stai pe-aici?

— Numai azi.

— Dă-mi voie să te sărut.

— Spuneai că o să ne aresteze.

— Mai putem aştepta. Ce bei?

— Au şampanie bună?

— Da. Dar există şi o băutură locală cumplit de bună.

— Trebuie să fie. Dar cam cît ai băut tu din băutura asta?

— Nu mai ştiu. Vreo duzină de pahare.

— Numai ochii ţi s-au mai micşorat. Iubeşti pe cineva?

— Nu. Dar tu?

— Trebuie să vedem. Unde-i bestia de nevastă-ta?

— Prin Pacific.

— Acolo aş vrea să fie. La o mie de braţe adîncime. Ah, Tommy, Tommy, Tommy, Tommy, Tommy.

— Iubeşti pe cineva?

— Mi-e teamă că da.

— Bestie.

— Nu-i groaznic? Prima oară cînd te întîlnesc după ce-am plecat, nu iubeşti pe nimeni, iar eu iubesc pe cineva.

— Tu ai plecat?

— Versiunea mea.

— E drăguţ?

— Ăsta de-acum e drăguţ, drăguţ cum sînt copiii. Are mare nevoie de mine.

— Unde-i?

— Secret militar.

— Şi într-acolo te îndrepţi şi tu?

— Da.

— Tu unde eşti?

— La USO.

— E acelaşi lucru cu OSS?

— Nu, nepriceputule. Nu te preface că eşti prost şi nu fi înţepat numai pentru că iubesc pe cineva. Tu nu mă întrebi niciodată cînd te îndrăgosteşti.

— Cît de îndrăgostită eşti de el?

— N-am zis că-s îndrăgostită de el. Am spus că-l iubesc. Şi dacă n-ai ţine morţiş, azi nu l-aş iubi. Nu stau aici decît o zi. Nu vreau să fiu nepoliticoasă.

— Du-te la dracu, spuse el.

— Ce-ar fi dacă aş lua maşina şi m-aş duce la holel? întrebă Ginny.

— Nu, Ginny. Mai întîi să bem nişte şampanie. Ai maşină? îl întrebă ea pe Thomas Hudson.

— Da. Afară.

— Putem merge cu maşina la tine?

— Bineînţeles. Putem mînca şi apoi plecăm. Sau putem lua ceva pe drum ca să mîncăm acasă.

— Nu-i aşa că am avut noroc că am ajuns aici?

— Da, spuse Thomas Hudson. De unde ai ştiut că sînt pe-aici?

— Un puşti de la aeroportul din Camagüey mi-a spus că s-ar putea să fii aici. Dacă nu te găseam, ne apucam să vizităm Havana.

— Putem vizita Havana.

— Nu, spuse ea. S-o vadă Ginny. Ştii pe cineva care ar putea s-o însoţească pe Ginny?

— Bineînţeles.

— Deseară trebuie să fim înapoi la Camagüey.

— La ce oră îţi pleacă avionul?

— La şase, cred.

— O să aranjăm noi totul, spuse Thomas Hudson.

La masa lor veni un bărbat. Era de prin partea locului.

— Scuzaţi-mă, spuse el. Îmi puteţi da un autograf?

— Bineînţeles.

El îi oferi o carte poştală cu fotografia barului, cu Constante în spatele barului amestecînd cocteiluri, şi ea îşi puse acolo semnătura lăbărţată teatral, pe care Thomas Hudson o ştia atît de bine.

— Nu-i nici pentru fetiţa mea, nici pentru băiatul meu care e şcolar. E pentru mine.

— Bine, spuse ea şi-i zîmbi. Foarte drăguţ din partea dumitale că mi-ai cerut autograful.

— Am văzut toate filmele în care aţi jucat, spuse el. Părerea mea e că sînteţi cea mai frumoasă femeie din lume.

— Minunat, spuse ea. Te rog să-ţi păstrezi şi mai departe aceeaşi părere.

— Îmi permiteţi să vă ofer ceva de băut?

— Beau acum cu un prieten.

— Îl cunosc, spuse crainicul de radio. Îl cunosc de mulţi ani, Tom, pot să iau loc şi eu? Văd că mai este o doamnă aici.

— El e domnul de Rodriguez, spuse Thomas Hudson. Care-i numele tău de familie, Ginny?

— Watson.

— Domnişoara Watson.

— Sînt încîntat să vă cunosc, domnişoară Watson, spuse crainicul de radio.

Era un bărbat arătos, smead şi bronzat, cu nişte ochi plăcuţi, un zîmbet simpatic şi mîini zdravene de jucător de baseball. Se ocupase şi cu jocurile de noroc şi cu cel de baseball, şi mai păstrase ceva din înfăţişarea elegantă a modernului jucător de cărţi.

— Puteţi lua masa cu mine toţi trei? îi întrebă el. E aproape ora prînzului.

— Domnul Hudson şi cu mine urmează să facem o

călătorie prin ţinut, spuse ea.

— Aş fi încîntată să iau masa cu dumneavoastră, spuse Ginny. Sînteţi un om minunat.

— E de treabă? îl întrebă ea pe Thomas Hudson.

— E un om minunat. Altul ca el nu mai găseşti în oraşul ăsta.

— Tom, mulţumesc tare mult, spuse crainicul. Chiar nu vreţi să luaţi masa cu mine?

— Zău că trebuie să plecăm, spuse ea. E tîrziu şi aşa. Ginny, te întîlnesc la hotel. Mulţumesc tare mult, domnule Rodriguez.

— Sînteţi cu adevărat cea mai frumoasă femeie din lume, spuse domnul Rodriguez. Chiar dacă n-am ştiut-o dintotdeauna, o ştiu acum.

— Vă rog să vă păstraţi totdeauna aceeaşi părere, spuse ea şi apoi ieşiră în stradă. Ei, urmă apoi, n-a fost chiar rău. Şi Ginny îl place, şi-i un bărbat drăguţ.

— E un bărbat drăguţ, într-adevăr, spuse Thomas Hudson, în vreme ce şoferul le deschidea portiera.

— Tu eşti drăguţ, îi spuse ea. Aş fi preferat ca tu să nu fi băut atît de mult. De aceea am evitat şi şampania. Cine era prietena aceea tuciurie de la capătul barului?

— Prietena mea tuciurie de la capătul barului, şi atîta tot.

— Vrei să mai bei ceva? Putem opri undeva să comandăm.

— Nu. Vrei tu?

— Doar ştii că eu nu vreau niciodată. Deşi nişte vin aş vrea.

— Am eu vin acasă.

— E minunat. Acum poţi să mă săruţi. Acum nu ne mai arestează nimeni.

— *Adondé vamos?*[38] întrebă şoferul uitîndu-se drept înainte.

— *A la finca*[39], îi răspunse Thomas Hudson.

— Ah, Tommy, Tommy, Tommy, făcu ea. Haide, nu te

[38] Unde mergem? (span).

[39] La fermă (span.).

sfii. N-are nici o importanţă dacă ne vede, nu-i aşa?

— Nu. N-are. Dacă vrei, taie-i limba.

— Nu, asta nu vreau. Nu-mi place brutalitatea niciodată. Dar a fost drăguţ din partea ta să-mi îngădui.

— N-ar fi o idee rea. Tu ce mai faci? Cuib al dragostei dintotdeauna.

— Eu sînt aceeaşi.

— Chiar aceeaşi?

— Aceeaşi, cum e fiecare întotdeauna. În oraşul ăsta sînt a ta.

— Pînă pleacă avionul.

— Exact, spuse ea şi-şi schimbă poziţia ca să stea mai bine în maşină. Uite, urmă, noi am trecut de partea strălucitoare şi acum am ajuns unde-i murdar şi plin de fum. Cînd nu ni se întîmplă aşa?

— Cîteodată.

— Da, cîteodată, spuse ea.

Apoi se uitară la partea aceea murdară şi înceţoşată şi cu ochii ei pătrunzători şi cu inteligenţa ei deosebită văzu într-o clipă ceea ce lui îi trebuiseră atîţia ani ca să vadă.

— Acum e mai bine, spuse ea.

În viaţa ei nu-i spusese o minciună, şi el încercase la rîndul lui să n-o mintă. Dar nu prea reuşise.

— Mă mai iubeşti? îl întrebă ea. Spune-mi de-a dreptul şi fără cuvinte alese.

— Da. Ar trebui să ştii.

— Ştiu, spuse ea, dar silindu-l s-o dovedească dacă aşa ceva se putea dovedi.

— De data asta cine-i tipul?

— Hai să nu mai vorbim de el. Nici n-o să-ţi pese de el.

— Poate că nu, spuse el şi o strînse lîngă el atît de tare, încît parcă ar fi fost gata gata să se frîngă ceva în ei dacă s-ar fi potrivit amîndoi într-adins.

Era vechiul lor joc şi ea i se frînse în braţe.

— Cît mai e pînă acasă?

— Unsprezece minute.

— După cum stau lucrurile acum, e încă mult prea departe.

— Să-i iau volanul şi să conduc numai în opt minute?

— Nu, te rog, adu-ţi aminte tot ce te-am învăţat despre răbdare.

— Asta-i lecţia cea mai inteligentă şi mai tîmpită pe care am învăţat-o. Acum învaţă-mă tu pe mine puţin lecţia asta.

— Trebuie?

— Nu. Acum nu mai sînt decît opt minute.

— E o casă frumoasă? Patul e mare?

— O să vedem, spuse Thomas Hudson. Ai şi început să încerci vechile îndoieli?

— Nu, spuse ea. Nu vreau decît un pat mare, mare. Să uit cu totul armata.

— E un pat mare, spuse el. Poate nu la fel de mare ca armata.

— Nu e nevoie să fii bădăran. Toţi bărbaţii frumoşi ajung pînă la urmă să scoată poza nevestei. Doar trebuie să-i ştii pe cei de la trupele aeropurtate.

— Îmi pare bine că nu-i ştiu. Noi sîntem stătuţi în apă. Dar niciodată n-au fost trupe acvapurtate şi nici nu ni s-a spus vreodată aşa.

— Îmi povesteşti si mie cum e? îl întrebă ea.

— Nu.

— Niciodată nu mi-ai povestit şi tare te mai iubesc eu pentru asta. Dar sînt curioasă şi lumea mă întreabă şi sînt îngrijorată.

— Opreşte-te la curiozitate, îi răspunse el. Şi nu fi îngrijorată niciodată. Nu-ţi aduci aminte că curiozitatea a omorît motanul? Am şi eu un motan care-i destul de curios.

Se gîndi la Boise. Apoi îi spuse:

— Dar îngrijorarea a ucis şi mulţi oameni de afaceri în floarea vîrstei. Să fiu şi eu îngrijorat în legătură cu tine?

— Doar ca actriţă. Şi nu prea mult. Nu mai sînt decît două minute. Acum e un peisaj frumos şi-mi place. Putem lua masa în pat?

— Vrei să ne apucăm şi de dormit?

— Da. Nu-i nici un păcat. Numai să nu pierdem avionul.

Maşina urcă panta abruptă a vechiului drum pavat cu

piatră, cu copaci mari de ambele părţi.

— Ai ceva de pierdut?

— Pe tine, spuse el.

— Nu, mă refeream la îndatoriri.

— Arăt eu a om care să aibă vreo îndatorire?

— S-ar putea să ai. Eşti un actor minunat. Cel mai prost pe care l-am văzut vreodată. Te iubesc, zănaticul meu drag, spuse. Te-am văzut în toate marile tale roluri. Te-am iubit cel mai tare cînd jucai rolul Soţului Credincios, şi-l jucai atît de bine? Asta s-a întîmplat la Ritz, mi se pare.

— Acolo am jucat eu cel mai bine rolul Soţului Credincios, spuse el. Ca Garrick la Old Bailey.

— Ai cam încurcat-o puţin, spuse ea. Cred că cel mai bine ai jucat rolul pe *Normandie.*

— Cînd a ars vasul, vreme de şase zile nu mi-a mai păsat de nimic pe lumea asta.

— Dar nu ăsta-i recordul tău.

— Nu, răspunse el.

Se opriseră la poartă şi şoferul o descuie.

— Chiar aici locuim?

— Da. Pe deal. Îmi pare rău că şoferul nu-i prea în formă.

Maşina începu să urce printre mangotieri şi printre *flamboyanes,* întoarse lîngă grajdurile de vite şi apoi mai departe urcă pe aleea circulară spre casă. El deschise portiera maşinii, şi ea coborî ca şi cum ar fi făcut o generoasă şi călduroasă favoare pămîntului.

Se uită la casă şi văzu geamul deschis al domitorului. Erau nişte geamuri mari şi, într-un fel, îi aduceau aminte de *Normandie.*

— O să pierd avionul, spuse ea. De ce nu mă pot si eu îmbolnăvi odată? Toate celelalte femei se îmbolnăvesc.

— Ştiu *eu* doi doctori buni care vor jura amîndoi că eşti bolnavă.

— Minunat, spuse ea urcînd scările. N-o să fie nevoie să-i invitam şi pe ei la cină, nu-i aşa?

— Nu, spuse el deschizînd uşa. O să le telefonez şi trimit apoi şoferul să aducă certificatele.

— Sînt bolnavă, spuse ea. M-am hotărît. De data asta să se mai distreze armata şi singură.

— O să te duci.

— Nu. Am să te distrez pe tine. În ultima vreme ai mai fost distrat ca lumea?

— Nu.

— Şi eu. Sau se spune nici eu?

— Nu mai ştiu, spuse şi o trase aproape de el şi se uită în ochii ei şi apoi îşi feri privirea.

Deschise uşa spre dormitorul cel mare.

— Se spune nici eu, adăugă gînditor.

Geamurile erau deschise şi suflarea vîntului se simţea pînă în cameră. Dar acum, cînd ieşise soarele, era plăcut.

— Aici e ca pe *Normandie.* Ai făcut să arate ca pe *Normandie* într-adins pentru mine?

— Bineînţeles, iubita mea, minţi el. Ce-ai crezut?

— Eşti un mincinos mai prost decît mine.

— Nu-s nici măcar mai iute.

— Hai atunci să nu mai spunem minciuni. Să ne prefacem că pentru mine ai aranjat totul aşa.

— Pentru tine am aranjat totul aşa, spuse el. Numai că semăna cu altcineva.

— Numai atît de tare eşti tu în stare să strîngi pe cineva în braţe?

— Fără s-o frîng.

Apoi adăugă:

— Fără să ne culcăm.

— Cine e împotriva culcatului?

— Eu nu, spuse el şi o ridică în braţe şi o duse pe pat. Dar să trag storul. N-am nimic împotrivă să distrezi trupele. Dar cei de la bucătărie au un radio cu care se distrează, aşa că nu mai au nevoie şi de noi.

— Şi acum..., începu ea.

— Da.

— Acum adu-ţi aminte tot ce te-am învăţat.

— Nu mi-am adus?

— Oarecum.

— Bine, spuse el. Hai să nu ne mai amintim de nimic,

hai să nu mai vorbim, şi să nu mai vorbim şi iar să nu mai vorbim.

După aceea ea îi spuse:

— Chiar şi pe *Normandie,* oamenilor li se făcea foame.

— Să-l sun pe steward.

— Dar stewardul ăsta nu ne cunoaşte.

— O să ne cunoască acum.

— Nu. Hai să ieşim şi să vedem casa. Ce-ai mai pictat?

— Mai nimic.

— N-ai timp.

— Tu ce crezi?

— Dar cînd eşti la ţărm nu poţi?

— Tom! exclamă ea.

Erau în camera de zi şi stăteau pe scaunele mari şi vechi şi ea îşi scosese pantofii ca să se simtă mai bine rogojina de pe jos. Stătea ghemuită şi îşi pieptănase părul ca să-i facă lui o bucurie, fiindcă ştia ce mult îi plăcea lui, şi cum stătea aşa părul i se legăna ca un mănunchi greu de mătase, ori de cîte ori îşi clătina capul.

— Fir-ai tu să fii, spuse el. Iubito, adăugă apoi.

— M-ai afurisit destul, spuse ea.

— Să nu mai vorbim de asta.

— De ce te-ai căsătorit cu ea, Tom?

— Pentru că iubeai pe altcineva.

— Nu era un motiv serios.

— Nimeni n-a spus vreodată că a fost. Mai ales pentru mine. Dar nu e nevoie să greşesc şi să mă căiesc pentru greşelile mele şi apoi să le discut. Nu-i aşa?

— Doar dacă vreau eu.

Motanul cel mare, cu negru şi alb, venise înăuntru şi se freca acum de picioarele ei.

— Ne-a cam încurcat, spuse Thomas Hudson. Sau poate că dă şi el dovadă de bun simţ.

— Nu e cumva vorba de...?

— Bineînţeles. Sigur. Boy, îl strigă el.

Motanul veni la el şi-i sări în braţe. Nu conta în braţele cui era.

— Am putea s-o iubim amîndoi, Boy. Uită-te bine la ea.

Femei ca asta nu mai vezi tu.

— Tom nu trebuie să te prefaci că n-ai fost pe mare cînd ai ochii atît de arşi şi în colţul ochilor ai dungi albe, iar părul ţi-e atît de decolorat de soare de parcă ai fi dat cu ceva pe el...

— Şi am un mers legănat şi umblu cu un papagal pe umăr şi dau în oameni cu piciorul meu de lemn. Ascultă, iubito, mă mai duc din cînd în cînd pe mare fiindcă pictez viaţa mării pentru muzeul de istorie naturală. Nici măcar războiul nu ne poate abate de la studiile noastre.

— Sînt sfinte, spuse ea. O să-mi aduc aminte de minciuna asta şi am să mă ţin scai de ea. Tom, chiar nu-ţi pasă de ea deloc?

— Deloc.

— Încă mă mai iubeşti?

— Nu ţi-am dat destule dovezi?

— S-ar fi putut să fie un rol. Cel al îndrăgostitului veşnic credincios, indiferent cu ce tîrfă te găsesc. „Nu mie credincios mi-ai fost în felul tău, Cynara."

— Totdeauna ţi-am spus că dacă te-ai fi apucat să-l ilustrezi cu picturile tale şi ai fi lucrat aşa cum trebuie, în loc să zugrăveşti fantezii şi să te îndrăgosteşti de tot felul de...

— Căsătorindu-te cu ele, vrei să spui.

— Nu. E destulă pedeapsă să te căsătoreşti cu ele. Dar te îndrăgosteşti de ele şi după aceea nu te mai respect.

Fraza asta veche şi dulce mi-o amintesc: „Şi după aceea nu te mai respect!" O cumpăr şi dau pe ea oricît ceri, numai s-o scot din circulaţie.

— Te respect. Iar tu nu o iubeşti, nu-i aşa?

— Te iubesc şi te respect pe tine şi pe ea n-o iubesc deloc.

— Atunci e minunat. Sînt fericită că sînt atît de bolnavă şi că am pierdut avionul.

—Te respect cu adevărat, o ştii doar şi respect orice afurisit de lucru pe care-l faci sau l-ai făcut.

— Şi te porţi cu mine minunat şi-ţi ţii toate promisiunile.

— Care a fost ultima?

— Nu mai ştiu. Dacă a fost vorba de vreo promisiune, atunci ai încălcat-o.

— Frumoasa mea, vrei să trecem peste asta?

— Mi-ar plăcea să trecem.

— Poate o să putem. Peste multe lucruri am trecut noi.

— Nu. Nu-i adevărat. Sînt şi dovezi vizibile. Dar tu crezi că dacă faci dragoste cu o femeie e destul. Nu te gîndeşti niciodată la nevoia ei de a fi mîndră de tine. Nici la micile mîngîieri.

— Nici la posibilitatea de a fi un ţînc, ca cei pe care-i iubeşti şi de care-ţi pasă.

— N-ai fi putut să fii mai neajutorat şi să mă faci să mă simt că-ţi sînt necesară şi să nu te mai porţi aşa cum te purtai şi să tot bombăneşti că ba dă-mi aia, ba ia aia, ba du-o dracului de-aici că nu mi-e foame?

— De ce-am venit noi aici? Pentru lecţii de morală?

— Am venit aici fiindcă te iubesc şi vreau să te dovedeşti demn de tine însuţi.

— Şi de tine, şi de Dumnezeu, şi de toate celelalte abstracţii. Nici măcar nu-s pictor abstracţionist. Tu ai fi fost în stare să-i ceri lui Toulouse-Lautrec să nu mai dea pe la bordeie, sau lui Gauguin să fie atent să nu se aleagă cu vreun sifilis, şi lui Baudelaire să se întoarcă devreme acasă. Eu nu-s la fel de bun ca ei, dar la dracu şi cu tine.

— N-am fost niciodată aşa.

— Ba ai fost. Tu şi munca ta. Ceasurile tale afurisite de muncă.

— Aş fi renunţat la ele.

— Bineînţeles. Ştiu că ai fi făcut-o. Şi atunci ai fi cîntat în cluburi de noapte şi eu aş fi devenit mardeiaşul tău. Ţii minte cînd puneam la cale aşa ceva?

— Ce-ai mai auzit de Tom?

— E bine, spuse bărbatul şi simţi un fior ciudat cum îi străbate pielea.

— De trei săptămîni nu mi-a mai scris. Şi ar fi fost firesc să-ţi închipui că o să-i scrie mamei sale. Cînd e vorba de scris, a fost întotdeauna atît de harnic.

— Doar ştii cum e cu puştii ăştia plecaţi la război. Sau

poate că nu dă armata drumul la scrisori. Uneori fac şi asta.

— Ţii minte cînd nu era în stare să vorbească boabă englezeşte?

— Şi avea banda lui la Gstaad? Şi la Engadine, şi la Zug?

— Ai vreo poză de-a lui?

— Numai cea pe care o ai şi tu.

— Se poate bea ceva? Ce bei tu pe-aici?

— Tot ce pofteşti. Mă duc să dau de băiatul acela. Vinul e în pivniţă.

— Te rog să nu lipseşti prea mult.

— E caraghios ca tocmai noi să ne spunem aşa ceva.

— Te rog să nu lipseşti prea mult, repetă ea. Ai auzit? Şi să ştii că nu ţi-am cerut niciodată să vii devreme acasă. Nu ăsta a fost necazul, şi o ştii şi tu.

— Ştiu, adeveri el. Şi n-am să lipsesc prea mult.

— Poate că biatul ăla ne poate face şi ceva de mîncare.

— S-ar putea, spuse Thomas Hudson.

Apoi îi puse în vedere motanului:

— Să stai cu ea, Boise.

Ei asta-i, se gîndi el. De ce-am zis asta? De ce-am minţit? De ce mă străduiesc să dezvălui adevărul treptat? Vreau să-mi păstrez durerea numai pentru mine, cum spunea Willie? Sînt oare genul ăsta de individ? Ei, ai făcut-o, se gîndi. Cum să-i spui unei mame că băiatul ei a murit, tocmai cînd ai făcut din nou dragoste cu ea? Cum să-ţi spui chiar ţie că băiatul e mort? Pe vremuri aveai răspuns la toate. Răspunde-mi şi mie acum.

— Nu există nici un răspuns. Pînă acum ar fi trebuit să ştii şi asta. Nu există absolut nici un răspuns.

— Tom, se auzi glasul ei chemîndu-l. Sînt singura şi motanul nu-ţi poate ţine locul, deşi el crede că poate.

— Pune-l jos. Băiatul s-a dus în sat şi eu aduc gheaţa.

— Nu-mi mai pasă de băutura aia.

— Nici mie, spuse el şi apăru din nou în încăpere păşind pe podeaua de ceramică cu picioarele goale pînă ce ajunse pe rogojină.

Se uită la ea, şi ea era tot acolo.

— Nu vrei să vorbeşti despre el, spuse ea.

— Nu!

— De ce? Cred că-i mai bine aşa.

— Seamănă prea mult cu tine.

— Nu de asta, spuse ea. Zi-mi. E mort?

— Da.

— Te rog, ţine-mă strîns. Acum chiar mi-e rău.

O simţi cum tremură şi se lăsă în genunchi lîngă scaunul ei şi o cuprinse în braţe şi o simţi cum tremură. Apoi ea spuse:

— Sărmanul, sărmanul de tine. Sărmanul, sărmanul de tine.

După o vreme vorbi iar.

— Îmi pare rău pentru tot ceea ce-am spus sau am făcut vreodată.

— Şi mie.

— Sărmanul de tine, sărmana de mine.

— Sărmana lume, spuse el şi nu adăugă: „Sărmanul Tom”.

— Ce-mi mai poţi spune?

— Nimic, doar atît.

— Cred că o să ne învăţăm şi cu asta.

— Poate.

— Aş vrea să mă sfărîm, dar nu simt decît un gol şi mi-e rău.

— Ştiu.

— Aşa păţeşte toată lumea?

— Aşa cred. Oricum, nouă nu ni se poate întîmplă decît o singură dată.

— Şi acum e ca în casa mortului.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus de la început cînd te-am văzut.

— Nu-i nimic, spuse ea. Totdeauna amîni tu lucrurile. Dar nu-mi pare rău.

— Mi-a fost atît de afurisit de dor de tine şi am fost egoist şi idiot.

— N-ai fost egoist. Totdeauna ne-am iubit. Numai că am greşit.

— Eu sînt vinovat pentru cele mai mari greşeli.

— Nu. Amîndoi sîntem. Să nu ne mai certăm niciodată.

Ceva se petrecu în ea şi în cele din urmă o podidi plînsul şi murmură:

— Ah, Tommy, aşa deodată, nu mai sînt în stare să suport.

— Ştiu spuse el. Frumoasa şi dulcea mea iubită. Nici eu nu mai suport.

— Eram atît de tineri şi de proşti şi eram amîndoi frumoşi şi Tommy era atît de frumos...

— Ca şi maică-sa.

— Şi acum nu mai e nici urmă din el.

— Sărmana mea, iubita mea scumpă.

— Şi acum ce facem?

— Tu faci ceea ce faci, iar eu fac ceea ce fac.

— Nu putem rămîne împreună o vreme?

— Numai dacă mai ţine vîntul ăsta.

— Atunci să ţină. Crezi că e păcat să facem dragoste?

— Nu cred că Tom ar avea ceva împotrivă.

— Nu. Precis că nu.

— Îţi aminteşti cînd mergeam în amurg cu schiurile, cu el în spate, şi cum cîntam în vreme ce treceam prin grădina din spatele hanului?

— Îmi aduc aminte de tot.

— Şi eu la fel, spuse ea. Şi de ce eram atît de proşti?

— Eram în aceeaşi măsură şi rivali şi iubiţi.

— Ştiu şi asta şi n-ar fi trebuit să fim aşa. Dar nu iubeşti pe nimeni altcineva, nu-i aşa? Acum cînd nu ne-a mai rămas decît atît.

— Nu. Sincer.

— Nici eu. Crezi că ne putem întoarce unul la celălalt?

— Nu ştiu dacă ar merge. Dar putem încerca.

— Cît mai ţine războiul ăsta?

— Întreabă-l pe cel care are unul la activ.

— S-ar putea să ţină ani de zile?

— Cîţiva tot ţine.

— S-ar putea să fii şi tu ucis?

— S-ar putea.

— Nu-i bine.

— Şi dacă scap?

— Nu ştiu. Acum că Tom nu mai este, n-o să începem să fim iar arţăgoşi şi răi?

— Aş putea să încerc să nu mai fiu. Nu mai sînt arţăgos şi am învăţat să-mi stăpînesc răutatea. Crede-mă.

— Cum? Cu tîrfele?

— Cred că da. Dar nu mai am nevoie de ele dacă sîntem împreună.

— Totdeauna ai ştiut să potriveşti totul frumos.

— Vezi? Să nu începem din nou.

— Nu. Nu într-o casă în care-i un mort.

— Tu ai spus-o o dată.

— Ştiu, răspunse ea. Îmi pare rău. Dar nu ştiu cum să zic altfel şi să aibă acelaşi înţeles. Începe să mai amorţească, acum.

— O să amorţească tot mai mult, spuse el. Cu amorţeala e la fel de rău ca şi atunci cînd afli prima oară. Dar o să amorţească şi mai mult.

— O să-mi spui toate veştile rele încît să-mi amorţească mai repede?

— Sigur, făcu el. Dumnezeule, te iubesc.

— Totdeauna m-ai iubit, spuse ea. Acum povesteşte-mi.

Stătea la picioarele ei şi nu se uita la ea. Se uita la motan, la Boise, care se aşezase pe rogojină unde era o pată de soare.

— A fost doborît de antiaeriană în timpul unui zbor de rutină în apropiere de Abbeville.

— N-a sărit?

— Nu. Avionul a luat foc. Probabil că fusese lovit şi el.

— Sper să fi fost, spuse ea. Sper tare mult să fi fost lovit.

— E aproape sigur că aşa s-a întîmplat. Avea timp să sară.

— Îmi spui chiar adevărul? Nu i-a ars paraşuta?

— Nu, minţi el, gîndindu-se că era destul pentru ziua aceea.

— De unde ai auzit toate astea?

Îi spuse numele omului care-i povestise.

— Atunci e adevărat, spuse ea. Acum nu mai am fiu, şi nici tu nu mai ai. Bănuiesc că din asta putem învăţa şi noi ceva. Mai ştii şi altceva?

— Nu, îi spuse el, cît mai convingător posibil.

— Şi o ducem aşa mai departe?

— Aşa.

— Cu ce?

— Cu nimic, răspunse el.

— N-aş putea sta aici cu tine?

— Nu cred că ar ajuta la ceva, pentru că, îndată ce vremea va îngădui, va trebui să ies în larg. Tu nu vorbeşti niciodată şi îngropi în tine tot ce-ţi spun. Aşa că îngroapă şi asta.

— Dar aş putea rămîne cu tine pînă atunci şi apoi aş putea să te aştept pînă te întorci.

— N-are rost, spuse el. Nu ştiu niciodată cînd ne întoarcem şi ţi-ar fi şi mai greu dacă n-ai avea munca ta. Dacă vrei, rămîi pînă plecăm.

— Bine, spuse ea. Am să rămîn pînă plecaţi şi o să ne gîndim la Tom cît poftim. Şi, îndată ce-ai să socoteşti că se cuvine, o să facem dragoste.

— Tommy n-a avut niciodată nici o legătură cu încăperea asta.

— Nu. Şi am să descînt eu pe oricine a avut de-a face cu el vreodată.

— Acum zic şi eu că trebuie să mîncăm ceva şi să bem un pahar de vin.

— O sticlă, îl corectă ea. Nu-i aşa că Tom a fost un băiat drăguţ? Şi atît de amuzant, şi atît de bun.

— Din ce eşti tu făcută?

— Din ceva ce-ţi place ţie, răspunse ea. Şi adăugă: Şi din oţel.

— Nu ştiu ce s-a întîmplat cu băieţii care slujesc în casa asta, spuse Thomas Hudson. Nu se aşteptau să mă vadă întors astăzi. Dar unul dintre ei trebuia să fie la telefon. Aduc eu vinul. Acum, s-a răcit.

Deschise sticla şi turnă în două pahare. Era din vinul

acela bun pe care-l păstra pentru cînd se întorcea acasă, şi care după ce se răcorea făcea perle mici, perfecte, de vin curat.

— Pentru noi şi pentru toate greşelile noastre, şi pentru tot ce-am pierdut şi pentru ce-o să cîştigăm de-acum înainte.

— Aşa să fie, spuse el.

— Aşa să fie, adeveri ea.

Apoi adăugă:

— Există un lucru faţă de care ai rămas credincios întotdeauna – vinul bun.

— Minunat din partea mea, nu-i aşa?

— Îmi pare rău de ce-am zis despre băut azi-dimineaţă.

— Mie îmi prinde bine. E caraghios, dar aşa-i.

— Te referi la ceea ce-ai băut? Sau la critică?

— La ce-am băut. La paharele acelea înalte de băutură frapată.

— S-ar putea să fie aşa. Şi-acum nu mai spun nimic critic, decît că e cumplit de greu să găseşti ceva de mîncare în casa asta.

— Ai răbdare. Mi-ai spus-o de destule ori.

— Am răbdare, spuse ea. Dar mi-e foame. Acum ştiu de ce mănîncă oamenii la priveghi şi la înmormîntări.

— Fii aspră cît vrei şi-ţi face bine.

— N-avea grijă. Am să fiu. Şi de-acum încolo o să o ducem tot aşa spunînd mereu că ne pare rău la fiecare lucru? Am spus-o o dată.

— Ia ascultă, făcu el. Eu m-am chinuit cu trei săptămîni mai mult decît tine şi poate că am ajuns într-o fază diferită.

— Ai avut parte de o fază diferită şi mai interesantă. Te ştiu eu. De ce nu te duci drept la tîrfele tale?

— N-ai vrea să termini?

— Nu. Mă simt mai bine aşa.

— Cine-a fost cel care-a zis: „Maria, fie-ţi milă de femei”?

— Un bărbat, spuse ea. O bestie de bărbat.

— Vrei să auzi tot poemul?

— Nu? M-am cam săturat de tine, şi de faptul că ştii de

trei săptămîni, şi de toate celelalte. Numai pentru că eu sînt o necombatantă, iar tu eşti vîrît într-o treabă atît de secretă că trebuie să dormi cu motanul ca să nu-ţi scape cumva vreo vorbă...

— Şi nici acum nu vezi de ce ne-am despărţit?

— Ne-am despărţit pentru că mă săturasem de tine. Tu totdeauna m-ai iubit şi n-ai avut ce face şi nici acum n-ai ce face.

— E adevărat.

Servitorul era acum în sufragerie. Mai auzise şi mai văzuse el, fără să aibă ce face, certuri în camera de zi şi mai înainte, şi totdeauna faţa lui tuciurie începea să transpire de suferinţă. Îşi iubea stăpînul, şi pisicile şi cîinii, şi admirase plin de respect femeile frumoase, şi toate astea îl făceau să se simtă cumplit de rău ori de cîte ori se stîrneau certuri. Se gîndi că nu mai văzuse în viaţa lui o femeie atît de frumoasă, iar *caballero* se certa şi cu ea, iar ea avea pentru *caballero* cuvinte pline de mînie.

— Señor, îngăimă el. Iertaţi-mă. Pot să vă vorbesc în bucătărie?

— Scuză-mă, draga mea.

— Bănuiesc că e ceva misterios, spuse ea şi-şi turnă un pahar plin de vin.

— Señor, începu băiatul, locotenentul mi-a vorbit în *castellano* şi mi-a spus să vă transmit să vă duceţi acolo imediat, repet, imediat. Mi-a spus că ştiţi dumneavoastră unde şi că e o chestiune serioasă. N-am vrut să vă sun de la telefonul nostru, şi am sunat din sat. Şi apoi mi-au zis că sînteţi aici.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Îţi mulţumesc tare mult. Te rog, prăjeşte nişte ouă pentru señorita şi pentru mine şi spune-i şoferului să pregătească maşina.

— Da, domnule, spuse băiatul.

— Despre ce era vorba, Tom? întrebă ea. E o veste rea?

— Trebuie să plec la treabă.

— Dar ziceai că pe vîntul ăsta n-o să trebuiască să ieşi.

— Ştiu, dar nu depinde de mine.

— Vrei să rămîn aici?

— Dacă vrei, poţi rămîne să citeşti scrisorile lui Tom, şi şoferul are să te ducă la avion.

— Bine.

— Şi dacă vrei, poţi lua toate scrisorile cu tine, şi orice tablou sau orice altceva mai vezi. Uită-te şi pe biroul meu.

— *Eşti* schimbat.

— Poate puţin, spuse el. Du-te în atelier şi vezi ce-ţi place, îi mai spuse. Sînt acolo şi nişte lucrări de dinainte de a ne apuca noi de proiectul ăsta. Ia tot ce-ţi place. E şi un tablou bun de-al tău.

— Pe ăla am să-l iau, spuse ea. Cînd eşti bun, eşti îngrozitor de bun.

— Dacă ai chef, citeşte şi scrisorile ei. Unele sînt piese de muzeu. Oricare ţi se pare destul de caraghioasă, poţi s-o iei.

— Vorbeşti de parcă aş călători cu un cufăr după mine.

— Poţi să le citeşti, şi după aceea le poţi arunca în closetul avionului.

— În regulă.

— Am să încerc să mă întorc înainte de a pleca tu. Dar să nu te bizui prea mult. Dacă o să fiu nevoit să folosesc maşina, îţi trimit un taxi să te ducă la hotel sau la aeroport.

— Bine.

— Băiatul are să aibă grijă de tine. Poate să-ţi calce orice ai nevoie şi poţi folosi orice haine ale mele sau orice altceva găseşti.

— Bine. O să încerci să ţii la mine, Tom, şi n-o să mai îngădui ca ceva, cum s-a întîmplat acum la urmă, să ne mai tulbure dragostea?

— Bineînţeles. Scenele astea nu înseamnă nimic şi doar ai spus şi tu că nu le pot evita.

— Atunci, încearcă şi nu le mai da apă la moară.

— Nu depinde de mine. Ia şi cărţile pe care le vrei, şi orice mai găseşti prin şandramaua asta, şi ai grijă să-i dai lui Boise porţia mea de ouă, sau măcar unul singur. Îi plac tăiate mărunt. Acum o şterg. Şi aşa am cam întîrziat.

— La revedere, Tom, spuse ea.

— La revedere, diavoliţo, şi ai grijă de tine. S-ar putea

să nici nu fie nimic.

Ieşi pe uşă. Dar motanul ieşise şi el şi îl urmărea cu privirea.

— E în regulă, Boise, spuse el. O să mă întorc cît de repede pot.

— Încotro mergem? îl întrebă şoferul.

— În oraş.

Pe marea asta atît de agitată, nu cred să fie ceva de făcut. Dar s-ar putea să fi descoperit ceva. Probabil că e careva la ananghie pe undeva. Dumnezeule, sper să reuşim de data asta. Aş vrea să nu uit să întocmesc un testament din acelea de buzunar şi să-i las ei şandramaua. Să nu uit să-l legalizez la ambasadă şi să-l las în seif. Într-adevăr, a reacţionat teribil de frumos. Dar deocamdată n-a primit lovitura în plin. Aş vrea s-o pot ajuta atunci cînd are să primească lovitura în plin. Aş vrea să-i fiu într-adevăr de vreun folos. Poate că am să pot, dacă trecem de asta şi de următoarea şi de următoarea.

Întîi să trecem de asta. Mă întreb dacă are să ia ceva. Sper să ia, şi sper să nu uite să-i dea lui Boise oul. Cînd e frig, i se face foame.

N-o să fie greu să-mi găsesc băieţii şi şalupa o să mai reziste ea la o tăvăleală, înainte de revizie. Cel puţin o dată. Încă o dată, sigur. Putem paria pe ea. Aproape pentru orice avem piese de rezervă. Ce înseamnă pentru ea încă o tăvăleală, dacă reuşim? Ar fi fost grozav să mai stăm la ţărm. Poate că ar fi fost. Ar fi fost pe dracu.

Priveşte lucrurile în faţă. Pe băiat l-ai pierdut. Dragostea ai pierdut-o. Onoarea s-a dus de mult. Fă-ţi datoria.

Da, bine! Dar care-i datoria ta? Ceea ce am spus că am să fac. Şi toate celelalte lucruri pe care ai spus că ai să le faci?

Iar în dormitorul de la fermă, încăperea care arăta ca cea de pe *Normandie,* ea stătea întinsă, pe pat, cu motanul numit Boise alături. Nu fusese în stare să mănînce ouăle, iar şampania nu mai avea nici un gust. Tăiase toate ouăle pentru Boise, şi deschisese unul dintre sertarele biroului şi văzuse scrisul băiatului pe plicurile albastre şi

ştampila cenzurii, şi se îndepărtase şi se trîntise cu faţa în jos pe pat.

— Amîndoi, îi spuse ea motanului care se simţea fericit după ce înfulecase ouăle şi acum adulmeca parfumul femeii de lîngă el.

— Amîndoi, repetă ea. Boise, spune-mi, nouă ce ne rămîne de făcut?

Motanul începu să toarcă neauzit.

— Nici tu nu ştii, spuse ea. Şi nici nimeni altcineva.

PARTEA A TREIA

PE MARE

I

În faţă se deschidea o plaja prelungă, albă, dincolo de care se ridicau cocotierii. La intrarea în golf era un recif şi vîntul puternic de est spărgea valurile de recif, aşa că intrarea era uşor de văzut îndată ce ajungeai în dreptul ei. Pe plajă nu se vedea ţipenie de om, iar nisipul era atît de alb că te dureau ochii cînd te uitai într-acolo.

Omul de pe puntea de comandă cercetă ţărmul. Nu era nici urmă de colibă acolo unde ar fi trebuit să fie colibele, şi în lagună nu se zărea nici o barcă.

— Ai mai fost pe aici înainte? îi spuse el secundului.

— Da.

— Acolo nu erau nişte colibe?

— Erau acolo, şi pe hartă se indică un sat.

— Dar mai mult ca sigur, fir-ar să fie, că acum nu mai sînt aici, spuse omul. Zăreşti cumva vreo barcă printre mangrove?

— După cum văd eu, nu-i nici una.

— O să intrăm cu nava şi o să ancorăm, spuse bărbatul. Cunosc canalul. E de vreo opt ori mai adînc decît pare.

Se uită în adînc, în apa verde, şi văzu cît de mult se întindea umbra navei sale pe fund.

— E o zonă unde prinde bine ancora, la est de locul unde era satul, îi spuse secundul.

— Da, ştiu. Desfă ancora tribord şi fii gata de ancoraj. Am de gînd să opresc acolo. Cu vîntul ăsta care bate zi şi noapte, n-or să fie insecte.

— Nu, domnule.

Ancorară, şi ambarcaţiunea, care nu era destul de mare pentru a se numi navă decît în mintea celui ce-i era stăpîn, se aşeză cu prova în vînt, în vreme ce valurile se spărgeau, verzui şi înspumate, de recif. Cel de pe puntea de comandă fu atent să vadă dacă nava se aşezase bine în vînt şi ancora ţinea zdravăn. Apoi se uită spre ţărm şi opri motoarele. Continuă să se uite spre ţărm şi nu reuşea să înţeleagă.

— Ia trei oameni şi aruncă o privire pe-acolo, spuse. Eu am să mă întind puţin. Adu-ţi aminte că eşti om de ştiinţă.

Cînd erau în slujba ştiinţei, aveau grijă să nu se vadă nici o armă, şi purtau macete şi pălării largi de pai, aşa cum au pescuitorii de bureţi din Bahamas. Cei din echipaj le numeau *sombreros cientificos.* Cu cît erau mai mari cu atît erau socotite mai savante.

— Mi-a furat cineva pălăria mea ştiinţifică, spuse un basc lat în umeri, cu nişte sprîncene groase, care i se împreunau deasupra nasului. Daţi-mi şi mie, în numele ştiinţei, un sac de grenade.

— Ia pălăria mea ştiinţifică, spuse un alt basc. E de două ori mai ştiinţifică decît a ta.

— Ce pălărie ştiinţifică! remarcă cel mai zdravăn dintre basci. Cu asta mă simt Einstein. Thomas, putem aduna probe?

— Nu, spuse bărbatul. Antonio ştie ce vreau eu de la el. Să-ţi deschizi ca lumea blestemaţii ăia de ochi ştiinţifici ai tăi.

— Eu mă duc să văd de apă.

— E chiar în spatele locului unde era satul, spuse bărbatul. Vezi cum e. Probabil că rezerva noastră e mai bună.

— H_20, spuse bascul. Ştiinţa asta! Hei, măi savant de duzină, hoţ de pălării, ia dă-ne nişte damigene din alea de cinci galoni ca să nu ne plimbăm degeaba.

Celălalt basc puse în barcă patru damigene îmbrăcate în răchită. Bărbatul îi auzi vorbind între ei:

— Ia nu mă mai izbi în spinare cu vîsla aia ştiinţifică a ta.

— De dragul ştiinţei o fac.

— Culcă-te cu ştiinţa aia şi cu frate-su.

— Cu sora ştiinţei.

— Penicilina e numele ei.

Bărbatul îi urmări cu privirea cum vîsleau spre plaja mult prea albă. Ar fi trebuit să mă duc şi eu, se gîndi. Dar am stat în picioare toată noaptea şi douăsprezece ceasuri n-am lăsat timona din mînă. Antonio o să cîntărească el situaţia la fel de bine ca şi mine. Dar mă întreb ce dracu s-a întîmplat.

Se uită o dată la recif şi apoi la ţărm şi la curentul de apă limpede care se izbea în coasta şalupei şi făcea vîrtejuri mici în partea ferită a ambarcaţiunii. Apoi închise ochii, se răsuci pe o parte şi adormi.

Se trezi cînd barca veni lîngă şalupă, iar cînd le văzu chipurile, ştia că se întîmplase o nenorocire. Secundul era lac de sudoare, cum i se întîmpla întotdeauna cînd dădea de bucluc sau avea veşti proaste. Era un tip destul de slab şi care nu asuda cu una cu două.

— Cineva a dat foc colibelor, spuse el. Cineva a încercat să le nimicească de tot, şi prin cenuşă sînt şi cadavre. Simţi de aici după miros, fiindcă vîntul bate încoace.

— Cîte cadavre sînt?

— Noi am socotit nouă. S-ar putea să fie mai multe.

— Bărbaţi sau femei?

— Şi bărbaţi şi femei.

— Urme sînt?

— Nici una. De atunci a plouat. Ploi torenţiale. Pe nisip se văd încă urmele ploii.

Bascul cel lat în umeri, pe care-l chema Ara, spuse:

— Sînt morţi cam de o săptămîna. Păsările nu s-au dat la ei, dar crabii de pămînt s-au apucat de treabă.

— De unde ştii că-s morţi de-o săptămîna?

— Nimeni nu poate spune exact, zise Ara. Dar cam de o săptămîna sînt morţi. După urmele crabilor, iar ploaia a fost acum vreo trei zile.

— Cum era apa?

— Părea bună.

— Ai adus?

— Da.

— Nu văd de ce-ar fi otrăvit apa, spuse Ara. După miros era bună, aşa că am gustat din ea şi am adus.

— N-ar fi trebuit să guşti din ea.

— După miros era bună, şi nu era nici un motiv să cred că era otrăvită.

— Cine i-a omorît pe oamenii aceia?

— Oricine.

— N-aţi verificat?

— Nu. Am venit să-ţi raportăm. Dumneata eşti căpitanul.

— Bine, spuse Thomas Hudson.

Coborî în cabină şi se încinse, punîndu-şi revolverul. Avea şi un cuţit în teacă, de cealaltă parte a centurii, partea care stătea mai sus, iar greutatea revolverului se lăsa pe pulpă. Se opri în bucătărie şi luă o lingură şi o puse în buzunar.

— Ara, tu şi Henry veniţi la ţărm. Willie, vii cu barca şi apoi vedeţi dacă reuşiţi să găsiţi nişte moluşte. Lăsaţi-l pe Peters să doarmă. Apoi se adresă secundului: Verifică, te rog, maşinile, şi toate rezervoarele.

Apa se vedea limpede şi plăcută deasupra nisipului aceluia alb de pe fund, şi se zărea orice creastă sau încreţitură a nisipului. În vreme ce mergeau prin apă, după ce barca atinse cu fundul o dună de nisip, simţi peştişorii jucîndu-se lîngă degetele lui, se uită în jos şi văzu că era vorba de mici pompano. S-ar putea să nu fie pompano veritabil, se gîndi. Arată exact ca ei şi sînt tare prietenoşi.

— Henry, strigă el cînd ajunseră la ţărm. Ia-o de-a lungul ţărmului, în direcţia vîntului, şi du-te pînă la mangrove. Fii atent la urme sau la orice altceva mai deosebit. Mă găseşti aici. Ara, tu o iei pe ţărm în partea cealaltă şi faci acelaşi lucru.

N-avea nevoie să întrebe unde erau cadavrele. Vedea urmele care duceau la ele şi auzea ronţăitul crabilor de pămînt în tufişurile uscate. Se uită apoi spre larg, spre şalupă şi la linia brizanţilor, îl văzu pe Willie la pupa,

uitîndu-se peste copastie prin vasul cu fundul de sticlă după moluşte, în vreme ce barca mergea în derivă.

Dacă tot trebuie s-o fac, mai bine s-o fac acum şi să termin odată, se gîndi. Dar ziua asta era lăsată pentru altceva. E ciudat cum de-a venit o ploaie ca asta aici unde nu era nevoie de ea, încît să nu ne alegem cu nimic. Cîtă vreme a trecut de cînd am văzut nori de ploaie trecînd şi într-o parte şi în alta, fără să cadă o picătură?

Vîntul bătea puternic, şi de mai bine de cincisprezece zile bătea zi şi noapte. Devenise parte din fiinţa acelui bărbat, aşa încît nici nu-l mai irita. Îl fortifica, îi dădea puteri şi spera ca vîntul să nu se mai oprească niciodată.

Totdeauna aşteptăm cîte ceva care nu mai vine, se gîndi. Dar e mai uşor să aştepţi cînd te bate vîntul decît atunci cînd e calm, sau te prind nişte vîntoase afurisite şi pline de capricii. Totdeauna plouă pe undeva. Să ne păsuiască apa asta. Oricînd putem da de ea. Pe toate insuliţele astea se găseşte apă, dacă ştii unde s-o cauţi.

Şi acum, se gîndi el, du-te şi termină odată ce ai de făcut.

Vîntul îl ajută să împlinească treaba. Cînd se ghemui pe sub tufele uscate de mure de mare, cernînd nisipul cu amîndouă mîinile, vîntul mîna în cealaltă parte duhoarea a ceea ce se afla înaintea lui. În nisip nu găsi nimic şi era derutat, dar cercetă mai departe, tot nisipul dinspre partea dincotro bătea vîntul spre colibele arse, înainte de a se apropia de ele. Spera să găsească ceea ce căuta prin cea mai lesnicioasă cale. Dar nu află nimic.

Apoi, cu vîntul în spate, se întoarse şi îşi umplu plămînii şi apoi îşi ţinu suflarea din nou şi continuă să caute mai departe în masa aceea carbonizată şi descompusă cu care se hrăneau crabii de pămînt. Deodată lovi ceva tare care lunecă pe un os şi scormoni după acel ceva cu lingura. Depuse obiectul din lingură pe nisip, şi scormoni mai departe şi mai găsi încă trei în aceeaşi grămadă. Apoi se întoarse spre direcţia vîntului şi-şi curăţă cuţitul şi lingura în nisip. Luă cele patru gloanţe într-o mînă de nisip, şi cu lingura şi cuţitul în mîna stîngă îşi croi drum înapoi prin

desiş. Un crab mare de pămînt, dezgustător de alb, se trase înapoi şi-şi ridică cleştii spre el.

— Ei băiete, te îndrepţi într-acolo? îl întrebă omul. Eu mă îndrept în partea cealaltă.

Crabul îşi apără poziţia stînd cu cleştii ridicaţi şi larg deschişi.

— Pentru un crab ca tine ai ajuns destul de mare, îi spuse omul.

Îşi băgă încet cuţitul în teacă şi lingura în buzunar. Apoi îşi trecu mîna de nisip cu cele patru gloanţe în stînga. Îşi şterse cu grijă dreapta de pantalonii scurţi, apoi îşi scoase revolverul Magnum 357, înnegrit de sudoare şi bine uns.

— Încă mai ai o şansă, îi spuse el crabului de pămînt. Nimeni n-are să te condamne. Încerci un fel de plăcere să-ţi faci datoria.

Crabul nu se clinti şi rămase cu cleştii ridicaţi. Era un crab mare, cam de un picior, iar bărbatul îl împuşcă drept între ochi şi crabul fu pulverizat.

— Acum e greu de pus mîna pe nişte 357 fiindcă dezertorii aceia de la F.B.I. au nevoie de ele pentru a-i dibui pe ceilalţi dezertori, spuse bărbatul. Dar omul trebuie să mai tragă din cînd în cînd cîte un foc cu el, altfel habar n-are cum se mai trage.

Sărmanul crab, se gîndi. Nu-şi făcea decît meseria. Dar ar fi trebuit să-şi ia tălpăşiţa.

Ieşi pe plajă şi văzu şalupa legănîndu-se, şi linia regulată a valurilor care se spărgeau, şi pe Willie cu barca lui ancorată acum, cufundîndu-se după moluşte. Îşi curăţă cuţitul ca lumea, frecă lingura şi o spălă, după care spălă şi cele patru gloanţe. Le luă în mînă şi se uită la ele ca un căutător de aur care spălînd nisip în căutarea unor grăuncioare de aur, se trezeşte în tigaie cu patru pepite. Cele patru gloanţe aveau vîrful negru. Îmbrăcămintea se dusese de pe ele, şi urmele ghinturilor de la ţeavă se vedeau bine. Erau gloanţe standard, de 9 mm, făcute pentru automate Schmeisser.

Vederea lor îl făcu foarte fericit.

Au adunat ei toate cartuşele trase, se gîndi. Dar le-au

lăsat pe astea, care-s la fel de clare ca o carte de vizită. Acum trebuie să încerc să aflu despre ce-i vorba. Ştim două lucruri. La Cay n-au mai lăsat pe nimeni şi bărcile s-au dus. Ia porneşte, băiete, de-aici. Se presupune că ştii să gîndeşti.

Dar nu începu să cugete. Ci se trînti pe spate în nisip, după ce-şi aduse pistolul în faţă, încît acum îi zăcea între picioare, şi se uită la sculptura pe care vîntul şi nisipul o făcuseră în carnea unui lemn adus de ape. Era cenuşiu şi ros şi scufundat în nisipul alb şi fin. Arăta ca la o expoziţie. I-ar fi stat bine la *Salon d'Antomne.*

Auzi vuietul valurilor care se spărgeau de recif şi se gîndi: Mi-ar place să pictez bucata asta. Rămase mai departe întins pe spate şi se uită la cerul în care era stăpîn doar vîntul de est, iar cele patru gloanţe odihneau în buzunăraşul încheiat al pantalonilor. Ştia că aveau să fie odihna vieţii sale. Dar nu voia să se gîndească la ele acum şi nici să-şi chinuie mintea cu toate treburile practice pe care era nevoit să le cumpănească. Am să mă bucur de bucata asta cenuşie de lemn, se gîndi. Acum ştim că avem parte de inamic şi noi, şi că nu are scăpare. Dar nici noi. Şi nu-i nici o grabă să mă gîndesc la asta pînă nu se întorc Ara şi Henry. Ara are să găsească el ceva. Mai e ceva de găsit, şi el nu-i prost. Ţărmul spune multe minciuni, dar undeva e scris şi adevărul. Pipăi gloanţele în buzunar şi porni să se tîrîie în coate mai sus, unde nisipul era mai uscat şi mai alb, dacă mai exista posibilitatea unei comparaţii în albeaţa aceea. Şi rămase întins cu capul sprijinit de bucata de lemn, cu revolverul între picioare.

— De cîtă vreme eşti tu iubita mea? îi spuse armei. Nu-mi răspunde, urmă apoi. Stai acolo bine şi o să am grijă ca, atunci cînd va veni vremea, să ucizi ceva mai de soi, nu numai crabi de pămînt.

II

Rămase întins aşa, uitîndu-se la linia unde se spărgeau valurile, şi cînd se arătară Ara şi Henry venind de-a lungul

ţărmului, chibzuise totul destul de bine. Se uită la ei şi apoi îşi întoarse privirea din nou spre mare. Încercase să nu se gîndească şi să se relaxeze, dar îi fusese imposibil. Acum avea să se relaxeze pînă cînd ceilalţi vor ajunge lîngă el, şi nu se va mai gîndi la nimic altceva decît la mare şi la recif. Dar nu avu răgaz. Ceilalţi veniră prea repede.

— Ce-ai găsit? îl întrebă el pe Ara, care se aşezase lîngă lemnul cenuşiu adus de ape.

Henry stătea lîngă el.

— L-am găsit pe unul dintre ei. Unul tînăr. Mort.

— Era neamţ, precis, spuse Henry. N-avea pe el decît pantaloni scurţi, şi părul lung, blond, decolorat de soare şi zăcea cu faţa în jos pe nisip.

— Unde era împuşcat?

— În ceafă şi la baza şirei spinării, spuse Ara. *Rematado*[40]. Uite gloanţele. Le-am curăţat.

— Da, spuse Thomas Hudson, am şi eu patru la fel.

— Sînt Luger de 9 milimetri, nu-i aşa? întrebă Henry. Au acelaşi calibru ca şi armele noastre de 38.

— Cele cu capul negru sînt gloanţe de automat, spuse Thomas Hudson. Îţi mulţumesc că le-ai extras, domnule doctor.

— La ordinele dumneavoastră, spuse Ara. Cel din ceafă trecuse dintr-o parte în alta şi l-am găsit în nisip. Henry l-a scos pe celălalt.

— Nu mi-a fost greu, spuse Henry. Vîntul şi soarele îl cam uscaseră. Era ca şi cum ai fi tăiat o plăcintă. Nu arăta ca cei de colo. De ce l-or fi omorît, Tom?

— Nu ştiu.

— Dar ce crezi? întrebă Ara. Au venit încoace ca să-şi facă nişte reparaţii?

— Nu. Au rămas fără navă.

— Da, spuse Ara. Au luat bărcile.

— Dar de ce-a fost omorît marinarul acela tînăr? întrebă Henry. Iartă-mă dacă nu par prea inteligent, Tom. Dar ştii cît de mult vreau să fac tot ce pot, şi sînt atît de bucuros că am dat de ei.

[40] Terminat (span.).

— N-am dat de ei, spuse Thomas Hudson, dar, Doamne, am dat de-o urmă nespus de clară.

— Limpede ca bună-ziua? spuse Henry plin de speranţe.

— Să nu-mi spui mie una ca asta.

— Tom, dar cine l-a omorît pe marinarul acela şi de ce?

— Neînţelegeri de familie, spuse Thomas Hudson. Ai văzut tu vreodată un om împuşcat din milă la baza spinării? După aceea, cel ce-a făcut treaba asta s-a arătat milos şi l-a împuşcat şi în ceafă.

— Poate au fost doi, spuse Ara.

— Ai găsit cartuşele trase?

— Nu, răspunse Ara. M-am uitat eu pe unde ar fi trebuit să fie. Chiar dacă a fost vorba de automat, nici el nu le-ar fi aruncat mai departe de locul cercetat de mine.

— S-ar putea să fie vorba de aceeaşi bestie metodică ce i-a lichidat şi pe ceilalţi.

— Dar unde ar putea să se ducă? întrebă Ara. Încotro s-ar putea îndrepta cu bărcile alea?

— Sînt siliţi să se îndrepte spre sud, spuse Thomas Hudson. Doar ştii al dracului de bine că spre nord n-au cum s-o ia.

— Şi noi?

— Încerc să gîndesc cu mintea lor, spuse Thomas Hudson. N-am prea multe elemente după care să mă conduc.

— Dar ai morţii ăia, şi dispariţia bărcilor, spuse Henry. Tom, poţi să-i dai tu de capăt.

— Şi doar o singură armă cunoscută, dar unde şi-au pierdut submarinul şi cam cîţi sînt? Ia socoteşte tu asta, şi mai adaugă şi faptul că azi-noapte n-am fost în stare să prindem Guantanamo, şi mai adaugă cît de multe insuliţe sînt la sud de noi şi, în plus, cînd o să ne umplem rezervoarele. Mai adaugă-l şi pe Peters şi serveşte-te.

— O să fie bine, Tom.

— Sigur, reluă Thomas Hudson. În treaba asta, binele şi răul sînt fraţi gemeni.

— Nu-i aşa că eşti convins c-o să punem mîna pe ei?

— Bineînţeles, spuse Thomas Hudson. Acum du-te,

semnalizează-i lui Willie să vină la ţărm, şi lui Antonio să se apuce de moluştele alea. Mîncăm moluşte pe ziua de azi. Ara, în următoarele trei ceasuri ia cîtă apă poţi la bord. Spune-i lui Antonio să-i dea bătaie cu motoarele. Vreau să plecăm de aici înainte de a se lăsa întunericul. Pe insulă nu mai era nimic? Nici porci, nici păsări.

— Nimic, spuse Ara. Au luat tot.

— Atunci le-au luat ca să aibă ce mînca. N-au nici hrană şi nici gheaţă. Sînt nemţi, aşa că le merge mintea, şi în lunile astea mai pot găsi şi ţestoase. Cred că o să dăm de ei în Lobos. E logic să se îndrepte spre Lobos. Spune-i lui Willie să umple lada de gheaţă cu moluşte: şi nu luăm decît atîta apă cît să ne ajungă pînă la cealaltă insulă.

Se opri, cumpăni din nou şi se răzgîndi.

— Nu, iartă-mă. Am greşit. Umple cu apă pînă la apusul soarelui şi o să ieşim cînd răsare luna. Pierdem acum trei ceasuri, dar cîştigăm şase mai tîrziu.

— Ai gustat apa? întrebă Ara.

— Da, răspunse el. Era curată şi bună. Ai avut dreptate.

— Mulţumesc, spuse Ara. Mă duc să-l chem pe Willie încoace. S-a scufundat destul de mult.

— Tom, întrebă Henry, vrei să stau cu tine, să car apă, sau ce să fac?

— Cară apă pînă oboseşti şi după aceea du-te şi culcă-te. La noapte vreau să stai cu mine pe puntea de comandă.

— Să-ţi aduc o cămaşă sau un pulover? îl întrebă Henry.

— Adu-mi o cămaşă şi una din păturile cele mai subţiri, spuse Thomas Hudson. Acum pot dormi la soare şi nisipul e uscat. Dar mai tîrziu, se răcoreşte cu vîntul ăsta.

— Aşa-i că nisipul e minunat? N-am mai pomenit un nisip atît de uscat şi de fin.

— L-a răscolit vîntul mulţi ani.

— O să dăm de ei, Tommy?

— Bineînţeles, îi răspunse Thomas Hudson. În privinţa asta nu-i nici o îndoială.

— Te rog iartă-mă de-s mereu nătărău, spuse Henry.

— Eşti iertat din naştere, îi spuse Thomas Hudson. Eşti un băiat curajos, Henry, şi ţin la tine, şi am încredere în

tine. Şi nici nu eşti nătărău.

— Chiar crezi că o să ne batem cu ei?

— Sînt sigur. Nu te mai gîndi la asta. Gîndeşte-te la detalii. Gîndeşte-te la tot ce ai de făcut şi cum o să fim o navă de oameni fericiţi pînă ce ne vom bate. La luptă mă gîndesc eu.

— Am să mă duc şi am să-mi fac datoria cît am să pot mai bine, spuse Henry. Aş vrea să ne putem antrena de luptă ca să-mi îndeplinesc mai bine treaba.

Thomas Hudson îi spuse:

— O să te descurci de minune. Nu văd cum am putea să nu dăm de ei.

— Dar a trecut atît de mult, spuse Henry.

— Totul durează mult, îi spuse Thomas Hudson. Iar urmărirea durează cel mai mult.

— Du-te şi culcă-te puţin, îi spuse Henry. N-o să mai apuci.

— O să dorm eu, spuse Thomas Hudson.

— Unde bănuieşti că li s-a scufundat submarinul, Tom? îl întrebă Ara.

— Au luat de aici bărcile şi i-au curăţat pe oamenii ăia acum o săptămîna, să zicem. Aşa că trebuie să fie dintre cei revendicaţi de Camagüey. Dar au fost ei pe undeva pe aproape înainte de a-şi pierde nava. Cu nici o barcă de cauciuc nu puteau merge împotriva vîntului.

— Atunci trebuie să fi pierdut submarinul pe undeva la est de locul ăsta.

— Fireşte. Şi cînd l-au pierdut n-au fost stînjeniţi de nimeni, spuse Thomas Hudson.

— Dar mai aveau drum lung pînă acasă, spuse Henry.

— Acum o să aibă un drum şi mai lung, adăugă Ara.

— Sînt tare ciudaţi, reluă Thomas Hudson. Toţi sînt atît de curajoşi şi unii sînt ai dracului de admirabili. Şi te trezeşti că printre ei se găsesc şi secături ca cel de aici.

— Mai bine să mergem şi să ne vedem de treabă, spuse Ara. O să putem sta de vorbă la noapte, cînd vom fi de cart, ca să nu adormim. Tom, du-te de te odihneşte.

— Odihneşte-te, adăugă şi Henry.

— Odihna-i la fel de bună ca şi somnul.

— Nu, nu-i chiar aşa, spuse Ara. Ai nevoie de somn, Tom.

— Am să încerc să dorm puţin, spuse Thomas Hudson.

Dar după ce plecară ceilalţi, nu putu să doarmă. Ce legătură aveau ei cu toată murdăria asta? se gîndi el. Dar o să-i aflăm noi, oricum. Oamenii ăştia de aici nu ne-ar fi putut spune decît cîţi erau şi ce arme aveau. Din punctul lor de vedere, aveau destule motive ca să-i ucidă, mai ales dacă şi-au spus că sînt mulatri. Dar poate trebuiau să fi avut un plan şi să fi sperat că vor fi recuperaţi de ai lor. Dar, de asemenea, trebuie să fi fost nişte neînţelegeri în privinţa planului, altfel n-ar fi ajuns să-l ucidă pe marinarul acela. Dar execuţia putea să aibă orice alt motiv. S-ar putea să fi lăsat nava să se ducă la fund, cînd ea ar fi putut fi menţinută pe linia de plutire, pentru a încerca să se întoarcă toţi cu ea.

Dar unde se poate ajunge cumpănind astfel? se gîndi el. Nu poţi clădi nimic pe raţionamentul ăsta. E numai o posibilitate. Dar dacă e adevărat, atunci înseamnă că s-a scufundat repede, aproape de ţărm. Înseamnă că nu au cu ei prea multe. Poate că nici n-a făcut-o băiatul şi a fost acuzat degeaba.

Nici nu ştii ce bărci au luat, pentru că una sau două bărci puteau fi în larg, la pescuit de ţestoase. Nu-i nimic de făcut decît să chibzuieşti şi să controlezi insulele.

Dar ia gîndeşte-te că au traversat Vechiul Canal Bahama şi au ajuns pe coastele Cubei? Bineînţeles, se gîndi. De ce nu te-ai gîndit la asta mai înainte? E cel mai bun lucru pe care-l puteau face. Dacă le reuşeşte, atunci se pot îndrepta spre casă la bordul unei nave spaniole care pleacă de la Havana. Există o zonă de verificare la Kingston. Dar e un risc destul de mic, şi doar ştii o mulţime de oameni care au trecut de ea. Şi afurisitul acela de Peters al cărui aparat de radio nu merge. O.C.I. gîndi el. Orice Comunicaţie Imposibilă. Apoi ne-am căpătuit cu frumoasa aceea de hardughie – o staţie de radio ce-l depăşeşte cu totul. Nici acum nu ştiu cum de-a făcut un rahat din ea. Azi-

noapte n-a reuşit să prindă nici Guantanamo la ora noastră de comunicaţii, şi dacă nu-i prinde nici în noaptea asta atunci trebuie să ne descurcăm cum putem. La dracu şi cu asta, se gîndi. Există situaţii şi mai afurisite decît să fii în locul nostru. Acum culcă-te, îşi spuse. Nu poţi face nimic mai cu scaun la cap acum.

Îşi foi umărul în nisip făcîndu-şi loc şi adormi în vuietul valurilor care se spărgeau de recif.

III

În timp ce dormea, Thomas Hudson visă că fiul său Tom nu era mort, şi că ceilalţi băieţi erau şi ei sănătoşi şi teferi şi că războiul se terminase. Visă că mama lui Tom dormea cu el cuibărită peste el aşa cum îi plăcea ei uneori. Trăi toate senzaţiile astea, chiar şi atingerea picioarelor ei de picioarele lui, greutatea trupului ei asupra trupului său, şi sînii ei pe pieptul lui, şi gura ei care-i frămînta gura. Părul îi atîrna în jos greu şi mătăsos pe ochii lui, pe obrajii lui, şi el îşi feri gura de buzele ei lacome şi-i apucă părul cu gura şi-l ţinu aşa, şi cu o mînă asudată apucă revolverul Magnum 357 şi-l împinse uşor în timp ce dormea adînc, acolo unde-i era locul. Apoi rămase mai departe aşa simţind greutatea femeii, părul ei pe obraz ca o draperie, unduind uşor.

Atunci veni şi Henry şi-l acoperi cu pătura subţire, şi în vis Thomas Hudson spuse:

— Îţi mulţumesc că eşti atît de împlinită şi de minunată şi pentru că te rezemi atît de greu pe mine. Îţi mulţumesc că te-ai întors atît de repede înapoi şi că n-ai slăbit prea tare.

— Sărmane amărît, spuse Henry şi-l acoperi cu grijă.

Plecă mai departe, ducînd pe umeri două damigene îmbrăcate în răchită, de cîte cinci galoni fiecare.

— Credeam că vrei să fiu mai slabă, îi spuse femeia din vis lui Thomas Hudson. Ziceai că-s ca un ied cînd sînt slabă şi că nu există nimic mai plăcut şi mai dulce ca un ied.

— Ia ascultă, spuse el, cine trebuie să facă dragoste cu cine?

— Amîndoi, îi răspunse ea. Numai dacă nu vrei tu altfel.

— Atunci iubeşte-mă tu pe mine. Sînt obosit.

— Nu eşti decît un leneş. Lasă-mă să-ţi scot revolverul şi să-l pun alături, lîngă picior. Revolverul ăsta încurcă toate treburile.

— Pune-l lîngă pat, îi spuse el. Şi ai tu grijă ca lucrurile să decurgă aşa cum se cuvine.

Apoi totul decurse aşa cum se cuvenea şi ea îi spuse

— Acum eu sînt tu sau tu eşti eu?

— Alege tu.

— Atunci eu sînt tu.

— Eu nu pot să fiu tu. Dar pot încerca.

— E amuzant. Hai încearcă. Dar să nu te cruţi, încearcă să pierzi totul şi să dobîndeşti totul.

— Bine.

— Te descurci?

— Da, îi răspunse el. E minunat.

— Acum ştii ce ne e dat?

— Da, spuse el. Da, ştiu. E uşor să renunţi.

— O să renunţi la tot? Eşti fericit că i-am adus pe copii înapoi şi că am venit şi sînt o diavoliţă a nopţii?

— Da. Sînt fericit pentru toate, şi tu o să-mi mîngîi faţa cu părul şi o să-mi dai gura şi o să mă strîngi în braţe atît de tare încît să mor?

— Da. Şi ai să mă iubeşti?

Cînd se trezi, atinse cu mîna pătura şi o clipă nu-şi dădu seama că totul fusese doar un vis. Dar cînd se întoarse pe o parte, simţi tocul revolverului lunecat intre picioare şi pricepu care era adevărul şi tot golul dinlăuntrul său era acum de două ori mai găunos şi i se adăugă şi noul gol lăsat de vis. Văzu că încă mai era lumină, văzu barca cu care se căra apă la şalupă şi văzu şi spuma albă a valurilor ce se izbeau de recif. Se întoarse pe o parte, strînse pătura în jurul trupului şi adormi cu capul pe mîini. Dormea cînd veniră să-l scoale, şi de data asta nu visase nimic.

IV

Rămase toată noaptea aceea la timonă şi, pînă la miezul nopţii, pe puntea de comandă îi ţinu tovărăşie Ara şi apoi Henry. Înaintau cu valuri puternice din travers, şi să ţii timona era acelaşi lucru cu a călări la vale, se gîndi. Parcă-i numai vale, dar uneori mai e ca şi cum ai merge şi de-a lungul coastei. Mare înseamnă o mulţime de dealuri şi pe nava asta parcă treci printr-un ţinut accidentat, ca un teren mîncat de torenţi.

— Ţine-mă de vorbă, îi spuse lui Ara.

— Despre ce să vorbesc, Tom?

— Despre orice.

— Peters n-a putut prinde nici acum Guantanamo. A stricat de tot staţia de radio cea mare.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson şi încercă să facă şalupa să se legene cît mai puţin posibil, luînd-o pe coasta dealului. I-a ars ceva şi n-o mai poate repara.

— Dar el ascultă, spre Ara. Willie are grijă să nu-l lase să doarmă.

— Şi cine nu-l lasă pe Willie să doarmă?

— Oricum nu poate dormi, spuse Ara. Nici el nu poate dormi, cum nu dormi nici tu.

— Dar tu?

— Dacă vrei, sînt bun de stat toată noaptea. Nu vrei să mai iau şi eu timona?

— Nu. Altceva tot nu am de făcut, oricum.

— Tom, cît de tare suferi?

— Nu ştiu. Tu cît de tare poţi să suferi?

— N-are rost, spuse Ara. Vrei să-ţi dau burduful de vin?

— Nu. Adu-mi o sticlă de ceai rece şi vezi ce fac Peters şi Willie. Verifică totul.

Ara coborî sub punte şi Thomas Hudson rămase singur cu noaptea şi cu marea pe care călărea ca pe un cal care o ia la vale prea repede printr-un teren accidentat.

Veni Henry cu sticla de ceai rece.

— Tom, cum ne descurcăm? îl întrebă. .

— Perfect.

— Peters a prins postul de miliţie din Miami pe staţia veche. Toate maşinile de patrulă. Willie vrea să le

vorbească. Dar eu i-am spus că nu se poate.

— Corect.

— Pe ultrascurte, Peters a prins o pologhie în nemţeşte, dar el zice că vine de departe, de la haitele de submarine.

— Atunci n-ar fi putut să-i audă.

— E o noapte stranie, Tom.

— Nu e chiar atît de stranie.

— Nu ştiu. Ţi-am zis şi eu aşa. Dă-mi capul compas şi lasă-mă pe mine la timonă şi coboară sub punte.

— Peters a trecut chestia aia în jurnalul de bord?

— Bineînţeles.

— Spune-i lui Juan să-mi dea punctul navei şi lui Peters să-l treacă în jurnal. Cînd a început să pălăvrăgească bestia aia?

— Chiar cînd urcam.

— Spune-i lui Juan să-mi dea punctul şi să fie notat imediat.

— Da, Tom.

— Ce fac ceilalţi actori?

— Dorm. Şi Gil doarme.

— Hai, şterge-o şi pune-l pe Peters să treacă totul în jurnal.

— Chiar ai nevoie?

— Ştiu prea bine unde ne aflăm.

— Da, Tom, spuse Henry. Dar nu te enerva. Henry urcă din nou, dar Thomas Hudson n-avea chef de vorbă şi Henry rămase lîngă el pe puntea de comandă, încordîndu-se ca să nu-l dea jos clătinarea şalupei. După un ceas spuse:

— Tom, se vede o lumină, în prova tribord, cam la vreo douăzeci de grade.

— Da, ai dreptate.

Cînd lumina ajunse în travers, schimbă capul şi valurile începură să vină din pupa.

— Acum a luat-o spre casă, la păscut, îi spuse lui Henry. Am intrat în şenal. Trezeşte-l pe Juan şi adu-l încoace şi ai grijă şi deschide bine ochii. Ai văzut cam tîrziu lumina aceea.

— Iartă-mă, Tom. Îl aduc pe Juan. Nu vrei să formăm un cart de patru oameni?

— Nu numai înainte de ivirea zorilor, îi spuse Thomas Hudson. Am să-ţi spun eu cînd.

S-ar putea s-o fi tăiat drept peste bancuri, se gîndea Thomas Hudson. Dar nu cred că au făcut-o. Noaptea n-ar fi avut ei chef să traverseze pe-acolo, iar unor marinari de larg ca ei bancurile acelea nu le-ar fi plăcut prea mult nici ziua. Ar fi cotit tot acolo unde am cotit şi eu. Apoi ar fi luat-o binişor pe lîngă margine, aşa cum o să facem şi noi, şi probabil vor încerca să atingă coasta cubaneză în partea cea mai înaltă ce se va arăta la orizont. Nu vor avea chef să ajungă în vreun port, aşa că o vor lua în direcţia vîntului. Se vor menţine în larg de Confites, fiindcă ştiu ei că acolo e şi o staţie radio. Dar trebuie să facă rost de hrană şi trebuie să facă rost de apă. De fapt, vor încerca tot ce le stă în puteri să ajungă cît mai aproape de Havana, cu atît mai mult cu cît pot acosta pe undeva pe lîngă Bacuranao, şi de acolo să se strecoare în interior. De la Confites am să lansez un semnal. N-am să întreb ce am de făcut. Dar dacă nu-l găsesc, asta are să ne ţină în loc. Am să-i spun care-i situaţia şi ce fac eu. Poate să ia ce măsuri va crede de cuviinţă. Cei de la Guantánamo şi le pot lua pe ale lor, cei de la Camagüey pe ale lor, cei din La Fe pe ale lor, iar F.B.I.-ul pe ale lui şi poate că, într-o săptămîna, are să se întîmple ceva.

La dracu, se gîndi. O să pun mîna pe ei săptămîna asta. Trebuie să se oprească ei să ia apă şi să gătească ce au, înainte ca animalele să moară de foame şi să putrezească. S-ar putea foarte bine să meargă numai noaptea iar ziua să stea pe loc. Aşa ar fi logic. Dacă aş fi în locul lor, aşa aş face. Încearcă să gîndeşti ca un marinar neamţ inteligent confruntat cu problemele pe care le-a avut de rezolvat căpitanul unui astfel de submarin.

Şi a avut probleme destule, se gîndi Thomas Hudson. Şi cea mai afurisită problemă a lui sîntem noi şi nici măcar nu bănuieşte existenţa noastră. Nu-i părem noi prea primejdioşi. Îi părem oameni cumsecade.

Nu privi treaba asta ca un însetat de sînge, se gîndi. Nici măcar asta n-o să-ţi dea înapoi nimic. Foloseşte-ţi creierul şi fii fericit că ai ceva de făcut şi nişte oameni de nădejde alături cu care să înfăptuieşti ce ai de înfăptuit.

— Juan, făcu el, ce vezi tu, băiatule?

— Numai un afurisit de ocean.

— Voi ceilalţi, vedeţi ceva?

— Nimic, fir-ar să fie, spuse Gil.

— Stomacul meu afurisit nu vede decît nişte cafea. Dar nu se apropie deloc, spuse Ara.

— Eu văd pămîntul, spuse Henry.

Îl zărise chiar în clipa aceea, abia ridicîndu-se la orizont, o pată murdară ca şi cum un deget mare, mînjit proaspăt de cerneală, s-ar fi ridicat pe fundalul cerului ce se lumina.

— E dincolo de Romano, spuse Thomas Hudson. Mulţumesc, Henry. Indivizilor, acum duceţi-vă în cabină să beţi cafeaua şi trimiteţi-i sus pe ceilalţi desperaţi ca să vadă şi ei lucruri ciudate şi distractive.

— Tom, vrei şi tu cafea? îl întrebă Ara.

— Nu. Am să beau nişte ceai cînd o să fie gata.

— Noi n-am fost de cart decît vreo cîteva ceasuri, spuse Gil. Nu-i neapărat nevoie să ieşim din cart, Tom.

— Duceţi-vă jos şi beţi cafeaua şi lăsaţi-i şi pe ceilalţi desperaţi să aibă parte de şansa gloriei.

— Tom, nu spuneai tu că, după părerea ta, sînt în Lobos?

— Da, dar m-am răzgîndit.

Ceilalţi se duseră jos şi alţi patru urcară pe punte.

— Domnilor, le spuse Thomas Hudson, împărţiţi între voi cele patru cadrane. Jos mai este cafea?

— Din belşug, spuse secundul. Şi ceai. Maşinile merg bine şi nava nu ia mai multă apă decît era de aşteptat cu valuri din travers.

— Ce face Peters?

— Şi-a băut whisky-ul azi-noapte. Sticla aceea cu un miel pe ea. Dar n-a închis un ochi. A avut grijă de el Willie să nu doarmă şi i-a băut şi el whisky-ul, îi raportă secundul.

— O să facem plinul de benzină la Confites şi o să mai

luăm de acolo tot ce mai găsim.

— Băieţi-s în stare să încarce repede şi putem înjunghia şi un porc, îl putem jupui şi tăia, îi spuse secundul. Le dau celor de la staţia de radio un sfert şi o să mă ajute să-l pot tranşa în vreme ce mergem pe mare. Cît încărcăm, să dormi şi tu puţin. Nu vrei să trec eu la timonă?

— Nu. La Confites n-am de dat decît trei radiograme şi tu o să încarci şi eu am să dorm. Apoi continuăm drumul.

— Spre casă?

— Bineînţeles. O vreme o să se ferească de noi. Dar nu ne pot scăpa. Vorbim mai tîrziu despre asta. Oamenii cum se simt?

— Doar îi cunoşti. Vorbim mai tîrziu de asta. Pune cîrma puţin mai spre ţărm, Tom. Cu contracurentul ăsta, o să mai scurtăm din drum.

— Aţi avut ceva pierderi de la ruliul ăla?

—- Nimic important. Au fost amarnice valurile astea din travers, îi spuse secundul.

— *Yo lo creo,* îi spuse Thomas Hudson. Cred şi eu.

— Pe aici prin preajmă nu cred că se mai află şi alţii, în afară de echipajul de pe submarin. Precis că submarinul e chiar cel pe care pretind ăia că l-au scufundat. Acum se aţin în largul ţărmului de la La Guayra şi mai sus de Kingston şi pe toate drumurile petrolierelor. Se mai aţin şi laolaltă cu haitele de submarine.

— Dar se mai bagă şi pînă pe-aici uneori.

— Da, pentru păcatele noastre.

— Şi pentru ale lor.

— Din motivul ăsta o să-i urmărim inteligent, cum trebuie.

— Dar să-i dăm bătaie odată, spuse Thomas Hudson.

— Dar n-am întîrziat deloc.

— Mie mi se pare că mergem încet.

— Da, spuse secundul. Dar la Confites fă bine şi dormi puţin şi-ţi promit că totul va merge mai repede decît speri tu.

V

Thomas Hudson zări postul înalt de observaţie de pe limba nisipoasă şi catargul lung de semnalizare. Erau vopsite în alb şi erau primele lucruri care se arătau la orizont. Apoi zări antenele scurte ale staţiei de radio, ca şi epava căţărată sus pe stînci, care te împiedica să vezi clădirea staţiei. Din partea asta, insula nu era prea arătoasă.

Soarele era în spatele lui şi era uşor de găsit prima trecere mai mare prin recif, ca apoi să ajungă în partea ferită de vînt, trecînd pe la marginile bancurilor de nisip şi ale stîncilor de coral. În faţă era un ţărm nisipos în formă de semilună, şi în partea asta insula era acoperită de iarbă uscată, iar la capătul dinspre care bătea vîntul terenul era jos şi stîncos. Apa de deasupra nisipului apărea limpede şi verzuie, iar Thomas Hudson duse şalupa mai spre mijlocul semilunei şi ancoră atingînd aproape ţărmul cu prova. Soarele era acum sus, şi deasupra staţiei de radio şi a dependinţelor flutura steagul cubanez. Catargul de semnalizare se clătina galeş în vînt. Nu se vedea ţipenie, iar steagul cubanez, nou nouţ şi strălucitor de curat, fîlfîia în bătaia vîntului.

— Probabil că le-au trimis unul nou, spuse Thomas Hudson. Cînd am plecat, vechiul steag arăta uzat de tot.

Se uită şi îşi văzu butoaiele de benzină tot acolo unde le lăsase, şi semnele pe nisip unde trebuiau să fie îngropate blocurile de gheaţă ce i se cuveneau. Nisipul era răscolit, ca la morminte proaspăt săpate, iar pe deasupra insulei treceau în zbor rîndunici de mare negre ca tăciunele. Cuibăriseră pe stînci, sus, spre capătul din care bătea vîntul, iar cîteva perechi îşi făcuseră cuib în iarbă, în partea ferită de vînt. Zburau, se lăsau luate de vînt, tăiau pieziş aerul contra vîntului, coborînd brusc spre iarbă sau spre stînci. Toate ţipau, ţipau trist, deznădăjduite.

Probabil că umblă cineva pe-acolo, făcîndu-şi rost de ouă pentru micul dejun, se gîndi Thomas Hudson.

Exact în clipa aceea simţi în nări miros de şuncă prăjită venind dinspre cambuză, şi se duse la pupa şi strigă că voia

să mănînce pe punte. Cercetă cu atenţie insula. S-ar putea să fi ajuns pînă aici, se gîndi. S-ar fi putut să fi pus mîna pe ea.

Dar pe cărarea care ducea de la clădirea staţiei la ţărm se arătă un bărbat în pantaloni scurţi, şi nu era altul decît locotenentul. Era bronzat tare şi vesel şi de trei luni nu se mai tunsese şi-i strigă de departe:

— Cum a fost plimbarea?

— Bună, îi răspunse Thomas Hudson. Vii la bord să bei o bere?

— Mai tîrziu, îi spuse locotenentul. Ţi-au adus gheaţă şi provizii şi nişte bere acum vreo două zile. Am îngropat gheaţa. Celelalte sînt în clădire.

— Ce noutăţi ai?

— Se bănuieşte că aviaţia a scufundat un submarin dincolo de Guinchos acum zece zile. Dar asta s-a întîmplat înainte de a ieşi tu în larg.

— Da, făcu Thomas Hudson. Asta s-a întîmplat acum două săptămîni. E vorba de acelaşi submarin?

— Da.

— Alte veşti?

— Se crede că un alt submarin a doborît alaltăieri un balon captiv în largul bancurilor de la Cayo Sal.

— S-a confirmat ştirea?

— Aşa am auzit. Şi-apoi, mai e şi chestia cu porcul dumitale.

— Da?

— În ziua cînd a fost doborît balonul, au adus şi porcul împreună cu proviziile, şi a doua zi dimineaţă porcul a pornit-o înot spre larg şi s-a înecat. Şi l-am mai şi hrănit!

— *Que puerco más suicido!*[41] spuse Thomas Hudson.

Locotenentul rîse. Avea o mutră bronzată şi veselă şi nu era prost deloc. Juca teatru fiindcă îl distra. Avea ordine să facă tot ce putea pentru Thomas Hudson şi să nu-l întrebe nimic. Thomas Hudson avea ordine să profite cît avea nevoie de tot ce-i putea oferi staţia de radio şi să nu spună nimănui nimic.

[41] Ce porc sinucigaş! (span.).

— Alte veşti? îl mai întrebă Thomas Hudson. N-ai văzut vreo barcă din Bahamas la pescuit bureţi sau ţestoase?

— Ce să facă pe-aici, cînd bureţii şi ţestoasele sînt în partea cealaltă? Dar săptămîna asta au trecut într-adevăr două bărci de ţestoase din Bahamas. În dreptul bancurilor au întors şi au dat să intre în şenal, însă pînă la urmă s-au îndreptat spre Cayo Cruz.

— Mă întreb ce căutau pe-aici.

— Habar n-am. Dumneata baţi apele astea din motive ştiinţifice. De ce-ar părăsi bărcile de ţestoase cele mai bune zone de pescuit ca să vină încoace?

— Cam cîți oameni ai văzut?

— Nu l-am văzut decît pe cel de la cîrmă. Bărcile aveau crengi de palmier deasupra punţii. Ca un fel de adăposturi. Poate pentru ca să ţină ţestoasele la umbră.

— Cei de la cîrmă erau albi sau negri?

— Albi şi arşi de soare.

— N-aţi putut distinge nici un fel de număr sau nume pe bărci?

— Nu. Erau prea departe. Am pus insula în stare de alarmă în noaptea aceea, şi a doua zi, şi noaptea următoare, dar nu s-a întîmplat nimic.

— Cînd au trecut pe-aici?

— Cu o zi înainte de a sosi gheaţa, alimentele pentru voi şi porcul acela sinucigaş. La unsprezece zile după ce aviaţia voastră a anunţat scufundarea submarinului. Cu trei zile înainte de sosirea voastră. Sînt prieteni de-ai voştri?

— Bănuiesc că le-aţi semnalizat, nu?

— Bineînţeles. Dar n-am primit nici un răspuns.

— Poţi să-mi transmiţi trei mesaje?

— Sigur. Dă-mi-le de îndată ce le ai gata.

— Am să încep să încarc benzina, gheaţa şi proviziile la bord. Era printre ele ceva care v-ar putea fi de folos?

— Nu ştiu. E o listă cu toate. Am semnat pentru ele, dar nu ştiu englezeşte.

— N-au trimis nici o găină sau vreun curcan?

— Ba da, spuse locotenentul. Le păstram ca să-ţi fac o surpriză.

— O să le împărţim, spuse Thomas Hudson. Împărţim şi berea.

— Îngăduie oamenilor mei să te ajute la încărcat benzina şi gheaţa.

— Bine. Mulţumesc foarte mult. Aş vrea ca în două ore să fiu plecat.

— Înţeles. Schimbul nostru şi-a amînat sosirea cu încă o lună.

— Iarăşi?

— Iarăşi.

— Şi cum suportă oamenii dumitale treaba asta?

— Toţi au ajuns aici din motive disciplinare.

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru ajutor. Întreaga lume a ştiinţei îţi este recunoscătoare.

— Şi Guantánamo?

— Şi Guantánamo, Atena ştiinţei.

— Cred că s-au ascuns prin vreo gaură pe undeva.

— Aşa cred şi eu, spuse Thomas Hudson.

— Umbrarele erau din palmier şi erau încă verzi.

— Mai spune-mi ceva dacă mai ştii.

— Nu mai ştiu nimic altceva. Trimite-mi mesajele. Nu vreau să vin la bord să vă răpesc timpul şi să vă plictisesc.

— Dacă în perioada cît lipsesc soseşte ceva perisabil, te rog foloseşte cu încredere, înainte de a se strica.

— Mulţumesc. Îmi pare rău că porcul s-a sinucis.

— Eu îţi mulţumesc, îi răspunse Thomas Hudson. Toţi avem micile noastre probleme.

— Am să le spun oamenilor să nu urce la bord, ci numai să ajute la cărat pînă la pupa.

— Mulţumesc, spuse Thomas Hudson. Nu-ţi mai aduci aminte nimic în legătură cu bărcile acelea de ţestoase?

— Erau bărci obişnuite. Una la fel cu cealaltă. Parcă erau făcute de acelaşi meseriaş. Au întors la capătul recifului şi au dat să vină încoace. Apoi s-au lăsat purtaţi de vînt spre Cayo Cruz.

— Dincoace de recif?

— Dincoace de recif atîta timp cît i-am putut vedea.

— Şi submarinul acela de la Cayo Sal?

— A ieşit la suprafaţă şi a dat gata balonul.

— Aş rămîne în stare de alarmă dacă aş fi în locul dumitale.

— Asta şi fac, răspunse locotenentul. De aceea n-aţi văzut pe nimeni.

— Dar am văzut păsări speriate.

— Sărmanele păsări, spuse locotenentul.

VI

Înaintau spre vest prin partea dinăuntru a recifului, cu vîntul din pupa. Rezervoarele erau pline, gheaţa depozitată, iar unul din oamenii de cart pe punte jumulea şi curăţa găini. Celălalt curăţa armele. Pînza tare care apăra puntea de comandă pînă la înălţimea brîului era prinsă bine în sfori, iar cele două placarde lungi, care indicau cu litere de-o şchioapă misiunea ştiinţifică a navei, erau prinse şi ele la locul lor. Aruncîndu-şi ochi peste bord, în vreme ce măsura adîncimea apei, Thomas Hudson văzu mănunchiuri de pene de găină luate ce valuri.

— Ţine-o în partea dinspre ţărm cît mai mult posibil, fără să urci nava pe vreun banc de nisip, îl sfătui pe Ara. Doar cunoşti coasta.

— Ştiu că e afurisită, spuse Ara. Unde o să ancorăm?

— Vreau să cercetez capul de la Cayo Cruz.

— Putem încerca şi acolo, dar nu cred că o să ne folosească la ceva. Doar nu-ţi închipui că or să rămînă acolo, nu-i aşa?

— Nu. Dar s-ar putea să dăm peste pescari care să-i fi văzut. Sau peste cărbunari.

— Sper să cadă vîntul, spuse Ara. Aş vrea tare mult să avem parte de vreo cîteva zile de calm plat.

— Dincolo de Romano sînt vîntoase.

— Ştiu. Dar pe-aici vîntul suflă ca printr-o trecătoare de munte. Dacă mai ţine mult, nu-i mai prindem niciodată.

— Am ajuns destul de departe, spuse Thomas Hudson. Şi poate avem şi puţin noroc. S-ar fi putut îndrepta spre Lobos, ca să folosească staţia de radio şi să cheme celelalte

submarine să-i ia.

— Înseamnă că nu ştiau că mai era şi celălalt submarin pe-aici.

— S-ar putea. Dar au bătut destulă cale în zece zile.

— Cînd vor, izbutesc ei, spuse Ara. Hai să nu ne mai gîndim, Tom. Îmi dă dureri de cap. Prefer să car butoaie de benzină. Gîndeşte-te tu, şi mie spune-mi încotro să ţin timona.

— Ţine-o aşa cum mergem acum şi fereşte-te de ne-norocita aceea de insulă Minerva. Ţine în partea dinăuntru a recifului şi pe lîngă bancurile de nisip.

— Bine.

Crezi că şi-au pierdut şi staţia de radio cînd au fost loviţi? se întrebă Thomas Hudson. Trebuie să fi avut şi o staţie de radio pentru cazuri de urgenţă, pe care ar fi putut s-o folosească. Dar Peters nu i-a prins deloc pe ultrascurte, după ce-a fost lovit submarinul. Şi totuşi asta nu dovedeşte nimic. Nimic nu constituie o dovadă, în afară de faptul că cele două bărci au fost zărite acum trei zile ţinînd direcţia pe care sîntem şi noi. L-am întrebat dacă nu aveau cumva şi bărci mici pe punte? Nu, am uitat. Dar trebuie să fi avut, fiindcă mi-a zis că era vorba de nişte bărci obişnuite de pescuit ţestoase, cum se întîlnesc în Bahamas, doar atît că aveau umbrarele din crengi de palmier.

Dar cîţi oameni? Nu ştii. Vreun rănit? Nu ştii. Ce armament? Nu ştii decît că au un automat. Ce drum au apucat? Pînă acum sîntem pe urmele lor.

Poate o să găsim ceva între Cayo Cruz şi Megano, se gîndi. O să găseşti o mulţime de urme de willete şi de iguane în nisip, ducînd către gropile unde s-a adunat apă.

Ei bine, asta îţi abate gîndul de la altele. Care altele? De-acum nu mai sînt nici un fel de altele. Ba da, mai sînt. Mai e nava asta, şi oamenii de pe ea, şi marea, şi bestiile pe care le urmăreşti. După aceea o să-ţi vezi din nou animalele de acasă, şi o să te duci în oraş, şi o să te îmbeţi aşa cum ştii tu şi cît înghite cenuşa din tine, şi după aceea o să te pregăteşti să pleci şi o să ieşi din nou pe mare.

Poate că de data asta dai peste indivizii ăia. Nu tu le-ai

distrus submarinul, dar ai avut un rol în distrugerea lui. Dacă ai să poţi pune mîna pe echipajul lui, va fi extrem de folositor.

Şi de ce nu-ţi pasă deloc de nimic? se întrebă. De ce nu te gîndeşti la ei ca la nişte criminali şi să încerci acel sentiment justiţiar la care ai dreptul? Ce te salţi ca un cal fără călăreţ care e încă în cursă? Pentru că toţi sîntem nişte criminali, îşi spuse. Toţi sîntem de o parte sau de alta, dacă mai sîntem buni de ceva, dar din asta n-o să iasă nimic bun.

Dar trebuie s-o faci. Sigur, îşi răspunse. Dar nu sînt obligat să fiu şi mîndru de asta. Trebuie s-o fac ca lumea, atît. Nu m-am angajat ca să-mi şi placă. Nici măcar nu te-ai angajat, îşi spuse. Şi asta-i cu atît mai rău.

— Lasă-mă pe mine la timonă, Ara, îi spuse el.

Ara îi trecu timona.

— Fii foarte atent la tribord. Dar vezi să nu te orbească soarele.

— Mă duc să-mi aduc ochelarii. Ascultă, Tom, de ce nu mă laşi pe mine la timonă şi nu dai dispoziţie să avem pe punte un cart de veghe de patru oameni? Eşti obosit şi nu te-ai odihnit deloc pe insulă.

— N-avem nevoie de un cart de veghe de patru oameni. Mai tîrziu.

— Dar eşti obosit.

— Nu mi-e somn. Ascultă, dacă ăia merg şi noaptea, aproape de ţărm o să dea de bucluc. Şi atunci o să fie nevoiţi să rămînă pe loc şi să-şi facă reparaţiile şi o să-i găsim.

— Dar ăsta nu-i un motiv să nu te odihneşti, Tom.

— N-o fac pe grozavul, spuse Thomas Hudson.

— Nimeni nu s-a gîndit la una ca asta.

— Ce părere ai de bestiile alea?

— Doar atît că o să-i prindem, o să doborîm din ei cît e nevoie şi restul îi luăm cu noi.

— Dar de masacru ce zici?

— Nu zic că noi am fi făcut la fel. Dar aşa au socotit ei că era necesar. N-au făcut-o nici ei de plăcere, spuse Ara.

— Dar de omul lor ucis?

— Henry a vrut să-l omoare pe Peters de mai multe ori. Cîteodată şi pe mine m-a încercat dorinţa asta.

— Da, ai dreptate, consimţi Thomas Hudson. Nu e un sentiment neobişnuit.

— Dar nu mă gîndesc la nici una din treburile astea şi nu-mi fac probleme. De ce nu reuşeşti să nu-ţi faci probleme şi să citeşti ca să te odihneşti, cum făceai întotdeauna?

— Deseară am să dorm. După ce ancorăm, am să citesc şi apoi am să dorm. Am cîştigat patru zile din cursa asta cu ei, deşi nu se vede. De-acum înainte trebuie să căutăm cu grijă.

— O să punem mîna pe ei, sau îi împingem în braţele altora, spuse Ara. E vreo diferenţă? Avem noi mîndria noastră obişnuită, dar avem şi altă mîndrie de care oamenii nu ştiu nimic.

— Uite, de asta am uitat, spuse Thomas Hudson.

— E vorba de mîndria lipsită de orgoliu, continuă Ara. Frate-su e eşecul, mizeria sora ei, şi moartea nevastă-sa.

— Trebuie să fie o mare mîndrie.

— Aşa şi este, spuse Ara. Să nu uiţi asta, Tom, şi nu trebuie să te distrugi. Oricare de pe navă are mîndria asta, chiar şi Peters. Deşi nu-mi place Peters.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus, îi zise Thomas Hudson. Uneori mă simt atît de descurajat de treburile astea că-mi vine să le dau dracului pe toate.

— Tom, îi spuse Ara, singurul lucru pe care-l are un om e mîndria lui. Dar uneori ai atîta mîndrie, că devine păcat. Din mîndrie am făcut fiecare uneori lucruri care ştiam că sînt imposibile. Nu ne păsa. Dar un om trebuie să-şi folosească mîndria cu inteligenţă şi grijă. Şi acum cînd ai ajuns să nu mai ai grijă de tine, trebuie să-ţi cer eu. Te rog. De dragul nostru şi al navei.

— La cine te referi cînd, spui nostru?

— La noi toţi.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Du-te şi cere-le să-ţi dea ochelarii de soare.

— Tom, te rog, înţelege.

— Înţeleg. Mulţumesc foarte mult. La cină am să mănînc pe rupte şi apoi am să dorm ca un prunc.

Ara nu găsi că avea haz, deşi totdeauna găsise că lucrurile cu haz aveau haz.

— Încearcă, Tom, spuse el.

VII

Au ancorat în partea de sub vînt a insulei Cayo Cruz, în golful nisipos dintre două insuliţe.

— O să mai lăsăm o ancoră aici, îi strigă Thomas Hudson secundului. Nu prea-mi place cum arată fundul.

Secundul ridică din umeri şi se aplecă asupra celei de-a doua ancore, iar Thomas Hudson duse şalupa puţin înainte împotriva mareei, urmărind cum trecea pe lîngă ei, luată de curent, iarba de la mal. Apoi veni înapoi, pînă prinse bine şi a doua ancoră. Şalupa stătea cu prova în vînt, iar curentul mareei trecea pe lîngă ea. Chiar şi în partea aceea adăpostită era vînt puternic şi ştia că atunci cînd se va schimba cursul mareei, şalupa avea să se răsucească de-a latul curentului.

— La dracu, spuse. Las-o să se mai salte.

Însă secundul pusese bărcuţa la apă şi ducea cu el o ancoră de pupa. Thomas Hudson îi urmări cum coborau ancora aceea mică, Danforth, exact acolo unde era nevoie ca să menţină şalupa în vînt cînd venea fluxul.

— De ce nu pui încă vreo două? îi strigă el. După aceea poate că şi vindem şalupa drept păianjen afurisit.

Secundul îi rînji cu toată gura.

— Pune-i motorul exterior. Eu mă duc la ţărm.

— Nu, Tom, îi spuse secundul. Lasă-i pe Ara şi pe Willie să se ducă. Îi conduc eu la ţărm, iar altă echipă se duce spre Mégano. Vrei să ia cu ei şi nişte *niños*[42]*?*

— Nu. Să fie oameni de ştiinţă.

Văd că mă cam las hăţuit de alţii, se gîndi el. Asta înseamnă probabil că am cu adevărat nevoie de odihnă.

[42]Copilaşi (aici în sens de arme).

Dar treaba e că nu-s nici obosit, şi nici nu mi-e somn.

— Antonio, strigă el.

— Da, răspunse secundul.

— Am să iau salteaua pneumatică şi două perne şi o porţie bună de băutură.

— Ce băutură?

— Gin şi apă de cocos, cu Angostura şi chitră.

— Un Tomini? îl întrebă secundul, încîntat că se apucase din nou de băut.

— Porţie dublă.

Henry aruncă salteaua pneumatică pe punte şi urcă şi el cu o carte şi o revistă.

— Aici n-ai pic de aer, spuse el. Vrei să dau la o parte pînza asta, ca să se facă puţin curent?

— De cînd pun eu preţ pe astfel de lucruri?

— Tom, am mai discutat despre asta şi am fost cu toţii de acord că ai nevoie de odihnă. Ai ajuns pînă la limita la care poate rezista un om. Ai şi trecut de ea.

— Rahat, făcu Thomas Hudson.

— Poate, spuse Henry. Le-am zis că, după părerea mea, nu păţeşti nimic şi că poţi s-o mai duci şi să ţii bine. Dar ceilalţi sînt îngrijoraţi şi m-au convins şi pe mine. Convinge-mă că nu-i aşa. Dar ia-o mai uşurel acum, Tom.

— Niciodată nu m-am simţit mai bine ca acum. Nu pun nici un preţ pe ce zic ei.

— Tocmai asta-i. Nu vrei să cobori de pe puntea de comandă, vrei să faci tu toate carturile şi să ţii numai tu timona, şi nu pui nici un preţ pe nimic.

— Bine, bine făcu Thomas Hudson. Am prins mişcarea. Dar deocamdată eu comand.

— N-am vrut să zic nimic de rău, crede-mă.

— Bine, las-o baltă, spuse Thomas Hudson. Mă odihnesc. Ştii cum se cercetează o insulă, nu-i aşa?

— Trebuie să ştiu.

— Vezi ce găseşti pe Megano.

— A mea-i. Willie şi Ara s-au şi dus la ţărm. Eu şi ceilalţi abia aşteptăm să se întoarcă Antonio cu bărcuţa.

— Ce face Peters?

— A meşterit de s-a spetit la cealaltă staţie de radio, cea mare, toată după-amiaza. Crede că a reparat-o.

— Ar fi minunat. Dacă dorm, să mă trezeşti îndată ce vă întoarceţi.

— Da, Tom.

Henry se aplecă în jos şi luă ceva care i se întinsese de sub punte. Era un pahar mare, plin de gheaţă şi un lichid de culoare ruginie, iar paharul era înfăşurat de două ori într-un şervet de hîrtie, strîns cu o bandă de cauciuc.

— Un Tomini dublu, spuse Henry. Bea-l şi citeşte şi culcă-te. Poţi să pui paharul într-unui din locaşurile acelea mari pentru grenade.

Thomas Hudson sorbi o înghiţitură mare.

— Îmi place, spuse el.

— Ca pe vremuri. Totul are să fie iarăşi bine, Tom.

— Tot ce putem face, să facem dracului bine

— Odihneşte-te tu ca lumea.

— Asta am să fac.

Henry coborî sub punte şi Thomas Hudson auzi bîzîitul motorului bărcii care se întorcea. Motorul se opri şi el desluşi vorbă şi apoi auzi zvonul îndepărtîndu-se. Mai aşteptă o clipă trăgînd cu urechea. Apoi luă paharul cu băutură şi aruncă departe, peste bord, conţinutul, şi vîntul îl duse spre pupa. Puse paharul în locaşul în care stătea mai bine, pe rastelul triplu, şi se întinse cu faţa în jos pe salteaua de cauciuc pe care o cuprinse cu amîndouă mîinile.

Cred că sub umbrarul acela au şi răniţi, se gîndi. Bineînţeles că s-ar putea să-l fi făcut doar ca să ascundă mai mulţi oameni. Dar nu prea-mi vine să cred. Din prima noapte ar fi ieşit aici, la ţărm. Ar fi trebuit să mă duc la ţărm şi eu. De-acum înainte am să mă duc. Dar nu-s alţii mai buni decît Ara şi Henry, iar Willie e foarte bun. Trebuie să încerc să fiu foarte bun. Încearcă la noapte din răsputeri, îşi spuse. Şi urmăreşte-i fără o clipă de răgaz şi aşa cum trebuie, şi ai grijă să nu faci greşeli şi să nu-ţi scape.

VIII

Simţi o mînă pe umăr. Era Ara care-i spuse:

— Am dat de unul dintre ei, Tom. Eu şi Willie.

Thomas Hudson coborî dintr-un salt şi Ara veni cu el. Neamţul era întins la pupa, învelit într-o pătură. Îşi rezemase capul pe două perne. Peters stătea pe punte lîngă el, cu un pahar de apă în mînă.

— Uite ce-am găsit, spuse el.

Neamţul era slab şi pe bărbie şi pe obrajii scofîlciţi îi răsărise o barbă bălaie. Avea părul lung şi nepieptănat, iar în lumina după-amiezii, cu soarele aproape la apus, semăna cu un sfînt.

— Nu poate vorbi, spuse Ara. Am încercat şi eu, şi Willie. Mai bine ai sta în partea dinspre vînt lîngă el.

— Am simţit mirosul, replică Thomas Hudson. Întreabă-l dacă vrea ceva, îi spuse lui Peters.

Operatorul radio îi vorbi pe nemţeşte, iar neamţul se uită la el, dar nu scoase o vorbă şi nici nu-şi clinti capul. Thomas Hudson auzi bîzîitul motorului, se uită peste golf la bărcuţa care venea dinspre soare. Era încărcată pînă la linia de plutire. Se uită din nou la neamţ.

— Întreabă-l cîţi erau. Spune-i că trebuie să ştim cîţi erau. Spune-i că-i foarte important.

Peters îi vorbi neamţului blînd şi chiar cu duioşie, i se păru lui Thomas Hudson. Neamţul scoase cu greutate trei cuvinte.

— Zice că nimic n-are importanţă, îi traduse Peters.

— Spune-i că n-are dreptate. Trebuie să ştim. Întreabă-l dacă vrea morfină.

Neamţul se uită recunoscător la Thomas Hudson și mai rosti trei cuvinte.

— Zice că nu-l mai doare, traduse Peters.

Îi vorbi din nou în nemţeşte, şi din nou Thomas Hudson surprinse tonul duios; sau poate că nu era decît tonul duios al limbii.

— Peters, mai taci din gură, îi spuse Thomas Hudson. Tradu doar ce-ţi spun. M-ai auzit?

— Da, domnule, spuse Peters.

— Spune-i că-l pot face să se chinuie ca dracu.

Peters îi traduse neamţului, care îşi întoarse privirea spre Thomas Hudson. Erau ochii unui bătrîn acum, ochii unui bătrîn pe un chip tînăr îmbătrînit ca lemnul luat de ape şi aproape la fel de cenuşiu.

— *Nein,* spuse neamţul slab.

— Spune că nu, traduse Peters.

— Da, partea asta am înţeles-o şi eu, spuse Thomas Hudson. Adu-i nişte supă caldă, Willie, şi dă-i puţin coniac. Peters, întreabă-l dacă nu vrea totuşi morfină, chiar dacă nu vorbeşte. Spune-i că avem destulă.

Peters traduse şi neamţul se uită la Thomas Hudson şi pe faţa lui se ivi un zîmbet, un zîmbet subţire, nordic.

Îi vorbea abia auzit lui Peters.

— Îţi mulţumeşte şi zice că n-are nevoie şi e mai bine să n-o iroseşti.

Apoi îi mai spuse ceva încet lui Peters, care traduse:

— Spune că acum o săptămîna i-ar fi fost de folos.

— Zi-i că îl admir, rosti Thomas Hudson.

Antonio, secundul său, ajunse lîngă şalupă cu bărcuţa, împreună cu Henry şi cu toţi ceilalţi din echipa care se dusese pe Megano.

— Veniţi în linişte la bord, le spuse Thomas Hudson. Nu vă arătaţi la pupa. Am dat de un friţ pe moarte, şi acum e la pupa şi vreau să moară în linişte. Ce-aţi găsit?

— Nimic, răspunse, absolut nimic.

— Peters, spuse Thomas Hudson, poţi vorbi cu el cît pofteşti. Poate scoţi ceva de la el. Eu mă duc cu Ara şi cu Willie la prova să bem ceva.

Cînd ajunse sub punte, întrebă:

— Cum e supa, Willie?

— Primul pachet pe care am pus mîna era de moluşte, spuse Willie. E destul de caldă.

— De ce nu i-ai dat supă de coadă de vită sau supă de carne? îl întrebă Thomas Hudson. În starea în care se află, erau şi mai ucigătoare. Unde dracu e cea de pui?

— N-am vrut să-i dau supă de pui. E pentru Henry.

— Şi asta-i drept, spuse Henry. Ce să-l mai răsfăţăm?

— Nu cred că-l răsfăţăm cu adevărat. Cînd am dat ordin, m-am gîndit că nişte supă şi ceva de băut au să-l facă să vorbească. Dar n-are să vorbească. Ara, vrei te rog să-mi dai puţin gin?

— Tom, i-au făcut umbrar, şi a avut parte de un pat bun de crengi, şi apă din belşug şi mîncare într-o oală. Au încercat să-l facă să se simtă cît mai bine, şi în jur au săpat un şanţ în nisip pentru scurgere. De la ţărm pînă acolo unde se află el erau foarte multe urme, aş zice să tot fie vreo opt-zece. Nu mai mulţi. Eu şi Willie l-am cărat cu foarte multă grijă. Amîndouă rănile au făcut gangrenă, şi gangrena s-a urcat foarte sus, aproape de şoldul drept. Poate că n-ar fi trebuit să-l aducem, ci să fi venit să vă luăm, pe tine şi pe Peters, ca să-i puneţi întrebări în adăpostul acela al lui. Dacă aşa trebuia, atunci să ştii că eu sînt de vină.

— Avea vreo armă la el?

— Nu, şi nici un mijloc de identificare.

— Dă-mi băutura, spuse Thomas Hudson. Cam cînd ai zice că au fost tăiate ramurile pentru adăpostul lui?

— Nu mai tîrziu de ieri dimineaţă, aş zice. Dar nu sînt chiar sigur.

— A spus ceva?

— Nu. Cînd ne-a văzut cu pistoalele în mînă, arăta de parcă ar fi fost făcut din lemn. La un moment dat, s-a arătat înspăimîntat de Willie. Cred că atunci cînd i-a văzut ochiul. Apoi cînd l-am ridicat a zîmbit.

— Ca să arate că poate zâmbi, spuse Willie.

— Apoi şi-a pierdut cunoştinţa, spuse Ara. Tom, cît crezi că o mai ţine pînă se sfîrşeşte?

— Nu ştiu.

—- Hai să ieşim pe punte şi să luăm şi paharele cu noi, spuse Henry. N-am încredere în Peters.

— Hai să terminăm supa asta, spuse Willie. Mi-e foame. Pot să-i încălzesc într-o cană nişte supă de pui de la Henry, dacă n-are nimic împotrivă.

— Dacă asta-l face să vorbească, spuse Henry, n-am nimic împotrivă.

— Probabil că nu, spuse Willie. Dar în halul în care e, e o treabă cam tîmpită să-i dai supă de moluşte. Henry, du-i coniacul. Poate că şi lui îi place, la fel ca mie şi ca ţie.

— Nu-l mai sîcîiţi, spuse Thomas Hudson. E un friţ de treabă.

— Sigur că da, făcu Willie, toţi friţii sînt de treabă cînd dau în primire.

— Încă n-a dat în primire, spuse Thomas Hudson. Deocamdată e doar pe moarte.

— Cu multă demnitate, spuse Ara.

— Şi tu eşti pe cale să ajungi un iubitor de friţi? îl întrebă Willie. Înseamnă că sînteţi doi, tu şi Peters.

— Mai taci din gură, Willie, spuse Thomas Hudson.

— Ce te-a apucat şi pe tine? îi replică Willie lui Thomas Hudson. Eşti conducătorul extenuat al unui mic grup de sinceri iubitori de friţi.

— Willie, vino la prova, îi spuse Thomas Hudson. Ara, du supa la pupa cînd s-o încălzi. Toţi ceilalţi duceţi-vă şi vedeţi cum moare frițul, dacă vreţi. Dar nu vă îmbulziţi peste el.

Antonio dădu să meargă după ei, cînd Thomas Hudson şi Willie se îndreptară spre prova, dar Thomas Hudson clătină din cap spre el, şi bărbatul acela voinic se întoarse în cambuză.

Erau la cockpit prova şi se făcuse aproape întuneric. Thomas Hudson reuşea să zărească chipul lui Willie. În lumina aceea arăta mai bine şi, în plus, stătea în partea în care avea ochiul teafăr. Thomas Hudson se uită mai întîi la Willie, la cele două parîme de ancorare şi apoi la un copac pe care-l mai zărea încă pe plajă. E un fund nisipos şi înşelător, se gîndi el, apoi spuse:

— În regulă, Willie. Zi ce ai de zis.

— Mai întîi despre tine, începu Willie. Te chinui de moarte sus la comandă, numai pentru că ţi-a murit puştiul. Nu ştii că mai mor atîţia puşti ai altora?

— Ştiu. Altceva?

— După aia, blestematul ăla de Peters şi blestematul de friţ care împut puntea din spate. Şi ce fel de navă-i aia unde secundu-i bucătar?

— Cum găteşte?

— Găteşte minunat, şi ştie cum se mînuieşte o ambarcaţiune din astea mici mai bine ca noi toţi împreună, inclusiv ca tine.

— Mult mai bine.

— Dă-i-n mă-sa, Tom. Să ştii că nu mi-am pierdut capul. Eu nici n-am cap să-l pierd. Dar sînt obişnuit să fac treburile astea altfel. Îmi place pe navă şi-mi place toată lumea, în afară de fătălăul ăla de Peters. Dar încetează să te mai chinui singur.

— Nu mă chinui, să ştii, spuse Thomas Hudson. Nu mă gîndesc la nimic altceva decît la treaba pe care o am de făcut.

— Eşti atît de plin de nobleţe, că ai merita să fii împăiat şi suit pe cruce, spuse Willie. Gîndeşte-te la muieri.

— Spre ele ne şi îndreptăm.

— Uite aşa-mi place să te aud vorbind.

— Willie, acum ţi-a trecut?

— Bineînţeles. De ce dracu să nu-mi treacă? Friţul ăla m-a făcut să-mi sară muştarul, zic eu. L-au aranjat atît de frumos, cum n-o să reuşim noi să facem pentru nimeni. Sau poate că o să facem dacă o să avem vreme. Dar friţii ăia nu s-au scumpit la timp. Nu bănuiau cît de aproape eram pe urmele lor. Dar trebuie să-şi fi închipuit că nu se putea să nu fie cineva pe urmele lor. Acum toţi sînt pe urmele lor. Şi au stat şi l-au aranjat frumos, cît de frumos se putea în starea în care era.

— Da, spuse Thomas Hudson. Şi pe oamenii din insulă i-au aranjat frumos.

— Îhî, făcu Willie. Nu-i aşa că-i un iad?

Chiar atunci se arătă şi Peters. Totdeauna se socotise marinar, chiar cînd nu era în formă, şi se simţea tare mîndru să păstreze adevărata disciplină, dar fără toată eticheta ei, ceea ce constituia regulă pe navă. El era cel care profita cel mai mult de asta. Acum se opri, luă poziţia de drepţi, salută, ceea ce dovedi că era beat, şi spuse:

— Tom, adică domnule, a murit.

— Cine a murit?

— Prizonierul, domnule.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Pune-ţi generatorul în funcţiune şi vezi dacă putem lua legătura cu Guantánamo.

Trebuie să aibă ei ceva pentru noi, se gîndi.

— Prizonierul a spus ceva? îl întrebă pe Peters.

— Nu, domnule.

— Willie, cum te simţi?

— Minunat.

— Ia un aparat şi fă-i două fotografii, din profil, întins la pupa. Apoi dă pătura la o parte, şi scoate-i şi pantalonii şi fă-i una întreg, aşa cum stă la pupa. Mai fă una din faţă, numai capul, şi una din faţă cum stă întins.

— Da, domnule, spuse Willie.

Thomas Hudson urcă pe puntea de comandă. Auzi cum porneşte motorul generatorului şi zări fulgerarea aparatului. Cei de la ONI, acolo unde cîntăresc ei totul, n-o să creadă că am pus noi mîna nici pe friţul ăsta, atît cît e, se gîndi. Nu avem nici o dovadă. Se vor găsi unii să spună că ce-am cules noi e doar un cadavru pe care l-au împins ei peste bord. Ar fi trebuit să facem o poză mai din vreme. La dracu şi cu ăştia. Poate punem mîna şi pe ceilalţi mîine.

Ara veni pe puntea de comandă.

— Tom, cine zici să-l ducă la ţărm şi să-l în groape?

— Cine a lucrat cel mai puţin pe ziua de azi?

— Toată lumea a lucrat din greu. Am să-l iau pe Gil şi facem noi treaba asta. Îl putem îngropa în nisip, dincolo de limita apelor mari.

— Poate chiar puţin mai sus.

— Îl trimit pe Willie aici să-i spui tu ce să scrie pe scîndura de la cap. Am eu o scîndură de la o ladă de provizii.

— Trimite-l pe Willie.

— Îl coasem în sac?

— Nu, înveliţi-l numai în pătura lui. Trimite-l pe Willie sus.

— Ce voiai cu mine? întrebă Willie.

— Scrie pe scîndura aia „Marinar german necunoscut”, şi dedesubt pune data.

— Bine, Tom. Vrei să mă duc şi eu la ţărm cînd îl îngroapă?

— Nu, se duc Ara şi Gil. Scrie inscripţia pe scîndură, relaxează-te şi bea şi tu ceva.

— Îndată ce Peters prinde Guantánamo, trimit mesajul. Nu vrei să cobori dedesubt?

— Nu. Mă odihnesc aici, sus.

— Cum o fi oare pe puntea de comandă a unei nave mari, plină de responsabilităţi şi de tot felul de rahaturi?

— Cam la fel ca atunci cînd scrii inscripţia aia.

Cînd sosi mesajul de la Guantánamo, după decolare, în el se spunea: „Continuaţi cu grijă cercetările spre vest”.

— Asta şi facem, îşi spuse Thomas Hudson. Se întinse şi adormi imediat, iar Henry îl înveli cu o pătură subţire.

IX

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, coborî sub punte şi verifică barometrul. Era cu patru zecimi mai coborît şi îşi trezi secundul şi-i arătă şi lui. Secundul se uită şi dădu afirmativ din cap.

— Ai văzut ce vijelie trecea peste Romano, ieri, şopti el. Se îndreaptă spre sud.

— Vrei să-mi faci un ceai, te rog? îi spuse Thomas Hudson.

— Am ceai rece într-o sticlă la gheaţă.

Thomas Hudson se duse la pupa, luă o perie şi o căldare şi se apucă să frece puntea la pupa. Fusese ea frecată şi mai înainte, dar o mai spălă o dată şi apoi clăti peria. După aceea luă sticla cu ceai rece pe puntea de comandă şi aşteptă să se lumineze.

Înainte de a se crăpa de ziuă, secundul trase ancora la pupa şi, împreună cu Ara, aduse şi ancora tribord, iar apoi ei doi şi Gil ridicară bărcuţa la bord. După care secundul pompă apa din santină şi verifică motorul: pe urmă scoase capul pe punte şi spuse:

— Gata, putem pleca în orice clipă.

— De ce-a luat atît de multă apă?

— S-a slăbit o garnitură. Am mai strîns-o puţin. Dar prefer să ia mai degrabă puţină apă decît să se încingă axul.

— Bine. Trimite-i sus pe Ara şi pe Henry. Pornim.

Traseră ancora şi el se întoarse spre Ara:

— Mai arată-mi o dată copacul.

Ara îi arătă copacul ce se ridica doar puţin deasupra liniei ţărmului pe care-l părăseau şi Thomas Hudson însemnă cu creionul o mică cruce pe hartă.

— Peters n-a mai prins deloc Guantanamo?

— Nu. S-a ars din nou postul?

— Ei bine, sîntem în urma lor, şi mai au ei şi pe alţii înaintea lor şi am primit ordinul.

— Tom, chiar crezi că vîntul se va schimba spre sud? întrebă Henry.

— Barometrul aşa arată. Dar o să putem spune mai precis cînd o să înceapă să se înteţească.

— Pe la patru a căzut aproape de tot.

— Nu te-au supărat muştele de nisip?

— Numai spre ziuă.

— Mai bine te-ai duce sub punte să dai cu flit s-o şteargă toate. N-are nici un sens să le mai plimbăm şi pe ele cu noi.

Era o zi frumoasă, dar, uitîndu-se înapoi la golfuleţul unde ancoraseră, şi la ţărm, şi la desişul de arbuşti de la Cayo Cruz pe care-i ştiau amîndoi atît de bine, Thomas Hudson şi Ara văzură norii înalţi ce se ridicau deasupra uscatului. Cayo Romano ieşise atît de mult din apă, încît părea a fi însuşi uscatul, iar deasupra lui, la mare înălţime, se vedeau norii care promiteau vînt de sud sau calm şi vijelii dinspre ţărm.

— Dacă ai fi neamţ, Ara, ce-ai gîndi acum? întrebă Thomas Hudson. Ce-ai gîndi acum dacă ai vedea asta şi ai şti că n-ai să mai ai vînt prielnic?

— Aş încerca s-o iau pe uscat. Cred că asta aş face.

— Dar pe uscat ai avea nevoie de o călăuză.

— Mi-aş face rost de o călăuză, spuse Ara.

— De unde ai face rost?

— De la pescarii de pe Anton sau Romano. Sau de la Coco. Acum trebuie să fie pe-acolo pescari care pun peşte la sare. La Anton s-ar putea să fie şi ambarcaţii din cele cu puţuri pentru peşte viu.

— O să încercăm la Anton, spuse Thomas Hudson. E plăcut să te trezeşti dimineaţa şi să ţii timona avînd soarele în spate.

— Dacă ai avea mereu norocul să ţii timona avînd soarele în spate şi să ai mereu o zi ca asta, ce loc minunat ar fi oceanul.

Era o adevărată zi de vară şi, fiind încă dimineaţă, nu începuseră deocamdată rafalele de vînt. Ziua era plină de blîndeţe şi făgăduială şi marea se întindea netedă şi limpede. Puteau vedea clar fundul pînă cînd trecură de zona de sondaj, şi apoi departe, în larg, se ivi Minerva, taman unde trebuia ea să se afle, şi valurile se spărgeau alene de stîncile de coral. Era hula care rămăsese după două luni de neîndurătoare alizee puternice. Dar valurile veneau blînde şi liniştite, cu un fel de regularitate pasivă.

Parcă ar spune că acum toţi sîntem prieteni şi că nu va mai fi niciodată vreo frămîntare sau dezlănţuire sălbatecă, se gîndea Thomas Hudson. De ce e atît de înşelătoare marea? Un fluviu poate fi şi trădător şi crud, şi cumsecade şi prietenos. Un pîrîu poate fi pe deplin prietenos şi poţi să te încrezi în el toată viaţa dacă nu abuzezi. Dar oceanul totdeauna trebuie să te mintă înainte de a-şi face mendrele.

Se uită din nou la mişcarea domoală în sus şi-n jos care dezvăluia ritmic stîncile de la Minerva, de parcă ar fi încercat să le scoată la mezat ca pe un domeniu deosebit.

— Vrei să-mi aduci şi mie un sandviş? îl rugă pe Ara. Nişte carne de vacă conservată şi o ceapă întreagă, sau nişte şuncă şi ouă şi o ceapă. După ce aduci micul dejun, rînduieşte pe punte un cart de patru oameni, cum se cuvine, şi verifică toate binoclurile. Înainte de a ne îndrepta spre Anton, ies în larg.

— Da, Tom.

Mă întreb ce m-aş face fără Ara, se gîndi Thomas

Hudson. Ai dormit minunat, îşi spuse, şi nu s-ar putea să te simţi mai în formă ca acum. Avem şi ordine, şi sîntem chiar pe urmele lor, şi-i împingem spre ceilalţi. Dai curs ordinelor şi te uiţi ce zi minunată ţi s-a hărăzit ca să-i urmăreşti. Dar lucrurile arată prea afurisit de bine.

Înaintau prin şenal cu ochii în patru, dar nu se zărea nimic decît marea liniştită, aşa cum arată ea dimineaţa devreme, unduindu-se prietenoasă, şi dunga prelungă şi verde a insulei Romano, cu numeroasele insuliţe presărate pînă acolo.

— Cu marea asta n-or să navigheze prea departe, spuse Henry.

— N-or să navigheze deloc, preciza Thomas Hudson.

— Tragem la ţărm la Anton?

— Da, şi să verificăm ce-i acolo.

— Mie îmi place la Anton, spuse Henry. Dacă marea e liniştită, e un loc bun de ancorat, aşa că bestiile alea nu ne mănîncă.

— Dar în interior te termină complet, spuse Ara.

În faţa lor se arătă un mic hidroavion zburînd la mică înălţime şi îndreptîndu-se spre ei. Era alb şi minuscul, aşa cum bătea soarele în el.

— Avion, spuse Thomas Hudson. Dă comanda să ridice steagul cel mare.

Avionul se apropie mereu, pînă începu să zumzăie deasupra lor. Apoi le dădu ocol de două ori şi se îndepărtă spre est.

— Dacă ar fi dat pilotul de ceva, n-ar mai fi avut acum un avion atît de frumos, spuse Henry. L-ar fi doborît.

— S-ar fi putut să transmită localizarea şi cei de la Cayo Frances s-o fi recepţionat.

— Poate, spuse Ara.

Ceilalţi doi basci nu scoaseră o vorbă. Stăteau spate în spate şi-şi cercetau fiecare cadranul. După un răstimp, bascul căruia îi spuneau George dar de fapt se numea Eugenio numai că Peters nu era în stare totdeauna să-i spună Eugenio, strigă:

— Avionul se întoarce iar spre est, printre insuliţele din

larg şi Romano.

— Merge acasă să ia micul dejun, spuse Ara.

— Dar o să raporteze prezenţa noastră, adăugă Thomas Hudson. Aşa că într-o lună poate că or să afle unde eram noi astăzi la ora asta.

—Dacă nu încurcă punctul pe harta lui, completă Ara. Paredon Grande, Tom. Relevment aproximativ douăzeci de grade prova babord.

— Ai ochi buni, spuse Thomas Hudson. Asta e, ai dreptate. Mai bine s-o luăm spre ţărm şi să găsim şenalul spre Anton.

— Întoarce babord nouăzeci de grade şi cred că a noastră-i.

— Am să mă apropii de banc şi o s-o iau de-a lungul lui pînă dăm de afurisitul de şenal.

Porniră spre ţărm, spre linia verde de insuliţe care se arătau ca nişte garduri negre, iţindu-se din apă, şi apoi căpătau formă şi deveneau verzi şi îşi dezvăluiau şi ţărmurile nisipoase. Thomas Hudson se apropie cam în silă, părăsind şenalul larg, marea plină de făgăduinţi şi frumuseţea acelei dimineţi la apă adîncă, pentru a-şi face de lucru cercetînd insuliţele dinspre ţărm. Dar avionul care cercetase coasta în partea aceea şi se întorsese pentru a zbura pe deasupra ei cu soarele în spate nu putea însemna altceva decît că nimeni nu dăduse de bărci spre est. Dar se putea foarte bine să nu fie decît o patrulă de rutină. Logic, nu putea să însemne decît că avea altă misiune. O patrulă de rutină ar fi trecut pe deasupra canalului în ambele sensuri.

Văzu insula Anton, insulă plăcută, cu multă vegetaţie, ridicîndu-se tot mai mult în faţa lui, şi se uită înainte să zărească semnele de reper în vreme ce se îndrepta spre ţărm. Trebuia să ia drept reper cel mai înalt copac de pe promontoriul insulei şi să-l facă să vină drept în şaua mică de pe Romano. Cu reperele astea se putea apropia de ţărm chiar dacă-i bătea soarele în ochi şi apa avea strălucirea sticlei topite.

În ziua aceea nu avea nevoie de ele. Dar pentru a nu-şi

pierde antrenamentul, îşi căută reperele, şi cînd găsi copacul se gîndi în sinea lui: „Am nevoie de altceva mult mai trainic drept reper pe o coastă bîntuită de uragane”, după care o luă pe lîngă ţărm pînă aşează exact copacul în tăietura şeii, şi apoi întoarse drept spre ţărm. Era în şenal, între malurile acelea de marnă care abia de erau acoperite de apă, şi-i spuse lui Ara:

— Spune-i lui Antonio să arunce o muscă artificială. S-ar putea să prindem ceva pentru oală. Şenalul ăsta are pe fund un minunat banc de nisip.

Apoi o ţinu drept spre ţărm, ghidîndu-se după reperele lui. Era tentat să nu se mai uite deloc la maluri, ci să meargă drept înainte. Dar îşi dădu seama că era tot unul dintre lucrurile acelea făcute din prea multă mîndrie despre care vorbise Ara, şi conduse şalupa cu grijă, pe lîngă malul tribord, şi luă cîrma tribord cînd ajunse să se conducă după maluri şi nu după cel de-al doilea reper pe care îl avea. Era ca şi cum s-ar fi plimbat pe nişte străzi obişnuite dintr-un cvartal. Mareea dădu năvală spre ţărm. La început apa veni maronie, apoi curată. Chiar înainte de a ajunge la punctul unde socotea el că e bazinul de întoarcere, unde îşi pusese în gînd să ancoreze, îl auzi pe Willie strigînd: „Peştele!”

Uitîndu-se spre pupa, văzu un tarpon ţîşnind sus, în soare, şi zbătîndu-se să scape. Avea gura deschisă, era uriaş şi soarele lucea pe solzii lui argintii şi pe dunga lungă, verde, a aripioarei dorsale. Se zbătea cu disperare în soare, şi se prăbuşi împroşcînd apa în toate părţile.

— Un *sábalo,* strigă Antonio cu silă.

— Un *sábalo* prost, spuseră bascii.

— Să încerc să-l scot, Tom? întrebă Henry. Mi-ar plăcea să-l prind, chiar dacă nu-i bun de mîncat.

— Dacă nu l-a luat Willie, ia-l tu de la Antonio. Şi spune-i lui Antonio să vină dracului la prova. Am să arunc ancora.

Emoţia pescuitului şi salturile tarponului uriaş continuară la pupa, fără ca nimeni să-i mai acorde vreo atenţie, doar vreun zîmbet, în vreme ce ancorau.

— Vrei să mai lăsăm una? strigă Thomas Hudson spre prova.

Secundul scuturǎ din cap. Cînd se rǎsuciră la ancoră cum trebuia, secundul se urcă pe puntea de comandă.

— Ţine în orice situaţie, Tom, îi spuse el. Indiferent ce fel de vijelie se abate încoace. Orice. Şi nu contează cum se rǎsuceşte nava în vînt, n-o să ne mai bîţîie în nici un fel.

— Pe la ce oră se lasă vijelia?

— După două, îi spuse secundul, uitîndu-se la cer.

— Atunci coboară bărcuţa, spuse Thomas Hudson, și mai pune-mi o canistră de benzină pentru motorul de la barcă. Trebuie să pornim dracului o dată.

— Cine merge cu tine?

— Numai Ara, Willie şi cu mine. Vreau să meargă repede.

X

Cei trei din barcă înveliseră cîteva *niños* în mantalele de ploaie. Erau nişte puşti automate Thompson, în tocurile de piele, lungi cît armele. Tocurile fuseseră croite şi cusute de Ara, care nu prea era croitor, şi pieile cu blana tunsă scurt fuseseră impregnate de Thomas Hudson pe dinăuntru cu ulei de protecţie care avea un uşor miros de acid fenic. Bascii numiseră armele „prunci” pentru că armele erau adăpostite în tocurile lor de piele, iar tocurile se legănau cînd erau agăţate în deschizătura din puntea de comandă.

— Dă-ne o sticlă de apă, îi ceru Thomas Hudson secundului.

Cînd Antonio îi aduse sticla, grea, rece, cu dop larg ce se înşuruba, Thomas Hudson i-o trecu lui Willie, care o aşează la prova. Lui Ara îi plăcea să conducă barca din cîrma motorului, aşa că se aşeză la pupa. Thomas Hudson stătea la mijloc, iar Willie se ghemui la prova. Ara o luă drept spre insuliţă şi Thomas Hudson urmări norii ce se îngrămădeau deasupra pămîntului. Cînd ajunseră la apă mică, Thomas Hudson putu vedea aglomerările cenuşii de scoici formînd movile pe nisip. Ara se aplecă înainte şi-i spuse:

— Tom, vrei să arunci o privire pe ţărm?

— Ar fi bine s-o facem înainte de a da ploaia.

Ara duse bărcuţa la ţărm, săltînd motorul sus, chiar după ce-şi luaseră ultimul vînt. Mareea mîncase ţărmul nisipos croindu-şi un mic canal în dreptul promontoriului, şi el cîrmi spre ţărm suind barca pe nisip.

— Din nou acasă, spuse Willie. Cum îi spune tîrfei ăsteia?

— Antón.

— Nu Antón Grande, sau Antón Chico, sau Antón El Cabrón?

— Nu, numai Antón. Ia-o spre promontoriul acela dinspre est şi nu te opri deloc. Te culegem noi mai încolo. Eu am să bat repede malul ăstălalt, iar Ara o să lase barca undeva, dincolo de celălalt promontoriu, şi o să cerceteze malul mai departe. Am să-l iau de acolo cu barca şi venim pe urmă după tine.

Willie ţinea „pruncul” învelit în mantaua de ploaie şi şi-l puse pe umăr.

— Dacă dau de vreun friţ, pot să-l curăţ?

— Colonelul spune că pe toţi, în afară de unul singur, îi comunică Thomas Hudson. Încearcă să cruţi unul mai deştept.

— Fac cu ei un test de inteligenţă înainte de a deschide focul.

— Nu uita să faci şi cu tine unul.

— Testul meu e destul de mediocru, altfel n-aş fi aici, răspunse Willie şi porni la drum.

Avea un mers indolent, dar cerceta ţărmul şi terenul spre interior cu toată atenţia de care era în stare un om. Thomas Hudson îi spuse în spaniolă lui Ara ce au de făcut, apoi făcu vînt bărcii în apă. Porni de-a lungul ţărmului cu „pruncul” sub braţ şi simţi nisipul care-i intra printre degetele goale. În faţa lui, barca dublă promontoriul cel mic.

Era bucuros că ajunsese pe mal, şi mergea cît de repede îl ţineau picioarele şi totuşi cerceta cu atenţie ţărmul. Era un ţărm primitor şi nu-i trezi nici un presentiment cum se întîmplase tot în ziua aceea pe mare, mai înainte. Era cam prăpăstios în dimineaţa aceea, se gîndi.

Poate din cauza acelui calm plat. În faţă se vedeau norii care se adunau tot mai mult. Dar deocamdată nu se întîmplă nimic. Sub soarele fierbinte nu erau nici muşte de nisip, şi nici ţînţari, şi înaintea lui zări un stîrc alb care pîndea un ochi de apă mică, ţinîndu-şi capul, gîtul şi ciocul gata pentru a prinde prada. Nu zbură nici cînd trecu Ara cu barca.

O să cercetăm locul cu atenţie, deşi nu cred să găsim ceva pe-aici, se gîndi. Azi tot nu se pot mişca din lipsă de vînt, aşa că tot nu pierdem nimic şi ar fi o neglijenţă criminală să trecem pe lîngă ei. De ce oare nu ştiu mai multe despre el? se gîndi. E numai vina mea. Ar fi trebuit să mă duc şi eu la ţărm şi să mă uit la umbrarul pe care l-au construit, şi la urme. M-am mulţumit să-i întreb pe Willie şi pe Ara. Amîndoi sînt buni, într-adevăr. Dar ar fi trebuit să mă duc şi eu.

E din cauza scîrbei pe care am simţit-o la gîndul de a-i întîlni, îşi zise. E de datoria mea să-i prind, şi vreau să-i prind, şi am să-i prind. Oare condamnaţii la moarte din închisoare se urăsc unii pe alţii? Nu cred că se urăsc decît dacă nu sînt în toate minţile.

Exact în clipa aceea stîrcul se ridică şi zbură ceva mai departe de ţărm. Frînă puternic cu aripile lui mari şi apoi, după cîţiva paşi stîngaci, ateriză. Îmi pare rău că l-am deranjat, se gîndi Thomas Hudson.

Cercetă tot ţărmul din partea de dincolo de limita apelor mari. Dar nu se vedea nici o urmă, în afara locului unde se tîrîse de două ori o broască ţestoasă. Lăsase o urmă largă spre mare şi una în susul ţărmului unde depusese ouăle. N-am timp să sap să caut ouăle, se gîndi. Norii începuseră să întunece cerul şi să se îndrepte spre mare. Dacă ar fi nimerit în partea astălaltă a insulei, precis că el ar fi căutat ouăle. Se uita înainte, dar nu văzu barca pentru că era dincolo de un alt promontoriu.

Mergea pe unde era nisip tare, dincolo de umezeala rămasă de la fluxul înalt, şi văzu nişte crabi-eremiţi purtîndu-şi cochiliile şi nişte crabi-fantomă lunecînd de pe porţiunea aceea de nisip, drept în apă. La dreapta, în apa

puţin adîncă din şenal, zări masa cenuşie a unui banc de chefali şi umbra lor pe nisipul pe de fund, în vreme ce se mişcau. Apoi ghici umbra unei baracude foarte mari care pîndea chefalii, şi văzu şi conturul baracudei – prelung, cenuşiu pal, părînd că nici nu se mişcă. Merse mai departe, în acelaşi ritm, şi curînd trecu de peşte, şi se apropie de stîrc.

Să văd dacă pot trece de el fără să-l stîrnesc să zboare, se gîndi. Dar chiar cînd ajunse aproape pe aceeaşi linie cu stîrcul, chefalii ţîşniră din apă, forme ţepene, cu ochi mari, capul scurt, argintii în lucirea soarelui, dar fără să fie frumoşi. Thomas Hudson se întoarse să se uite la peşti, încercînd să vadă baracuda care dădea iama printre ei. Nu reuşi să vadă peştele de pradă, ci numai saltul bezmetic al chefalilor înspăimîntaţi. Apoi văzu că bancul se adună la loc, formînd o masă cenuşie, în mişcare, şi cînd întoarse capul din nou văzu că stîrcul dispăruse. Îl zări zburînd, vînturîndu-şi aripile mari pe deasupra apei verzui, iar în faţa lui se întindea nisipul auriu al plajei, cu linia copacilor crescuţi de-a lungul promontoriului. Norii începură să-şi arunce umbra asupra întinderilor de dincolo de Romano, şi Thomas Hudson porni mai repede, încercînd să ocolească promontoriul ca să vadă unde lăsase Ara barca.

Mersul rapid îi dădea o stare de aţîţare, şi el se gîndi că nu se poate să fie nici un friţ prin preajmă. N-ar fi putut simţi o asemenea stare dacă ar fi fost vreun friţ prin preajmă. Dar nu se ştie, se gîndi. S-ar putea întîmpla şi asta dacă eşti destul de nepriceput şi nu-ţi dai seama.

La capătul promontoriului era un petec de nisip alb, strălucitor, şi el se gîndi: Aş avea poftă să mă întind acolo. Ar fi un loc minunat. Apoi, la capătul plajei prelungi zări bărcuţa şi se gîndi: La dracu şi cu asta. În noaptea asta am să dorm şi am să mă iubesc cu salteaua mea pneumatică sau cu puntea – chiar mai bine cu puntea. Doar am fost împreună atîta amar de vreme, destulă ca să fim căsătoriţi. Probabil că acum se vorbeşte destul despre tine şi puntea de comandă, se gîndi. Ar trebui s-o tratezi cum se cuvine. Şi cînd colo, calci pe ea, stai în picioare pe ea. Ce fel de

purtare e asta? Şi mai şi verşi şi ceai rece pe ea. Nu-i frumos. Şi pentru ce, mă rog, o cruţi atît? Ca să mori pe ea? Cu siguranţă că va aprecia gestul. Calcă pe ea, stai in picioare pe ea şi mori pe ea. Trateaz-o cu adevărat frumos. Dar acum singurul lucru practic ce-ţi mai rămîne de făcut e să termini cu bazaconiile astea, să închei cercetarea plajei şi să-l iei pe Ara.

Merse mai departe pe plajă încercînd să nu se mai gîndească deloc, ci numai să observe. Îşi cunoştea bine datoria şi încercase să nu se eschiveze niciodată. Dar astăzi venise pe ţărm, deşi putea s-o facă oricare altul la fel de bine; cînd rămăsese la bord şi ceilalţi nu reuşiseră să găsească nimic, se simţise vinovat. Cerceta cu atenţie totul. Dar nu se putea împiedica să nu se gîndească.

Probabil că în partea lui Willie e şi mai cald, se gîndi. Poate că Ara are să dea peste ceva. Dacă aş fi fost în locul lor, ştiu al dracului de bine că aici aş fi venit. E primul loc bun. Poate că au trecut pe aici şi au ţinut-o drept înainte mai departe. Sau poate au tras la ţărm între Paredón şi Cruz. Dar nu cred s-o fi făcut, fiindcă putea să-i vadă cineva după lumină, şi niciodată n-ar fi reuşit să ajungă acolo în interior noaptea, fie că aveau călăuză sau nu. Cred că au plecat mai departe. Poate că o să-i găsim pe undeva pe lîngă Coco. Poate că-i găsim chiar aici, dincolo de insuliţa asta. Mai este o insuliţă pe care trebuie s-o cercetăm. Trebuie să-mi amintesc mereu că ei se conduc după hartă. Asta-i, dacă nu cumva pun mîna pe vreun pescar de prin partea locului. N-am văzut nici un fir de fum de la careva care ar face mangal. Ei bine, mă bucur că terminăm de cercetat insuliţa înainte de a veni ploaia. Îmi place s-o fac, se gîndi. Numai sfîrşitul nu-mi place.

Împinse bărcuţa în apă şi sări în ea, spălîndu-şi nisipul de pe picioare înainte de a intra în ea. Îşi puse „pruncul” în mantaua de cauciuc la îndemînă, aproape, şi porni motorul. Nu-i plăcea motorul exterior cum îi plăcea lui Ara şi niciodată nu-l pornea fără să-şi aducă aminte că erau momente cînd trebuia să sufle şi să tragă din ţevi de alimentaţie înfundate, de fişe de contact prea scurte şi de

alte plăceri ale motoarelor mici. Dar Ara n-avea niciodată necazuri cu aprinderea. Cînd motorul nu mergea bine, se uita la el cu admiraţia unui jucător de şah în faţa unei mutări strălucite din partea adversarului.

Thomas Hudson conduse barca de-a lungul ţărmului, dar Ara era încă departe şi nu reuşea să-l zărească. Trebuie să fie la jumătate de drum spre Willie, se gîndi. Dar cînd îl zări era aproape de golful mangrovelor, unde plaja înceta şi începea desişul des şi verde de mangrove ce se întindea pînă în apă, rădăcinile lor arătîndu-se ca nişte beţe maronii încîlcite.

Apoi observă catargul ridicîndu-se dintre mangrove. Doar atît se vedea. Dar îl zări şi pe Ara întins în spatele unei dune mici de nisip, în aşa fel încît să vadă pe deasupra ei.

Simţi cum îi trece un fior prin creştetul capului, ca atunci cînd întîlnea o maşină în mare viteză ieşindu-i deodată înainte pe sens interzis. Dar Ara auzi motorul, întoarse capul şi-i făcu semn să tragă la mal. Thomas Hudson trase la mal în linie tangentă în spatele lui Ara. Bascul urcă în barcă ţinîndu-şi „pruncul” învelit în haina de ploaie, cu patul înainte, pe umărul drept sub care se vedea vechea lui cămaşă de plajă în dungi. Arăta mulţumit.

— Ia-o înainte cît îţi îngăduie şenalul, îi spuse el. O să-l găsim şi pe Willie.

— E una dintre bărci?

— Bineînţeles, răspunse Ara. Dar sînt sigur că e abandonată. Tom, o să plouă.

— Ai mai văzut ceva?

— Nimic.

— Nici eu.

— E o insuliţă minunată. Am găsit şi o cărare mai veche care ducea la apă. Dar nu era folosită.

— Şi în partea lui Willie era apă.

— Uite-l pe Willie, spuse Ara.

Stătea pe nisip, cu picioarele trase sub el şi cu „pruncul” aşezat pe genunchi. Thomas Hudson îndreptă bărcuţa spre mal, în direcţia lui. Willie se uită la ei; părul negru îi cădea pe frunte şi era lac de sudoare, iar ochiul

teafăr, albastru, avea un aer parşiv.

— Pe unde aţi umblat, neisprăviţilor? întrebă el.

— Cînd au trecut pe aici, Willie?

— Ieri, după cum se vede după rahat, spuse Willie. Sau poate ar trebui să spun excremente?

— Cîţi?

— Opt care s-au putut uşura, iar trei din ei au diaree.

— Altceva?

— Au făcut rost de o călăuză, sau de un pilot, sau cum i-o fi spunînd.

Călăuza pe care puseseră mîna era un pescar ce avea un adăpost acoperit cu frunze de palmier şi săra fileuri de baracudă pe care le întinsese pe un rastel, ca să le vîndă mai apoi chinezilor, ce le cumpărau ca să le desfacă mai apoi negustorilor, ce-l vindeau la rîndul lor drept cod în prăvăliile lor. Pescarul sărase şi uscase destul peşte după cum arăta suportul.

— Acum friţi mîncat mult cod la ei, spuse Willie.

— Ce fel de limbaj e ăsta?

— Vorbesc pe limba mea, răspunse Willie. Fiecare are limba lui aici, cum au bascii şi alţii. Ai vreo obiecţie dacă am şi eu limba mea?

— Spune-mi restul.

— Aici dormit un singur foc, spuse Willie. Mîncat la el carne de porc. Toţi oamenii de la Insula Masacru. Stăpîn neamţ nu avut mîncat din cutie sau cruţat la ele.

— Termină cu aiurelile astea şi vorbeşte ca lumea.

— Bătrîn stăpîn Hudson tot pierde după-amiază din cauză ploi mare cu vînt mare. Poate ascultă bine la Willie, faimos mare cercetaş de la Pampas. Willie spune pe limbă a lui.

— Termină odată.

— Ascultă, Tom, cine i-a dibuit pe friţi de două ori?

— Ce-i cu barca?

— Barca terminată. Prea mult scînduri laterale putrede. Una la pupa ruptă.

— S-au lovit de ceva cînd veneau la ţărm pe lumină proastă.

— Aşa cred. Bine, termin cu auirelile. Au pornit-o spre soare-apune. Opt oameni şi o călăuză. Poate nouă, în caz că nu s-a putut uşura căpitanul din cauza prea multor responsabilităţi majore, aşa cum şi conducătorul nostru are uneori necazuri, şi acum uite că începe să plouă. Barca pe care au părăsit-o pute şi e plină de murdărie de porc şi găinaţ de găină, ca şi de la camaradul lor pe care l-am îngropat noi. Mai au un individ rănit, dar după bandaje nu pare să fie foarte grav.

— Cu puroi?

— Da, dar puroi curat. Vrei să vezi totul cu ochii tăi, sau mă crezi pe cuvînt?

— Te cred pe cuvînt, cred tot, dar vreau să văd şi eu.

Şi văzu într-adevăr totul, urmele, focul, locul unde au dormit şi şi-au gătit mîncarea, bandajele, tufişurile pe care le-a folosit drept latrină, făgaşul făcut în nisip de barca de ţestoase cînd au tras-o pe ţărm. Începuse să plouă zdravăn, şi se porniră şi primele rafale de vijelie.

— Puneţi-vă hainele de ploaie şi ţineţi armele dedesubt, spuse Ara. Dar în noaptea asta tot trebuie să le desfac.

— Te ajut şi eu, spuse Willie. Am ajuns să le suflăm în ceafă friţilor, Tom.

— E un ţinut afurisit de întins şi acum au şi pe unul care cunoaşte locurile.

— Dă-i înainte tot aşa spuse Willie. Cum poate individul să cunoască locurile mai bine ca noi?

— Cu siguranţă că le cunoaşte mai bine.

— La dracu cu el. Am să mă duc la pupa să mă spăl cu săpun. Dumnezeule, cît îmi doresc să simt apă proaspătă şi săpun pe mine.

Acum ploua atît de tare, încît era greu să distingă vasul cînd dublară promontoriul. Vijelia se îndepărtase spre largul oceanului şi era atît de puternică şi ploua atît de tare, încît a încerca să găseşti vasul era ca şi cum ai încerca să vezi ceva stînd în spatele unei cascade. Cu ploaia asta rezervoarele se umplu ca nimica, se gîndi Thomas Hudson. Probabil că acum dă afară prin supapele de prea plin de la cambuză şi de la prova.

— Tom, cîte zile au trecut de cînd a plouat ultima oară? întrebă Willie.

— Trebuie să verificăm în jurnalul de bord. Dar au trecut cam cincizeci.

— Parcă-i o blestemată de rupere de nori musonică, puse Willie. Dă-mi ispolul să dau apa afară.

— Aveţi grijă să nu se ude tocul armelor.

— O ţin cu patul între picioare şi ţeava sub umărul stîng al hainei de ploaie, spuse Willie. N-a stat în viaţa ei mai bine ca acum. Dă-mi ispolul.

La pupa, toţi erau în pielea goală şi se spălau. Se săpuneau stînd cînd pe un picior cînd pe celălalt, aplecîndu-se sub rafalele ploii în vreme ce se săpuneau şi apoi întorcîndu-se cu faţa la ploaie. Toţi erau arşi de soare, dar în lumina aceea ciudată arătau albi. Thomas Hudson se gîndi la tabloul lui Cezanne, şi apoi se gîndi că i-ar fi plăcut să-l fi pictat Eakins. Apoi se gîndi că ar trebui să-l picteze chiar el, cu nava ţinînd piept valurilor înspumate de resac ce mugeau şi se iveau din masa cenuşie a rafalelor de ploaie, cu fundalul întunecat al norilor de furtună ce se apropiau, şi cu soarele răzbind o clipă printre nori ca să arginteze aversele de ploaie şi să lucească pe cei ce se spălau la pupa.

Aduse bărcuţa lîngă navă, Ara aruncă o parîmă şi erau acasă.

XI

În noaptea aceea, după ce ploaia se opri şi el puse să se verifice toate locurile pe unde se infiltrase apa, din cauză că avuseseră parte de o perioadă atît de îndelungată fără ploaie, şi după ce avu grijă să se pună dedesubt vase de colectare, şi după ce chiar punctele de infiltraţie, şi nu locurile pe unde se prelinsese apa, fură date cu vopsea, Thomas Hudson urmări să se fixeze oamenii de cart, să se împartă oamenii pe posturi și discută totul şi se înţelese cu secundul, şi cu Ara. Apoi, după ce se termină şi cina, şi se porni pocherul, se duse pe puntea de comandă. Luase cu el

o pompă de flit, salteaua pneumatică şi o pătură subţire.

Îşi pusese în gînd să se întindă pe saltea şi să nu se mai gîndească la nimic. Uneori reuşea să se gîndească la stele fără să se mai minuneze în faţa lor, şi la ocean fără să-şi mai facă probleme, şi la răsăritul soarelui fără să se mai gîndească ce avea să-i aducă.

Se simţi primenit din creştet pînă-n tălpi, după ce se frecase cu săpun în bătaia ploii, care răpăise la pupa, şi se gîndi: Am să stau întins aici şi am să mă simt curat. Ştia că n-avea nici un rost să se gîndească la femeia care fusese mama lui Tom, şi nici la cîte făcuseră ei împreună, şi la toate locurile pe unde umblaseră împreună, şi nici cum se despărţiseră. N-avea nici un rost să se mai gîndească la Tom. Încetase să se mai gîndească la el de cum primise vestea.

Şi, la fel, n-avea nici un rost să se mai gîndească la ceilalţi. Îi pierduse şi pe ei, şi n-avea nici un rost să se mai gîndească la ei. Dăduse toate remuşcările pentru calul pe care-l călărea acum. Aşa că mai bine stai întins aici şi simte-ţi trupul curat de la săpun şi ploaie, şi străduieşte-te să nu te mai gîndeşti la nimic. Ai învăţat de la o vreme cum să izbuteşti. S-ar putea să dormi şi să ai parte de vise năstruşnice sau plăcute. Rămîi întins aşa liniştit şi uită-te la noapte şi nu te mai gîndi. Sau Ara sau Henry or să te trezească dacă Peters prinde ceva.

În scurtă vreme adormi. Era din nou copil şi trecea călare printr-un canion abrupt. Canionul se deschidea în faţa lui şi se vedea nisip pe malul rîului cu apă limpede, atît de limpede că se distingeau pietrele pe fundul apei, şi apoi urmări păstrăvii de la marginea unui ochi mai adînc de apă, ce săreau să prindă gîzele purtate de curent la vale. Stătea călare şi se uita la păstrăvi cum se ridicau la suprafaţa apei cînd îl trezi Ara. Mesajul avea următorul conţinut: CĂUTAŢI CU ATENŢIE SPRE VEST, iar la sfîrşit era menţionat numele de cod.

— Mulţumesc, spuse el. Să-mi aduceţi dacă mai vine ceva.

— Bineînţeles. Culcă-te la loc, Tom.

— Am avut un vis minunat.

— Nu mi-l povesti, că poate se împlineşte.

Adormi din nou, şi cînd adormi zîmbea pentru că se gîndea că acţiona conform ordinelor şi-şi continua cercetările spre vest. Am ajuns cu nava destul de departe spre vest, se gîndi. Nu cred că le-a trecut lor prin minte că voi ajunge atît de departe spre vest.

Adormi şi visă că-i arsese cabana şi cineva îi ucisese puiul de căprioară care, între timp se făcuse cerb tînăr. Cineva îi ucisese cîinele şi îl găsi lîngă un copac şi se trezi plin de sudoare.

Cred că visele nu-s o soluţie, îşi spuse. Mai bine să procedez ca de obicei, fără să sper în vreun anestezic. Haide, chibzuieşte pînă la capăt.

Tot ce ai acum nu e decît problema principală şi celelalte cîteva probleme auxiliare. Asta e tot ce ai, aşa că mai bine ai încerca să-ţi placă. N-o să mai ai parte de vise plăcute niciodată, aşa că mai bine nu mai dormi. Odihneşte-te şi trudeşte-ţi mintea pînă ce n-o să mai lucreze deloc, şi cînd ai să dormi, aşteaptă-te la grozăvii. La jocul ăsta mare de noroc care se joacă aici, grozăviile sînt cîştigul de care ai parte. Ţi-ai ales miza şi ai pus-o în joc şi ai lăsat roata să se învîrtă şi în cele din urmă ţi s-a dat ploconul unui somn agitat şi neplăcut. Aproape că ai tras dreptul de a nu mai dormi deloc. Dar ai pus şi asta la bătaie pentru ceea ce ţi-a mai rămas, aşa că fă bine şi încearcă să-ţi placă. Şi acum eşti aproape adormit. Aşa că dormi şi închipuie-ţi că ai să te scoli plin de năduşeală. Şi ce-i cu asta? Nu-i nimic nici cu asta. Dar îţi mai aduci aminte cînd dormeai o noapte întreagă cu fata aia şi erai fericit şi nici nu te gîndeai să te trezeşti de nu te trezea ea ca să faceţi dragoste? Adu-ţi aminte de asta, Thomas Hudson, şi vezi cît de bine are să-ţi prindă.

Mă întreb cîte bandaje mai au pentru celălalt individ rănit. Dacă mai au ei timp pentru bandaje, atunci mai au timp şi pentru altele. Care altele? Ce-ţi închipui că mai au cu ei, în afară de ceea ce ştii şi tu? Nu cred că prea multe. Poate pistoale şi cîteva automate. Poate şi cîteva

încărcături de explozibil din care mai pot încropi cîte ceva. Trebuie să iau în considerare şi posibilitatea că au o mitralieră. Dar nu prea îmi vine să cred. Nu au ei chef să lupte. Nu vor decît să scape şi să ajungă pe un vas spaniol. Dacă ar fi fost în stare să lupte, s-ar fi întors înapoi în noaptea aceea şi ar fi pus mîna pe Confites. Poate că nu. Poate că au intrat cumva la bănuieli, au văzut butoaiele noastre pe plajă şi poate că şi-au închipuit că e baza noastră unde ne întoarcem noaptea. Şi nici n-ar fi avut de unde să ştie ce fel de navă sîntem. Dar poate că au văzut butoaiele şi şi-au închipuit că e ceva prin preajmă care foloseşte o groază de benzină. Şi apoi poate că nici nu voiau să se bată cînd mai aveau şi răniţi. Dar barca cu răniţi putea rămîne în larg noaptea, în vreme ce s-ar fi strecurat spre insulă şi ar fi pus mîna pe staţia de radio, dacă aveau de gînd s-o şteargă cu celălalt submarin. Mă întreb ce s-a întîmplat cu submarinul. E ceva tare ciudat în treaba asta.

Gîndeşte-te la ceva vesel. Gîndeşte-te cum ai să porneşti în zori cu soarele în spate. Şi gîndeşte-te că acum au şi posibilitatea de a cunoaşte locurile, în afară de peştele ăla sărat, şi o să fii nevoit să-ţi cam pui capul la contribuţie. Adormi şi reuşi să doarmă destul de mult, pînă cu vreo două ceasuri înainte de ivirea zorilor, cînd îl treziră muştele de nisip. Faptul că se gîndise la problemele care-i stăteau în faţă îl făcuse să se simtă mai bine şi dormi fără să viseze nimic.

XII

Porniră la drum înainte de a se ridica soarele şi Thomas Hudson duse nava de-a lungul şenalului, care semăna cu un canal mărginit de două maluri cenuşii ridicîndu-se de o parte şi de alta. Cînd se ivi soarele, ieşise în larg prin strîmtoarea dintre bancuri, şi îndreptă nava spre nord ca să ajungă la apa albastră, dincolo de crestele periculoase ale recifului exterior. Drumul era puţin mai lung decît dacă ar fi mers prin partea de dinăuntru a recifului, dar era mai lipsit de primejdii.

La răsăritul soarelui nu era pic de vînt şi nici hulă suficientă ca să facă valurile să se spargă de crestele stîncilor. Ştia că avea să fie o zi fierbinte şi zăpuşitoare, iar după-amiaza se va stîrni furtună.

Secundul urcă pe punte şi se uită în jur. Apoi cercetă cu atenţie uscatul şi zona de-a lungul lui, pînă unde se arăta silueta înaltă şi urîtă a farului.

— Am fi putut merge uşor şi prin partea dinspre ţărm a recifului.

— Ştiu, spuse Thomas Hudson, dar m-am gîndit că pe aici e mai bine.

— O să fie o zi ca ieri. Dar mai fierbinte.

— N-or să poată merge prea mult.

— N-or să poată merge deloc. Sînt ţintuiţi pe undeva de calmul ăsta plat. O să verifici la far dacă au trecut prin tăietura dintre Paredon şi Coco, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Mă duc eu. Îl cunosc pe paznic. Poţi să opreşti chiar în golfuleţul insuliţei, la capăt. N-o să întîrzii prea mult, spuse Antonio.

— Nici măcar n-am nevoie de ancoră.

— Doar ai destui oameni zdraveni ca să salte ancorele.

— Trimite-i sus pe Ara şi pe Willie dacă au mîncat. Pe-aici, atît de aproape de far, n-are să se arate nimic, şi uitîndu-te în direcţia soarelui nu desluşeşti nimic, fir-ar să fie. Dar totuşi trimite-l sus şi pe George şi pe Henry. Să facem treburile cum se cuvine.

— Tom nu uita că stîncile ies aici drept din adîncul apei albastre.

— Nu uit şi nu pot să le văd.

— Ceaiul îl vrei rece?

— Te rog. Şi un sandviş. Dar mai întîi trimite oamenii sus.

— Acum or să apară. Trimit şi ceaiul sus şi pregătesc totul ca să merg la ţărm.

— Ai grijă cum vorbeşti cu ei.

— De aceea mă şi duc eu acolo.

— Scoate la vedere şi nişte undiţe. Arată mai bine cînd

ne apropiem de far.

— Da, spuse secundul. Şi s-ar putea să şi prindem ceva, ca să le dăm şi celor de la far.

Cei patru ieşiră pe punte, şi luară posturile obişnuite în primire şi Henry spuse:

— Ai văzut ceva, Tom?

— O broască ţestoasă cu un pescăruş care zboară în jurul ei. Credeam că o să se aşeze în spinarea ei, dar nu s-a aşezat.

— *Mi capitan,* făcu George, care era un basc mai înalt decît Ara şi bun atlet şi marinar minunat, dar nu la fel de puternic ca Ara în multe privinţe.

— *Mi señor obispo,* făcu Thomas Hudson. Domnule episcop.

— În regulă, Tom, spuse George. Dar dacă văd un submarin într-adevăr mare, vrei să te înştiinţez şi pe tine?

— Dacă mai vezi unul la fel de mare ca atunci, păstrează-l pentru tine.

— Şi noaptea-l visez, spuse George.

— Nu mai vorbiţi despre el, interveni Willie. Tocmai mîncam.

— Cînd ne-am apropiat, am simţit cum înţepeneam tot, completă Ara. Tom, spune drept, ce-ai simţit?

— Teamă.

— Eu l-am văzut ieşind la suprafaţă, spuse Ara, şi apoi l-am auzit pe Henry urlînd: „E un portavion, Tom”.

— Păi chiar aşa arăta, se apăra Henry. N-am ce-i face. Şi acum aş spune acelaşi lucru.

— Mi-a distrus viaţa, spuse Willie. De atunci nu mai sînt acelaşi. De-aş fi avut cinci centi în buzunar, n-aş mai fi ieşit niciodată pe mare.

— Ţine de-aici, spuse Henry, ia douăzeci de centi de la mine şi dă-te jos la Paredon Grande. Poate că au să-ţi dea şi restul.

— Nu vreau restul. Am să mă transfer.

— Chiar? îl iscodi Henry.

De la ultimele două daţi cînd fuseseră în Havana, între ei era destul de multă rîcă.

— Ascultă, cheltuitorule, i-o întoarse Willie. Nu sîntem pe urmele unui submarin, pentru că în cazul ăsta nu te-ai fi urcat pe punte fără să tragi pe furiş un pahar şi tu. Sîntem la vînătoare de friţi ca să-i curăţăm şi nu-i decît pe o barcă puntată, pe jumătate deschisă. Chiar şi tu ar trebui să fii în stare să faci treaba asta.

— Dar oricum, ia şi ăştia douăzeci de cenţi, spuse Henry. Într-o zi au să-ţi prindă bine.

— Ca să-i bag...

— Ia ascultaţi, voi ăia doi. *Terminaţi odată,* le spuse Thomas Hudson.

Se uită la amîndoi.

— Îmi pare rău, Tom, spuse Henry.

— Mie nu-mi pare rău, spuse Willie. Dar oricum, îmi cer scuze.

— Tom, uite colo, spuse Ara. Aproape în travers, spre uscat.

— O stîncă ce abia se vede din apă, spuse Thomas Hudson. Pe hartă e indicată mult mai departe spre est.

— Nu asta. Mai departe spre ţărm, la vreo jumătate de milă.

— E un om care prinde languste, sau ridică nişte plase de peşte.

— Crezi că ar fi cazul să vorbim cu el?

— E de la far şi Antonio are să se ducă la ţărm şi are să discute cu cei de la far.

— Peşte! Peşte! strigă secundul.

Iar Henry întrebă:

— Mă duc să-l scot eu, Tom?

— Sigur. Trimite-l pe Gil sus.

Henry coborî şi la scurtă vreme peştele sări din apă și se dovedi a fi o baracudă. Apoi, puţin mai tîrziu, îl auzi pe Antonio mormăind în timp ce-l agăţa cu gafa şi apoi răsunară loviturile înfundate ale maiului izbind în capul peştelui. Aşteptă să audă plescăitul făcut de peştele aruncat înapoi în apă şi se uită în urma navei să vadă cît fusese de mare. Dar nu se auzi nici un fel de plescăit şi-şi aduse aminte că baracuda din partea asta a coastei era

bună de mîncat şi Antonio avea s-o pastreze ca s-o ducă la far. Chiar atunci auzi de două ori răsunînd strigătul de „Peşte!”, şi de data asta nu mai sări nimic, şi se auzi vîjîitul firului ce se depăna spre adînc. Puse cîrma mai mult spre larg şi reduse amîndouă motoarele. După care, deoarece firul continua să depene mai departe, debreie unul dintre motoare şi făcu o jumătate de întoarcere spre peşte.

— Wahoo! îi strigă secundul. Unul mare.

Henry aduse peştele lîngă navă şi se uitară cu toţii în adînc, peste pupa, şi-l văzură cît era de lung şi de ciudat, cu ţeapa aia a lui, cu dungile zărindu-i-se destul de clar în albastrul apei adînci de larg. Cînd ajunse aproape că putea fi apucat cu gafa, îşi suci capul şi se repezi din nou spre adînc, încît îl pierdură din ochi chiar şi în apa aceea limpede, în mai puţin timp decît ar avea nevoie un om să pocnească din degete,

— Fac totdeauna şmecheria asta, spuse Ara. Şi se duc ca glonţul.

Henry îl aduse repede înapoi şi urmăriră cu toţii, uitîndu-se spre pupa, cum îl apucă apoi cu gafa și-l saltă pe punte, ţeapăn şi tremurînd. Dungile i se arătau a fi de un albastru strălucitor, iar fălcile, care tăiau ca briciul, i se deschideau şi se închideau spasmodic şi inutil. Antonio îl tîrî la pupa şi se auzi cum coada peştelui se izbea de punte.

— *Que peto más hermoso!* spuse Ara.

— E un wahoo frumos, fu de acord Thomas Hudson. Dar dacă mai ţine mult, o să ne poticnim aici toată dimineaţa. Lasă-ţi undiţele în apă, dar fără strune, îi spuse secundului.

Îndreptă nava chiar pe direcţia farului ce se ridica pe promontoriul înalt şi stîncos, şi încercă să recupereze timpul pe care-l pierduseră prefăcîndu-se că pescuiesc. Frecarea firelor de pescuit în apă îndoia vergile. Henry se urcă pe punte şi spuse:

— A fost un peşte frumos, nu-i aşa? îmi place să-i prind cu scule fine. Aşa-i că are un cap extraordinar de ciudat?

— Cam cît cîntăreşte? întrebă Willie.

— Antonio zice că să tot cîntărească vreo şaizeci de livre, Willie. Mi-a părut rău că n-am avut vreme să te chem

şi pe tine. Ar fi trebuit să fie al tău.

—- Nu-i nimic, spuse Willie. Tu l-ai scos mai repede decît aş fi putut s-o fac eu şi trebuie, la dracu, s-o ştergem de-aici. Pun prinsoare că putem prinde peste tot pe-aici o groază de peşti straşnici.

— După război, cîndva, o să venim pe-aici.

— Te cred, spuse Willie. După război mă găsiţi la Hollywood, unde am să fiu consilier tehnic în probleme privind felul cum trebuie să arate un dos de cal pe mare.

— O să fii foarte priceput la treaba asta.

— Trebuie să fiu. Că doar studiez problema de mai bine de un an ca să mă pregătesc pentru cariera asta.

— Ce dracu v-aţi sculat cu fundul în sus pe ziua de azi? întrebă Thomas Hudson.

— Nu ştiu. Aşa m-am sculat eu.

— Atunci, ia du-te pînă în cambuză şi vezi dacă sticla cu ceai s-a răcit destul şi adu-o sus. Văd că Antonio taie peştele. Aşa că fă-mi şi mie un sandviş, da?

— Bineînţeles. Ce fel de sandviş?

— Cu unt de arahide şi ceapă, dacă e ceapă destulă.

— Unt de arahide şi ceapă, domnule.

— Şi încearcă să scapi de dosul tău blestemat.

— Da, domnule, s-a dus şi dosul.

După ce plecă, Thomas Hudson spuse:

— Te rog să fii mai amabil cu el. Am nevoie de amărîtul ăsta şi e tare priceput în meseria lui. E şi el cu fundul în sus.

— Am să încerc să fiu de treabă cu el. Dar e tare dificil.

— Încearcă şi tu ceva mai mult. L-ai tot înţepat cu cei douăzeci de cenţi.

Thomas Hudson se uită înainte, la oglinda nemişcată a mării şi la aerul nevinovat al recifului neîndurător din pupa babord. Îi plăcea să treacă prin largul unui recif primejdios cînd avea soarele în spate. Asta compensa perioadele cînd era nevoit să ţină cîrma cu soarele în faţă şi compensa şi multe alte lucruri.

— Iartă-mă, Tom, spuse Henry. O să am grijă ce spun şi ce gîndesc.

Willie se întoarse cu sticla de rom plină de ceai, învelită

într-un şervet de hîrtie prins cu două benzi de cauciuc ca să nu se desfacă.

— Căpitane, e rece, spuse el. Şi am şi izolat-o.

Îi întinse lui Thomas Hudson un sandviş înfăşurat într-un şerveţel şi-i spuse:

— Una dintre culmile cele mai înalte ale artei făcătorilor de sandvişuri. Noi îi spunem Muntele Everest. Numai pentru comandanţi.

În aerul nemişcat, Thomas Hudson îi simţi suflarea duhnind chiar şi pe puntea de comandă.

— Willie, nu crezi că ai luat-o puţintel cam prea devreme în dimineaţa asta?

— Nu, domnule.

Thomas Hudson se uită la el gînditor.

— Ce-ai spus, Willie?

— Nu domnule. Nu mă auziţi, domnule?

— Bine, bine, spuse Thomas Hudson. Te-am auzit de două ori. Dar ascultă numai o dată ce-ţi spun. Du-te sub punte, curăţă bucătăria ca lumea şi apoi urcă din nou pe punte, la prova, unde te pot vedea şi stai lîngă ancoră.

— Da, domnule, făcu Willie. Nu mă simt prea bine, domnule.

— Rahat cum te simţi, măi avocat de mare. Dacă nu te simţi bine, acum o să te simţi al dracului de rău.

— Da, domnule, răspunse Willie. Nu mă simt bine, domnule. Trebuie să mă vadă medicul navei.

— O să-l găseşti la prova. Bate şi tu în uşa din capătul provei cînd treci pe acolo şi vezi dacă-i înăuntru.

— Asta voiam să spun şi eu, domnule.

— Ce voiai să spui?

— Nimic, domnule.

— E beat mort, spuse Henry.

— Nu, nu-i beat, spuse Thomas Hudson. Bea el, dar e mai aproape de nebunie.

— De la o vreme încoace e cam ciudat, recunosc. Dar totdeauna a fost ciudat. Nimeni dintre noi n-a avut de suferit cîte a îndurat el. Eu n-am suferit niciodată.

— Tom a suferit, spuse Henry, şi nu bea decît ceai rece.

— Hai să nu mai discutăm treburi morbide şi să nu mai discutăm nici tîmpenii, interveni Thomas Hudson. Eu n-am suferit niciodată şi-mi place ceaiul rece.

— Înainte nu-ţi plăcea deloc.

— Învăţăm mereu cîte ceva nou, Henry.

Se apropiase destul de mult de far şi văzu şi stîncile de care trebuia acum să se ferească şi se gîndi că toată trăncăneala aceea n-avea nici un rost.

— Ara, du-te şi tu la pupa cu el şi vezi cum se descurcă. Stai prin preajma lui. Henry, strînge unditele. George, du-te pe punte şi ajută-l pe Antonio să lase bărcuţa. Dacă e de acord, du-te şi tu cu el la ţărm.

Cînd rămase singur pe puntea de comandă, simţi în nări miros de guano de la păsările de pe stînci; dublă promontoriul şi ancoră în apă cu adîncimea de două braţe. Fundul era curat şi se simţea un puternic curent de maree. Se uită la clădirea văruită în alb şi la farul de modă veche, înalt şi apoi trecu cu privirea peste stîncile semeţe, oprindu-se la insuliţele acoperite de mangrove verzi şi, dincolo de ele, zări promontoriul golaş, stîncos, abia ridicîndu-se din ape, de la Cayo Romano. Petrecuseră în răstimpuri atîta vreme în vecinătatea acelei insule prelungi, ciudate şi bîntuite de ţînţari şi cunoşteau o parte din ea atît de bine şi veniseră spre uscat de atîtea ori folosindu-i punctele de reper în împrejurări şi bune şi rele, încît el nu putea niciodată s-o zărească sau s-o lase în urmă fără emoţie. Şi iat-o din nou înaintea lui, mai stearpă ca niciodată, arătîndu-se din ape ca un deşert nenorocit.

Pe insula aceea întinsă erau şi cai sălbăticiţi, şi vite sălbăticite, şi porci sălbăticiţi, şi se întrebă cam cîţi oameni nutriseră iluzia că o puteau coloniza. Avea coline cu ierburi grase, văi frumoase şi parchete minunate de lemn de construcţie, şi odinioară fusese şi o aşezare acolo, numită Versailles, unde nişte francezi încercaseră să colonizeze insula.

Acum toate locuinţele fuseseră abandonate, în afară de o singură clădire mare, şi odată, cînd Thomas Hudson se dusese acolo să facă plinul de apă, văzuse că potăile de

cîini de pe la cocioabe îşi duceau traiul de-a valma cu porcii vîrîţi în nămol, şi atît cîinii cît şi porcii erau cenuşii de roiul gros, de ţînţari ce hălăduiau pe ei. Cînd alizeul de est bătea continuu zi şi noapte, insula era un ţărm minunat, şi puteai să mergi două zile la rînd cu arma în mînă şi tot rămîneai într-un ţinut magnific. Era un tărîm la fel de neatins ca pe vremea cînd Columb păşise pentru prima dată pe coasta aceea. Apoi cînd cădea vîntul, din mlaştini veneau nori întregi de ţînţari. Nu e o metaforă cînd spui că veneau nori de ţînţari, se gîndi el. Veneau într-adevăr nori de ţînţari şi erau în stare să sugă sîngele din om pînă-l sleiau de moarte. Cei pe care-i căutăm noi nu s-au oprit la Romano. În nici un caz pe un calm ca acesta. Trebuie s-o fi luat mai sus pe coastă.

— Ara, strigă el.

— Tom, ce s-a întîmplat? întrebă Ara.

Era întotdeauna din două salturi pe puntea de comandă, unde ateriza uşor ca un acrobat, dar cu fermitatea oţelului.

— Care-i baiul?

— Tom, Willie nu-i în apele lui. L-am luat de la soare, i-am dat ceva de băut şi l-am silit să se întindă. Acum s-a mai liniştit, dar se uită cu o privire puţin cam prea fixă.

— Poate că l-a bătut soarele prea tare în căpăţîna aia afurisită.

— Poate. Poate să fie însă şi altceva.

— Altceva?

— Gil şi Peters dorm. Gil a avut misiunea să-l ţină treaz pe Peters azi-noapte. Henry doarme, şi George s-a dus la ţărm cu Antonio.

— Trebuie să vină curînd înapoi.

— O să vină.

— Nu trebuie să-l mai lăsăm pe Willie la soare. Am fost tîmpit cînd l-am trimis la prova. Dar am făcut-o pentru disciplină, fără să mă mai gîndesc la altceva.

— Acum demontez şi curăţ armamentul greu şi am verificat toate capsele de la celelalte să nu fi avut de suferit din cauza umezelii şi a ploii de azi-noapte. Aseară, după ce

s-a terminat pocherul, am demontat, am curăţat şi am uns totul.

— Acum, cu umezeala asta, trebuie să facem zilnic o verificare, fie că se trage cu armele, fie că nu.

— Ştiu, spuse Ara. Ar trebui să-l debarcăm pe Willie. Dar aici nu se poate.

— La Cayo Francés?

— Am putea. Dar ar fi mai bine la Havana, şi de acolo să-l expedieze ei cu vaporul. Numai că o să trăncănească, Tom.

Thomas Hudson se gîndi la ceva, dar regretă imediat gîndul.

— N-ar fi trebuit să-l mai luăm după ce a fost demobilizat medical, şi mai ales cu capul acela nenorocit al lui, spuse Ara.

— Ştiu. Dar l-am luat. Şi cîte alte afurisite de greşeli am mai făcut?

— Nu prea multe, spuse Ara. Acum pot să mă duc jos şi să-mi termin treaba?

— Da, spuse Thomas Hudson. Mulţumesc mult.

— *A sus órdenes,* spuse Ara. La ordinele dumneavoastră.

— Aş vrea să fi fost nişte ordine al dracului mai bune, îi replică Thomas Hudson.

Antonio şi George apărură cu bărcuţa şi Antonio veni îndată pe puntea de comandă şi-i lăsă pe George şi pe Henry să ridice motorul şi bărcuţa la bord.

— Ei? făcu Thomas Hudson.

— Trebuie să fi trecut pe-aici în timpul nopţii, cu ultimele suflări ale brizei, spuse Antonio. Dacă ar fi intrat în strîmtoare, nu se putea să nu-i vadă şi cei de la far. Bătrînul cu schiful şi cu plasele de peşte n-a zărit nici urmă de barcă de ţestoase. Trăncăneşte întruna vrute şi nevrute şi ar fi pomenit şi de asta, spunea paznicul farului. Crezi că ar trebui să ne ducem înapoi şi să-l întrebăm şi pe el?

— Nu. Cred că au luat-o în jos, spre Puerto Coco sau poate spre Guillermo.

— Cu vîntul pe care l-au avut, cam pe-acolo trebuie să fi

ajuns.

— Eşti sigur că n-ar fi putut trece prin strîmtoare în timpul nopţii?

— Nici cu cel mai bun pilot din lume.

— Atunci, trebuie să-i găsim sub vîntul insulei Coce sau mai la vale, la Guillermo. Hai să ridicăm ancora şi să pornim.

Era o coastă foarte mizerabilă şi se menţinu în larg ca să te ferească de toate pericolele şi urmă curba ce marca adîncimea de o sută de braţe. Spre uscat era o coastă joasă şi stîncoasă, cu recifuri şi mari întinderi de bancuri de nisip care, la maree joasă, ieşeau la iveală. Se stabilise un cart de patru oameni şi Gil era la stînga lui Thomas Hudson. Thomas Hudson se uită spre uscat şi văzu că începe verdele desişurilor de mangrove şi se gîndi: „Afurisit loc dacă te prinde calmul ăsta pe-aici”. Acum însă norii începuseră să se ridice şi prin minte îi trecu gîndul că vijelia se va porni mai devreme în ziua aceea. Dincolo de Puerto Coco sînt trei locuri care trebuie cercetate, se gîndi. Mai bine îi dau viteză ca să ajung acolo.

— Henry, spuse el, ţine cîrma pe 285, vrei? Mă duc jos să văd ce-i cu Willie. Dacă zăreşti ceva, strigă. Spre ţărm n-ai ce vedea, Gil. Ia mai bine cartul de prova tribord. Spre uscat apa e prea mică şi n-au cum să fie acolo.

— Prefer să urmăresc spre uscat, spuse Gil. Dacă nu te superi, Tom. E şenalul acela nenorocit care o ia spre uscat deodată şi călăuza lor ar fi putut să-i aducă într-acolo şi să-i ascundă în mangrove.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Îl trimit sus pe Antonio.

— Cu binoclul ăsta mare aş putea să zăresc catargul în mangrove.

— Mă îndoiesc al dracului. Dar s-ar putea.

— Tom, te rog, dacă nu te superi, lasă-mă.

— Ţi-am spus o dată că-s de acord.

— Tom, iartă-mă, dar cred că ghidul ăla al lor îi putea duce într-acolo. O dată am fost şi noi acolo.

— Şi am fost nevoiţi să ieşim de-acolo la fel cum am intrat.

— Ştiu. Dar, dacă au rămas fără vînt şi au trebuit să se ascundă în grabă, aşa au făcut. N-avem chef să trecem pe lîngă ei fără să-i vedem.

— E drept. Dar sîntem prea mult în larg ca să poţi vedea un catarg. În afară de asta, probabil că or să taie mangrove şi or să mascheze catargul ca să nu se vadă din aer.

— Ştiu, urma Gil cu încăpăţînarea lui spaniolă. Dar am ochi foarte buni şi binoclul ăsta e binoclu cu putere de rezoluţie doisprezece, şi e calm, şi văd straşnic, şi...

— Am spus dinainte că din partea mea e în regulă.

— Ştiu, dar trebuia să-ţi explic.

— Mi-ai explicat, spuse Thomas Hudson, şi dacă reuşeşti să vezi un catarg, îţi dau voie să mi-l bagi în fund şi să pui şi arahide pe el.

Gil se simţi puțin jignit de gluma asta, dar se gîndi că era hazlie, mai ales chestia cu arahidele, şi se apucă să cerceteze mangrovele pînă ce simţi că binoclul acela puternic face să-i sară ochii din cap.

Jos, Thomas Hudson stătea de vorbă cu Willie şi urmărea uscatul şi marea. Era ciudat cît de puţin vedeai de aici în comparaţie cu puntea de comandă, şi atîta vreme cît jos lucrurile mergeau bine, i se părea o prostie să stea în altă parte şi nu la postul său. Totdeauna încercase să menţină contactul necesar cu oamenii şi să evite tîmpenia cu inspecţia care se preface a nu fi inspecţie. Dar îi transferase tot mai multă autoritate lui Antonio, care era un marinar mult mai capabil decît el, şi lui Ara, care era un om mult mai capabil. Amîndoi sînt oameni mai capabili decît mine, se gîndi, şi totuşi eu trebuie să am comanda, folosind cunoştinţele, talentul şi caracterul lor.

— Willie, începu el, spune drept, cum te simţi?

— Îmi pare rău că mă port ca un zănatic. Da, Tom sînt un tip cam afurisit.

— Ştii care-s dispoziţiile în legătură cu băutura, spuse Thomas Hudson. De fapt, nici nu există. Nu vreau să recurg la tot felul de rahaturi ca sistemul care se bazează pe onoare.

— Ştiu, răspunse Willie. Dar ştii şi tu că nu-s un beţiv.

— Nu primim beţivi la bord.

— În afară de Peters.

— Nu noi l-am luat la bord. Ei ni l-au dat. Şi are şi el problemele lui. Dar, să-l lăsăm pe el. Ce altceva te mai roade?

— Aşa, toate în general.

— Adică cum?

— Ei bine, uite, sînt pe jumătate ţicnit, şi tu eşti pe jumătate ţicnit, şi avem şi echipajul ăsta de oameni jumătate sfinţi, jumătate desperaţi.

— Nici nu-i aşa de rău să fii pe jumătate sfînt şi pe jumătate desperat.

— Ştiu şi asta. E minunat. Dar am fost obişnuit cu lucruri mult mai fireşti.

— Willie, drept să-ţi spun n-ai nici un motiv să te roadă ceva. Ai stat prea mult cu capul în soare şi sînt convins că nici băutura nu-ţi face prea bine.

— Şi eu sînt convins de asta, spuse Willie. Tom, nu vreau să fac pe nebunul. Dar pe tine te-a pălit vreodată cu adevărat nebunia?

— Nu. Şi totdeauna i-am dus dorul.

— E mare pacoste, urmă Willie. Şi indiferent cît ţine, totdeauna ţine prea mult. Dar o să mă las de băutură.

— Nu. Bea aşa potolit, cum ai băut întotdeauna.

— Am folosit băutura ca să mai strunesc nebunia.

— Totdeauna bem pentru un motiv anume.

— Da, ştiu. Dar nu era o şmecherie. Tom, crezi că te-aş minţi eu pe tine?

— Toţi minţim. Dar nu cred că ai minţit într-adins.

— Haide, du-te sus pe puntea ta de comandă, spuse Willie. Te văd uitîndu-te la apă toată vremea, de parcă ar fi vreo muiere pe cale să te părăsească. N-am să mai beau decît poate apă de mare şi am să-l ajut pe Ara să demonteze armele alea în bucăţi şi să le pună din nou la loc.

— Willie, să nu mai bei.

— Dacă am spus că nu mai beau, nu mai beau.

— Ştiu.

— Ascultă, Tom. Pot să te rog ceva?
— Orice.
— Ţie cît îţi este de greu?
— Cred că destul de greu.
— Poţi să dormi?
— Nu prea mult.
— Noaptea trecută?
— Da.
— Fiindcă te-ai plimbat pe plajă, spuse Willie. Haide, du-te sus pe punte şi lasă-mă. Mă apuc cu Ara de treaba noastră.

XIII

La Puerto Coco au cercetat tot ţărmul în căutare de urme, şi au cercetat desişurile de mangrove din partea cealaltă, cu bărcuţa. Au dat de cîteva locuri numai bune de ascuns o barcă de pescuit ţestoase. Dar n-au găsit nimic, şi vijelia s-a abătut asupra lor mai devreme, şi a venit cu ploaie mare care făcea marea să arate de parcă ar ţîşni în sus, în aer, în jeturi albe.

Thomas Hudson bătu ţărmul şi apoi se duse spre interiorul insulei, dincolo de lagună. Dădu de locurile de unde veneau flamingii la maree înaltă, şi văzu şi mulţi ibişi de pădure, din cei cărora li se spune şi coco, de unde şi numele insulei, precum şi o pereche de lopătari trandafirii care-şi căutau hrana prin mîlul de la marginea lagunei. Arătau tare frumoşi cu rozul acela pronunţat al lor pe fundalul cenuşiu al marnelor din jur şi cu mişcările iuţi şi delicate cînd alergau, şi aveau acea cumplită lipsă de personalitate a păsărilor de apă care bat locurile cu apă mică îmboldite de foame. Nu se putu uita prea mult la ele fiindcă voia să verifice dacă nu cumva cei pe care-i căutau n-au lăsat barca în mangrove şi nu şi-au făcut tabăra în locurile mai înalte ca să scape de ţînţari.

Dar nu găsi nimic decît vechea tabără a unuia care pusese mangal la ars, şi reveni din nou pe ţărm după ce trecu prima vijelie şi Ara îl luă în bărcuţă.

Lui Ara îi plăcea să manevreze motorul exterior al bărcuţei chiar şi pe ploaie. Îi spuse lui Thomas Hudson că nici unul dintre cei plecaţi în cercetare nu găsise nimic. Toţi reveniseră la bord, în afară de Willie care avusese de cercetat cea mai depărtată porţiune de ţărm, dincolo de mangrove.

— Şi tu? îl întrebă Ara.

— Eu, nimic.

— Ploaia asta are să-l răcorească pe Willie. După ce te duc la bord, plec să-l iau şi pe el. Tom, unde crezi că s-au dus ăia?

— La Guillermo. Eu acolo m-aş fi dus.

— Şi eu. Şi Willie tot aşa crede.

— Cum s-a comportat?

— Încearcă din răsputeri să se stăpînească. Doar îl ştii pe Willie.

— Da, făcu Thomas Hudson.

Ajunseră lîngă navă şi el se urcă la bord. Îl urmări pe Ara cum suceşte în loc bărcuţa, şi apoi dispare în vijelia albicioasă. Apoi strigă la cei de sub punte să-i aducă un prosop şi se şterse stînd la pupa. Henry îi spuse:

— Tom, nu vrei ceva de băut? Erai ud leoarcă.

— Mi-ar prinde bine.

— Vrei nişte rom curat?

— Ar fi grozav, răspunse Thomas Hudson.

Se duse sub punte să-şi ia o flanelă de bumbac şi pantaloni scurţi şi văzu că acolo toţi erau veseli.

— Toţi am tras cîte un pahar de rom curat, spuse Henry şi-i aduse un pahar umplut pe jumătate. Cine se şterge iute de apă, după unul din ăsta nu cred că mai răceşte. Ce zici?

— Salut, Tom, îl întîmpină Peters. Te alături şi tu grupului nostru de beţivi care beau din motive de sănătate?

— Cînd te-ai trezit? îl întrebă Thomas Hudson.

— Cînd am auzit un fel de gîlgîit.

— Într-o noapte am să vin să-ţi gîlgîi, şi o să văd dacă te trezeşti.

— Nu-ţi face probleme. În fiecare noapte are grijă Willie de asta.

Thoms Hudson se hotărî să nu mai bea romul. Apoi, văzînd că toţi băuseră cîte un pahar şi erau mulţumiţi şi fericiţi în călătoria lor nefericită, se gîndi că ar fi fost o dovadă de îngîmfare şi dispreţ față de ei să nu bea. Şi-apoi, chiar avea poftă.

— Haide să-l bem împreuna, îi spuse lui Peters. Eşti singurul pungaş pe care l-am văzut vreodată că poate dormi mai bine cu căştile la urechi decît fără ele.

— Dacă împărţim băutura, nu-i mare lucru, spuse Peters, apărîndu-se astfel de abaterea de la disciplina oficială. Dacă împărţim, nu se alege nici unul dintre noi cu mai nimic.

— Atunci ia-ţi şi tu un pahar, spuse Thomas Hudson. Îmi place şi mie băutura asta afurisită la fel ca şi ţie.

Ceilalţi urmăreau scena, şi Thomas Hudson putu să vadă muşchii fălcilor lui Henry jucînd.

— Bea-l pînă la fund, spuse Thomas Hudson. Şi în noaptea asta fă maşinăriile alea misterioase ale tale să meargă cît de bine eşti în stare. Pentru tine şi pentru noi toţi!

— Pentru noi toţi! repetă Peters. Cine munceşte cel mai mult pe nava asta?

— Ara, răspunse Thomas Hudson, şi se apucă să soarbă romul încet, în vreme ce se uita în jur. Şi oricare alt amărît de pe nava asta.

— Pentru tine, Tom, spuse Peters.

— Pentru tine, închină Thomas Hudson şi-şi simţi cuvintele fără vlagă şi coclite în gură. Pentru regele căştilor, mai spuse, ca să mai cîştige ceva din ceea ce pierduse. Pentru toate gîlgîiturile, adaugă, de data asta luînd-o înainte aşa cum ar fi trebuit s-o facă de la început.

— Pentru comandantul meu, spuse Peters, întinzînd coarda puţin cam mult.

— Oricum vrei s-o iei, îi replică Thomas Hudson. Nu există nici un regulament pentru situaţia noastră. Dar am să mă opresc la asta. Mai spune-o o dată.

— Pentru tine, Tom.

— Mulţumesc, spuse Thomas Hudson. Dar să fiu o

bestie afurisită dacă am să beau în sănătatea ta, pînă cînd şi tu şi toate staţiile alea de radio ale tale n-o să funcţionaţi ca lumea.

Peters se uită drept la el şi pe faţă i se ivi expresia aceea de disciplină – transmisă şi trupului aflat într-o stare cam jalnică – luînd ţinuta unui om care se angajase în trei rînduri să slujească o cauză în care crezuse şi de fiecare dată o părăsise pentru altceva, cum făcuse şi Willie, şi răspunse mecanic şi fără nici o reţinere:

— Înţeles, domnule.

— Să bem pentru tine, spuse Thomas Hudson. Şi dă-i bătaie cu toate miracolele tale afurisite.

— Da, Tom, răspunse Peters, fără nici o încercare de a amăgi pe cineva şi fără rezerve.

Ei bine, socot că-i destul, se gîndi Thomas Hudson, Mai bine las lucrurile aşa cum sînt şi mă duc din nou la pupa să-l aştept pe celălalt băiat cu probleme să vină la bord. N-am să reuşesc niciodată să am pentru Peters aceleaşi sentimente ca pentru toţi ceilalţi. Sper că-i cunosc defectele, la fel ca şi ei. Dar e ceva cu el. Seamănă cu minciuna aceea dusă atît de departe, încît devine adevăr. Dar, în mod cert, nu e capabil să se descurce în situaţia în care ne aflăm. Poate că e capabil în treburi mult mai bune.

Willie e la fel, se gîndi. Fiecare din ei e rău în genul lui. Amîndoi ar fi trebuit să fie pe uscat acum.

Zări bărcuţa venind prin ploaie şi prin aversele înspumate ce se răsuceau biciuite de rafalele de vînt. Cînd ajunseră pe punte, amîndoi erau uzi leoarcă. Nu-şi puseseră hainele de ploaie pe ei, ci înveliseră armele în ele.

— Salut, Tom, făcu Willie. Nimic, decît un dos ud şi nişte maţe ghiorăind de foame.

— Ia „pruncii” ăştia, spuse Ara şi-i întinse din bărcuţă puştile-mitralieră.

— Nimic.

— Nimic înmulţit cu zece, răspunse Willie.

Stătea la pupa şi apa şiroia pe el, iar Thomas Hudson îi strigă lui Gil să aducă două prosoape. Ara trase bărcuţa de barbetă lîngă navă şi se urcă la bord.

— Nimic, nimic şi iar nimic, spuse el. Tom, crezi că datorită ploii cîştigăm timp?

— Trebuie să curăţăm armele astea imediat, spuse Willie.

— Întîi să ne uscam noi, spuse Ara. Mi-a ajuns atîta umezeală. La început nu reuşeam să am parte nici de-o picătură de apă, şi acum mi s-a făcut pielea de găină şi pe fund.

— Tom, spuse Willie, ştii şi tu că netrebnicii ăia pot naviga şi pe vîntul ăsta dacă reduc pînza, şi au curajul să încerce.

— M-am gîndit şi eu la asta.

— După socoteala mea, cred că ziua cînd e calm stau pe undeva la adăpost şi apoi o şterg cînd se stîrnesc vijeliile de după-amiază.

— Unde crezi că au ajuns?

— Nu-i văd dincolo de Guillermo. Dar s-ar putea să fi trecut totuşi mai departe.

— Pornim cînd se luminează de ziuă şi-i prindem mîine la Guillermo.

— Poate dăm de ei, dar s-ar putea s-o fi şters.

— Bineînţeles.

— De ce dracu n-avem şi noi un radar?

— Acum la ce ne-ar folosi? Ce-ai vedea, Willie, pe ecranul acela?

— M-aş uita cu el la dracu, răspunse Willie. Iartă-mă, Tom. Dar să urmăreşti pe unde ultrascurte o bazaconie care nici n-are staţie de radio...

— Ştiu, spuse Thomas Hudson. Ai vrea să-i urmărim mai bine decît o facem acum?

— Da. E în regulă?

— În regulă.

— Vreau să pun mîna pe bestiile alea şi să-i omor pînă la unul.

— Şi la ce ar servi?

— Ai uitat de masacru?

— Willie, nu-mi mai arunca rahatul cu masacrul. Eşti prea tăbăcit pentru asta.

— În regulă. Vreau eu să-i omor, uite-aşa. E bine?

— E mai bine decît rahatul cu masacrul. Dar am nevoie de prizonieri de pe un submarin care operează în apele astea, şi care să poată vorbi.

— Ultimul cu care ai avut de-a face n-a vorbit prea mult.

— Nu. Nici tu n-ai vorbi prea mult dacă ai fi pe ducă la fel ca el.

— Bine, bine, făcu Willie. Şi-acum, pot să trag şi eu un pui de somn după regulament?

— Bineînţeles. Pune-ţi pantaloni uscaţi şi o cămaşă uscată şi nu stîrni tărăboi.

— Cu nimeni?

— Fii băiat mare, spuse Thomas Hudson.

— Las-o moartă, răspunse Willie şi rîse.

— Aşa te vreau, îi spuse Thomas Hudson. Ţine-o tot aşa.

XIV

În noaptea aceea a tunat şi a fulgerat cumplit şi a plouat pînă la trei dimineaţa. Peters n-a reuşit să prindă nimic la radio şi toţi au năduşit dormind în atmosfera aceea zăpuşitoare pînă ce-a stat ploaia; atunci au ieşit muştele de nisip şi i-au trezit pe toţi, unul după altul. Thomas Hudson a dat cu pompa de flit sub punte şi au început toţi să tuşească, dar foiala s-a mai potolit ca şi plesnitul muştelor.

L-a trezit şi pe Peters cu pompa de flit, şi Peters, care nu-şi scosese căştile, scutură din cap şi spuse încet:

— Am încercat din răsputeri, Tom, dar n-am prins nimic.

Thomas Hudson luă lanterna şi se uită la barometru şi văzu că era în urcare. O să aibă parte de briză, se gîndi. Ei bine, n-or să se plîngă că n-au avut din nou noroc. Acum trebuie să-mi fac socoteala ţinînd seama şi de asta.

Se duse înapoi la pupa şi dădu cu flit în cabină cît putu de mult fără să trezească oamenii. Rămase la pupa, contemplînd noaptea senină şi din cînd în cînd, mai dînd cu flit în jur. Nu prea mai aveau substanţă de alungat insectele, dar în schimb aveau flit din belşug, Cam ustura

dacă ajungea prin locurile unde omul era transpirat, dar tot era mai uşor de suportat decît muştele de nisip. Se deosebeau de ţînţari pentru că nu le auzeai înainte de a te înţepa, şi în aceeaşi clipă înţepătura te ustura amarnic. Locul înţepăturii se umfla de ajungea aproape cît un bob de mazăre. În cîteva locuri de pe coastă şi pe unele insuliţe, muştele erau mai afurisite decît în alte părţi. În orice caz, înţepăturile păreau să te supere mai tare. Dar, se gîndi el, asta s-ar putea să depindă şi de starea în care se află pielea, de cît de arsă şi tăbăcită e. Nu ştiu cum le suportă localnicii. Trebuie să fie oameni tare curajoşi ca să reziste pe coasta asta şi în Bahamas cînd nu bat alizeele.

Stătea la pupa şi privea în jur şi asculta zgomotele nopţii. Sus pe cer la mare înălţime, treceau două avioane, şi îşi încordă auzul să prindă zumzăitul motoarelor pînă ce nu se mai auzi deloc.

Bombardierele mari spre Camagüey, în drum spre Africa, sau poate merg direct în altă parte şi n-au nici o legătură cu noi. Ei bine, se gîndi, pe ăia nu-i supără muştele de nisip. Nici pe mine. Să le ia dracu. Să le ia dracu, şi să mă ia şi pe mine. Dar tare-aş vrea să se facă odată lumină şi s-o şterg de-aici. Am cercetat tot parcursul pînă la capătul promontoriului, mulţumită lui Willie, şi am s-o apuc pe şenalul acela mic, chiar la marginea bancurilor. Nu e decît un singur loc mai primejdios, şi dimineaţa pe lumină am să-l desluşesc bine chiar şi pe mare calmă. Şi apoi ajungem la Guillermo.

Cînd se crăpa de ziuă, o şi porniseră şi Gil, care avea ochii cei mai ageri, urmărea linia verde a ţărmului cu binoclul de doisprezece. Erau destul de aproape de ţărm ca să poată desluşi chiar şi o ramură de mangrovă tăiată. Thomas Hudson era la timonă. Henry cerceta marea spre larg, Willie îl dubla pe Gil.

— Oricum, au trecut de porţiunea asta, spuse Willie.

— Dar trebuie să verificăm, îi replică Ara.

El îl dublă pe Henry.

— Bineînţeles, spuse Willie. Ziceam şi eu aşa.

— Unde-i patrula de dimineaţă de pe nava aia ce se

tîrâşte de la Cayo Frances?

— Nu ştii că duminica nu patrulează? spuse Willie. Azi trebuie să fie duminică.

— O să se ridice briza, vorbi Ara. Uită-te la norii cirus.

— Nu mi-e teamă decît de un singur lucru, spuse Thomas Hudson. Să nu se fi dus în interior prin strîmtoarea de la Guillermo.

— Trebuie să vedem.

— Haideţi să-i dăm bătaie, fir-ar să fie, şi să ajungem acolo, spuse Willie. Începe să-mi calce pe nervi.

— Asta-i şi impresia mea cîteodată, spuse Henry.

Willie se uită la el şi scuipă peste balustradă.

— Mulţumesc, făcu Henry. Asta-i impresia pe care voiam s-o scot la iveală.

— Terminaţi, spuse Thomas Hudson. Vezi creasta aia mare de coral care tocmai a ieşit la suprafaţă în tribord? Uite de aia trebuie să ne ferim, să nu dăm peste ea. Dincolo de recif, domnilor, se află insula Guillermo. Vedeţi cît de verde este şi plină de făgăduinţe?

— Încă o blestemată de insulă, spuse Willie.

— Nu vedeţi nici un fir de fum de la cei care ard mangal? întrebă Thomas Hudson.

Gil cercetă atent cu privirea dintr-o parte în alta şi spuse:

— Nu, Tom.

— După cum a plouat azi-noapte, n-are cum să fie nici un fir de fum, spuse Willie.

— De data asta ai greşit-o, fiule, spuse Thomas Hudson.

— Poate.

— Da, da. Putea să toarne de parc-ar fi sfîrşitul lumii toată noaptea, şi tot să nu reuşească să stingă un cuptor de ars din acelea. Am pomenit eu ploi de cîte trei zile la rînd, şi mai că n-au deranjat cu nimic nici măcar unul din cuptoare.

— Ştii mai multe decît mine despre ele, spuse Willie. Bine, s-ar putea să fie şi fum. Sper să fie.

— Dar sînt nişte bancuri de nisip afurisite pe-aici, spuse Henry. Nu cred că puteau trece pe furtuna aia.

În lumina dimineţii zăriră patru rîndunele de mare şi doi

pescăruşi care cercetau apa mică a bancurilor. Găsiră ceva şi se scufundară. Rîndunelele ţipau şi pescăruşii cîrîiau.

— Tom, peste ce-au dat? întrebă Henry,

— Nu ştiu. Se pare că peste un banc de peşte mărunt care-i la adîncime prea mare ca să-l ajungă.

— Nenorocitele astea de păsări trebuie să se scoale tare devreme ca să-şi agonisească traiul, spuse Willie. Oamenii nici nu iau în seama cît de mult muncesc bietele de ele.

— Tom, acum pe unde ai s-o iei? întrebă Ara.

— Cît mai aproape de marginea bancului, drept pînă în capătul insulei.

— Ai să cercetezi şi reciful acela în semilună unde-i epava?

— O să-i dau un ocol pe-aproape, şi toată lumea o să cerceteze locul cu binoclul. Apoi am să ancorez în golful de după promontoriul de la Guillermo.

— O să ancorăm, spuse Willie.

— E de la sine înţeles. Ce-i cu tine de eşti atît de ţîfnos dimineaţa?

— Nu-s ţîfnos. Admir şi eu oceanul şi această minunată coastă de care a dat prima dată cu ochii Columb. Am mare noroc că n-am slujit sub comanda lui Columb.

— M-am gîndit totdeauna că totuşi ai slujit, îi replică Thomas Hudson.

— Am citit o carte despre el, la spitalul din San Diego, spuse Willie. Sînt o autoritate în ceea ce-l priveşte şi omu' a avut o găoace mai nenorocită decît asta.

— Asta nu-i o găoace blestemată.

— Nu, răspunse Willie. Nu încă.

— Bine, tinere Columb. Vezi tu epava aia la douăzeci de grade tribord?

— Omul de cart din tribord trebuie s-o vadă, răspunse Willie. Dar o văd destul de bine şi eu cu singurul meu ochi care mai e bun de ceva: cocoţată pe ea se vede o pasăre-smintită de Bahamas. Probabil că face parte din întăririle noastre.

— Bun, spuse Thomas Hudson. Tocmai de ea aveam

nevoie.

— Puteam să fiu un mare ornitolog, adăugă Willie. Că doar şi mama-mare avea găini.

— Tom, spuse Ara, crezi că putem s-o luăm puţin mai spre ţărm? Fluxul e destul de înalt acum.

— Bineînţeles, răspunse Thomas Hudson. Spune-i lui Antonio să se salte pe prova şi să-mi spună ce adîncime am.

— Ai destulă adîncime, Tom, îi strigă Antonio. Drept spre ţărm. Doar cunoşti şenalul ăsta.

— Ştiu, dar voiam să fiu sigur.

— Vrei să trec eu la timonă?

— Nu, mulţumesc, îi răspunse Thomas Hudson.

— Acum se pot vedea bine înălţimile, spuse Ara. Uită-te peste toată insula, Gil. Eu am să te dublez doar. Cercetează cu binoclul bine de tot.

— Cine are primul cart dinspre mare? întrebă Willie. Cum s-a făcut de m-aţi schimbat?

— Cînd Tom ţi-a zis să te uiţi la epavă. Ne-am schimbat automat. Cînd te-ai dus la tribord, eu m-am dus la babord.

— Treaba asta-i prea marinărească pentru mine, spuse Willie. Cînd mai vrei s-o faci pe marinarul, spune şi tu dreapta, sau nu mai spune nimic. De ce nu spui dreapta sau stînga ca atunci cînd ţii timona?

— Singur ai vorbit de cartul tribord, spuse Henry.

— E drept. Dar de-acum înainte am să spun parter şi etaj, faţada şi dosul navei.

— Willie, termină cu Gil şi cu Ara şi uită-te cu binoclul la ţărm, îi spuse Thomas Hudson. Ia plaja şi bate prima treime a insulei.

— Da, Tom, spuse Willie.

Era uşor să vezi dacă se afla suflet de om pe Cayo Guillermo, pentru că vîntul bătea numai din partea asta aproape mai tot anul. Dar în vreme ce se apropiau mergînd de-a lungul coastei, nu se zări nimic. Ajunseră în traversul promontoriului şi Thomas Hudson spuse:

— Am să dau ocol insulei ăsteia în formă de semilună cît de aproape am să pot; s-o cercetaţi şi voi toţi cu

binoclul. Dacă vedeţi ceva, putem opri şi lăsăm bărcuţa la apă.

Începu să se ridice briza şi marea porni să se umfle, dar deocamdată valurile nu se spărgeau cînd ajungeau la bancuri din cauza fluxului înalt. Thomas Hudson se uită înainte, la insuliţa stîncoasă. Ştia că la capătul ei dinspre vest era o epavă scufundată, dar pe fluxul acela nu se arăta decît ca o masă roşiatică-maronie. Înaintea lor era un banc de nisip la mică adîncime şi un ţărm nisipos în golful insuliţei, dar n-avea să vadă ţărmul decît după ce dădea ocol epavei.

— E cineva pe insuliţă, spuse Ara. Văd fum.

— Drept, spuse şi Willie. E în partea de sub vînt şi vîntul duce fumul spre vest.

— Fumul se înalţă aproape din centrul ei, cam pe unde ar trebui să fie plaja, spuse Gil.

— Vedeţi vreun catarg?

— Nu se vede nici un catarg, spuse Gil.

— S-ar putea să scoată ziua catargul ăla blestemat, spuse Willie.

— Du-te la postul tău, îi spuse Thomas Hudson. Ara, stai aici cu mine. Willie, spune-i lui Peters să branşeze şi să ia legătura cu staţia, fie că-l aude cineva fie că nu.

— Ce părere ai? îl întrebă Ara după ce plecară ceilalţi.

— Părerea mea-i că dacă m-aş apuca de pescuit şi de uscat peşte aici, aş întinde-o de pe Guillermo cînd se lasă calmul care aduce ţînţarii.

— Şi eu.

— Pe insuliţa asta nu a fost pus la ars nici un fel de mangal, iar fumul e subţire. Aşa că trebuie să fie vorba de un foc abia aprins.

— Numai dacă nu e vorba de sfîrşitul unui foc mai mare.

— M-am gîndit şi eu la asta.

— Dar în cinci minute o să vedem.

Dublară epava pe care se mai aşezase o pasăre-smintită şi Thomas Hudson se gîndi: Aliaţii noştri caută de zor pe uscat. Apoi ajunseră în partea de sub vînt a insulei şi Thomas Hudson văzu plaja nisipoasă, verdele din spatele ei

şi o colibă din care ieşea fum.

— Slavă Domnului, spuse.

— Exact, adăugă Ara. Mi-era frică să nu se fi întîmplat iarăşi.

Nu se vedea nici un fel de barcă.

— Cred că sîntem într-adevăr tare aproape de ei. Du-te iute la ţărm cu Antonio şi spuneţi-mi ce-aţi aflat. Am să opresc chiar lîngă bancuri. Spune-le tuturor să stea la posturile lor şi să se poarte cît mai firesc.

Bărcuţa se răsuci şi o porni spre ţărm. Thomas Hudson îi urmări cu privirea pe Ara şi Antonio, cum păşeau către coliba cu acoperiş de trestie. Mergeau cît puteau de iute fără a alerga. Cînd ajunseră în faţa colibei strigară şi dinăuntru ieşi o femeie. Era negricoasă ca orice indiancă de coastă, cu picioarele goale şi părul lung îi ajungea pînă la brîu. În vreme ce vorbea, din colibă se arătă o a doua femeie. Şi ea era tuciurie, cu părul lung şi ţinea un prunc în braţe. Îndată ce femeia termină ce avea de spus, Ara şi Antonio le strînseră mîna la amîndouă şi se întoarseră la bărcuţa. Împinseră bărcuţa, porniră motorul şi se îndepărtară de ţărm. În vreme ce ceilalţi ridicau bărcuţa la bord, Antonio şi Ara veniră pe puntea de comandă.

— Erau două femei, spuse Antonio. Bărbaţii sînt în larg la pescuit. Femeia cu pruncul a văzut o barcă de ţestoase intrînd în şenalul ce duce spre interior. A luat-o pe şenal cînd s-a ridicat briza.

— Asta înseamnă cam acum o oră şi jumătate, spuse Thomas Hudson. Şi mareea e în scădere acum.

— În puternică scădere, spuse Antonio. Scade foarte repede, Tom.

— Cînd ajunge prea jos, nu mai avem destulă adîncime ca să ajungem pînă acolo.

— Nu.

— Ce părere ai?

— E nava ta.

Thomas Hudson răsuci tare timona, ambala amîndouă motoarele la turaţia de două mii şapte sute şi îndreptă nava spre promontoriul insulei.

— S-ar putea să se pună şi ei pe uscat, spuse el. A dracului treabă.

— Dacă se încurcă lucrurile, putem ancora, spuse Antonio. E un fund de marnă, dacă ne punem pe uscat. Mîl şi marnă.

— Şi colţi de stîncă, adăugă Thomas Hudson. Adu-l pe Gil aici sus să se uite după stîlpii de marcaj. Ara, tu şi Willie verificaţi tot armamentul. Antonio, rămîi aici, te rog.

— Şenalul ăsta e tare afurisit, spuse Antonio. Dar nu e imposibil de trecut.

— Cu apă mică e imposibil. Dar poate că nemernicii ăia or să se pună şi ei pe uscat, sau poate că o să cadă vîntul.

— Vîntul n-o să cadă, Tom, spuse Antonio. S-a pornit statornic şi a devenit alizeu.

Thomas Hudson se uită în sus, la cer, şi văzu peticele albe, scămoşate de nori, mînate de vîntul de est. Apoi se uită înainte spre promontoriul insulei celei mai mari, la punctul cel mai înalt şi la fundul de apă mică ce începuse să se arate. Ştia că acolo aveau să înceapă şi necazurile lui. Apoi se uită la încîlcitura de insuliţe apărînd ca nişte punctişoare verzi în faţa lui pe apă.

— Gil, ai reuşit să vezi marcajele? îl întrebă el.

— Nu, Tom.

— Atunci, poate-i numai o creangă de copac sau vreun băţ.

— Deocamdată nu văd nimic.

— Ar fi trebuit să apară chiar în faţa noastră, exact pe direcţia în care mergem.

— Îl văd, Tom. E un stîlp înalt. Chiar pe direcţia în care mergem.

— Mulţumesc, spuse Thomas Hudson.

De-o parte şi de alta fundul se arăta alb-gălbui în lumina soarelui, iar curentul refluxului care se scurgea prin şenal afară în larg aducea apă verzuie din laguna ulterioară. Nu era nici tulbure nici mîlită de la marnele malurilor, pentru că vîntul nu avusese vreme să ridice valuri care s-o tulbure. În felul acesta îi era mai uşor să piloteze prin şenal. Apoi văzu cît de îngust era şenalul

dincolo de stîlpul de marcaj şi simţi cum îl furnică pielea capului.

— Tom, poţi să treci pe acolo, spuse Antonio. Ţine aproape de malul tribord. Am să văd eu trecerea cînd o să apară.

Ţinu aproape de malul tribord şi se tîrî încet de-a lungul lui. La un moment dat se uită spre malul babord şi văzu că era mai aproape decît cel din tribord şi cîrmi spre dreapta.

— Aruncă nămol în urmă? întrebă.

— Nori întregi.

Ajunseră la cotul blestemat şi nu fu chiar atît de rău cum se aşteptase. Partea aceea îngustă prin care trecuseră fusese mai afurisită. Vîntul se ridicase bine şi Thomas Hudson îl simţea bătîndu-i puternic umărul gol cînd trecură prin scurtătură şi vîntul îl prinse din travers.

— Marcajul e exact în faţă, spuse Gil. Nu e decît o creangă de copac.

— Am văzut.

— Ţine mult spre malul tribord, Tom, spuse Antonio. De ăsta am trecut.

Thomas Hudson ţinu foarte aproape de malul tribord, de parcă ar fi tras maşina la trotuar. Cu toate astea nu arăta a trotuar, ci mai degrabă ca terenul accidentat şi plin de noroi al unui vechi cîmp de bătălie unde s-au înfruntat masive concentrări de artilerie şi care, deodată, ar fi fost scos la iveală din fundul oceanului şi ar fi fost prezentat ca o hartă în relief, la dreapta lui.

— Cît de mult mîl aruncăm în urmă?

— Mult de tot, Tom. După ce trecem de braţul ăsta, putem ancora. De partea astălaltă a insulei Contrabando. Sau poate sub vîntul insulei Contrabando, sugeră Antonio.

Thomas Hudson întoarse capul şi văzu Cayo Contrabando, care arăta minusculă şi verde şi veselă şi spuse:

— S-o ia dracu de treabă. Cercetează, te rog, Gil, insuliţa şi şenalul care se arată şi vezi de nu zăreşti vreo barcă de pescuit ţestoase. Au început să se vadă ceilalţi doi stîlpi.

Partea aceea de şenal era uşor de parcurs. Dar, în faţă,

la dreapta, putea vedea bancul de nisip care se ivea de sub ape. Cu cît se apropiau mai mult de Cayo Contrabando, cu atît şenalul era mai îngust.

— Ţine-o în babordul marcajului, spuse Antonio.

— Asta fac.

Trecuseră de marcaj, care nu era decît o creangă uscată-cafenie, legănîndu-se în bătaia vîntului, şi Thomas Hudson se gîndi că în situaţia asta, cu vîntul care se stîrnise vor avea parte de adîncimi chiar mai mici decît adîncimea medie de maree joasă.

— Cum e mîlul nostru? îl întrebă pe Antonio.

— Din belşug, Tom.

— Gil, vezi ceva?

— Numai marcajele.

Apa începu să devină lăptoasă din cauza valurilor care se stîrniseră datorită vîntului, şi era cu neputinţă să mai vezi fundul sau malurile decît atunci cînd trecerea navei făcea apa să scadă şi le scotea la iveală.

Nu-i bine, se gîndi Thomas Hudson. Dar nici pentru ei nu-i bine. Şi ei trebuie să manevreze tot în condiţiile astea. Trebuie să fie cu adevărat marinari. Acum va trebui să mă hotărăsc dacă au luat-o pe vechiul şenal, sau pe cel nou. Depinde de pilotul pe care-l au. Dacă-i tînăr, o s-o ia probabil pe noul şenal. Cel deschis de uragan. Dacă-i bătrîn, probabil că o s-o ia pe vechiul şenal, din obişnuinţă şi pentru că-i mai sigur.

— Antonio, glăsui el. Vrei s-o iei pe vechiul şenal sau pe cel nou?

— Amîndouă sînt la fel de afurisite. Nu-i mare diferenţă.

— Tu ce-ai face?

— Aş arunca ancora sub vîntul insulei Contrabando şi aş aştepta fluxul.

— Ziua n-o să avem parte de un flux destul de puternic ca să putem trece prin şenal.

— Asta-i problema. M-ai întrebat numai ce-aş face.

— Am să încerc să-i ajung din urmă pe nemernici.

— E nava ta, Tom. Dar dacă nu-i prinzi tu, tot îi prinde cineva.

— Dar de ce ăia de la Cayo Frances nu trimit întruna avioane în patrulare peste toată partea asta?

— Şi-au făcut patrularea din dimineaţa asta. N-ai văzut?

— Nu. Şi de ce nu mi-ai spus?

— Am crezut că ai văzut şi tu. Unul din hidroavioanele alea mici.

— Fir-ar să fie, exclamă Thomas Hudson. Probabil că s-a întîmplat cînd eram la prova şi mergea generatorul.

— Acum tot nu mai are nici o importanţă, spuse Antonio. Cele două marcaje au rămas în urmă, Tom.

— Gil, le vezi pe celelalte două?

— Nu mai văd nici un marcaj.

— Să le ia dracu, făcu Thomas Hudson. Nu-mi rămîne decît să merg aproape de rahatul ăla de insuliţă şi să mă aţin în largul limbilor de nisip care se întind şi la nord şi la sud. Apoi scotocim insuliţa aceea mai mare cu mangrove şi o să vedem dacă o luăm pe vechiul sau pe noul şenal.

— Vîntul de est împinge toată apa afară spre larg.

— La dracu şi cu vîntul de est! exclamă Thomas Hudson.

Cînd pronunţă cuvintele, acestea sunară ca un blestem, mai vechi şi mai greu decît oricare altul ce-ar fi putut avea vreo legătură cu religia creştină. Ştia că aruncase cuvintele împotriva unuia dintre cei mai mari prieteni ai tuturor celor de pe mare. Dar dacă tot scăpase blestemul, nu-şi ceru iertare. Îl mai şi repetă.

— N-ai spus-o într-adins, Tom, replică Antonio.

— Asta o ştiu şi eu, spuse Thomas Hudson.

Apoi, făcînd un gest de pocăinţă şi amintindu-şi nu tocmai exact versul, îşi spuse numai sieşi: „Bate, bate, vînt de vest. Să poată veni ploile blînde. Doamne, de-ar fi iubita iar, în braţe-mi, iar eu din nou în pat.” E acelaşi vînt afurisit, numai cu o diferenţă de latitudine, se gîndi. Vin de pe continente diferite. Dar amîndouă sînt credincioase şi prielnice şi prietenoase. Apoi repetă din nou: „Doamne, de-ar fi iubita iar în braţe-mi, iar eu din nou în pat”.

Apa deveni acum atît de mîloasă, că nu mai vedea nici un reper după care să se ghideze, în afară de Coastă şi de

efectul de absorbţie al apei de pe bancurile de nisip făcut de înaintarea navei. George era la prova cu parîma cu plumb, iar Ara ţinea o prăjină lungă. Măsurau adîncimea şi o comunicau apoi spre puntea de comandă.

Thomas Hudson avea senzaţia că toate astea i se mai întîmplaseră o dată într-un vis urît. Mai trecuseră ei prin şenale complicate. Dar ăsta era ceva ce i se mai întîmplase o dată, cîndva în viaţă. Poate i se întîmplase toată viaţa. Numai că de data asta i se întîmpla cu atîta intensitate, încît simţea în acelaşi timp şi că era stăpînul situaţiei şi că era prizonierul ei.

— Gil, nu reuşeşti să zăreşti nimic? întrebă el.

— Nimic.

— Vrei să vină şi Willie sus?

— Nu. Ce poate vedea Willie văd şi eu.

— Cred că ar trebui să fie aici, totuşi.

— Cum vrei tu, Tom.

Zece minute mai tîrziu se puseră pe uscat.

XV

Eşuară pe o porţiune unde era un fund de nisip amestecat cu mîl care ar fi trebuit să fie marcat cu un semn, iar fluxul scădea întruna. Bătea un vînt puternic şi apa era tulbure. În faţa lor se vedea o insuliţă, de mărime mijlocie, acoperită de vegetaţie, care părea să nu iasă prea mult din apă, iar spre stînga erau risipite alte insuliţe mărunte. Şi la stînga şi la dreapta se vedeau porţiuni de bancuri dezgolite, care se arătau pe măsură ce se retrăgeau apele. Thomas Hudson urmări stoluri de păsări de ţărm care dădeau tîrcoale şi se aşezau pe bancuri în căutarea hranei.

Antonio coborî bărcuţa, iar Ara lansă o ancoră prova şi două ancore uşoare pupa.

— Crezi că ne mai trebuie o ancoră prova? îl întrebă Thomas Hudson pe Antonio.

— Nu, Tom, nu cred.

— Dacă se mai ridică vîntul, ne poate împinge contra

curentului de flux cînd are să vină.

— Nu cred că o să se întîmple aşa, Tom. Dar putem face şi asta.

— Atunci, să punem una mică înspre partea din vînt şi s-o deplasăm pe cea mare mai mult în partea de sub vînt. Şi după aceea nu mai avem nici o grijă.

— Bine, bine, spuse Antonio. Mai bine aşa, decît să ne mai punem pe pămînt în alt loc păcătos.

— Mda, făcu Thomas Hudson. Am mai fost şi altă dată în situaţia asta.

— E bine totuşi să ancorăm aşa.

— Ştiu. Nu te-am rugat decît să mai laşi încă o ancoră mică şi s-o muţi pe cea mare.

— Da, Tom, spuse Antonio.

— Lui Ara îi place să mute ancorele.

— Nimănui nu-i place să mute ancora.

— Lui Ara, da.

Antonio zîmbi şi spuse:

— Poate. Oricum, sînt de acord cu tine.

— Mai devreme sau mai tîrziu, totdeauna ajungem să fim de acord.

— Dar e bine să nu se întîmple prea tîrziu.

Thomas Hudson urmări manevrele şi se uită înainte, spre insuliţa aceea verde care, pe măsură ce scădea refluxul, începu să dezvăluie porţiuni întunecate la rădăcinile mangrovelor. Ei ar putea să fie în golful din partea de sud a insuliţei, se gîndi. Vîntul ăsta are să bată pînă pe la două, sau trei dinspre ziuă, şi ei ar putea încerca s-o şteargă pe unul dintre cele două şenale pe lumină, cînd începe fluxul. Apoi ar putea s-o ia pe întinderea mare a golfului unde pot naviga toată noaptea fără să se teamă de nimic. La capătul celălalt au şi faruri şi un şenal bun de ieşire. Totul depinde de vînt.

Chiar de cînd eşuase cu nava pe uscat, într-un fel simţise uşurarea pe care o încearcă un comandant căruia i se mai acordă o amînare. Cînd se izbiseră de pămînt, simţise izbitura navei de parcă ar fi fost el însuşi lovit. Ştiu că nu se lovise de stîncă. O simţise şi în mîini şi în tălpile

picioarelor. Dar eşuarea fusese pentru el o lovitură personală. Apoi mai tîrziu, veni şi sentimentul de uşurare care apare după o lovitură. Încă mai avea senzaţia că trăieşte un vis urît şi că totul i se mai întîmplase o dată, cîndva. Dar nu se întîmplase chiar în felul acesta, şi acum, fiindcă vasul eşuase, simţi uşurarea aceea temporară. Ştiu că e normală o amînare, dar se bucură de ea şi încrederea începu să-i slăbească.

Ara veni sus pe puntea de comandă şi spuse:

— Tom, e teren ferm, care ţine. Am fixat ancorele bine şi la cea mare am pus o parîmă. Cînd o s-o tragem pe cea mare, putem porni imediat. Şi am pus parîme şi la amîndouă ancorele pupa.

— Am văzut. Mulţumesc.

— Tom, nu fi necăjit. Ticăloşii ar putea să fie chiar după insuliţa cealaltă.

— Nu sînt necăjit. Am senzaţia că pierdem timpul.

— Nu e ca atunci cînd se face zob o maşină, sau se scufundă o navă. Nu s-a întîmplat nimic, am pus pe pămînt și aşteptăm fluxul.

— Ştiu.

— Amîndouă elicele sînt neatinse. Doar atît că a intrat în mîl pînă la fund.

— Ştiu, doar eu am urcat-o pe pămînt.

— O să iasă de acolo la fel de uşor cum a intrat.

— Precis că aşa o să se întâmple.

— Tom, te îngrijorează ceva?

— Ce să mă îngrijoreze?

— Nimic. Eram îngrijorat dacă nu te îngrijorează ceva.

— La dracu şi cu îngrijorarea asta, spuse Thomas Hudson. Tu şi cu Gil duceţi-vă sub punte. Ai grijă ca toată lumea să mănînce bine şi să fie bine dispusă. După aceea o să mergem la ţărm şi o să cercetăm insuliţa. Altceva nu ne mai rămîne de făcut.

— Willie şi cu mine putem merge acum. Nu trebuie să mîncăm.

— Nu. Mă duc eu mai tîrziu cu Willie şi Peters.

— Şi eu nu?

— Nu. Peters vorbeşte nemţeşte. Nu-i spune că are să meargă. Doar trezeşte-l şi ai grijă să bea cafea din belşug.

— De ce să nu merg şi eu?

— Bărcuţa e afurisit de mică.

Gil îi lăsă binoclul cel mare şi se duse sub punte cu Ara. Thomas Hudson cercetă cu grijă insuliţa cu binoclul cel mare şi văzu că mangrovele crescuseră prea înalte ca să-i îngăduie să afle ce era în interiorul insulei. Mai erau şi alţi copaci amestecaţi printre mangrove în partea cu teren ferm a insuliţei, şi asta făcea ca înălţimea vegetaţiei să fie şi mai mare, aşa că nu putea să vadă dacă era vreun catarg în golful în formă de potcoavă din partea cealaltă. Binoclul cel puternic făcea să-l doară ochii, aşa că-l puse în tocul lui, agăţă cureaua tocului de un cui şi lăsă binoclul pe rastelul de grenade.

Era fericit că se găsea din nou singur pe puntea de comandă şi rămase liniştit în această scurtă perioadă de păsuire. Urmări păsările de uscat cum căutau prin locurile de pe care se restrînse apa şi-şi aduse aminte cît de mult însemnaseră pentru el pe vremea cînd era copil. Acum nu mai putea încerca aceleaşi sentimente şi nici nu mai nutrea dorinţa de a le doborî. Dar îşi aduse aminte de zilele din copilărie, cînd ieşea cu tatăl său la vînătoare pe cîte o limbă de nisip unde primeau păsări din tablă pentru momeală şi cum se apropiau, cînd refluxul dezgolea pămîntul, şi cum chema el şuierînd stolurile care le dădeau ocol. Era un şuierat trist şi îl scoase şi acum. Încă un stol se abătu din drum, dar se îndepărtă iute de nava eşuată şi se duse mai departe să caute hrană.

Cercetă o dată orizontul cu binoclul cel mare, dar nu se vedea nici urmă de barcă. Poate că au reuşit să iasă prin şenalul cel nou şi prin trecerea interioară, se gîndi. Ar fi bine să-i fi prins altcineva. N-o să-i putem prinde fără luptă. Şi n-o să se predea ei unora veniţi cu o bărcuţa.

De atîta vreme încerca să gîndească cu mintea lor, că se săturase şi de asta. Sînt într-adevăr sătul, în cele din urmă, se gîndi. Ei bine, ştiu ce trebuie să fac, şi totu-i atît de simplu. Datoria e o treabă minunată. Nu ştiu ce m-aş fi

făcut de la moartea lui Tom de n-ar fi fost datoria. Ai fi putut picta, îşi spuse. Sau ai fi putut face altceva folositor. Poate, se gîndi. Datoria e lucrul cel mai simplu.

Şi e şi lucru folositor, se gîndi. Nu te ridica împotriva ei. Te ajută să treci de necaz. Pentru asta ne străduim cu toţii. Numai Dumnezeu ştie ce mai e şi dincolo. I-am hăituit pe nemernicii ăştia destul de bine, şi acum ia-ţi şi tu o pauză de zece minute, şi apoi fă-ţi datoria mai departe. La dracu şi cu destul de binele ăsta, se gîndi. I-am hăituit foarte bine.

— Tom, nu vrei să mănînci nimic? îi strigă Ara.

— Nu mi-e foame, băiete, îi răspunse Thomas Hudson. Am să iau cu mine sticla de ceai rece care-i pusă la gheaţă.

Ara i-o întinse şi Thomas Hudson o luă şi se întoarse să se rezeme tihnit într-un colţ al punţii de comandă. Bău din sticla cu ceai rece, şi se uită la insula cea mai mare de dinaintea lui. Rădăcinile mangrovelor se vedeau acum bine şi insula arăta de parcă s-ar fi suit pe catalige. Apoi văzu un stol de flamingi venind din stînga. Zburau jos, aproape deasupra apei, şi erau minunaţi cînd îi priveai în lumina soarelui. Ţineau gîturile lungi aplecate în jos, iar picioarele lor caraghioase erau întinse înapoi; arătau ţepeni, în vreme ce aripile lor, cu negru şi roz, băteau aerul purtîndu-i spre malul mocirlos aflat înainte, puţin spre dreapta. Thomas Hudson se uită la ei şi se minună de ciocurile lor negru cu alb şi de culoarea roz pe care o aşterneau pe cer, ceea ce făcea ca ciudatele lor trăsături să apară lipsite de importanţă, şi totuşi fiecare dintre ele să constituie pentru el un motiv de emoţie. Apoi, cînd ajunseră deasupra insuliţei celei verzi, văzu că stolul virează brusc la dreapta, în loc să treacă peste insulă.

— Ara, strigă el.

Ara veni sus pe puntea de comandă şi răspunse:

— Da, Tom.

— Verifică bine trei „prunci” cu cîte şase încărcătoare şi pune-le în bărcuţă laolaltă cu vreo duzină de grenade şi trusa mijlocie de prim ajutor. Te rog, trimite-l pe Willie sus.

Flamingii se aşezaseră pe ţărm departe, în capătul din dreapta, unde îşi căutau de zor hrana. Thomas Hudson

tocmai se uita la ei, cînd Willie spuse:

— Ia uită-te la afurisiţii ăia de flamingi.

— S-au speriat de ceva pe cînd zburau deasupra insulei. Sînt aproape sigur că barca aceea sau vreo altă barcă e în golful de colo. Vrei să vii cu mine într-acolo, Willie?

— Bineînţeles.

— Ai terminat de înfulecat?

— Condamnatul a mîncat un prînz îmbelşugat.

— Atunci, dă-i o mînă de ajutor lui Ara.

— Vine şi Ara cu noi?

— Am să-l iau pe Peters, pentru că vorbeşte nemţeşte.

— Nu-l putem lua pe Ara în locul lui? Dacă o să fie luptă, nu vreau să-l am pe Peters alături.

— Peters ar putea să ne ajute, discutând cu ei, să evităm lupta. Ascultă, Willie, am nevoie de prizonieri şi nu vreau ca ghidul lor să fie ucis.

— Tom, pui cam multe condiţii cînd ei sînt opt sau poate nouă, şi noi abia trei. Şi cine dracu mai ştie că noi ştim că au făcut rost şi de o călăuză?

— Ştim.

— Hai să nu mai fim atît de al naibii de nobili.

— Te-am întrebai dacă vrei să vii.

— Vin, răspunse Willie. Dar cu Peters e chestia!

— Peters are să lupte. Trimite-i pe Antonio şi pe Henry sus, te rog.

— Tom, crezi că sînt acolo? îl întrebă Antonio.

— Aproape sigur.

— Tom, pot să merg şi eu cu voi? întrebă Henry.

— Nu. Nu încap decît trei în bărcuţă. Dacă nouă ni se întîmplă ceva, încearcă să-i găureşti cu mitraliera de cincizeci cînd dau să iasă de-acolo la începutul fluxului. De altfel, o să găsiţi barca lor în golful cel lung. O să fie cam găurită şi aia. Poate că nici nu vor putea ieşi cu barca. Dacă puteţi, luaţi un prizonier şi duceţi-l la Cayo Frances să-l predaţi.

— N-aş putea merge eu mai degrabă în locul lui Peters? întrebă Henry.

— Nu, Henry. Îmi pare rău. El vorbeşte nemţeşte. Ai un

echipaj bun, îi spuse Thomas Hudson lui Antonio. Dacă n-o să avem greutăţi de întîmpinat, îi las pe Peters şi pe Willie la bord cu tot ce găsim acolo, şi aduc eu un prizonier în bărcuţa.

— Ultimul nostru prizonier n-a rezistat prea mult.

— Am să încerc să aduc unul zdravăn, sănătos. Du-te sub punte şi vezi dacă totu-i pregătit. Vreau să mă mai uit o vreme la flamingii aceia.

Rămase pe puntea de comandă şi urmări flamingii. Nu numai culoarea lor te frapează, se gîndi. Nu numai negrul şi rozul acela aprins. E şi mărimea lor şi faptul că-s nişte păsări atît de urîte în detaliu, şi totuşi pervers de frumoase. Trebuie să fie nişte păsări de spiţă tare veche, din cele mai vechi timpuri.

Nu se uita la păsări cu binoclul, fiindcă acum nu voia să vadă detalii. Nu voia decît să contemple masa aceea trandafirie pe fundalul gri-maroniu al terenului dezgolit de ape. Mai apărură încă două stoluri, şi malul căpătă o culoare pe care n-ar fi îndrăznit niciodată s-o pună pe pînză. Dar poate că aş fi îndrăznit şi chiar aş fi pictat-o, se gîndi. E minunat să vezi nişte flamingi înainte de a porni în treaba pe care o ai de făcut. Mai bine să nu le dau răgaz să-şi facă griji, sau să se gîndească prea mult.

Coborî de pe puntea de comandă şi spuse:

— Gil, urcă-te sus pe punte şi nu-ţi abate binoclul de la insulă. Henry, dacă auzi gălăgie şi apoi vezi barca de ţestoase că se arată dinspre insulă, trage şi zboară-i blestemata aia de prova. Toată lumea se urcă apoi pe punte; cercetaţi toţi cu binoclul să vedeţi unde-s supravieţuitorii şi-i dibuiţi voi mîine. Astupaţi bărcuţa pe unde-i găurită şi folosiţi-o. Barca de ţestoase trebuie să aibă şi ea un schif şi îl puteţi drege şi pe acela şi folosiţi-l dacă n-o să-l găurim prea tare.

Antonio spuse:

— Mai ai şi alte ordine de dat?

— Aveţi grijă să duceţi o viaţă neprihănită. Ne întoarcem repede. Haide, păcătoşilor, veniţi amîndoi. Să mergem.

— Bunică-mea zicea întotdeauna că nu-s un păcătos, spuse Peters. Zicea că sînt cel mai frumuşel şi mai nevinovat prunc din ţară.

— Şi maică-mea zicea că nu-s păcătos, vorbi şi Willie. Tom, unde să ne aşezăm?

— Barca stă bine dacă vă aşezaţi la prova. Dar dacă vreţi, trec eu la prova.

— Urcă-te şi treci la cîrmă, spuse Willie. Acum ştiu că ai o navă într-adevăr grozavă.

— Am ceea ce merit, spuse Thomas Hudson. Hai să pornim. Poftiţi la bord, domnule Peters.

— Bucuros să urc pe nava dumneavoastră, domnule amiral, spuse Peters.

— Noroc la vînat, le ură Henry.

— Las-o moartă, replică Willie.

Motorul porni, şi o luară încotro se vedea ridicîndu-se silueta insulei, care abia se zărea din apă acum cînd o priveau din barcă.

— Eu o să trag lîngă barca lor şi sărim la bord fără să le mai strigăm nimic dinainte.

Cei doi bărbaţi, unul la mijlocul bărcii şi celălalt la prova, dădură din cap în semn de încuviinţare.

— Atîrnă-ţi rabla aia undeva la vedere. Mă doare-n cot dacă se zăreşte, spuse Thomas Hudson.

— Nu prea ştiu pe unde s-o ascund răspunse Peters. Acum mă simt ca unul dintre catîrii bunică-mi.

— Atunci rămîi cătîr. Catîru-i un animal al dracului de bun.

— Tom, trebuie să-mi amintesc neapărat aiureala aia cu ghidul?

— Aminteşte-ţi, dar puneţi capul la contribuţie.

— Bine, făcu Peters. De-acum înainte nu mai avem nici o grijă.

— Mai bine să nu mai trăncănim, spuse Thomas Hudson. Ne săltăm toţi trei peste bord în acelaşi timp şi, dacă-s sub punte, le ceri pe nemţeşte să iasă cu mîinile sus. Nu trebuie să mai vorbim, pentru că glasurile se aud cu mult înainte de a se auzi zgomotul unui motor exterior.

— Şi ce facem dacă nu ies afară?

— Willie le trimite o grenadă înăuntru.

— Şi ce facem dacă-s pe punte?

— Fiecare mătură cu arma sectorul lui. Eu pupa. Peters centrul, şi tu prova.

— După asta arunc şi o grenadă?

— Bineînţeles. Trebuie să punem mîna şi pe răniţi. De asta am adus şi trusa.

— Am crezut că-i pentru noi.

— Şi pentru noi. Şi-acum, gura. E totul clar?

— Clar ca un rahat, spuse Willie. Şi facem toată treaba asta pe lumină, Tom?

— Chiar acum.

— Fir-aş să fiu de amărît, spuse Willie. Am ajuns printre pungaşi şi bastarzi.

— Willie, mai ţine-ţi gura şi să te vedem luptînd.

Willie dădu din cap a încuviinţare şi se uită cu ochiul cel bun înainte, spre insula cu mangrove care se ridicase în vîrful degetelor ei de rădăcini maronii-roşcate.

Înainte de a dubla promontoriul, nu mai spuse decît un singur lucru:

— Ce stridii bune au găsit ei pe rădăcinile alea.

Thomas Hudson dădu din cap.

XVI

Văzură barca de ţestoase după ce dublară promontoriul insulei şi trecură prin şenalul care separa insula de o altă insuliţă mai mică. Stătea cu prova spre ţărm, aproape de uscat, şi de pe catargul ei spînzurau viţe, iar puntea era acoperită cu ramuri de mangrove proaspăt tăiate.

Willie se aplecă spre spate şi şopti cu gura aproape de urechea lui Peters:

— Schiful lipseşte. Transmite mai departe.

Peters se aplecă şi el la rîndul lui, cu faţa-i buboasă şi plină de pistrui, şi spuse:

— Schiful lipseşte, Tom. Trebuie să fie careva la ţărm.

— O abordăm şi o scufundăm, spuse Thomas Hudson.

Planul rămîne acelaşi. Transmite mai departe.

Peters se aplecă spre prova şi-i spuse lui Willie la ureche, iar Willie începu prin a clătina din cap. Apoi ridică mîna, formînd cu degetele familiarul zero. Un zero ca o gaură de dos, se gîndi Thomas Hudson. Ajunseră lîngă barcă repede, cît de repede le îngăduia rîşniţa aia mică de motor, iar Thomas Hudson se opri cu dibăcie lîngă ea fără s-o izbească. Willie înălţă cangea şi o fixă iute de copastia bărcii de ţestoase şi toţi trei fură pe puntea ei aproape în acelaşi timp. Sub picioarele lor era un aşternut din crenzi de mangrove care răspîndeau miros de crengi proaspăt tăiate, şi Thomas Hudson se uită la catargul camuflat cu viţe, şi parcă şi acum era vorba tot de un vis. Văzu o gură de tambuchi deschisă şi o altă gură deschisă la prova, acoperită cu crengi. Pe punte nu era nimeni.

Thomas Hudson îi făcu semn cu mîna lui Willie să se ducă la prova, dincolo de gura tambuchiului, iar el îşi îndreptă arma automată asupra celeilalte. Verifică dacă siguranţa era pusă la automat. Sub picioarele lui goale putea simţi rotunjimile crengilor, frunzele lunecoase şi scîndura încinsă a punţii.

— Spune-le să iasă afară cu mîinile sus, îi zise liniştit lui Peters.

Peters vorbi într-o nemţească aspră, guturală. Nu răspunse nimeni şi nu se întîmplă nimic. Băieţelul bunicii a glăsuit frumos, se gîndi Thomas Hudson. Şi apoi îi spuse:

— Zi-le din nou că le dăm zece secunde să iasă. Îi vom trata ca prizonieri de război. Apoi numără pînă la zece.

Peters vorbi în aşa fel încît parcă vesti pieirea întregii rase germane. Vocea îi sună magnific, se gîndi Thomas Hudson, şi-şi răsuci iute capul să vadă dacă nu se zărea schiful. Nu desluşi decît rădăcinile cafenii şi verdele mangrovelor.

— Numără pînă la zece şi aruncă una înăuntru, îi spuse el. Willie, stai cu ochii pe drăcia aia de tambuchi de la prova.

— E acoperită cu drăciile alea de crengi.

— Dă drumul uşor la una înăuntru cu mîna, după ce

explodează a lui Peters. N-o arunca.

Peters ajunse cu numărul la zece şi, stînd cu picioarele-i lungi ca un jucător de baseball ce serveşte de pe grămada lui, ţinîndu-şi automatul sub braţul stîng smulse cu dinţii siguranţa, ţinu grenada o clipă în mînă de parcă ar fi vrut s-o încălzească în vreme ce fitilul începea să sfîrîie şi o aruncă în întunericul tambuchiului, cu o mişcare de balans înainte a mîinii.

În vreme ce se uita la el, Thomas Hudson se gîndea: Mare actor mai e, nici nu-şi închipuie că e dedesubt cineva.

Thomas Hudson se trînti pe burtă, ţintind cu automatul Thompson gura tambuchiului. Grenada lui Peters explodă bubuind şi aruncînd o lumină puternică, iar Thomas Hudson îl văzu pe Willie desfăcînd crengile, ca să dea drumul la grenadă pe gura de la prova. Chiar atunci, în dreapta catargului, unde spînzurau viţele, văzu ieşind ţeava unei arme printre crengile aceluiaşi tambuchi unde Willie se îndeletnicea cu grenada. Trase spre armă, dar din ea porniseră cinci scăpărări, răpăind ca o pîrîitoare de jucărie. Apoi grenada lui Willie explodă şi Thomas Hudson se uită şi-l văzu pe Willie culcat în jgheabul de scurgere, smulgînd cuiul de siguranţă al unei alte grenade ca s-o arunce înăuntru. Peters stătea cu capul căzut pe copastie; de pe frunte îi curgea o dîră de sînge care se prelingea în jgheabul de scurgere. Willie aruncă grenada şi explozia răsună în alt chip, fiindcă se rostogolise mai departe în adîncul navei înainte de a exploda.

— Crezi că a mai rămas vreun blestemat acolo? îi strigă Willie.

— Mai arunc şi eu una aici, spuse Thomas Hudson.

Se aplecă şi alergă în aşa fel, încît să nu fie nimerit de careva prin tambuchiul cel mare, smulse cuiul de siguranţă al unei alte grenade, pe care o simţi cenuşie, grea, zdravănă, crestată în mînă şi, traversînd puntea spre prova, o lăsă să se rostogolească în interiorul pupei. Se auzi detunătura exploziei şi prin locurile unde fură smulse bucăţi din punte, năvăli fum. Willie se uita la Petres şi Thomas Hudson veni şi el alături şi se uită şi el. Nu arăta prea

schimbat faţă de cum era de obicei.

— Ne-am pierdut interpretul, glăsui Willie.

Ochiul teafăr îi tremura, dar glasul era cel obişnuit.

— Se scufundă repede, spuse Thomans Hudson.

— Era şi aşa cu fundul în mîl. Dar acum se apleacă în travers.

— Willie, avem o groază de treburi pe care nu le-am terminat.

— Iar scorul e egal, unu la unu. Cel puţin le-am scufundat şi noi afurisita de barcă.

— Mai bine du-te repede la navă şi vino încoace cu Ara şi Henry. Spune-i lui Antonio să aducă nava în dreptul promontoriului. Îndată ce începe să simtă fluxul.

— Mai întîi trebuie să văd ce-i sub punte.

— Am să verific eu.

— Nu, spuse Willie. Asta-i treaba mea.

— Băiete, cum te simţi?

— Minunat, îmi pare doar rău că domnul Peters s-a prăpădit. Am să iau eu o pătură sau ceva să-l acopăr pe faţă. Ar fi trebuit să-l aşezăm cu capul în sus, mai ales că barca asta se apleacă pe o parte.

— Ce-i cu friţul de dedesubt?

— E varză.

XVII

Willie plecă să-i aducă pe Ara şi Henry. Thomas Hudson rămase întins în spatele parapetului format de copastia bărcii de pescuit ţestoase. Se sprijinea cu picioarele de gura tambuchiului şi se uita să vadă cînd o apărea schiful. Peters zăcea întins cu picioarele la vale, de cealaltă parte a gurii tambuchiului, și faţa îi era acoperită cu o cămaşă marinărească de-a nemţilor. Niciodată nu mi-am dat seama că era atît de lung, se gîndi Thomas Hudson.

Şi el şi Willie cercetaseră amîndoi barca aceea de ţestoase şi totul înăuntru era un talmeş-balmeş. La bord nu fusese decît un singur neamţ. El îl împuşcase pe Peters, luîndu-l vădit drept ofiţerul grupului. La bord mai era numai

un singur pistol automat Schmeisser, şi aproape vreo două mii de cartuşe într-o cutie de tablă desfăcută cu un cleşte patent sau cu vreun cuţit de deschis cutii de conserve. Era de presupus că cei ce se duseseră la ţărm îşi luaseră armele cu ei, deoarece la bord nu se mai vedea nici un fel de armă. Schiful trebuia să fie o barcă de cel puţin şase picioare, după zgîrieturile şi urmele lăsate pe punte. Mai aveau încă de mîncare. Mai ales peşte uscat şi carne de porc prăjită. La bord fusese lăsat neamţul cel rănit, şi el îl împuşease pe Peters. Avea o rană urîtă la şold care aproape se vindecase, şi o alta la fel, aproape vindecată, în partea cărnoasă a umărului stîng. Găsi şi nişte hărţi bune ale coastelor şi ale Indiilor de Vest, şi un cartuş de ţigări Camel, şi provizii de raţii navale. Nu aveau cafea, nici ceai, şi nici un fel de altă băutură.

Acum problema era ce aveau să facă indivizii. Unde erau? Trebuie să fi văzut sau să fi auzit că se dăduse o luptă pe barca de ţestoase, şi s-ar putea să se întoarcă să-şi ia proviziile. Probabil că au văzut că unul plecase singur cu bărcuţa cu motor exterior şi, după împuşcături şi explozia grenadelor, s-ar putea foarte bine ca la bord să fi rămas doar trei oameni morţi sau răniţi grav. Probabil aveau să vină după provizii, sau poate după altceva ascuns pe ambarcaţiune, ca apoi să încerce s-o şteargă spre Cuba pe întuneric. Schiful putea trece uşor peste orice obstacol pe care ar eşua.

Schiful trebuia să fie o barcă solidă. Thomas Hudson nu mai avea operator radio, aşa că-i era imposibil să transmită o descriere a schifului şi nimeni n-avea să-l urmărească. Şi-apoi, dacă voiau şi aveau tăria să încerce, puteau foarte bine să ia cu asalt nava în cursul nopţii. Dar părea foarte puţin probabil.

Thomas Hudson cîntări cu grijă toate posibilităţile. În cele din urmă ajunse la o concluzie: Cred că or să se tragă în mangrove, or să ridice şi schiful în desiş şi or să-l ascundă. Dacă mergem după ei în desiş, ne pot uşor prinde în vreo ambuscadă. Apoi se vor strădui să ajungă în golful interior şi vor căuta din răsputeri să depăşească în timpul

nopţii Cayo Frances. Şi e treabă uşoară. S-ar putea să facă rost de provizii sau să le ia cu forţa, şi o s-o ţină tot înainte spre vest, şi să ajungă la ferma vreunui neamţ din jurul Havanei unde ăia or să-i ascundă şi apoi or să-i îmbarce. Pot găsi uşor o ambarcaţiune mai bună.

Ar putea lua una cu japca sau ar putea-o fura. Trebuie să raportez asta la Cayo Frances, tot acolo să-l predau pe Peters şi să văd ce ordine mai primesc. Necazurile nu vor începe decît la Havana. La Cayo Frances comandă un locotenent, şi acolo n-o să avem nici un fel de necazuri şi îl pot lăsa pe Peters la ei. Am destulă gheaţă ca să-l ţin pînă acolo, şi acolo îmi iau şi benzină, şi de gheaţă fac eu rost la Caibarien.

O să punem noi mîna pe indivizii ăia de bine de rău. Dar n-am să-i bag eu pe Willie, şi nici pe Ara, şi nici pe Henry într-o răpăială chioară printre mangrove, unde să fie masacraţi pentru un rahat. Ei sînt opt, oricum, după cît se vede din toate lucrurile de la bord. Azi aveam şansa să-i prind cu pantalonii pe vine, şi am ratat pentru că au fost ori prea deştepţi, ori prea norocoşi, şi pricepuţi sînt întotdeauna.

Am pierdut un om, şi tocmai pe operatorul radio. Dar i-am lăsat şi noi numai cu un schif. Dacă aş vedea schiful, l-am distrage, şi atunci i-am putea bloca pe insula asta şi i-am vîna pînă la unul. Dar n-am de gînd să ne vîrîm în capcana asta în care sorţii sînt de opt la trei. Şi-apoi, dacă-i vorba de fundul meu, e fundul meu. Şi oricum, o să fie vai de el. Mai ales acum că l-am pierdut pe Peters. Dacă aş fi pierdut pe oricare altul care nu făcea parte din armata regulată, nimeni nu s-ar fi sinchisit. Decît eu şi echipajul.

Aş vrea ca ticăloşii să vină odată, se gîndi. N-am poftă să mă pomenesc cu ei apărînd din desiş să vadă ce se serveşte la bordul navei şi să port singur toată bătălia de pe Insula Fără Nume. Şi totuşi, mă întreb cam ce fac ei acolo? Poate că s-au dus după stridii. Willie spunea ceva de stridii. Dar poate că nu voiau să stea pe barca asta de ţestoase în timpul zilei, ca nu cumva să treacă vreun avion şi s-o repereze. Dar ar fi trebuit să ştie şi ei acum pe la ce

ore trec avioanele. La dracu, aş vrea să apară şi să terminăm odată. Am un adăpost bun şi ei trebuie să ajungă întîi în raza armei mele, înainte de a încerca să se urce la bord. De ce crezi tu că rănitul acela n-a deschis focul asupra noastră cînd am trecut peste copastie? Trebuie să fi auzit el motorul nostru exterior. Poate că dormea. Şi motorul de la bărcuţă face foarte puţin zgomot.

În afacerea asta există prea mulţi de ce, se gîndi el, şi nu-s deloc sigur că i-am dezlegat corect. Poate că nici n-ar fi trebuit să urc pe barca lor. Totuşi, cred că trebuia s-o fac. Am scufundat barca, l-am pierdut pe Peters şi le-am ucis un om. Nu e o treabă prea strălucită, dar totuşi e ceva.

Auzi zumzetul motorului exterior şi întoarse capul. Văzu bărcuţa dublînd promontoriul, dar nu reuşi să vadă decît un singur om înăuntru. Era Ara, stînd la pupa. Dar băgă de seamă că era încărcată şi se cufundase mult în apă, şi-şi închipui că Willie şi Henry stăteau culcaţi pe burtă. Willie e într-adevăr deştept, se gîndi. Acum cei de pe insulă nu ştiu decît că în barcă era un singur om şi o să vadă că era altul decît cel de dinainte, care a plecat cu barca. Nu ştiu dacă treaba asta e isteaţă sau nu. Dar precis că Willie a pus-o la cale.

Bărcuţa veni în partea de sub vînt a bărcii de ţestoase şi Thomas Hudson zări pieptul lat al lui Ara, mîinile lungi şi faţa tuciurie care arăta gravă acum, şi văzu că picioarele îi zvîcneau de nervozitate. Henry şi Willie stăteau întinşi pe burtă, cu capetele pe braţe.

Cînd bărcuţa ajunse sub vîntul bărcii de ţestoase care se lăsase pe-o parte, dar în partea opusă insulei, Ara apucă balustrada şi Willie se întoarse pe o parte şi spuse:

— Henry, saltă-te la bord şi tîrăşte-te acolo unde-i Tom. Ara o să-ţi dea el rabla de puşcă Şi mai ai şi rabla lui Peters.

Henry se tîrî pe burtă cu multă prudenţă în susul punţii înclinate. Aruncă o privire spre Peters, în vreme ce se tîra pe lîngă el.

— Salut, Tom.

Thomas Hudson puse mîna pe braţul lui Henry şi spuse încet:

— Du-te la prova şi stai întins lipit de punte. Ai grijă să nu se zărească nimic peste copastie

— Da, Tom, îi răspunse bărbatul voinic şi se lăsă cît mai jos, tîrîndu-se spre pupa.

Trebuia să treacă peste picioarele lui Peters. Îşi luă în mînă automatul şi încărcătoarele, şi-şi înfipse încărcătoarele la brîu. Pipăi buzunarele lui Peters ca să-i ia grenadele şi le agăţă la brîu. Îl bătu pe Peters uşor peste picioare şi, ţinînd cele două automate de ţeava, se tîrî departe la postul său de la prova.

Thomas Hudson îl văzu că se uită pe gura tambuchiului de la prova unde explodase grenada, în vreme ce se tîra pe puntea înclinată, peste crengile rupte de mangrove. Faţa lui nu trăda nimic din ce văzu înăuntru. Cînd ajunse sub vîntul copastiei, îşi puse cele două arme automate la dreapta, apoi verifică cum funcţiona arma lui Peters, şi puse un nou încărcător. Aşeză celelalte încărcătoare lîngă copastie şi-şi scoase grenadele de la brîu şi le puse la îndemînă. Cînd văzu că e aranjat la postul lui şi se uită spre verdele insulei, Thomas Hudson întoarse capul şi-i vorbi lui Willie, care stătea întins pe fundul bărcuţei, cu amîndoi ochii, şi cel bun şi cel rău, închişi ca să nu-l supere soarele. Avea pe el o cămaşă kaki decolorată, nişte pantaloni scurţi tîrnuiţi, şi o pereche de pantofi de sport în picioare. Ara stătea la pupa şi Thomas Hudson îi zări claia de păr negru şi mîinile mari încleştate de copastie. Picioarele încă îi mai tresăreau nervoase dar Thomas Hudson ştia de multă vreme cît de nervos era omul înainte de luptă şi cît de minunat se purta după ce începea tărăboiul.

— Willie, spuse Thomas Hudson, ţi-ai făcut vreun plan?

Willie deschise ochiul teafăr şi-l ţinu mai departe închis pe cel bolnav, ca să nu-l supere soarele.

— Cer permisiunea să mă duc în cel mai depărtat punct al insulei, şi să văd ce dracu s-a întîmplat. Nu-i putem lăsa să ne scape de-aici.

— Merg şi eu cu tine.

— Nu, Tommy. Eu sînt hîrșîit în rahatul ăsta, şi-apoi e meseria mea.

— Nu vreau să te duci singur.

— E singura soluţie, Tommy, ai încredere în mine. Ara o să se întoarcă aici şi o să-ţi acopere jocul, dacă reuşesc să-i stîrnesc să pornească încoace. Dacă nu e nici un bucluc, poate veni să mă ia de pe plajă.

Îşi deschisese amîndoi ochii şi se uită drept la Thomas Hudson, aşa cum se uită unul cînd vrea să vîndă un aparat cuiva care ar trebui să-l cumpere dacă şi-ar putea permite luxul.

— Mai bine merg şi eu cu tine.

— Nu mai face atîta gălăgie, Tom. Îţi spun drept că mă pricep la rahaturile astea. Sînt un expert afurisit. Nu mai găseşti niciodată unul ca mine.

— Bine, du-te, spuse Thomas Hudson. Dar fă-le ţăndări şi schiful.

— Dar ce naiba crezi că am de gînd să fac? Doar să mă duc în vizită?

— Dacă ai de gînd să te duci, atunci mai bine du-te.

— Tom, acum le-ai pregătit două capcane, una cu nava şi alta aici. Ara te ajută să te mişti. Şi n-ai de pierdut decît un marinar clasat din motive medicale şi de care n-are nevoie nimeni. Ce te mai reţine?

— Tu, că vorbeşti prea mult, spuse Thomas Hudson Du-te dracului odată acolo.

— Las-o moartă! îi răspunse Willie.

— Pari să fii în formă, îi replică Thomas Hudson, şi apoi îi explică iute în spaniolă lui Ara ce trebuiau să facă.

— Să nu-ţi faci griji, spuse Willie. Chiar dacă stau întins, pot să-i explic şi eu.

Ara răspunse.

— Tom, mă întorc îndată înapoi.

Thomas Hudson îi urmări cum pornesc motorul şi se uită după barca ce se îndepărta lăsînd să se vadă la pupa spinarea lată a lui Ara, capul lui negricios, şi silueta lui Willie întinsă pe fundul bărcii. Pe sucise de-a-ndoaselea, încît stătea cu capul aproape de picioarele lui Ara ca să-i poată vorbi.

Păcătosul ăsta afurisit, grozav şi curajos, se gîndi

Thomas Hudson. Bătrînul Willie. M-a făcut să mă hotărăsc tocmai cînd voiam să renunţ. Cînd e vorba de o treabă încurcată, în locul oricui altuia prefer să am un marinar ca lumea, chiar şi un marinar cam dărîmat. Şi acum avem o treabă încurcată. Îţi urez noroc, domnule Willie, se gîndi. Şi să n-o laşi moartă.

— Henry, ce faci? întrebă el în şoaptă.

— Foarte bine, Tom. Extrem de galant Willie că s-a dus la ţărm, nu-i aşa?

— Nici măcar nu ştie că există cuvîntul ăsta, îi spuse Thomas Hudson. Crede că asta-i datoria lui.

— Îmi pare rău că n-am reuşit să fim prieteni.

— Cînd lucrurile se încurcă rău, toţi sîntem prieteni.

— De acum încolo am de gînd să-i fiu prieten.

— De acum încolo toţi o să facem o groază de lucruri, îi replică Thomas Hudson. Aş vrea ca de-acum încolo să înceapă treaba odată.

XVIII

Stăteau întinşi pe puntea încinsă şi nu pierdeau din ochi conturul insulei. Soarele îi dogorea puternic în spate, dar vîntul îi mai răcorea. Spinările le erau la fel de negre ca indiencele de coastă pe care le văzuseră chiar în dimineaţa aceea pe insuliţa din larg. Dar de atunci parcă trecuse o viaţă întreagă, se gîndi Thomas Hudson. Asta, şi largul mării, şi recifurile lungi de care se spărgeau valurile, şi adîncul fără fund şi întunecat al mării tropicale de dincolo de insuliţele acelea, toate păreau la fel de departe ca tot restul vieţii sale. Şi am fi putut să fim acum în largul mării, cu briza asta, şi să fi ajuns la Cayo Frances, iar Peters ar fi răspuns la semnalele lor luminoase şi în seara asta am fi băut cu toţii bere rece. Băiete, nu te mai gîndi, îşi spuse. Uite, asta trebuie să faci.

— Henry, cum te simţi?

— Minunat, Tom, răspunse Henry foarte încet. Grenada nu explodează dacă se încinge prea mult la soare, nu-i aşa?

— N-am auzit niciodată una ca asta. Dar s-ar putea să-i

mărească puterea.

— Sper că Ara a făcut rost de nişte apă, spuse Henry?

— Nu-ţi aduci aminte dacă a pus şi apă în barcă?

— Nu, Tom. Eram ocupat să-mi aduc echipamentul şi n-am băgat de seamă.

Auziră apoi zumzetul motorului exterior răzbind împotriva vîntului. Thomas Hudson îşi suci cu grijă capul şi văzu bărcuţa dublînd promontoriul. Se ridicase mult din apă şi Ara era la pupa. Îi vedea umerii largi, şi capul negricios de la distanţă. Îşi întoarse capul din nou să urmărească ce se întîmplă pe insulă şi zări un stîrc de noapte care zburătăci dintr-un copac din mijlocul insulei şi se îndepărtă. Apoi mai văzu şi doi ibişi de pădure înălţîndu-se în zbor şi depărtîndu-se cu bătăi iuţi de aripă, pe urmă planînd uşor şi iar dînd iute din aripi, cu vîntul din spate, spre insulă. Henry urmărise şi el scena şi spuse:

— Willie trebuie să fi răzbit destul de departe spre interiorul insulei.

— Da, adeveri Thomas Hudson. Şi-au luat zborul de pe creasta din mijlocul insulei.

— Atunci înseamnă că n-a mai trecut nimeni pe-acolo.

— Nu, dacă Willie a fost cel care le-a speriat.

— Cam pe-acolo ar trebui să fi ajuns Willie dacă n-a întîmpinat prea multe greutăţi la înaintare.

— Acum, că vine Ara, stai cît mai ferit, lipit de punte.

Ara adusese bărcuţa lîngă partea aplecată a ambarcaţiunii de ţestoase şi fixă cangea de copastie. Se urcă cu mare grijă la bord, cu sprinteneala unui urs. De capetele unei strune groase de pescuit, petrecută pe după gît, legase o sticlă cu apă şi o sticlă veche de gin, plină cu ceai. Se tîrî spre Thomas Hudson şi se întinse lîngă el.

— Ce-ai zice să-mi pasezi şi mie afurisita aia de apă din sticlă? îi ceru Henry.

Ara îşi întinse marfa lîngă Thomas Hudson, dezlegă sticla cu apă şi se tîrî cu mare băgare de seamă de-a lungul punţii înclinate, prin partea de deasupra celor doua guri de tambuchi, spre postul ocupat de Henry.

— Bea de-aici, îi spuse. Nu-ţi ajunge şi pentru scăldat.

Îi pocni uşor o palmă pe spinare şi se tîrî înapoi lîngă Thomas Hudson.

— Tom, începu el în şoaptă, n-am văzut nimic. L-am lăsat pe Willie la ţărm, în punctul cel mai depărtat, aproape exact în partea opusă nouă acum, şi m-am dus apoi la navă. M-am urcat la bord în partea de sub vînt, unde nu se vedea dinspre insulă. I-am explicat lui Antonio totul şi a înţeles cum stă treaba. Apoi am făcut plinul de benzină la motorul exterior şi am umplut şi canistra de rezervă şi am adus ceaiul de la gheaţă şi apa.

— În regulă, spuse Thomas Hudson.

Se lăsă mai la vale pe punte şi trase un gît bun din sticla cu ceai rece.

— Antonio s-a gîndit la ceai. Că noi, în graba plecării, am mai uitat unele lucruri.

— Du-te la pupa, ca să poţi apăra poziţia din partea aceea.

— Da, Tom, spuse Ara.

Stăteau întinşi acolo, în bătaia soarelui şi a vîntului, şi cercetau toţi insula. Din cînd în cînd o pasăre sau o pereche de păsări îşi lua zborul, şi ştiau că păsările fuseseră speriate ori de Willie ori de ceilalţi.

— Cred că păsările astea îl cam înfurie pe Willie, spuse Ara. Cînd s-a dus la ţărm, nu s-a gîndit la asta.

— E ca şi cum ar lansa baloane, îi răspunse Thomas Hudson.

Se gîndi la ceva şi se întoarse să se uite peste umăr.

Treaba asta nu-i mai plăcea deloc. De pe insulă îşi luau zborul mult prea multe păsări. Şi ce motive aveau ei să creadă că ceilalţi mai sînt acolo? Şi mai întîi de toate de ce s-ar fi dus acolo? Cum stătea întins pe punte, încercă o senzaţie de gol gîndindu-se că şi el şi Willie se lăsaseră păcăliţi, dar poate că nu ne-au tras pe sfoară. Oricum, cu atîtea păsări care o iau din loc, treburile nu arată prea grozav, se gîndi. Altă pereche de ibişi îşi luă zborul nu departe de ţărm şi Thomas Hudson se întoarse spre Henry şi-i spuse:

— Henry, coboară prin tambuchiul prova, te rog, şi nu

pierde insula din ochi.

— Dar e un talmeş-balmeş cumplit înăuntru.

— Ştiu.

— Bine, Tom.

— Lasă-ţi grenadele şi încărcătoarele pe punte. Nu iei decît o singură grenadă cu tine şi „pruncul”.

Henry se lăsă uşurel pe gura tambuchiul şi se uită afară, spre insuliţele care mascau intrarea in şenal. Expresia feţei nu i se schimbase – dar numai cu preţul buzelor strînse tare.

— Îmi pare rău, Henry, îi spuse Thomas Hudson. Dar asta-i situaţia pe moment.

— Nu contează, răspunse Henry.

Apoi expresia aceea de studiată severitate de pe faţă i se şterse şi dădu la iveală zîmbetul lui minunat.

— Dar nu aşa mi-aş pune în gînd să-mi petrec vara.

— Nici eu. Numai că lucrurile nu-s chiar atît de simple acum.

Din mangrove se ivi un buhai de baltă şi Thomas Hudson îl auzi cum cîrîie şi se uită la zborul nervos, dezordonat al păsării în direcţia în care bătea vîntul. Apoi începu să urmărească drumul pe care-l parcurgea Willie de-a lungul mangrovelor, după locul de unde se ridicau păsările şi după direcţia în care zburau. Cînd păsările încetară să-şi mai ia zborul, fu sigur că Willie o pornise înapoi. Dar, după o vreme, păsările începură iar să-şi ia zborul, şi el înţelese că Willie îşi croia drum de-a lungul coastei în direcţia potrivnică vîntului. După trei sferturi de ceas văzu un bîtlan mare, alb, luîndu-şi zborul cuprins de panică, dînd greoi din aripi împotriva vîntului şi-i spuse lui Ara:

— Acum are să iasă la ţărm. Mai bine du-te la promontoriu şi ia-l de-acolo.

— L-am şi văzut spuse Ara după o clipă. Face semne cu mîna.

— Du-te şi ia-l şi adu-l încoace şi ai grijă să stea întins pe fundul bărcii.

Ara se lăsă să alunece spre bărcuţă, luîndu-si şi arma şi

vreo două grenade în buzunar, se urcă la pupa şi desfăcu parîma.

— Aruncă-mi sticla de ceai, Tom.

Ara o prinse cu amîndouă mîinile, ca să fie mai sigur că n-o scapă, în loc s-o prindă numai cu o singură mînă cum ar fi făcut de obicei. Îi plăcea să se joace prinzînd grenadele cu o singură mînă în cel mai dificil chip posibil, tot aşa cum se amuza strîngînd capsele detonatoare cu dinţii. Dar ceaiul era pentru Willie, şi el ştia ce înseamnă şi aprecia încercarea prin care trecuse Willie, chiar dacă nu dăduse roade, şi aşează cu grijă sticla sub puntea pupei, sperînd să se menţină rece.

— Tom, ce părere ai? întrebă Henry.

— Am fost duşi de nas. Deocamdată.

În scurt timp, bărcuţa reveni lîngă ambarcaţiune, şi Willie stătea pe fundul ei cu sticla de ceai pe care o ţinea cu amîndouă mîinile. Mîinile şi faţa îi erau zgîriate şi pline de sînge, deşi şi le spălase cu apă de mare, iar una din mîneci îi era sfîşiată. Faţa i se umflase de pişcăturile ţînţarilor şi peste tot pe unde avusese pielea expusă, se vedeau umflături de la înţepăturile ţînţarilor.

— Tom, nu-i nici o urmă, fir-ar să fie, spuse el. Nici n-au pus piciorul pe insulă. Nici eu, nici tu n-am fost prea deştepţi, fir-ar să fie.

— Nu.

— Ce părere ai?

— După ce-au eşuat, s-au îndreptat spre interior. Nu ştiu dacă definitiv, sau numai ca să facă o recunoaştere a canalelor.

— Crezi că ne-au văzut cînd am urcat aici la bord?

— S-ar putea să fi văzut tot, cum la fel de bine puteau să nu fi văzut. Sînt prea jos în apă ca să vadă bine.

— Trebuie să fi auzit ce s-a întîmplat, dacă erau în direcţia vîntului.

— Trebuie să fi auzit.

— Şi-acum ce facem?

— Du-te la navă şi trimite-l pe Ara înapoi să ne ia pe mine şi pe Henry. S-ar putea totuşi să se întoarcă.

— Şi cu Peters ce facem? L-am putea lua cu noi.

— Atunci luaţi-l acum.

— Tommy, ai parapet, dar nu în partea unde trebuie, spuse Willie. Amîndoi am greşit şi nu mai dau nici un sfat.

— Ştiu. Îndată ce Ara îl saltă pe Peters, mă duc în tambuchiul pupa.

— Mai bine să-l încarce Ara singur, spuse Willie. S-ar putea ca ăia să zărească siluetele. Dar, fără binoclu, nu reuşesc ei să distingă pe careva culcat pe punte.

Thomas Hudson îi explică lui Ara ce avea de făcut şi Ara se urcă pe punte cu un aer impersonal şi se descurcă destul de uşor cu Peters, dar îşi înnodă haina la ceafă. Nu se purtă nici cu duioşie, nici cu brutalitate, şi cînd îl săltă şi-l lăsă să alunece cu capul înainte în bărcuţă nu spuse decît:

— E tare rigid.

— De asta se şi spune că-i ţeapăn, comentă Willie. N-ai auzit niciodată vorba asta?

— Ba da, răspunse Ara. Noi le spunem *fiambres,* ceea ce înseamnă carne rece, ca la restaurant, cînd ai de ales între peşte sau carne rece. Dar mă gîndeam la Peters. El care a fost totdeauna atît de flexibil.

— Îl duc eu înapoi, Tom. Mai ai nevoie de ceva?

— De noroc, spuse Thomas Hudson. Willie, mulţumesc pentru misiunea asta de recunoaştere.

— N-a fost nici o scofală, răspunse Willie.

— Vezi să-ţi oblojească Gil zgîrieturile cu mertiolat.

— Fac ceva pe zgîrieturile alea, spuse Willie. Am de gînd să mă port ca un om al junglei.

Thomas Hudson şi Henry priveau amîndoi pe gurile tambuchiului spre linia frîntă şi plină de denivelări a insuliţelor risipite între ei şi golful acela prelung ce forma canalul dinspre uscat. Vorbeau acum normal, ştiind că ceilalţi nu aveau cum să fie prea aproape, decît cel mult pe undeva prin insuliţele acelea acoperite de vegetaţie.

— Fii atent, îi spuse Thomas Hudson. Eu mă duc să fac vînt la muniţia aceea peste bord şi să mai arunc o privire pe sub punte.

De data asta sub punte observă mai multe lucruri pe

care nu le băgase de seamă înainte şi săltă cutia cu muniţie pe punte şi-i făcu vînt peste copastie. Cred că ar fi trebuit să împrăştii toate cutiile de carton, se gîndi. Dar la dracu şi cu asta. Scoase afară şi automatul Schmeisser şi văzu că nu mai funcţiona. Îl puse deoparte, alături de celelalte ale lui. Am să i-l dau lui Ara să-l demonteze, se gîndi. Bănuieşti cumva că indivizii l-au lăsat pe rănit ca un fel de comitet de primire şi ei au şters-o? Sau poate bănuieşti că l-au aşezat confortabil şi s-au dus în recunoaştere? Cît de multe crezi că au văzut şi cît de multe ştiu?

— Nu crezi că era bine să păstrăm muniţia aceea drept dovadă, întrebă Henry.

— Am trecut de mult de faza dovezilor.

— Dar nu strică niciodată să le ai. Doar ştii cît de năzuroşi sînt dumnealor şi probabil că vor socoti toată treaba cam îndoielnică. Cei de la Informaţii s-ar putea să n-o socotească nici măcar îndoielnică. Tom, îţi aduci aminte ce s-a întîmplat ultima dată?

— Da, îmi aduc aminte.

— Nava a luat-o drept spre gurile Mississippi-ului, şi ei o socotesc tot îndoielnică.

— E drept.

— Cred c-ar fi trebuit să păstrăm muniţia.

— Henry, îi spuse Thomas Hudson, te rog nu te mai agita. Morţii de pe urma masacrului sînt toţi pe insuliţa aia. Am extras din ei gloanţe de automat Schmeisser, ca şi din neamţul ucis de ei. Mai există un friţ mort şi îngropat, iar locul mormîntului e indicat în jurnalul nostru de bord. Mai avem barca asta de ţestoase scufundată, şi încă un friţ mort în prova ei. Avem şi două automate Schmeisser. Unul nu funcţionează, iar celălalt e făcut zob de o grenadă.

— O să vină un uragan şi o să radă totul şi atunci o să ne spună că totu-i îndoielnic.

— În regulă, spuse Thomas Hudson. Să zicem că totu-i îndoielnic. Dar Peters?

— Poate că l-a împuşcat unul dintre noi.

— Bineînţeles. O să trebuiască să trecem prin toate.

Auziră motorul exterior şi-l văzură pe Ara dublînd

promontoriul. Bărcuţa stă cu prova ridicată ca o canoe, se gîndi Thomas Hudson.

— Henry, adună-ţi calabalîcurile, îi spuse el. Ne întoarcem la navă.

— Mi-ar face plăcere să mai rămîn la bordul ambarcaţiunii ăsteia.

— Nu. Am nevoie de tine pe navă.

După ce Ara ajunse cu bărcuţa lîngă bord, Thomas Hudson se răzgîndi:

— Henry, mai rămîi aici o vreme şi-l trimit eu pe Ara să te ia. Dacă ticăloşii vin încoace, plasează-le o grenadă în schif, cînd ajung lîngă bord. Treci în tambuchiul de aici, unde ai mai mult loc. Şi pune-ţi mintea la contribuţie.

— Da, Tom. Mulţumesc că mi-ai îngăduit să rămîn.

— Aş sta eu şi te-aş trimite pe tine la navă, dar trebuie să discut nişte treburi cu Antonio.

— Înţeleg. Să nu deschid focul asupra lor cînd ajung lîngă navă, înainte de a arunca grenada?

— Cum vrei. Dar fereşte-ţi căpăţîna şi după aia aruncă grenada în schiful lor pe cealaltă gură de tambuchi. Şi rezistă cît poţi mai mult.

Stătea întins în canalul de drenaj de sub vînt şi-i întindea lucrurile lui Ara. Apoi se lăsă să alunece şi el peste bord, în bărcuţă.

— E cumva prea multă apă acolo înăuntru? îl întrebă el pe Henry.

— Nu, Tom. E-n regulă.

— Vezi să nu faci o criză de claustrofobie şi veghează bine. Dacă se apropie, lasă-i să vină lîngă barcă înainte de a începe distracţia.

— Bineînţeles, Tom.

— Gîndeşte-te că eşti la raţe şi vînezi din ascunziş.

— N-o să fie nevoie, Tom.

Thomas Hudson stătea întins pe scîndurile bărcuţei.

— Ara se întoarce îndată ce va trebui să vii la bord.

— Nu-ţi face griji, Tom. Pot sta aici foarte bine şi toată noaptea, dacă vrei, dar ar fi bine să-mi aducă Ara ceva de mîncare şi poate şi puţin rom şi încă nişte apă.

— Se întoarce el să te ia, şi o să avem nişte rom la bord.

Ara trase de funia motorului şi porniră spre navă. Thomas Hudson simţi grenadele de-a lungul picioarelor şi greutatea „pruncului” apăsîndu-l pe piept. Apucă bine arma şi-o cuprinse în braţe, iar Ara rîse, se aplecă spre el şi-i spuse:

— Pentru copiii cuminţi, viaţă-i tare grea.

XIX

Acum erau cu toţii la bordul navei şi cu vîntul acela de după-amiază tîrzie se mai răcorise. Flamingii plecaseră de pe ţărmurile întinse, deşi apa încă nu le acoperise. Terenurile erau cenuşii în lumina după-amiezii şi pe ele nu mai rămăsese decît un stol de willete, care-şi căutau hrana. Dincolo de ţărmurile inundabile se întindeau locurile cu apă mică, apoi canalele, care nici nu se puteau distinge din cauza mîlului, iar departe, în fund, apăreau insuliţele. Thomas Hudson stătea pe puntea de comandă, rezemat într-un colţ, iar Antonio îi vorbea.

— N-o să avem maree înaltă decît la unsprezece la noapte, îi spunea el. Vîntul ăsta mînă apa afară din golf şi de pe terenurile inundabile la flux şi nu ştim ce adîncime vom avea.

— Nava are să iasă singură din mîl sau o să fie nevoie s-o tragem la ancoră?

— O să iasă singură, dar n-o să avem deloc lună.

— E drept. De asta avem mareele astea mari de primăvară.

— Azi-noapte abia a răsărit, spuse Antonio. E lună nouă. Azi-noapte n-am zărit-o din cauza furtunii.

— E-adevărat.

— L-am trimis pe George şi pe Gil să taie nişte ramuri să marcăm canalul, ca să putem ieşi de aici. Putem oricînd măsura adîncimea canalului cu bărcuţa şi să punem semne de marcaj.

— Ascultă, cînd nava începe să plutească, aş vrea să ajung cu ea măcar la distanţa la care bate reflectorul şi

armele de calibru 50 asupra bărcii de ţestoase şi să trimit pe cineva la bord să ne semnalizeze cu lanterna dacă au apărut cei cu schiful.

— Tom, asta ar fi ideal. Dar pe întuneric nu se poate ajunge acolo. Poţi ajunge acolo dacă pui reflectorul şi trimiţi bărcuţa înainte ca să măsoare în permanenţă adîncimea şi să ne anunţe adîncimea şi reperele. Dar atunci n-o să apară nimeni. N-o să se arate ăia niciodată în condiţiile astea.

— Cred şi eu. Azi e a doua oară cînd am greşit.

— Ai greşit, spuse Antonio. Dar putea să existe o şansă. Ca atunci cînd tragi o carte.

— Important e că am greşit. Acum, spune-mi ce crezi tu?

— Cred că dacă n-au şters-o şi dacă nu facem nici o mişcare, ca şi cum n-am fi eşuat, în noaptea asta se arată ei ca să încerce să atace nava. Nu părem să fim decît o navă cu turişti. Sînt sigur că, atunci cînd s-a întîmplat tărăşenia, ei erau printre insuliţele dinspre uscat. Or să ne privească cu dispreţ, convinşi că nu reprezentăm o ameninţare, pentru că toată ziua n-au văzut decît un singur om mergînd cu bărcuţa, dacă ne-au urmărit.

— Aşa am încercat noi să jucăm jocul.

— Şi cînd au să descopere cum stau lucrurile pe barca de ţestoase, atunci ce-are să se întîmple?

— Spune-i lui Willie să vină sus, îl rugă el pe Antonio.

Willie se arătă pe puntea de comandă, încă tot umflat de la înţepăturile de ţînţari. Zgîrieturile arătau totuşi ceva mai bine. Nu pusese pe el decît nişte pantaloni kaki scurţi.

— Ei, omul junglei, cum te mai simţi?

— Minunat, Tom. Ara mi-a dat cu nişte cloroform pe înţepături şi nu mă mai ustură aşa de tare. Blestemaţii ăia de ţînţari sînt lungi de-un centimetru, şi negri ca dracu.

— Willie, am fost duşi de nas afurisit de rău.

— La dracu! Am fost duşi de nas de la început.

— Peters?

— L-am aranjat şi l-am cusut într-o pînză tare şi am pus gheaţă pe el. Nu mai iese cu nimic pe piaţă. Dar mai ţine aşa vreo cîteva zile.

— Ascultă, Willie, i-am spus lui Antonio că aş vrea să ajungem pînă la distanţa la care bat reflectorul şi armele de calibru 50 drept în hardughia aia, dar el spune că nu putem ajunge pînă acolo fără să speriem tot oceanul, şi că nu-i treabă bună.

— Bineînţeles, făcu Willie. Are dreptate. E a treia oară cînd o zbîrceşti pe ziua de azi. Ascultă la mine, că am făcut cu o prostie mai puţin.

— Crezi că or să iasă la iveală şi or să încerce să abordeze nava?

— Mă îndoiesc afurisit de tare, răspunse Willie.

— Dar ar putea încerca.

— Nu-s ei atît de zănatici. Dar s-ar putea să fie în aşa hal de deznădăjduiţi, încît să încerce şi una ca asta.

Cei doi bărbaţi şedeau pe podeaua punţii de comandă, rezemaţi de straiuri şi de pînze. Willie îşi frecă umărul drept, acolo unde începuse să-l doară din nou.

— S-ar putea să apară, spuse el. Au făcut o treabă bezmetică cu masacrul acela.

— Nu din punctul lor de vedere, în acel moment. Să nu uiţi că s-a întîmplat chiar după ce şi-au pierdut nava şi erau desperaţi.

— Ei bine, azi au mai pierdut o navă, şi în plus un camarad. Poate că mai şi ţineau la ticălosul acela.

— Poate. Altfel nu i-ar fi lăsat atîta spaţiu vital.

— A fost un tip straşnic, spuse Willie. Înainte să-şi joace cartea, a ascultat toată pologhia cu predarea şi cum explodează o grenadă. Probabil că s-a gîndit că Peters era căpitanul, după tonul lui de comandă, şi după cum se descurca pe nemţeşte.

— Aşa zic şi eu.

— Ştii că grenadele au explodat sub punte. Poate că ceilalţi nici nu le-au auzit. Tom, cîte gloanţe ai tras?

— Nu mai mult de cinci.

— Individul a tras şi el o rafală.

— Antonio, cît de bine ai auzit tot tărăboiul?

— Nu s-a auzit prea tare, spuse Antonio. Noi eram în direcţia vîntului şi ceva mai la nord, iar între noi era şi

insuliţa. Nu s-a auzit prea tare. Dar am auzit totul limpede.

— S-ar putea ca ei să nu fi auzit chiar nimic, spuse Thomas Hudson. Dar puteau să fi văzut bărcuţa dînd mereu tîrcoale pe aici şi ambarcaţiunea lor lăsîndu-se pe-o parte. Precis că se gîndesc că-i o capcană. Nu cred că se vor mai apropia de ea.

— Cred că ai dreptate, se declară de acord Willie.

— Dar crezi că au să vină încoace?

— Ştii şi tu tot atît cît şi mine. Nu eşti tu cel care gîndeşte totdeauna cu mintea nemţilor?

— Da, răspunse Thomas Hudson. Uneori îmi reuşeşte chiar destul de bine. Dar azi nu-s prea inspirat.

— Gîndeşti destul de bine, îi spuse Willie. Dar ai nimerit-o prost pe ziua de azi.

— Le-am putea pregăti o capcană acolo.

— Dacă transformi barca lor în capcană, eşti şi tu prins în capcană, îi spuse Willie.

— Ia du-te şi minează-le sărăcia aia cît mai e lumină.

— Acum zic şi eu că ai glăsuit, spuse Willie. Eşti iar Tom cel dintotdeauna. Am să minez amîndouă tambuchiurile, ca şi pe friţul mort şi balustrada de sub vînt. Şi acum gîndeşte-te cum o să te descurci după aia.

— Foloseşte din gros explozibil. Avem destul.

— O s-o minez de nici dracu n-o să poată scăpa.

— Uite că vin ceilalţi cu bărcuţa, spuse Antonio.

— Îl iau pe Ara şi cele necesare şi mă duc acolo, spuse Willie.

— Ai grijă să nu sari şi tu în aer.

— Nu te gîndi prea mult, spuse Willie. Mai odihnește-te puţin şi tu, Tom. N-o să dormi toată noaptea.

— Nici tu.

— La dracu, am să dorm. Cînd o să ai nevoie de mine, să mă scoale cineva.

— Preiau eu cartul, îi spuse Thomas Hudson lui Antonio. Cînd se schimbă mareea?

— A şi început să se schimbe, dar fluxul se luptă împotriva curentului stîrnit de vîntul puternic de est care mînă apele din golf.

— Pune-l pe Gil la mitralieră şi George să-şi ia şi el un răgaz. Spune la toată lumea să se odihnească la noapte.

— Tom, de ce nu bei ceva?

— Nu vreau să beau nimic. Deseară ce le dai oamenilor de mîncare?

— Cîte o porţie straşnică de peşte wahoo cu sos spaniol, fasole neagră şi orez. Nu mai avem deloc compot la cutii.

— Pe lista de la Confites mai era.

— Da, dar a fost tăiat de pe listă.

— Mai ai ceva fructe uscate?

— Caise.

— Pune la muiat şi dă-le oamenilor la micul dejun.

— Nu mănîncă Henry aşa ceva la micul dejun.

— Atunci dă-i-le la masă, cînd mănîncă şi el mai mult. Supă ai destulă?

— Destulă.

— Cu gheaţa cum stăm?

— O săptămîna avem din belşug, dacă nu folosim prea multă pentru Peters. De ce nu-l îngropi în mare?

— Poate aşa am să fac, spuse Thomas Hudson. Totdeauna spunea că i-ar place.

— Spunea atît de multe lucruri.

— Da.

— Tom, de ce nu bei ceva?

— Bine, bine, făcu Thomas Hudson. Ţi-a mai rămas vreun pic de gin?

— Sticla ta e în dulăpior, sub cheie.

— Dar apă de cocos mai ai?

— Da.

— Atunci adu-mi un gin şi apă de cocos cu nişte chitră. Dacă mai avem chitre.

— Chitre avem din belşug. Peters mai avea şi el nişte scotch ascuns pe undeva, numai să reuşesc să dau de el. Preferi cumva scotch?

— Nu. Găseşte-l şi ţine-l sub cheie. S-ar putea să avem nevoie.

— Mă duc să-ţi pregătesc ceva de băut şi-ţi aduc sus.

— Mulţumesc. Poate o să avem noroc şi o să se arate ei

în noaptea asta.

— Nu prea-mi vine să cred. Sînt din şcoala lui Willie. Dar s-ar putea să apară.

— Arătăm al dracului de ispititori. Şi ei au mare nevoie de o navă.

— Da, Tom. Dar nici ei nu-s nebuni. Dacă ar fi fost nebuni, n-ai fi reuşit să gîndeşti cu mintea lor.

— Bine, bine, adu-mi băutura, spuse Thomas Hudson care cerceta cu binoclul cel puternic insuliţele. Am să încerc să gîndesc mai departe cu mintea lor.

Dar n-avu noroc gîndindu-se cu mintea lor. Nu reuşea să gîndească deloc bine. Se uită după bărcuţă, cu Ara la pupa şi Willie care nu se zărea deloc, cum dublează promontoriul insulei. Urmări stolul de willete ridicîndu-se în cele din urmă şi întorcîndu-se, pentru ca să se îndrepte spre o insuliţă aflată mai în larg. Apoi rămase singur şi începu să bea încet din paharul pe care i-l adusese Antonio.

Se gîndi cum îşi promisese ca în călătoria asta să nu bea un strop, nici măcar un pahar seara, ca să nu se mai gîndească la nimic altceva decît la treaba pe care o avea de făcut. Se gîndi cum îşi pusese în gînd să se spetească, pînă avea să adoarmă sfîrşit de oboseală. Dar nu-şi căută scuze pentru acest pahar, şi nici pentru încălcarea făgăduielii.

M-am spetit eu, se gîndi. M-am spetit cît am putut. Acum pot să mă bucur de paharul acesta şi să mă gîndesc şi la altceva în afară de indivizii ăia. Dacă se arată în noaptea asta, sîntem pregătiţi să-i întîmpinăm cum se cuvine. Dacă nu se arată, mîine dimineaţă o pornesc după ei odată cu fluxul.

Şi astfel Thomas Hudson îşi bea încet paharul, care era rece şi avea gust de băutură curată, şi urmărea conturul frînt al insuliţelor aflate drept în faţa lui, puţin spre vest. Un pahar de băutură totdeauna descătuşa amintirile, pe care el le ţinea cu atîta grijă zăvorite, şi insuliţele acelea îi aduseră aminte de zilele cînd plecau la pescuit de tarpon, iar tînărul Tom era abia un puşti. Erau alte insuliţe, iar canalele erau mai largi.

Acolo nu erau flamingi, dar celelalte păsări erau cam

aceleaşi, în afară de stolurile de ploieri aurii, mari. Îşi aminti de perioadele cînd ploierii erau cenuşii, şi de celelalte perioade cînd penele lor negre căpătau nuanţe aurii, şi-şi aminti cît de mîndru era tînărul Tom de prima pasăre pe care o adusese şi el acasă cînd devenise stăpînul primei arme din viaţa lui, o armă cu o singură ţeava de calibru douăzeci. Îşi aminti cum mîngîia Tom pieptul alb, dolofan al păsării şi atingea uşor cu degetele puful negru de dedesubt şi cum îl găsise în noaptea aceea pe băiat în pat dormind cu pasărea în braţe. Îi luase foarte uşor pasărea, sperînd să nu-l trezească pe băiat. Băiatul nu se trezi. Îşi strînse şi mai tare braţele şi se răsuci pe spate.

Dar cînd duse pasărea în cămară, unde era lada cu gheaţă, avu sentimentul că i-o furase băiatului. Îi netezi frumos penele, şi o puse pe unul din grătarele lăzii cu gheaţă. A doua zi îi picta băiatului un tablou cu ploierul acela auriu şi băiatul îl luă cu el cînd plecă în anul acela la şcoală. În tablou se străduise să redea mişcarea nestăvilită a păsării, iar ca fundal zugrăvise o piaţă lungă şi cocotieri.

Apoi îşi aduse aminte cum odată ajunseră într-o tabără. Se trezise mai devreme, şi Tom încă dormea. Stătea întins pe spate cu braţele încrucişate şi arăta ca sculptura unui tînăr cavaler, dăltuită pe propriul său cavou. Thomas Hudson făcu o schiţă, folosind ca motiv un cavou din catedrala Salisbury care-i veni în minte. Avea de gînd să facă mai tîrziu un tablou, dar nu-l mai făcuse pentru că se gîndise să nu aducă ghinion. Şi grozav i-a mai priit, se gîndi el.

Se uită la soarele care coborîse mult spre asfinţit şi reuşi să-l zărească pe Tom sus de tot, într-un avion Spitfire. Avionul era la înălţime foarte mare, arăta minuscul şi lucea ca un ciob de oglindă. Îi place acolo sus, îşi spuse. Şi fusese bună rînduiala să nu mai bei.

Jumătate din băutură mai era încă în paharul învelit în hîrtie, şi gheaţa încă nu se topise toată.

În semn de respect pentru Peters, se gîndi el. Apoi îşi aminti de vremea cînd trăiau pe insulă, şi cum tînărul Tom citise la şcoală despre era glaciară şi i se făcuse teamă că

vremurile acelea s-ar putea întoarce.

— Papà, îi spuse el, numai asta mă îngrijorează.

— Aici nu poate ajunge, îi spusese Thomas Hudson.

— Ştiu. Dar nu pot să nu mă gîndesc ce-o să păţească toţi oamenii aceia din Minnesota şi Wisconsin şi Michigan. Chiar şi cei din Illinois şi Indiana.

— Nu cred că trebuie să ne facem într-adevăr griji în privinţa lor, îi spuse Thomas Hudson. Dacă se întîmplă totuşi una ca asta, e un proces cumplit de lent.

— Ştiu, îi răspunse tînărul Tom. Dar ăsta-i singurul lucru care mă îngrijorează cu adevărat. Asta, şi dispariţia porumbeilor călători.

Oh, Tom! se gîndi el, şi puse paharul de băutură într-unul din locaşurile pentru grenade şi cercetă cu mare atenţie cu binoclul insuliţele. Nu zări nimic care ar fi putut aduce a schif cu pînzele întinse şi aşează binoclul jos.

Cea mai minunată perioadă de care au avut parte a fost cea petrecută pe insulă şi cea din vest. În afară de vremea cînd am stat în Europa, bineînţeles, şi dacă mă gîndesc la vremea aceea mă gîndesc şi la fată, şi o să fie mai rău. Mă întreb pe unde o fi acum. Probabil cu vreun general, îmi închipui. Ei bine, sper să fie unul ca lumea.

Arăta nemaipomenit de bine şi era foarte frumoasă cînd am văzut-o la Havana. Aş putea sta toată noaptea să mă gîndesc la ea. Dar n-am s-o fac. E destul că mi-am îngăduit să mă gîndesc la Tom. Nici asta n-aş fi făcut-o de n-ar fi fost băutura la mijloc. Totuşi îmi pare bine de paharul ăsta. Vine vremea cînd încalci toate regulile. Poate că nu pe toate. Am să mă mai gîndesc la el o vreme şi apoi am să mă apuc să rezolv mica noastră problemă din noaptea asta, cînd o să se întoarcă Willie şi Ara. Amîndoi formează o echipă minunată. Willie a învăţat în Filipine spaniola groaznică pe care o vorbeşte, dar se înţeleg perfect amîndoi. În parte pentru că Ara e basc, şi vorbeşte şi el o spaniolă stîlcită. Dumnezeule, mi-ar fi groază să urc la bordul hardughiei aceleia după ce-au aranjat-o Ara şi Willie.

Dă-i bătaie şi bea-ţi restul din pahar şi gîndeşte-te la ceva plăcut. Tom e mort şi poţi să te gîndeşti în linişte la el.

N-o să scapi niciodată de asta. Dar cel puţin te-ai obişnuit şi cu asta. Aminteşte-ţi de unele momente fericite. Doar ai avut din belşug.

Care au fost cele mai fericite momente? se întrebă. Au fost cu toţii fericiţi, cu adevărat, în epoca inocenţei, pe vremea cînd n-avea nici măcar banii aceia ce nu slujesc la nimic şi cînd erau în stare să lucreze şi să mănînce. O bicicletă aducea mai multă bucurie decît o maşină. Vedeai lucrurile mai bine şi asta te menţinea în formă, şi venind spre casă, după ce te-ai plimbat prin Bois, puteai coborî cu bicicleta pe Champs Elysées, trecînd mult dincolo de Rond-Point şi, cînd te uitai înapoi să vezi ce aveai în urmă, în vreme ce traficul se desfăşura pe două şiruri, ţi se arăta în zare masa înaltă, cenuşie, a marelui arc pe fundalul amurgului. La vremea asta castanii trebuie să fi înflorit. Cînd se lăsa amurgul, trunchiurile erau de obicei negre pe cînd pedala spre Place de la Concorde, iar coroana înflorită apărea de un alb pal. Se dădea apoi jos de pe bicicletă şi începea s-o împingă pe prundişul aleii, ca să contemple castanii, şi să simtă prezenţa lor deasupra capului, în vreme ce-şi împingea bicicleta mai departe; iar prin talpa subţire a pantofilor simţea pietrişul aleii. Îşi cumpărase pantofii aceia vechi de la un chelner de la *Select*, fost campion olimpic, iar banii pentru pantofi îi cîştigase pictînd portretul proprietarului localului, aşa cum dorise proprietarul să fie pictat: „Cam în stilul lui Manet monsieur Hudson. Dacă puteţi”. Nu era chiar un Manet pe care să-l fi putut semna şi Manet, dar aducea mai mult a Manet decît a Hudson şi se potrivea exact cu proprietarul. Cu banii pe tabloul acesta luă Thomas Hudson pantofii de ciclism şi multă vreme, tot în contul tabloului, putură bea cîte ceva în local. În cele din urmă, într-o noapte cînd se oferi să plătească pentru ceea ce băuse, oferta îi fu acceptată şi Thomas Hudson înţelese că banii pe tablou se terminaseră.

Şi mai era un chelner la Closerie de Lilas care ţinea la ei şi totdeauna le servea băuturi de două ori mai mari, aşa încît, mai adăugind şi ei apă, un pahar din acelea le ajungea toată seara. Aşa că se mutară colo. Îl culcau pe

Tom şi seara stăteau amîndoi la vechea cafenea, pe deplin fericiţi că sînt împreună. Apoi făceau o plimbare pe străzile întunecoase din Montagne Sainte-Geneviève, unde vechile case încă nu fuseseră demolate şi, în fiecare seară, încercau să ajungă acasă tot pe alt drum. Se băgau în pat şi-l auzeau pe Tom cum respira în pătuţul lui şi cum torcea motanul care dormea cu el.

Thomas Hudson îşi aminti cît de îngroziţi erau cîte unii auzind că lăsau motanul să doarmă cu băieţelul şi că-l lăsau singur cînd plecau în oraş. Tom dormea totdeauna adînc şi cînd se trezea, motanul era lîngă el, şi era cel mai bun prieten al lui. Motanul nu îngăduia nimănui să se apropie de pătuţ şi copilul şi motanul ţineau tare mult unul la celălalt.

Şi acum Tom era... la dracu şi cu asta, îşi spuse. Se întîmplă oricui. Ar fi trebuit s-o ştiu pînă acum. Totuşi, e singurul lucru într-adevăr iremediabil.

De unde ştii? se întrebă. Plecarea poate fi iremediabilă, să ieşi pe uşă poate fi iremediabil. Necinstea poate fi iremediabilă. Trădarea e iremediabilă. Dar acum trăncăneşti. Numai moartea singură e iremediabilă. Aş vrea să apară Ara şi Willie. Cred că dichisesc ei hardughia aia ca pe o cameră a groazei. Nu mi-a plăcut niciodată să ucid pe nimeni. Dar lui Willie îi place. E un băiat ciudat, dar foarte bun. Niciodată nu e convins că un lucru nu poate fi făcut şi mai bine.

Zări bărcuţa ce se întorcea. Apoi auzi şi zumzetul motorului şi apoi bărcuţa se văzu tot mai desluşit şi mai mare şi, în cele din urmă, abordă nava. Willie se urcă pe punte sus. Arăta mai rău ca niciodată, iar ochiul bolnav se vedea mult prea alb. Se aranjă, salută elegant şi spuse:

— Îngăduiţi să raportez căpitanului, domnule.

— Eşti beat?

— Nu, Tommy, entuziasmat.

— Ai băut.

— Bineînţeles, Tom. Am luat cu noi şi nişte rom ca să putem lucra în jurul cadavrului. Şi-apoi, după ce-am terminat, Ara a urinat în sticlă, şi apoi am minat şi sticla. Astfel că e de două ori minată.

— Dar ai minat ca lumea hardughia aia?

— Tommy, un pitic nu mai mare ca o mînă de om nu poate urca la bord fără să fie expediat direct în ţara piticilor. Nici un gîndac de bucătărie nu se poate plimba nestînjenit pe-acolo. Lui Ara i-a fost frică să nu cumva s-o facă să sară în aer muştele de pe cadavru. Am minat-o frumos şi delicat.

— Ce face Ara?

— Apucat de o criză de entuziasm, acum demontează şi curăţă totul.

— Cam cît rom aţi luat cu voi, băieţi?

— Mai puţin de jumă' de sticlă. A fost ideea mea. Nu a lui Ara.

— Bine, bine. Du-te dracului şi tu lîngă el şi curăţaţi armele şi verificaţi mitraliera.

— Nu le poţi verifica aşa cum trebuie fără să tragi cu ele.

— Ştiu şi eu. Dar verifică-le de la un capăt la altul fără să tragi. Aruncă muniţia băgată pe ţeavă.

— Deşteaptă treabă.

— Spune-i lui Henry să vină sus şi mai spune-i să-mi aducă un pahar mic din ăsta şi să-şi ia şi pentru el ceva de băut. Antonio ştie el despre ce băutură-i vorba.

— Tom, mă bucur că bei iarăşi şi tu puţin.

— Pentru Dumnezeu, nu te mai bucura şi nici nu te întrista dacă beau sau nu.

— Bine, Tom. Dar nu vreau să te mai văd călărindu-te singur ca un cal urcat în spinarea altui cal. De ce să nu fii un centaur?

— De unde ai auzit tu de centauri?

— Am citit și eu într-o carte, Tommy. Sînt şi eu băiat cult. Sînt mai cult decît ar trebui la vîrsta mea.

— Eşti un păcătos de treabă, îi spuse Thomas Hudson. Acum du-te dracului sub punte şi fă ce ţi-am spus.

— Da, domnule. Dar, Tommy, după ce terminăm şi cu croaziera asta, mă laşi să cumpăr de la dugheană un tablou cu marea?

— Nu mă lua peste picior.

— Nu fac eu aşa ceva. La dracu, poate că nici tu nu pricepi chiar totul totdeauna.

— S-ar putea. Poate că aşa s-a întîmplat toată viaţa mea.

— Tommy, glumesc într-una. Dar să ştii că ai condus straşnic urmărirea asta.

— O să vedem noi mîine. Spune-i lui Henry să aducă de băut. Dar eu nu mai vreau.

— Nu, Tommy. În seara asta n-o să avem parte decît de o mică luptă şi nu cred că o să avem parte nici de atît.

— Bine, spuse Thomas Hudson. Trimite de băut. Şi carăte de pe puntea asta blestemată şi apucă-te de treabă.

XX

Henry întinse cele două pahare spre punte și-și făcu și el vînt în urma lor. Stătea lîngă Thomas Hudson și se aplecase înainte ca să scruteze umbrele insulițelor din depărtare. O geană de lună, în primul ei pătrar, se ridicase pe cer în partea dinspre vest.

— În sănătatea ta Tom, spuse Henry. Nu m-am uitat la lună peste umărul stîng.

— Dar nu e lună nouă. Noaptea trecută a fost lună nouă.

— Bineînţeles. Dar n-am văzut-o din cauza furtunii.

— Aşa-i. Cum se simt cei de dedesubt?

— Excelent, Tom. Toată lumea îşi vede de treabă şi e veselă.

— Ce fac Ara şi Willie?

— Au băut şi ei nişte rom, Tom, şi sînt tare bine dispuşi. Dar acum nu mai beau.

— Nu. Nici n-o să mai bea.

— Aştept cu nerăbdare să înceapă odată, spuse Henry. Şi Willie la fel.

— Eu nu. Dar pentru asta sîntem aici. Vezi, Henry, avem nevoie de prizonieri.

— Ştiu.

— Fiindcă au pe conştiinţă masacrul de pe insuliţă, nu vor să cadă prizonieri.

— Şi asta numai dacă vorbim blînd, spuse Henry. Crezi că în noaptea asta or să ne atace?

— Nu. Dar trebuie să fim în stare de alarmă în eventualitatea c-o vor face.

— O să fim, Tom, ce crezi că or să facă cu adevărat?

— Nu-mi dau seama, Henry. Dacă sînt într-adevăr disperaţi, o să încerce să pună mîna pe navă. Dacă mai au şi un operator radio, ar putea repara staţia noastră şi s-ar putea îndrepta spre Anguilas, şi nu le mai rămîne decît să cheme un taxi şi să-l aştepte să-i ducă acasă. Au toate motivele să încerce să pună mîna pe navă. S-ar putea ca cineva, cum se întîmplă întotdeauna, să-şi fi dat drumul la gură în Havana, şi s-ar putea să ştie ce-i cu noi.

— Cine să vorbească?

— Să nu vorbim morţii de rău, spuse Thomas Hudson, dar tare mi-e teamă că s-ar fi putut să-l ia gura pe dinainte la băutură.

— Willie e convins că a făcut-o.

— Ştie ceva anume?

— Nu, dar e convins.

— E posibil. Dar s-ar putea să nu vrea decît să ajungă pe ţărmul Cubei şi să-şi continue călătoria pe uscat pînă la Havana şi să facă rost de un vas spaniol care să-i ia. Sau o navă argentiniană. Dar nu vor să fie prinşi din cauza masacrului. Aşa că mă gîndesc că or să facă o încercare disperată.

— Sper.

— Numai să le putem veni de hac, spuse Thomas Hudson.

Dar nu se întâmplă nimic toată noaptea în afară de mişcarea stelelor pe boltă şi de suflarea constantă a vîntului de est şi de curgerea apei pe lîngă navă. Apa era fosforescentă de la iarba de mare pe care mareea puternică şi valurile strînite de vînt le smulseseră de pe fund, şi erau purtate cînd spre golf, cînd spre larg, ca nişte dîre şi petece albicioase de foc arzînd nesănătos pe ape.

Puţin înaintea zorilor, vîntul căzu, şi cînd se făcu lumină Thomas Hudson se culcă pe punte şi adormi, întins pe

burtă, cu obrazul pe un colţ de pînză. Antonio îl înveli şi pe el şi arma lui cu o altă bucată de pînză, dar Thomas Hudson dormea adînc şi nu simţi nimic.

Antonio preluă cartul şi, cînd mareea fu destul de înaltă ca nava să se desprindă de pe pămînt, îl trezi pe Thomas Hudson. Traseră ancorele la bord şi porniră, cu bărcuţa înainte ca să măsoare adîncimea şi să marcheze orice ieşind mai primejdios. Apa fluxului era curată şi limpede, dar era încă dificil să pilotezi, deşi nu la fel de dificil ca în ziua precedentă. În locul unde eşuaseră cu o zi în urmă, înfipseră ca marcă o creangă şi Thomas Hudson, uitîndu-se înapoi, zări frunzele verzi mişcîndu-se în curent.

Thomas Hudson se uita înainte, ţinînd pe urmele bărcuţei care înainta pe canal. Trecură pe lîngă o insuliţă prelungă, acoperită cu vegetaţie care, atunci cînd ei fuseseră la capătul ei, arătase ca o insuliţă rotundă. Apoi chiar în faţa lor, pe linia neîntreruptă dar crestată a insuliţelor acoperite cu mangrove, Gil, care cerceta cu binoclul, zări ceva şi spuse:

— Marcaje, Tom. Drept pe direcţia bărcuţei, pe fundalul mangrovelor.

— Verificat, răspunse Thomas Hudson. Acolo-i canalul?

— Aşa se pare, dar nu reuşesc să văd intrarea.

— Pe hartă-i foarte îngustă. O să trecem, dar o să ne frecăm de mangrove şi de-o parte şi de alta.

Apoi îşi aduse aminte de ceva. Cum de-am putut fi atît de nătărău? se gîndi. Dar nu ne mai rămâne altceva de făcut decît s-o ţinem tot înainte şi să ieşim prin canal. Şi după aceea îi pot trimite înapoi. Uitase să le spună lui Willie şi lui Ara să demineze hardughia aceea de barcă de ţestoase. E o treabă păcătoasă să laşi sărăcia aia acolo, dacă vreunui amărît de pescar îi dă prin minte să se urce pe ea. Ei, o să se întoarcă ei s-o demineze.

De pe bărcuţă li se semnaliza să ţină mult în dreapta a trei mici promontorii de recif, foarte aproape de mangrove. Şi-apoi ca şi cum ar fi vrut să fie siguri că fuseseră înţeleşi, virară şi veniră la navă.

— Canalul o ia drept înainte printre mangrove, îi strigă

Willie. Lasă marcajele la dreapta. Noi o luăm înainte prin canal. Dacă nu primeşti nici o veste de la noi, mergi mai departe. E ca un pîrîiaş adînc.

— Am uitat să deminăm barca de ţestoase.

— Ştiu, îi strigă Willie drept răspuns. O să ne întoarcem.

Ara îi zîmbi şi răsuci bărcuţa în loc şi porniră înainte, în vreme ce Willie le semnaliza că totu-i în regulă. Întoarseră la stînga şi apoi la dreapta şi dispărură în masa vegetaţiei.

Thomas Hudson ţinu drumul pe urmele lor. Era destul de adînc, deşi pe hartă nu se indica atîta adîncime. Canalul acesta vechi trebuie să fi fost mîncat de uragan, se gîndi. De cînd bătuse locurile astea nava militară americană *Nokomis* măsurînd adîncimile, multe se întîmplaseră.

Apoi zări o zonă de unde nici un fel de păsări nu se ridicau din mangrove în vremee ce bărcuţa înainta prin canalul îngust ca un pîrîu. Ţinînd timona, vorbi în tubul portavoce ca să-l audă Henry de la cockpit prova:

— Pe canalul acesta am putea fi atacaţi prin surprindere. Pregăteşte mitraliera ca să se poată trage şi din prova şi din travers. Staţi adăpostiţi după scut şi fiţi atenţi de unde ţâşnesc flăcările şi trageţi asupra lor.

— Da, Tom.

Lui Antonio îi spuse:

— Pe aici putem fi atacaţi prin surprindere. Feriţi-vă cît puteţi mai bine şi, dacă se trage asupra noastră, ochiţi mai jos de flăcări şi trimiteţi-le rafale. Staţi la adăpost.

— Gil, spuse el apoi, pune-ţi binoclul deoparte. Ia două grenade şi dezdoaie cuiele de siguranţă şi pune-le aici pe suport, în dreapta mea. Apoi, scoate cuiele de siguranţă de la extinctoare şi ia-ţi binoclul de aici. Probabil că au să ne atace din ambele părţi. Aşa ar trebui să facă.

— Tom, să-mi spui cînd să arunc.

— Aruncă grenadele cînd vezi flăcările armelor. Dar aruncă-le cu putere, ca să răzbată printre crengi.

Nu se vedea nici urmă de păsări şi, cum se pornise mareea înaltă, ştia că în mangrove trebuiau să fie păsări. Acum nava pătrunsese pe canalul îngust, iar Thomas Hudson , cu capul descoperit şi picioarele goale, purtînd

doar o pereche de pantaloni scurţi kaki, se simţea gol puşcă.

— Gil, stai întins acolo, la adăpost, spuse el. Am să-ţi spun eu cînd să te ridici să arunci sărăciile alea.

Gil stătea întins pe podea şi ţinea lîngă el două extinctoare încărcate cu dinamită şi un exploziv care lua foc cu ajutorul unui ansamblu de detonare al unei grenade regulatoare al cărei focos fusese retezat cu bomfaierul la îmbinarea cu fitilul, iar acolo se fixase o capsă de dinamită.

Thomas Hudson îi aruncă o privire şi-l văzu transpirînd. Apoi se uită la desişul de mangrove, şi într-o parte şi-n alta.

Aş mai putea încerca să dau nava înapoi, se gîndi. Dar nu prea cred că aş reuşi, după cum curge curentul ăsta de maree.

Se uită înainte, la malurile pline de vegetaţie. Apa era din nou maronie, iar frunzele de mangrove luceau de parcă ar fi fost lustruite. Se uită să vadă unde fuseseră tăiate sau clintite de la locul lor. Dar nu văzu nimic decît frunze, frunze verzi, crengi închise la culoare şi rădăcinile ieşind la iveală la trecerea navei. Şi mai erau şi cîţiva crabi ce se vedeau în găurile lor cînd erau dezgolite rădăcinile de mangrove.

Merseră mai departe, şi canalul se tot îngusta, dar înaintea lor se vedea lărgindu-se. Poate că de vină-i doar frica ce mi-a intrat în oase, se gîndi. Atunci zări un crab lăsîndu-se să alunece repede de pe rădăcinile înalte de mangrove şi căzînd cu plescăit în apă. Îşi încordă privirea, scrutînd mangrovele, dar nu putu să vadă nimic în spatele trunchiurilor şi al ramurilor. Un alt crab îşi croi drum foarte grăbit şi-şi dădu drumul în apă.

Chiar în clipa aceea deschiseră foc asupra lui. Nu zări scăpărările şi fu lovit înainte de a auzi răpăitul automatului, şi Gil fu îndată în picioare alături de el. Antonio trăgea cu trasoare în direcţia în care văzuse flăcările armei.

— Încotro se îndreaptă trasoarele, îi spuse Thomas Hudson lui Gil.

Thomas Hudson simţise de parcă cineva îl izbise de trei ori cu bastonul de baseball şi piciorul stîng i se umezi. Gil

expedie bomba, făcîndu-i vînt cu o mişcare înaltă pe deasupra capului şi Thomas Hudson zări cilindrul lung de alamă, cu vîrful conic, lucind în soare. Şi zbura răsucindu-se mereu prin aer.

— Jos, Gil, îi strigă, şi se gîndi că şi el ar fi trebuit să se trîntească pe burtă.

Apoi îşi dădu seama că nu putea, fiindcă trebuia să menţină nava pe direcţie. Cele două guri de cincizeci deschiseră foc şi putea auzi limpede exploziile şi simţi reculul prin tălpile goale. Foarte gălăgioase, se gîndi. Dar o să-i facă pe blestemaţii ăia să nu-şi mai ridice capul.

Văzu lumina orbitoare a exploziei bombei înainte de a auzi bubuitul şi a începe să se ridice fumul. Simţi în nări mirosul de fum, mirosul de ramuri frînte şi frunze verzi pîrjolite.

— Gil, saltă-te şi aruncă două grenade. Cîte una în fiecare parte a locului de unde se ridică fumul.

Gil nu mai aruncă grenadele cu boltă. Le zvîrli cu o aruncătură lungă, şi cum zburau prin aer păreau nişte fructe de anghinare cenuşii, doar că erau de oţel şi lăsau în urmă o dîră subţire de fum. Înainte ca grenadele să explodeze împroşcîndu-şi lumina albă printre mangrove, Thomas Hudson ordonă prin portavoce:

— Henry, trage în ei şi rade-i. Nu pot fugi în interior.

Fumul de la grenade mirosea altfel decît cel de la bombă. Thomas Hudson îi spuse lui Gil:

— Mai aruncă două grenade. Una dincolo de locul unde a căzut bomba şi cealaltă dincoace, mai spre noi.

Se uită după cele două grenade cum zburau şi apoi se trezi trîntit pe punte. Nu ştiu dacă el se trîntise, sau puntea îl făcuse să cadă din cauză că era foarte lunecoasă de la sîngele ce-i şiroia pe picior. Se izbi rău. La cea de-a doua explozie, auzi două schije sfîşiind pînza. Altele se loviră de corpul navei.

— Ajută-mă să mă ridic, îi spuse lui Gil. Ai aruncat ultima grenadă mult prea aproape.

— În cîteva locuri.

— Tom, unde eşti lovit?

Îi văzu pe Willie şi pe Ara în faţa lor, întorcîndu-se pe canal cu bărcuţa. Îi vorbi prin portavoce lui Antonio, cerîndu-i să-i dea lui Gil o trusă de prim-ajutor. Chiar în clipa aceea îl văzu pe Willie că se aruncă pe fundul bărcii la prova şi începe să tragă în desişul de mangrove din dreapta. Putea auzi răpăitul rafalelor de automat Thompson. Apoi se auzi o rafală mai lungă. Atunci cuplă amîndouă motoarele şi porni înainte spre ei cu toată viteza pe care o îngăduia canalul. Ideea cu viteza nu-i era nici lui prea limpede, fiindcă se simţea foarte rău. Durerea îi pătrunsese în oase, îi răscolea pieptul şi pîntecele, şi i se lăsă şi în jos. Nu era slăbit deocamdată, dar simţi primele ravagii ale slăbiciunii.

— Îndreptaţi armele spre malul drept, îi ordonă lui Henry. Willie a mai descoperit nişte indivizi acolo.

— Da, Tom. Eşti teafăr?

— Sînt lovit, dar n-am nimic. Dar tu şi George?

— N-avem nimic.

— Deschideţi foc îndată ce zăriţi ceva.

— Da, Tom.

Thomas Hudson opri motoarele şi începu să dea încet înapoi, ca să menţină nava în afara unghiului spre care trăgea Willie. Willie băgase acum un nou încărcător, cu trasoare de data asta, şi se străduia să marcheze ţinta pentru cei de pe navă.

— Ai văzut-o, Henry? întrebă el prin portavoce.

— Da, Tom.

— Rade în punctul acela şi în jur cu rafale scurte.

Auzi mitraliera de cincizeci pornind să răpăie, iar el le făcu semn cu mîna lui Ara şi Willie să se apropie de navă. Cei doi ajunseră cît de repede le îngăduia motorul mic al bărcuţei. Willie trase tot timpul pînă ce ajunseră la adăpostul navei. Willie ţîşni la bord şi veni iute sus, pe puntea de comandă, în vreme ce Ara lega bărcuţa de navă. Se uită la Tom şi la Gil care-i punea un garou la piciorul stîng cît se putea mai sus, spre stinghie.

— Isuse Cristoase, exclamă el. Unde eşti lovit, Tommy?

— Nu ştiu, răspunse Thomas Hudson.

Şi nici nu ştia. Nu vedea nici o rană. Nu vedea decît sîngele, care era închis la culoare, aşa că nu se îngrijoră. Dar curgea cam mult şi începu să i se facă rău.

— Willie, ce-ai dibuit acolo?

— Nu ştiu. Era un individ cu o armă automată care a tras în noi şi cred că l-am curăţat. Sau sînt aproape convins că l-am curăţat.

— Cu tărăboiul pe care l-ai făcut, n-am auzit nimic de-aici.

— Dar voi v-aţi pornit ca un depozit de muniţii care sare în aer. Crezi că a mai rămas vreunul întreg pe-acolo?

— S-ar putea. Noi le-am servit porţia.

— Dar o să trebuiască să terminăm treaba asta cum se cuvine, spuse Willie.

— Am putea să-i lăsăm pe blestemaţii ăştia să putrezească acolo, spuse Thomas Hudson. Sau să mergem după ei şi să-i terminăm.

— Prefer să stau să văd ce-i cu tine.

Henry curăţa locul cu mitraliera de cincizeci. Lucra în aceeaşi măsură şi cu delicateţe şi cu neîndurare, cum ştia el atunci cînd avea în mînă o armă automată, iar cu o mitralieră cu două ţevi toate aceste calităţi se dublau.

— Willie, ştii unde s-au băgat.

— Nu-i decît un singur loc unde ar putea fi.

— Atunci, hai să mergem după ei să-i mierlim să nu se aleagă nici rahatul de ei.

— Ai vorbit ca un ofiţer şi ca un domn, spuse Willie. Le-am scufundat schiful.

— Ah, nici asta n-am auzit cînd aţi făcut-o, spuse Thomas Hudson.

— N-a făcut prea mult zgomot, replică Willie. Ara i-a găurit fundul cu o macetă şi i-a hăcuit pînza. Nici Cristos n-o mai repară într-o lună, cu tot ce-a învăţat el în atelierul de dulgherie.

— Du-te la prova cu Henry şi George şi pune-i pe Ara şi Antonio la tribord, şi să mergem după ei, spuse Thomas Hudson.

Acum se simţea foarte rău, într-un fel tare ciudat, deşi

nu-l apucaseră ameţelile. Bandajul pe care i-l aplicase Gil oprise mult prea uşor sîngerarea şi după asta îşi dădu seama că era vorba de o hemoragie internă.

— Trageţi fără zgîrcenie şi semnalizaţi-mi cum s-o iau. Cît de aproape sînt?

— Chiar lîngă mal, în spatele ridicăturii.

— Poate să-i atingă Gil cu bombele alea mari?

— O să-i trimit eu trasoare să-i indic ţinta.

— Dar mai sînt acolo?

— Nu au unde se duce. Ne-au văzut că le-am distrus schiful. Acum se luptă pe ultima poziţie în mangrovele alea. Cristoase, de-aş avea nişte băutură.

— Rece de la gheaţă, spuse Thomas Hudson. Haide să pornim.

— Tommy eşti cumplit de palid, spuse Willie. Şi ai pierdut mult sînge.

— Atunci hai să ajungem mai degrabă o dată la ţărm, spuse Thomas Hudson. Deocamdată mă ţin bine.

Se apropiară repede de locul cu pricina indicat de Willie, care îşi iţise capul peste copastia tribordului semnalizînd cu mîna din cînd în cînd pentru a le corecta tirul. Henry bătea locul şi înainte şi în spatele ridicăturii dintre copacii mai înalţi, iar George se muncea cu ceea ce s-ar putea numi buza aceleiaşi ridicături.

— Willie, cum merge? întrebă Thomas Hudson prin portavoce.

— S-au adunat suficiente cartuşe trase ca să deschizi o turnătorie de alamă, răspunse Willie. Pune-o cu prova aia blestemată în mal şi răsuceşte-o de-a latul ca să poată trage Ara şi Antonio.

Lui Gil i se păru că vede ceva şi trase. Dar nu era decît o ramură mai joasă pe care o retezase Henry. Thomas Hudson se uita cum malul se apropia tot mai mult, pînă ce putu distinge din nou fiecare frunză în parte. Apoi puse nava de-a latul, şi auzi arma lui Antonio răpăind şi-i zări trasoarele luînd-o puţin mai în dreapta celor trimise de Willie. Acum trăgea şi Ara. Apoi puse nava puţin înapoi cu ajutorul motoarelor şi iar o dădu mai aproape de ţărm, dar

nu destul de mult ca să-i îngăduie lui Gil să arunce încărcătura.

— Aruncă un extinctor, îi spuse. Acolo unde trăgea Willie.

Gil aruncă bombă şi din nou Thomas Hudson se minună cît de bine azvîrlea, ca şi de lucirea cilindrului de alamă care se răsucea prin aer ca să cadă exact unde trebuia. Urmă flacăra şi bubuitul exploziei, apoi se ridică fum şi Thomas Hudson văzu un bărbat ieşind din pînza aceea de fum şi îndreptîndu-se spre ei cu mîinile pe creştetul capului.

— Încetaţi focul, spuse el cît de iute putu în portavoce.

Dar Ara slobozise rafala şi Thomas Hudson îl văzu pe individ prăbuşindu-se în faţă şi căzînd în genunchi printre mangrove, cu capul înainte. Din nou ordonă:

— Reluaţi focul.

Apoi cu glas foarte obosit îi spuse lui Gil:

— Mai aruncă o bombă acolo, cam în acelaşi loc dacă poţi. Şi apoi mai aruncă şi vreo două grenade.

Avusese un prizonier. Dar îl pierduse. După o vreme spuse:

— Willie, tu şi Ara vreţi să vă duceţi să aruncaţi o privire?

— Bineînţeles, răspunse Willie. Dar menţine focul asupra lor în vreme ce ne ducem într-acolo. Vreau s-o iau prin spatele lor.

— Spune-i lui Henry ce vrei de la el. Cînd să încetăm focul?

— Îndată ce curăţăm accesul.

— În regulă, om al junglei, spuse Thomas Hudson şi pentru prima oară avu timp să-şi dea seama că era probabil pe moarte.

XXI

Auzi zgomotul unei grenade izbucnind din spatele micii ridicături de pămînt. Apoi nu se mai auzi nici un zgomot, nici o rafală. Se lăsă greu asupra timonei şi urmări fumul grenadei subţiindu-se în bătaia vîntului.

— Am să pornesc cu nava înainte îndată ce am să văd bărcuţa, îi spuse lui Gil.

Simţi braţul lui Antonio în jurul lui şi-l auzi spunîndu-i:

— Tom, întinde-te. Preiau eu cartul.

— În regulă, spuse el şi mai aruncă o ultimă privire asupra rîului îngust cu malurile acoperite de vegetaţie.

Acum apa era maronie, dar se mai limpezise, şi curentul fluxului curgea cu putere. Gil şi Antonio îl ajutară să se întindă pe puntea de comandă. Apoi Antonio luă timona. Dădu nava puţin înapoi, ca să ţină piept curentului, şi Thomas Hudson simţi vibraţia plăcută a celor două motoare puternice.

— Mai slăbeşte puţin garoul, îi spuse lui Gil.

— Aducem salteaua pneumatică, spuse Gil.

— Prefer pe punte, spuse Thomas Hudson. Cred că-i mai bine dacă nu mă mişc prea mult.

— Pune-i o pernă sub cap, spuse Antonio, care cerceta cu privirea în josul canalului; după o vreme spuse: Tom, ne fac semne să ne apropiem.

Şi Thomas Hudson simţi cum motoarele pornesc şi nava lunecă înainte.

— Îndată ce ieşim din canal, ancorează.

— Da, Tom. Nu mai vorbi.

Henry urcă sus şi preluă timona şi comenzile cînd ancorară. Acum, cînd erau din nou la mare deschisă, Thomas Hudson simţi nava cum se suceşte în vînt.

— Tom, acum avem destulă adîncime, spuse Henry.

— Ştiu. Tot drumul spre Caibarién şi prin cele două canale e fără nici o piedică şi bine marcat.

— Te rog nu mai vorbi, Tom. Stai liniştit.

— Spune-i lui Gil să aducă o pătură subţire.

— O aduc eu, Tommy, sper că nu te doare prea tare.

— Doare, spuse Thomas Hudson. Dar nu afurisit de rău. Nu doare mai tare decît gloanţele pe care le-am tras amîndoi.

— Uite-l pe Willie.

— Păcătosule, făcu Willie. Nu mai vorbi. Împreună cu ghidul, erau patru acolo. Era grupul principal. Apoi mai era

şi cel pe care l-a curăţat Ara din greşeală. E teribil de amărît, Ara, fiindcă ştie cît voiai tu un prizonier. Plînge şi i-am zis să rămînă mai bine sub punte. I-a scăpat o rafală aşa cum ar fi păţit oricare.

— Dar la ce-ai mai aruncat şi tu o grenadă?

— Era un loc care nu-mi plăcea cum arăta. Hai, Tom, nu mai vorbi.

— Trebuie să te duci înapoi şi să deminezi hardughia.

— Acum o pornim drept înapoi şi verificăm şi-n partea cealaltă. Doamne, cît aş vrea să avem o şalupă rapidă. Tommy, afurisitele alea de extinctoare sînt mai grozave decît un aruncător de mine de optzeci şi unu.

— Dar nu bat la aceeaşi distanţă.

— De ce dracu avem noi nevoie de distanţă? Gil le-a aruncat drept la coş.

— Hai, ia-o din loc.

— Tommy, cît de rău eşti lovit?

— Destul de rău.

— Crezi că rezişti?

— Am să încerc.

— Stai perfect nemişcat. Nu te agita sub nici un motiv.

N-au lipsit prea mult, dar lui Thomas Hudson i s-a părut o veşnicie. Zăcea întins pe spate, la umbra unui polog încropit de Antonio, Gil şi George desfăcuseră apărătoarele de pînză ale punţii de comandă în partea de unde bătea vîntul, şi dintr-acolo venea o boare înviorătoare şi prielnică. Vîntul nu mai bătea la fel de tare ca în ziua precedentă, dar bătea statornic dinspre est, iar scame străvezii de nori se ridicară la mare înălţime. Cerul avea azuriul acela din partea de est a insulei unde alizeele băteau cel mai puternic şi Thomas Hudson stătea întins şi privea cerul, şi încerca să-şi stăpînească durerile. Refuzase morfina pe care i-o adusese Henry fiindcă se gîndise că s-ar putea să mai fie nevoie să gîndească. Ştia că putea să-şi facă injecţia oricînd mai tîrziu.

Stătea întins, învelit cu o pătură subţire, cu cele trei răni bandajate. Gil presărase pe toate din belşug sulfamidă cînd îl bandajase şi mai vedea şi acum praf de sulfamidă

împrăştiat ca nişte zahăr pe punte, unde stătuse el ia timonă, cînd Gil îi oblojea rănile. Cînd dăduseră pînza deoparte ca să aibă mai mult aer, observase cele trei găurele pe unde intraseră gloanţele, ca şi altele mai la stînga şi mai la dreapta. Văzu şi locurile unde schijele de grenadă sfîşiasera pînza.

În timp ce stătea întins, Gil îl supraveghea şi-i vedea capul cu părul albit de sare şi faţa cenuşie ieşind la iveală de sub pătura subţire. Gil era un băiat simplu. Atlet bun şi aproape la fel de voinic ca Ara, dacă ar fi putut nimeri o minge venită cu boltă ar fi devenit un mare jucător de rugby. Arunca fantastic de departe cu braţul. Thomas Hudson se uită la el şi-i zîmbi, amintindu-şi de grenade. Apoi zîmbi doar pentru că se uita la Gil şi la muşchii lungi ai braţelor.

— Ar fi trebuit să fii aruncător îi spuse şi propria lui voce îi sună străină chiar şi lui.

— N-am putut nimeri niciodată ca lumea.

— Dar azi ai nimerit.

— Poate că înainte nu era atît de mare nevoia, spuse Gil zîmbind. Trebuie să-ţi umezesc buzele, Tommy. Doar dă din cap dacă vrei.

Thomas Hudson scutură din cap şi se uită spre întinderea lacului ce constituia de fapt pasajul interior.

Acum apăruseră creste înspumate. Dar nu erau decît valuri mici, stîrnite de o briză prielnică navigaţiei cu pînze şi, dincolo de ele, se puteau vedea colinele albastre de la Turiguaño.

Da, aşa o să facem, se gîndi. O să ne îndreptăm spre Central, sau spre alt loc, şi s-ar putea să găsim vreun doctor. Nu, a cam trecut sezonul. Dar ar putea trimite un chirurg bun cu avionul. Acolo au oameni pricepuţi. Un chirurg prost e mai rău decît să nu ai parte de nici unul, şi aş putea sta liniştit pînă soseşte chirurgul şi să mă ia de-aici. Ar trebui să înghit o groază de sulfamide. Dar n-ar trebui să beau apă. Băiete, nu-ţi mai bate capul cu asta, îşi spuse. Toată viaţa ta într-acolo se îndreaptă. Dar de ce dracu nu s-a putut opri Ara să nu-l împuşte pe nemernicul

acela, ca să avem şi noi ce arăta după toată zarva, ca să fi ieşit ceva bun din asta. N-am vrut să zic bun. Adică să fi avut un rost. Dumnezeule, să fi avut ei puterea de foc pe care am avut-o noi! Precis că au smuls marcajele de pe celelalte canale ca să ne vîre în canalul celălalt. Dar chiar dacă am fi avut prizonierul, se putea nimeri un tîmpit care să nu ştie nimic. Totuşi ne-ar fi fost de folos dacă l-am fi luat. Dar de-acum înainte nici noi nu mai sîntem de mult folos. Ba da. O să deminăm sărăcia aceea de barcă de ţestoase.

Gîndeşte-te mai bine la ce-o să fie după război, cînd o să te apuci din nou de pictură. Şi sînt atîtea tablouri bune de pictat, şi dacă reuşeşti să le pictezi aşa cum ştii într-adevăr să pictezi şi laşi la o parte toate celelalte şi faci numai asta, atunci o să fie o treabă adevărată. Acum poţi picta marea mai bine ca oricare altul, dacă te ţii şi nu te laşi abătut de altceva. Gîndeşte-te bine numai cum o s-o faci. Trebuie să te ţii de viaţă cu dinţii ca să poţi reuşi. Dar viaţa e un fleac pe lîngă munca omului. Numai că ai nevoie de ea. Ţine cu dinţii. Acum e cu adevărat vremea să-ţi faci jocul. Fă-ţi-l acum, fără să speri nimic. Totdeauna sîngele ţi s-a coagulat bine, şi acum ai ocazia să-ţi joci bine jocul.

— Tom, vrei puţină apă? îl întrebă Gil din nou.

Thomas Hudson scutură din cap.

Trei gloanţe nenorocite, se gîndi el, şi s-a dus dracului şi pictura bună; şi nici nu dovedeşte nimic. De ce-au făcut nemernicii ăia nenorociţi greşeala cu masacrul de pe insulă? S-ar fi putut preda şi totul ar fi fost în regulă. Mă întreb cine a fost cel care a ieşit să se predea şi l-a curăţat Ara? Ar fi putut să fie la fel ca băiatul pe care l-a împuşcat pe insula masacrului. De ce dracu a fost nevoie să fie nişte fanatici atît de afurisiţi? I-am urmărit bine şi o să luptăm totdeauna. Dar sper că noi n-o să ajungem niciodată fanatici.

Apoi auzi zgomotul motorului exterior al bărcuţei ce se întorcea. De unde stătea, n-o putu vedea ajungînd la navă, dar apoi Ara şi Willie urcară pe punte sus. Ara năduşise şi amîndoi erau plini de zgîrieturile cu care se aleseseră prin

desiş.

— Tom, îmi pare rău, spuse Ara.

— Rahat, făcu Thomas Hudson.

— Hai să ne cărăbănim de-aici, spuse Willie, şi am să-ţi povestesc eu. Ara, du-te dracului la ancoră şi trimite-l pe Antonio sus la timonă.

— Mergem drept spre Central. Ajungem mai repede.

— Deşteaptă treabă, spuse Willie. Tom, nu mai vorbi acum, şi lasă-mă să povestesc eu.

Se opri şi puse uşor mîna pe fruntea lui Thomas Hudson şi-şi băgă mîna sub pătură şi pipăi pulsul care se simţea regulat, dar foarte slab.

— Auzi, blestematule, să nu mori, îi spuse. Ţine aşa şi nu te mişca.

— Înţeles, spuse Thomas Hudson.

— Din prima luptă au fost trei morţi, începu Willie să explice.

Se aşezase pe punte, în partea dinspre vînt a lui Thomas Hudson, şi mirosea acru a sudoare şi ochiul bolnav i se răsucise bezmetic, iar toate cicatricele de pe faţă i se albiseră. Thomas Hudson stătea foarte liniştit şi-l asculta.

— N-aveau decît două automate, dar erau amplasate bine. Primul extinctor al lui Gil i-a prins în plin, iar mitraliera de cincizeci i-a curăţat de tot. Şi Antonio i-a nimerit. Dar ştiu că Henry se pricepe să tragă cu mitraliera.

— Totdeauna s-a priceput.

— Vreau să spun atunci cînd îi arde pămîntul sub picioare. Şi ne-am dus şi am deminat hardughia, care ajunsese destul de sus pe pămînt. Eu şi cu Ara am tăiat toate firele, dar explozibilul l-am lăsat. Acum e în regulă şi am să marchez exact pe hartă locul friţilor de aici.

Ancora fusese ridicată şi motoarele porniseră.

— Nu ne-am descurcat prea grozav, nu-i aşa? întrebă Thomas Hudson.

— Au fost mai deştepţi decît noi, dar am avut armament a-ntîia. Şi-apoi, nici nu s-au descurcat prea grozav. Să nu-i zici nimic lui Ara de prizonier. Şi aşa suferă destul. Zice că a apăsat pe trăgaci înainte de a se gîndi.

Nava se îndrepta spre crestele albastre şi prindea tot mai multă viteză.

— Tommy, spuse Willie, tare mai ţin eu la tine, păcătosule, şi vezi să nu mori.

Thomas Hudson se uita la el fără să-şi mişte capul.

— Încearcă să pricepi dacă nu-ţi vine prea greu.

Thomas Hudson se uita la el. Se simţea acum foarte departe de toate şi nu mai exista nici un fel de problemă. Simţi cum nava prindea viteza, ca şi vibraţiile plăcute ale maşinilor pe spatele lipit de scîndura punţii. Se uită în sus şi văzu cerul la care ţinuse întotdeauna, și se uită peste laguna întinsă pe care, era sigur acum, n-avea s-o mai picteze niciodată, şi-şi schimbă puţin poziţia ca să-şi mai domolească durerea. Acum motoarele au ajuns cam la trei mii de turaţii, se gîndi, şi vibraţiile răzbăteau prin punte pînă la el.

— Cred că înţeleg, Willie, spuse el.

— Rahat, făcu Willie. Nu i-ai înţeles niciodată pe cei care ţin la tine.

Cuprins

PARTEA ÎNTÎI BIMINI.....5

PARTEA A DOUA CUBA.....207

PARTEA A TREIA PE MARE.....330